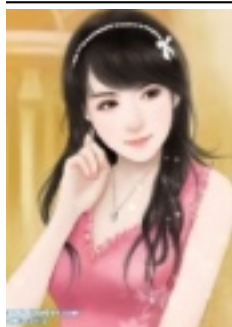

Ai sẽ ôm em khi thấy em buồn

Contents

Ai sẽ ôm em khi thấy em buồn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	63
19. Chương 19	65
20. Chương 20	69
21. Chương 21	73
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	86
25. Chương 25	89
26. Chương 26	91
27. Chương 27	95
28. Chương 28	99
29. Chương 29	102
30. Chương 30	105
31. Chương 31	108
32. Chương 32	112
33. Chương 33	115
34. Chương 34	119
35. Chương 35	123
36. Chương 36	127
37. Chương 37	128
38. Chương 38	132

Ai sẽ ôm em khi thấy em buồn

Giới thiệu

Ai Sẽ Ôm Em Khi Thấy Em Buồn (Tập 1) Thành ngữ có câu: “Vợ chồng vốn như chim ở chung một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-se-om-em-khi-thay-em-buon>

1. Chương 1

Mỗi khi nhìn thấy tấm bảng hiệu “Nạo thai” kia, Đàm Duy lại cảm thấy buồn cười. Hôm nay cũng vậy, anh cố gắng nhin cười, đẩy xe đạp đến trước cửa tiệm, gọi một tiếng: “Chú Đàm ơi, lại phải nạo thai rồi!”

Trong tiệm có một ông cụ tầm năm mươi, sáu mươi tuổi đang sửa xe dưới ánh đèn tù mù, nghe thấy tiếng gọi của Đàm Duy, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: “Lại xảy ra chuyện hả?”

“Vâng ạ, biện pháp an toàn làm không tốt, thế nên bao lại bị rách...” Chưa dứt lời, Đàm Duy liền trông thấy một người phụ nữ bước ra từ cánh cửa nhỏ hẹp bên trong cửa tiệm chật chội, anh lập tức thôi nói đùa mà lên tiếng chào hỏi rất lễ phép: “Thím Đàm đây ạ?”

Người phụ nữ được gọi là “thím Đàm” khẽ cười, hỏi thăm anh: “Vẫn không nỡ đổi sang xe máy hả?”

“Đổi xe máy gì chứ ạ? Xe máy có thể dùng bền như chiếc Vĩnh Cửu[1] này của cháu sao?”

“Chỉ sợ Tiểu Băng nhà cậu không nghĩ như vậy thôi.”

“Tiểu Băng nói, so với xe máy thì chiếc Vĩnh Cửu này của cháu thoải mái hơn rất nhiều, lại an toàn nữa...”

Chú Đàm liếc vợ một cái, thím Đàm liền không nhắc đến chuyện xe máy nữa, chỉ hỏi han đôi câu rồi đi vào trong tiệm.

Chú Đàm dắt chiếc xe đang sửa ra bên ngoài, Đàm Duy liền nhắc xe đạp của mình vào bên trong, dù gì đây cũng chỉ là một nơi chật hẹp, Đàm Duy biết ý đi ra ngoài cửa, ngồi xuống một chiếc ghế đẩu nhỏ cũ kĩ đến độ không thể nào nhìn ra được màu sơn ban đầu của nó, đợi sửa xe.

Ngoài trời, hoàng hôn đã giăng trùm lên cảnh vật. Con phố nhỏ không có đèn đường, rất hẹp, bên đường có vài ngôi nhà cũ kĩ và mấy cơ quan. Men theo dải tường bao bên ngoài cơ quan là một dãy những kiến trúc không lề lối, sống trong đó đều là những con người mù quáng đổ xô ra thành phố, khiến cho con phố vốn đã chật ra phố này đượm màu thê lương, tăm tối.

Đàm Duy bình thường không đi qua con đường này, vì nơi đây hễ trời mưa là lầy lội, trời nắng là ngập bụi, không có chuyện gì thì ai lại chạy qua đây để chịu đầy dọ cơ chứ? Trừ phi phải sửa xe, nếu không, anh chỉ đi con đường trước cổng trường trung học thuộc Đại học A mà thôi.

Anh biết chú Đàm sửa xe đã nhiều năm nay, gần như đã quên mất lần đầu tiên đến đây bằng cách nào, chỉ nhớ khi ấy chọn chỗ này để sửa xe là vì cái biển hiệu với hai chữ “Nạo thai” ngoài kia, hình như là thể chữ Ngụy bi[2], hồi còn nhỏ anh từng bị ba bắt luyện thể chữ này nên bây giờ có thể nhận ra.

Hai chữ “nạo thai” cực kì có hiệu quả, so với loại “vết chân chó” xiêu xiêu vẹo vẹo ở những chỗ khác thì hoàn toàn khác biệt. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, anh đã chọn tiệm sửa xe này, đến lúc trò chuyện mới biết chú Đàm đã từng là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, thời kỳ vận động chống cánh Hữu, do giọng lưỡi sắc bén nên đã đắc tội với lãnh đạo, bị quy thành người của cánh Hữu, khai trừ khỏi biên chế, về quê, lao động cày cấy.

Sau khi chính phủ bắt đầu có những chính sách nói lỏng, chú Đàm rời nông thôn đến thành phố B, sinh viên xuất sắc của Thanh Hoa năm đó trở thành một phần trong dòng người đổ xô ra thành phố, làm thợ sửa xe. Sau này, tuy chú đã được gỡ cái mũ “cánh Hữu” xuống nhưng cũng không thể trở về đơn vị cũ được nữa, bởi lẽ chú đã không theo nghề cũ nhiều năm như vậy, còn khoa học kỹ thuật thì đổi mới từng ngày, cho dù có quay lại đơn vị cũ cũng chỉ có thể đứng trông cửa, nếu thế thà cứ làm một ông chú sửa xe còn hơn, dù sao cũng coi như tự mình làm chủ.

Không hiểu tại sao, Đàm Duy luôn cảm thấy giữa mình và chú như có một mối liên hệ số phận, hai người đều mang họ Đàm, đều sinh vào tháng Mười hai, lại cùng quê, học cùng một chuyên ngành... Vì thế, anh lúc nào cũng có cảm giác dường như có thể nhìn thấy hình ảnh của mình khi về già qua bóng dáng của chú. Anh biết rõ Trung Quốc sẽ không bao giờ có cuộc vận động phản Hữu nào nữa, cho dù có cũng sẽ không ập lên đầu anh, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy như vậy, không biết nên gọi là “số phận” hay là “đồng cảm”.

Đôi lúc nói đến vận mệnh của chú Đàm, Đàm Duy thường đả kích cái này, công kích cái kia, muốn gột đi án sai của chú: “Làm sao có thể như vậy? Số phận của một người sao lại thay đổi hoàn toàn như thế? Dù có dùng bao nhiêu tiền đi nữa cũng không thể bù lại những thiệt hại mà chú phải gánh chịu! Huống hồ họ còn chưa đền tiền cho chú...”

Chú Đàm dường như đã thông suốt “một nụ cười xóa tan ân oán”, hoặc là đã thoát ly khỏi tiền bạc, chỉ cười khà khà rồi nói: “Có lẽ họ biết tiền bạc không bù lại được nên cũng không phí công nữa.”

Đôi khi chú Đàm cũng sẽ tạm ngừng công việc, khẽ ngẩng lên, giống như đang giao lưu với lực lượng siêu nhiên nào đó, rồi chợt nói: “Con người ấy mà, cũng chỉ như những con kiến, bận bịu mưu sinh, đấu đá lẫn nhau, nhưng từ trước tới nay lại không hề ngờ được trên đầu mình luôn có một nắm đám thép, không biết khi nào sẽ đè ta xuống, rồi di nát...” Sau đó, chú gơ ngón tay dính đầy dầu máy của mình lên không trung làm động tác di nát. “... và ta sẽ tiêu từng...”

Ví dụ về con kiến và nắm đám này, Đàm Duy đã từng được nghe từ ông nội của anh, nhưng khi đó không có cảm xúc sâu sắc như bây giờ. Có thể cảnh đời của chú Đàm có hiệu quả minh họa, cũng có thể bầu không khí trong cửa tiệm nhỏ này đã gợi nên hiệu ứng đậm nét, nói tóm lại, khi nghe xong anh liền có một cảm giác vừa bất đắc dĩ lại vừa nhỏ bé trước số phận.

Nhưng hôm nay chú Đàm không có nhã hứng luận đàm về nhân sinh, chỉ tập trung vào việc sửa xe, lấy một chiếc chậu rửa mặt bần thủ ra đựng nước, dìm cái “thai phải nạo” xuống nước để tìm lỗ thủng. Chiếc ti vi phía đối diện đang phát chương trình thời sự, đó đây văng vẳng âm thanh nấu nướng, rồi cả tiếng chửi gà mắng chó, khách qua đường rụt vai cúi đầu, vội vã tới lui, đúng là một bức tranh “người như loài dế kiến, mệnh như quả đám thép”.

Đàm Duy đang hưởng thụ cảm giác tiểu tư sản của mình, đột nhiên nghe thấy có tiếng xe máy chạy đến gần, anh nhớ lại câu nói của thím Đàm, thăm nghĩ có khi cũng nên mua một chiếc xe máy chăng? Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy chiếc xe máy đó dừng lại gần chỗ anh, hai chân của người lái xe giăng ra, người đó nhìn anh khẽ cười.

Anh nhận ra đó là cô bạn đồng nghiệp Tạ Di Hồng, anh không ngờ khi một người đội mũ bảo hiểm lại có thể khiến dung mạo thay đổi nhiều như thế. Tạ Di Hồng là người anh gặp hằng ngày, hai người đều là giảng viên của trường Đại học B, lại cùng khoa, dùng chung một phòng thí nghiệm, nhưng anh chưa bao giờ phát hiện ra Tạ Di Hồng lại đẹp đến vậy.

Anh còn đang thất thần thì nghe Tạ Di Hồng cười, hỏi: “Sao thế? Không nhận ra à?”

“Chắc... Đúng là có chút không quen thật. Hôm nay sao lại...” Anh có phần e dè Tạ Di Hồng, cảm giác như lần nào nói chuyện với cô ấy anh cũng bị thiệt, bất luận anh nói cái gì, Tạ Di Hồng cũng có thể đặt ra câu

hỏi, vắn anh đến tới bởi hoa lá, vì thế anh chỉ cười ha ha mấy tiếng, giống như vạch một đường dài, để Tạ Di Hồng tự điền vào chỗ trống.

Tạ Di Hồng trêu anh: “Nạo thai hả? Đã nạo xong chưa? Nạo xong thì cùng đi đi, tìm một chỗ để tắm bồn...”

Đàm Duy xấu hổ. “Cậu đang đi... xe gần máy, kẻ lạc hậu như tôi đây... có thể đi cùng cậu không?”

“Cứ ném xe của cậu ở đây để sửa, tôi chờ cậu đi ăn tiệc... Ăn xong quay về lấy...”

“Hay là thôi...”

“Sao thế? Tiểu Băng đang đợi ở nhà à? Thế thì mời cả con bé luôn, tôi chờ cậu về trước, sau đó ba chúng ta bắt taxi đi...”

“Không cần đâu, cũng không biết lúc nào Tiểu Băng mới về, cậu... mau đi dự tiệc đi...”

Tạ Di Hồng nhướn mày. “Tiểu Băng vẫn chưa về sao? Cậu cũng vô tâm thật đấy, để nó làm với mấy lão già háo sắc đến muộn thế này rồi vẫn chưa về mà cậu không lo hả?”

[1] Tên một hãng xe đạp nổi tiếng ở Trung Quốc.

[2] Là một thể chữ thời Bắc triều. Thể chữ Ngụy bị là loại chữ lấy khảo thư làm chính, nhưng dụng bút lại mang hơi hướng, ý vị của lối lệ thư.

“Sao thế? Tiểu Băng đang đợi ở nhà à? Thế thì mời cả con bé luôn, tôi chờ cậu về trước, sau đó ba chúng ta bắt taxi đi...”

“Không cần đâu, cũng không biết lúc nào Tiểu Băng mới về, cậu... mau đi dự tiệc đi...”

Tạ Di Hồng nhướn mày. “Tiểu Băng vẫn chưa về sao? Cậu cũng vô tâm thật đấy, để nó làm với mấy lão già háo sắc đến muộn thế này rồi vẫn chưa về mà cậu không lo hả?”

Đàm Duy vừa nghe thấy một chữ “làm” liền cảm thấy buồn phiền, không biết buồn vì Tạ Di Hồng nói như vậy hay là buồn vì cô vợ Trang Băng của mình muộn thế này mà vẫn chưa về, có lẽ vì cả hai lý do trên, vì Tiểu Băng đến giờ này vẫn chưa về cũng là do Tạ Di Hồng đầu têu.

Tạ Di Hồng và Trang Băng là bạn thân. Vì hơn Trang Băng mấy tuổi nên Tạ Di Hồng vẫn tự xưng là chị cả, suốt ngày mĩa mai Đàm Duy, bảo anh không được bắt nạt Tiểu Băng. Chính vì Di Hồng xúi giục nên Tiểu Băng mới thôi việc ở trường, chạy đi làm bảo hiểm. Đối với việc vợ đi làm bảo hiểm, anh cũng thấy có chút lo âu nhưng vì Tiểu Băng muốn làm nên anh cũng không can thiệp quá nhiều, đôi lúc còn tự nhủ rằng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Nhưng Tạ Di Hồng là kiểu người luôn nhằm vào yếu điểm của người khác, vừa giờ móng vuốt đã cào anh chảy máu.

Anh im lặng không lên tiếng.

Tạ Di Hồng cười ha ha rồi nói: “Lại đả kích tâm hồn yếu ớt, mỏng manh của người theo chủ nghĩa nam tử hán như cậu rồi hả? Đùa với cậu chút thôi, tôi biết làm thế nào để chọc được cậu nên mới chọc cậu chút. Gần đây năm rồi mà cậu vẫn chưa hiểu quỷ kế này của tôi à?”

Đàm Duy cười hùa theo. “Cậu mau đi dự tiệc đi không muộn.”

“Không đi thật à? Hôm nay là người ta mời đấy, không ăn thì thôi vậy, đi nhé!”

“Người ta mời Thường Thắng nhà cậu chứ gì? Thân là bà Thường như cậu đến dự còn được, chứ tôi thì có tư cách gì? Là vệ sĩ của bà Thường hả? Hay là đến ăn chực?”

“Coi cậu là trai bao của tôi là được.” Tạ Di Hồng thấy Đàm Duy càng mất tự nhiên, vội giải thích: “Con người cậu lúc nào cũng vậy, giống y kiểu bồ nhí, quá dỗi coi trọng cái danh phận. Cái tên còn quan trọng hơn bản thân vật đó hả? Ăn cơm cũng chỉ là ăn cơm thôi, ngon thì ăn, để ý đến những cái khác làm gì? Cứ coi như cậu là bạn học cũ của Thường Thắng, là đồng nghiệp của tôi, được rồi chứ?”

Đàm Duy vẫn không chịu đi, cái trò ăn chực như thế này, có đánh chết anh cũng không đi. Nhà anh cũng không phải nghèo đến mức không có gì ăn, làm gì mà phải đi ăn chực để người khác coi thường?

Tạ Di Hồng nói một hồi thấy không được, cũng chẳng miễn cưỡng nữa. “Nếu cậu không đi thì tôi đi đây, tôi chỉ muốn tìm bạn để nói chuyện, chứ ăn cơm với đám người đó nhạt nhẽo chết đi được...” Nói xong, cô đập một cái lên bàn đập li hợp, phóng vèo đi mất.

Xe sửa xong, Đàm Duy cũng không hỏi giá, tự động đặt hai tờ mười tệ lên bàn của chú Đàm, nói câu cảm ơn rồi nghiêng người lên xe, phóng về nhà.

Nơi anh sống là căn hộ do trường cấp, có hai phòng ngủ, một phòng khách, còn khá mới nhưng không nằm ở trong khuôn viên trường, môi trường xung quanh cũng tương đối phức tạp nên giáo viên của Đại học B không thích sống ở đây. Ban đầu anh được sắp xếp theo tuổi nghề hay quá trình dạy gì đó, sau này nhà trường cải cách chế độ nhà ở, bắt anh nộp hơn bảy nghìn tệ, nói là bán quyền sử dụng căn hộ cho anh, cũng có nghĩa là mỗi tháng không phải nộp hơn bốn tệ tiền thuê nhà. Nhưng căn hộ này anh không được bán, cũng không được cho thuê, rốt cuộc anh không hiểu mua cái “quyền sử dụng” này để làm gì, đối với anh, chuyện này chẳng khác nào nhà trường bào mòn hơn bảy nghìn tệ từ trong túi của anh mà thôi.

Anh mở tủ lạnh, thấy chẳng có gì để ăn, muốn đi nấu cơm nhưng lại không có hứng, bèn quyết định gọi điện cho Tiểu Băng trước, nếu cô cũng về ăn cơm thì anh bỏ công sức ra nấu cơm hãy còn có ý nghĩa, nếu cô ấy không về ăn thì nấu làm gì? Cũng đâu có ý định thi đầu bếp siêu đẳng, thà ăn mì ăn liền cho đơn giản.

Anh ra phòng khách cầm điện thoại lên, ngồi xiêu vẹo trên sofa, ấn số di động của Tiểu Băng. Điện thoại tút một hồi mới nghe thấy người ở đầu dây bên kia hạ thấp giọng hỏi một câu: “A lô, anh à? Em đang tiếp khách, lát nữa em gọi lại cho anh nhé.”

“Anh chỉ muốn hỏi xem tối nay em có về ăn cơm không?”

“Anh ăn trước đi, em không ăn ở nhà đâu, khách người ta mời...”

“Khách hàng mời... thì phải nói cho anh biết sớm chứ...” Anh nói xong câu này cũng biết là thừa lời. Nói sớm thì thế nào? Cũng đâu phải nấu xong cơm rồi mới biết cô ấy không về ăn, anh còn chưa nấu, trách móc làm gì? Thế là anh vội vàng sửa lại: “Không sao, anh vẫn chưa nấu cơm. Em nhớ... về sớm chút nhé...”

“Nhanh thôi.” Tiểu Băng vội vàng nói. “Em phải đi đây, khách đang đợi, anh cứ ăn đi, ngoan nhé!”

Anh đặt điện thoại xuống, lười biếng ngâm một gói mì ăn liền, bật ti vi, vừa ăn vừa xem một cách tẻ nhạt, đột nhiên lại nghĩ: Sớm biết như vậy thà đi ăn cơm với Tạ Di Hồng còn hơn, đúng thế, bây giờ toàn ăn uống bằng tiền công quỹ, anh mời hay tôi mời đều là quốc gia mời, hồi trước lúc nào cũng ra rả nhân dân là chủ nhân của đất nước, còn như bây giờ lại càng giống nhân dân là khách mời của đất nước, nếu đã là quốc gia thanh toán, ai đứng ra mời mà chẳng giống nhau?

2. Chương 2

Mối quan hệ giữa Đàm Duy và Tạ Di Hồng tương đối phức tạp, nhưng tuyệt đối đừng hiểu nhầm, không phải là phức tạp của cái “phức tạp” đó, mà cả hai người đều mai mối cho nhau. Tạ Di Hồng và chồng cô – Thường Thắng là do Đàm Duy giới thiệu, còn Đàm Duy đến với vợ của mình – Trang Băng là do Tạ Di Hồng giới thiệu.

Thường Thắng là bạn học của Đàm Duy, tên thật là Thường Tổ Vũ, sau này chêm tên mình quê mùa nên tự sửa thành “Thường Thắng”, với ý nghĩa là “Thường Thắng tướng quân, đánh đâu thắng đó”. Sau khi Đàm Duy và Thường Thắng tốt nghiệp đều ở lại thành phố A dạy học, một người ở Đại học B, một người ở Đại học C, đều là những trường nổi tiếng của thành phố A.

Khi Thường Thắng đến Đại học B tìm Đàm Duy thì gặp được Tạ Di Hồng, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng lại không dám theo đuổi, mà nhờ Đàm Duy giúp đỡ.

Đàm Duy nói: “Đây là thời đại nào rồi? Tìm đối tượng còn phải nhờ người ta giới thiệu? Anh không làm được chuyện này đâu, anh giúp chú tìm một nhân vật cỡ mama tổng quản trong khoa để lo việc này nhé?”

Thường Thắng nói: “Ai nói muốn chú giới thiệu? Là nhờ chú tạo cơ hội, hiểu chưa hả? Dạng như cô nàng Tạ kia, không chỉ chú trọng lãng mà còn chú trọng mạn, chú tìm mấy người cỡ mấy mẹ kia để tạo cơ hội, anh còn lãng với mạn gì nữa? Hồng hết cả việc.”

“Thế chú bảo tạo cơ hội như thế nào?”

“Cái này cần chú động não một tí, anh mà biết làm như thế nào thì còn phải nhờ chú giúp chắc?”

Về sau Đàm Duy cũng không tạo được cơ hội nào cả, vì anh vốn không thạo việc này, lại cảm thấy Thường Thắng và Tạ Di Hồng không có khả năng thành công, cho nên không muốn động não hay bày trò gì cả, mà trực tiếp tìm Tạ Di Hồng, mời cô ăn cơm, đến giữa bữa thì trình bày hết ý tứ của Thường Thắng ra, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tạ Di Hồng nói: “Woa! Hôm nay cậu mời tôi ăn cơm, tôi còn cho là cậu muốn bày tỏ với tôi cơ đấy, lão nháo cả nửa ngày hóa ra không phải cậu có ý đó với tôi hả?”

Đàm Duy rất lúng túng, không biết nên nói thế nào, nói có thì sợ Tạ Di Hồng tóm lấy để đùa bỡn, nói không thì lại sợ làm mất mặt Tạ Di Hồng, đúng lúc đang muốn tắt ỳnh mấy cái, mắg bản thân “nhiều chuyện” thì lại nghe Tạ Di Hồng lên tiếng: “Ừ, cũng được, cậu đã nói như thế, tôi cũng khỏi phải suốt ngày ôm hy vọng.”

“Cậu coi trọng tôi quá rồi, những thằng khổ rách áo ôm như bọn tôi...”

Tạ Di Hồng cười, nói: “Cậu nói như vậy, có phải là cậu vẫn muốn theo đuổi tôi, chỉ là vì cậu nghèo nên mới không dám theo đuổi, phải không? Không hề gì, tôi có số vượng phu, lại có tuyệt chiêu biến đá thành vàng, có thể giúp cậu từ nghèo khó trở nên giàu có.”

Đàm Duy vội vàng thanh minh: “Không phải, không phải đâu, ý tôi là.”

“Thôi, ý cậu là gì tôi còn không biết chắc? Cậu chê tôi không xinh chứ gì...”

“Không phải...” Đàm Duy càng luống cuống, chỉ muốn viết ra một tác phẩm mỹ học để trình bày và phân tích vẻ đẹp của Tạ Di Hồng.

“Vậy thì là chê tính tôi không tốt, không đủ dịu dàng, nhỏ nhẹ phải không?”

Lần này Đàm Duy lại hận không thể viết hẳn một cuốn sách khoa học để chứng minh loài sống dựa vào con người chỉ có thể là chim trong lồng.

Tạ Di Hồng cười. “Sao? Sợ rồi hả? Sợ tôi nghĩ quần rồi tự sát à? Đừng tự đề ỳnh như thế, chỉ dựa vào Đàm Duy cậu mà cũng muốn làm tổn thương lòng tự trọng của tôi ư? Chỉ có tôi làm tổn thương cậu, chứ cậu thì đừng hòng, không tin chúng ta cứ chờ mà xem.”

Tạ Di Hồng thường nói chuyện thật thật giả giả, hư hư thực thực khiến anh không tài nào nắm bắt được. Anh không dám hiểu chiến, nói thẳng vào việc chính: “Cậu nói đi, Thường Thắng vẫn đang đợi câu trả lời của cậu đấy...”

“Ha ha, cậu đúng là cái đồ lảm chuyện, chỉ thích làm bà mai, nào có giống một giảng viên đại học chứ? Đặc biệt là đâu có giống một giảng – viên – nam?” Tạ Di Hồng thích thú thưởng thức vẻ xấu hổ trên khuôn mặt của Đàm Duy, rồi đổi giọng: “Đùa với cậu thôi, thật ra thì tôi chân thành cảm ơn vì cậu đã quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của tôi như vậy.”

Đàm Duy hầy còn đang nghiền ngẫm ý tứ trong câu nói đó, lại nghe Tạ Di Hồng nói: “Cậu biết đấy, con gái dù sao vẫn thích sự lãng mạn, còn kiểu bắc cầu mai mối như các cậu, càng không hợp với tôi. Hay là như thế này nhỉ, cậu đừng nói với Thường Thắng là đã giới thiệu với tôi vội, cậu chỉ cần bảo với anh ta là bất kỳ người nào theo đuổi tôi, tôi cũng sẽ xét theo thái độ để đối xử với người đó, dựa vào trình độ tán gái để quyết định chọn hay không chọn. Nếu đến cả những thành phần đại trí thức như các cậu mà còn không hiểu lãng mạn, tôi cũng chẳng trông chờ xung quanh cậu còn có ai hiểu được, hay là để tôi dạy cho các cậu nhé?”

Đàm Duy nói lại ý tứ của Tạ Di Hồng cho Thường Thắng nghe, tất nhiên cũng kể cho Thường Thắng những chuyện mà Tạ Di Hồng bảo anh đừng nói, nếu không sự khác biệt giữa bạn bè và đồng nghiệp phải thể hiện như thế nào? Cuối cùng Thường Thắng cũng yên tâm theo đuổi Tạ Di Hồng. Trong suốt quá trình đó, Đàm Duy cũng nghe kể không ít chuyện, bởi Thường Thắng cứ chốc chốc lại đến khoe với anh mình đã đánh thành lũy tới bước nào. Nhưng anh thừa biết cái tên Thường Thắng ấy chỉ giỏi ba hoa, nếu tin những lời từ

miệng cậu ta nói là thật thì phải đến phân nửa nữ sinh của Đại học C đều đã ôm con của nhà họ Thường mất rồi.

Một cô nàng cao 1m64 như Tạ Hồng Di với một anh chàng cao 1m70 như Thường Thắng, một bên ba mẹ đều là người thành phố, một bên ba mẹ đều là người nông thôn - cao lương với ăn mày, trong mắt Đàm Duy và rất nhiều người khác, cuộc hôn nhân này tuyệt đối không thể thành, nhưng rốt cuộc lại thành sự thật. Thường Thắng yêu Tạ Di Hồng không bao lâu thì xin nghỉ việc, ra ngoài mở công ty, rất nhanh chóng đã thu được lợi nhuận.

Tạ Di Hồng vẫn ở lại trường dạy học, nói cách khác là “một quốc gia hai thể chế” tốt, trong nhà có một người ở ngoài kiếm tiền, rủi ro lớn, thu lời nhiều, người còn lại làm một công việc tương đối ổn định, như thế gọi là bảo hiểm đôi. Nếu hai người cùng ra ngoài làm việc, ngộ nhỡ không được như ý, cả hai đều dừng cuộc chơi, còn nếu hai người cùng ở lại trường thì chắc chắn suốt đời phải sống kiếp nghèo hèn.

Tạ Di Hồng thường nói đùa với Đàm Duy: “Thấy chưa? Tôi có số vượng phu đúng không? Tôi biến đá thành vàng chuẩn không? Đã hỏi hận chưa? Nếu như cậu lấy tôi, cậu cũng sẽ phát lên như Thường Thắng.”

Đối với trò đùa kiểu này, Đàm Duy không biết nên phản ứng ra làm sao, lúc nào cũng cười ha ha, không bày tỏ ý kiến gì, chỉ lái câu chuyện sang hướng khác.

Trang Băng – vợ của Đàm Duy là con gái thầy giáo dạy trung học của Tạ Di Hồng, ban đầu cũng chỉ là quen biết. Sau khi Tạ Di Hồng và Thường Thắng yêu nhau liền bắt đầu ột cuộc hôn nhân lãng mạn, còn nói là “nhận một trả một”, trước tiên là giới thiệu một vài người, Đàm Duy hề nhìn ảnh liền từ chối, không phải là anh bất bễ về bề ngoài, quan trọng là anh không thích được người khác giới thiệu cho lắm.

Thật ra những gì anh trải qua trong suốt mấy năm nay đã mách bảo anh, nếu không có người giới thiệu, chỉ e anh chẳng có mấy cơ hội để làm quen với các cô gái. Trong cái vòng tròn luẩn quẩn của anh, ngoài đồng nghiệp thì chỉ có sinh viên. Đồng nghiệp nữ chưa kết hôn chẳng có mấy người, cho dù chưa lập gia đình thì quá nửa cũng đã có bạn trai. Bởi vậy, tuy anh không muốn đi trên con đường mai mối này nhưng mỗi lần Tạ Di Hồng mang ảnh đến cho anh xem, anh vẫn ngắm không sót điểm nào. Chỉ có điều, đa số những bức ảnh ấy không lọt vào mắt anh, có thể nhìn được gì từ những tấm ảnh kia chứ? Nhiều lắm cũng chỉ biết được mặt mũi, nhưng một người có thể yêu được hay không, khuôn mặt chỉ là một phần nhỏ.

Khi Tạ Di Hồng mang ảnh của Trang Băng đến, anh vừa nhìn đã thấy rất thích, có thể là vì các đường nét trên khuôn mặt Trang Băng rất hài hòa, khi ngắm nhìn làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu. Anh cảm thấy Trang Băng không phải kiểu phụ nữ xinh đẹp khiến người ta vừa nhìn đã bứt rứt không yên, nhưng trên khuôn mặt cô không có bất cứ khuyết điểm nào, ánh mắt cũng rất thuần khiết, dịu dàng, thuộc kiểu “một lần không say, trăm lần không quên”.

Tạ Di Hồng thấy Đàm Duy gật đầu, liền tổ chức một buổi gọi là “tiệc bốn người”, hai đôi nam nữ cùng đi dạo quanh ngọn núi gần đó. Đương nhiên sau đó liền tách thành hai “buổi tiệc hai người”. Đàm Duy và Trang Băng tuy quen biết qua mai mối nhưng cũng có thể coi như yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, bởi lẽ Trang Băng cũng đã xem không ít ảnh và không hề hứng thú với ai, đến khi nhìn thấy ảnh của Đàm Duy, cô liền cảm thấy rung động. Cho nên Tạ Di Hồng mới nói: “Hai người các cậu đúng là số chó ngáp phải ruồi.”

Nếu Đàm Duy cùng Trang Băng đã rung động khi vừa nhìn thấy ảnh của nhau thì một khi ở bên nhau sẽ phát triển rất nhanh, nhất là lại đi dạo giữa ngọn núi lớn thế này, không có ai làm phiền, không có ai giám sát, vì thế quá trình diễn ra vô cùng mau chóng. Lúc lên núi vẫn là một trước một sau, nhưng khi xuống núi, Trang Băng đã ngã vào lòng Đàm Duy, để anh nửa ôm nửa dìu xuống bậc thang.

Sau khi Tạ Di Hồng biết chuyện bèn trêu ghẹo Đàm Duy: “Chà, mới có một ngày mà từ người đứng đã phát triển đến bước ôm ôm ấp ấp rồi cơ đấy? May mà đó là một ngọn núi, may mà chỉ chơi có một ngày, nếu có dăm ba ngọn núi như thế, lại ở đó chơi đến bảy, tám ngày, không biết chừng lúc các cậu xuống núi thì cũng có con rồi ấy chứ.”

Đàm Duy bị Tạ Di Hồng trêu thì đỏ bừng mặt, lúng túng hỏi lại: “Cậu... Sao cái gì cậu cũng biết thế?”

“Tiểu Băng kể với tôi.”

Anh nhớ Thường Thắng cũng như vậy, chuyện lớn chuyện bé đều báo cáo với anh, lòng thầm nghĩ cái miệng kín hay không đại khái chẳng liên quan đến giới tính, chỉ liên quan đến tính cách mà thôi.

Tiểu Băng đã học được lý luận “một nước hai thể chế” từ chính Tạ Di Hồng. Có thể là do thành công mà “hai thể chế một quốc gia” của hai người Tạ, Thường đạt được quá lớn, ảnh hưởng đối với các “nước khác” cũng rộng khắp hơn bao giờ hết. Tiểu Băng vốn dạy ở một trường đại học không nổi tiếng lắm ở thành phố A, sau khi trở thành bạn thân với Tạ Di Hồng, thường được nghe giảng giải những ưu điểm của “một nước hai thể chế”, cô liền muốn xin nghỉ việc, ra ngoài theo đuổi công việc rủi ro lớn, lợi nhuận nhiều.

Đàm Duy không đồng ý, nếu trong hai vợ chồng nhất định phải có một người làm công việc có độ rủi ro cao ấy thì đương nhiên phải là một người làm chồng như anh. Một người đàn ông sao có thể không biết xấu hổ, để vợ mình ra ngoài mạo hiểm chứ?

Nhưng Tiểu Băng có cái lý của cô: “Trường của anh rất có tiếng, hơn nữa anh lại học tại chức tiến sĩ, nếu bây giờ anh từ chức, chẳng phải là lãng phí quá nhiều thứ sao? Em vừa mới đi làm, ngay cả giảng viên cũng chưa phải, trường em dạy cũng không tốt, dù có làm cũng chẳng nên trò trống gì. Hơn nữa, em ở đó cũng không thể khẳng định được là sẽ ổn định, chưa biết chừng một ngày nào đó lại có chính sách mới, yêu cầu giảng viên đại học phải có bằng tiến sĩ, nếu thế chẳng phải em sẽ bị đuổi việc sao?”

Đàm Duy không hiểu tại sao vợ mình cứ nhất nhất phải theo “một nước hai thể chế”, “một nước một thể chế” không tốt hơn ư? Anh hỏi: “Có phải em cảm thấy anh không kiếm được nhiều tiền bằng Thường Thắng không? Chúng mình đâu cần so sánh với Thường Thắng.”

Tiểu Băng lúc nào cũng ôm anh thật dịu dàng. “Em yêu là yêu con người anh chứ không phải yêu tiền tài, địa vị của anh, lẽ nào đến bây giờ anh vẫn không hiểu em? Em chỉ cảm thấy nếu em có thể ra ngoài kiếm tiền, tại sao lại không để em thử?”

Cuối cùng Đàm Duy cũng quyết định để vợ mình thử một lần. Anh cho rằng đây chỉ là sự bạo dạn nhất thời của cô, đợi sau khi thử, phát hiện tiền không hề dễ kiếm như thế, tự nhiên sẽ quay đầu thôi. Dù khi đó chức giảng viên đã không còn nhưng cũng chẳng sao, Tiểu Băng có thể ở nhà, hoặc tìm một việc gì đó để làm, anh có thể nuôi cô ấy.

Vậy là Tiểu Băng đã “ra khơi” như thế. Đến lúc thật sự “ra khơi” rồi cũng nhận ra tiền không hề dễ kiếm như mình nghĩ. Tiểu Băng chạy ngược chạy xuôi, thử đủ mọi cách cũng không thể tìm được một công việc kiếm ra tiền, bởi vì chuyên ngành của Tiểu Băng vốn không phải là chuyên ngành kiếm được tiền. Đàm Duy cũng không hy vọng cô tìm được công việc kiếm ra tiền, nếu không, tư tưởng của anh thật sự sẽ có phần mất cân bằng, chưa biết chừng cũng theo cô “ra khơi” kiếm tiền.

Mỗi lần Tiểu Băng trở về nhà mang theo sự thất vọng, anh lại cảm thấy đau lòng. Khí phách của một nam tử hán đại “đậu phụ[1]” trong anh đột nhiên trỗi dậy, chạy đến dỗ dành vợ: “Không sao, có anh ở đây, dù cả đời này em không tìm được việc, anh vẫn có thể nuôi em.”

Chứng kiến Tiểu Băng như con chim mệt mỏi, bay nhảy quá lâu, đến khi lông vũ trên đôi cánh gần như rụng hết thì số phận đột nhiên bày trò trước mặt anh: Tiểu Băng đã tìm được việc ở một công ty bảo hiểm. Lương không cao nhưng có trích phần trăm, nghe nói nhân viên trong công ty này mỗi tháng được trích số tiền có thể lên đến hàng vạn. Công ty không có xe đưa đón nhân viên nhưng lại phát tiền đi lại cho họ; không có phòng ở nhưng lại có tiền trợ cấp chỗ ở; không có bảo hiểm y tế nhưng lại phát tiền trợ cấp bảo hiểm y tế.

Vốn dĩ Đàm Duy cho rằng Tiểu Băng sẽ bị từ chối, sau đó gỡ hẳn cái ảo tưởng “ra khơi” kiếm được nhiều tiền, rồi chạy đến nép trong lòng anh như chú chim nhỏ, nghe anh dỗ dành: “Đừng nóng, đừng nóng, có anh ở đây, bây giờ hãy để anh chăm sóc em nhé!” Nhưng cuối cùng Tiểu Băng như trúng được giải độc đắc, bỗng chốc tìm được một công việc ngon lành. Tháng đầu tiên đi làm, tiền lương cộng với tiền trợ cấp các kiểu cũng vượt xa thu nhập hằng tháng của anh, làm anh cảm thấy xấu hổ khi đặt lương của mình vào ngăn kéo, hề nhìn thấy là muốn xé nát rồi ném đi.

Nếu chỉ là “bắt công” về thu nhập thì anh còn có thể chấp nhận được, bởi vì tiền Tiểu Băng kiếm được anh cũng không dùng, chỉ để ở đó, sinh hoạt hằng tháng vẫn trích ra từ tiền lương của anh, cho nên cũng không

cảm thấy mình đang sống dựa vào vợ. Nhưng thời gian làm việc của Tiểu Băng ngày một dài, buổi tối về ngày càng muộn, anh bắt đầu có cảm giác phòng đơn gổ chiếc.

Anh đã nói với Tiểu Băng về việc này, bảo Tiểu Băng đừng liều mạng làm việc như thế, nhưng Tiểu Băng lại tựa vào ngực anh, thở thê: “Sao anh lại phòng đơn gổ chiếc được? Em cũng có phải cả đêm không về nhà, ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt đâu! Đêm nào em cũng nằm cạnh anh mà...”

Đàm Duy suy nghĩ cẩn thận, cũng cảm thấy mình toàn giận dữ những chuyện không đâu. Tiểu Băng ở ngoài chạy ngược chạy xuôi nhưng tối nào cũng về nhà. Chỉ cần có thời gian, cô sẽ làm hai món ăn, cùng anh nhắm nháp chút rượu, sao anh có thể nói là phòng đơn gổ chiếc được?

Nhưng anh vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thoải mái, dường như cuộc sống như thế này không phải là cuộc sống hôn nhân lý tưởng của anh. Song nếu ép Tiểu Băng ở lại trường, hằng ngày đi làm, tan ca phải chen chúc trên trên xe ba, bốn giờ, đồng lương ít ỏi, lúc nào cũng lo lắng về việc không có bằng tiến sĩ thì không được giữ lại trường... hình như đó cũng không phải là cuộc sống hôn nhân lý tưởng của anh.

Mỗi khi nghĩ đến những điều ấy, anh lại tự nhủ: Cuộc sống chính là như thế, đừng lồi những thứ viển vông như hôn nhân lý tưởng vào. Không đạt được thì là lý tưởng, đạt được rồi thì không còn được coi là lý tưởng nữa.

3. Chương 3

Hơn mười giờ tối, cuối cùng Tiểu Băng cũng trở về nhà, vừa bước vào liền lao vào lòng Đàm Duy và hỏi: “Nhớ em không? Anh ăn cơm chưa?”

Anh cảm thấy đáp án của hai câu hỏi này quá rõ ràng, Tiểu Băng hỏi vậy, chẳng qua chỉ là một hình thức chào hỏi nên anh cũng không trả lời, chỉ hôn lên môi Tiểu Băng. Nụ hôn qua đi, Tiểu Băng giải thoát ngay cho cái miệng của mình. “Để em đi tắm đã. Than còn đủ để tắm không anh?”

“Anh đổi than rồi, em đi tắm đi!”

Gia đình anh dùng bình nước nóng, nước đun xong thì đổ vào bình để giữ ấm, đôi khi đang tắm nước đột nhiên trở lạnh. Nhưng hôm nay chuyện đó chắc chắn sẽ không xảy ra, bởi vì anh vừa mới đổi than xong. Anh theo cô vào phòng ngủ, cô đang cởi quần áo, anh nhìn cơ thể trắng nõn, lập tức bị kích thích, cũng vội vàng cởi quần áo, sau đó hai người ôm nhau bước vào phòng tắm.

Tiểu Băng vừa xối nước vừa nói: “Lần trước lúc em sang nhà Di Hồng chơi, ngâm mình trong bồn tắm của nhà cậu ấy, thật sự rất tuyệt, đợi em đi làm một thời gian, tiết kiệm được ít tiền, chúng mình cũng mua một ngôi nhà to hơn, lắp bồn tắm nữa, thế là bọn mình có thể tắm uyên ương rồi.”

Tuy anh không thích kế hoạch dựa vào tiền Tiểu Băng kiếm được để mua nhà to, nhưng giờ phút này cũng chẳng có tâm trạng để nói về chuyện đó, chỉ ậm ờ: “Ừm, mua...”

Đến khi hai người lau khô cơ thể, nằm lên giường, anh cảm thấy mình gần như không chịu nổi nữa, màn dạo đầu lâu như vậy là anh nhịn quá đủ rồi, nếu đúng ý anh, anh đã ra tay ngay trong phòng tắm, nhưng anh biết Tiểu Băng không thích như vậy, anh từng thử vài lần, tuy không gặp phải sự phản đối nhưng cũng không thành công.

Về phương diện “yêu”, anh và Tiểu Băng có chút trở ngại. Lúc mới bắt đầu, Tiểu Băng rất nồng nhiệt. Lần đầu tiên gặp nhau, cô tỏ ra rất gần gũi anh, chủ động kéo tay anh, sau đó còn chui vào lòng anh. Sau này, mỗi lần hẹn hò, lúc nào Tiểu Băng cũng dính trong vòng tay anh. Nhưng những cử chỉ thân mật của Tiểu Băng khi ấy luôn rất tự nhiên, tựa như hai người đã yêu nhau một thời gian khá dài, mọi thứ đều như nước chảy thành mương, đưa chín cuống rụng.

Lần đầu tiên họ làm tình cũng là do Tiểu Băng chủ động. Lúc ấy anh vẫn đang giả vờ làm chính nhân quân tử, chưa bao giờ dám đưa ra yêu cầu đó, chỉ sợ Tiểu Băng từ chối, sợ ấn tượng về mình trong cảm nhận của Tiểu Băng sẽ xấu đi. Thật ra, mỗi lần ôm ấp đều khiến anh cảm thấy xao xuyến lạ thường, nhưng anh biết hai người quen nhau chưa lâu, nếu tỏ ra quá thô lỗ sẽ khiến cô nàng ưa lãng mạn ấy hoảng sợ.

Khi ấy Tiểu Băng còn chưa thôi việc, ở cùng người khác trong khu ký túc dành cho lớp công nhân viên trẻ trong trường. Còn anh hồi đó đã được phân một mình một phòng, vì thế các cuộc hẹn hò giữa hai người về cơ bản đều diễn ra trong phòng anh. Trường của Tiểu Băng cách trường anh dạy khá xa, ngồi xe buýt cũng phải mất khoảng hai giờ đồng hồ, tốn chừng năm mươi đến sáu mươi tệ. Đôi khi hẹn hò quá muộn, Tiểu Băng không quay về trường mà ngủ luôn ở chỗ anh, sáng sớm ngày hôm sau mới bắt chuyến xe sớm về trường.

Hồi đầu anh còn bắt Tiểu Băng ngủ ở buồng trong, còn anh nằm nghiêng ngả trên chiếc sofa ngoài phòng khách, nghiêm túc khoác lên mình cái vỏ chính nhân quân tử, khổ sở bán sống bán chết. Nhưng chính trong tình cảnh khổ cực đó, anh có thể cảm nhận được một cảm giác khoan khoái, như đã cống hiến hết mình vì sự nghiệp chính nghĩa, khó tránh khỏi tự báỉ phục mình.

Nhưng Tiểu Băng không để anh làm chính nhân quân tử được bao lâu. Khi đó mới là đêm thứ ba cô ngủ ở chỗ anh, cô không cho anh ngủ ở sofa mà gọi anh vào phòng, hai người ngủ chung một giường. Anh tưởng rằng Tiểu Băng đang muốn thử thách mình nên kiên quyết không chịu, hơn nữa đó lại là giường đơn, hai người chen nhau trên một chiếc giường, nếu vậy chẳng phải tự mình làm khổ mình hay sao? Vì thế anh vẫn kiên quyết: “Hay là anh ngủ ở ngoài thôi...”

Tiểu Băng chen đến sofa: “Vậy thì em cũng ngủ ở đây.”

“Ngủ thế nào được? Em cứ vào phòng ngủ đi. Em cứ... chen ngủ ở đây, anh sợ anh...”

Tiểu Băng quay ra quở trách: “Sợ anh làm gì? Sợ anh đụng vào em? Nếu em không muốn anh chạm vào em, em còn qua đêm ở chỗ anh làm gì chứ? Anh đúng là đồ ngốc, chẳng biết chộp lấy cơ hội gì cả, còn muốn một cô gái như người ta phải tự nói ra... Có người nào ngốc như anh không hả?”

“Có thể em không biết em đang nói gì đâu đấy...”

Tiểu Băng cười hì hì. “Chính là vì em không biết nên mới muốn biết chứ. Thật đấy, em tò mò lắm, nếu anh không muốn chạm vào em, cũng được thôi, vậy thì cho em xem “cái đó” của anh đi...”

Ánh mắt của Tiểu Băng giống như một ngọn lửa. Anh chưa kịp nghĩ ngợi đã ôm lấy Tiểu Băng đi vào phòng trong, hai người ngã xuống giường, lập tức chìm vào đắm say.

Lần đầu tiên của họ hẳn cũng coi như thành công, anh chưa kịp thực hiện hoài bão mà người đã ra đi trước, còn Tiểu Băng cũng không đau đến mức chết đi sống lại. Đương nhiên anh cũng chưa làm cho Tiểu Băng đạt được cao trào nhưng lần đầu tiên được như vậy cũng coi như tạm ổn.

Trước khi làm chuyện đó, Tiểu Băng vẫn còn trinh trắng, nhìn vết máu trên tấm ga giường, cô bỗng reo lên: “Nhìn này, em chảy máu đây này! Trước kia em chỉ sợ em không ra máu thôi, đây có lẽ là điềm may, em muốn giữ lại tấm ga giường này để làm kỷ niệm.”

Trái tim anh bỗng trở nên ấm áp, chỉ muốn chạy đến ôm chặt Tiểu Băng vào lòng, ghé sát vào tai cô thầm thì: “Lấy anh nhé?”

“Vâng!” Tiểu Băng cũng chẳng để ý xem anh đã quỳ mấy “chân” xuống, cô đáp lại ngay lập tức rồi hưng phấn reo lên: “Hồi còn nhỏ em đã muốn được làm cô dâu, khoác lên mình chiếc váy dài thướt tha màu trắng, cùng chú rể trao nhẫn cho nhau, và được người ấy ôm em vào phòng tân hôn... Chúng mình bây giờ hãy nghĩ đến chuyện hôn lễ ấy đi!”

Tiểu Băng cực kì phấn khích khi bàn bạc với anh về đám cưới. Anh ngồi bên lắng nghe, có mấy lần suýt nữa ngủ gật, bởi vì lúc ấy thật sự quá mệt mỏi, nhưng anh biết nếu giờ mà mình ngủ thật thì chẳng khác nào cầm dao cứa vào trái tim của Tiểu Băng, một đêm mất đi thứ quý giá nhất của con gái, hơn nữa còn là do cô chủ động, nếu như người đàn ông này lại lăn ra ngủ, chỉ e đến cả việc cô róc tim anh cũng có thể xảy ra. Vì thế anh cố căng mắt ra để không bị ngủ quên, ngáp cũng chẳng dám ngáp, đợi đến khi hồi phục tinh lực, anh bèn dùng một nụ hôn cháy bỏng chặn đôi môi của Tiểu Băng, đi vào người cô thêm lần nữa.

Lần này, anh làm khá thông thả, anh muốn kích thích Tiểu Băng, đưa cô lên cao trào, làm cho cô đắm chìm trong ân ái. Nhưng khi anh dịu dặt cô chưa đến hai mươi phút, chính bản thân anh lại không chịu đựng nổi, thế là bao nhiêu công sức đều đổ hết xuống sông xuống bể. Anh rối rít xin lỗi Tiểu Băng, mà cô lại tỏ ra mơ hồ:

“Sao vậy? Rất tốt mà anh, em cảm thấy rất tuyệt vời... Thật đấy...”

Khi ấy anh yêu Tiểu Băng, yêu thương vô hạn, Tiểu Băng chẳng những xinh đẹp mà còn hồn nhiên, đáng yêu lại chu đáo. Trong đầu anh được lấp đầy bởi Tiểu Băng, Tiểu Băng, khi cô ở bên anh, anh chỉ hận không thể “gắn kết” với cô từng giây từng phút, khi cô không ở bên, lúc nào anh cũng chỉ nghĩ về cô...

Hôm nay tuy bỏ dở giữa chừng nhưng Tiểu Băng vẫn được anh khơi gợi một lúc, cái gọi là “giới hạn cao trào” chắc chắn là sung huyết, hẳn là cần phải có “công tác khắc phục hậu quả”. Anh mơn trớn cô một lúc, phát hiện ra cô đã thiếp đi rồi, động tác bèn dừng lại, nhưng chính anh lại chẳng có cách nào chìm vào mộng đẹp. Anh muốn “tự lực cánh sinh”, bèn rút cánh tay đặt dưới gáy cô ra, dịch sang bên thành giường, bắt đầu tự giải quyết vấn đề.

Anh tưởng hành động của mình khá chừng mực nhưng vẫn khiến Tiểu Băng tỉnh dậy, anh xấu hổ vội dừng lại, ôm lấy cô, muốn dỗ cô chìm vào trong mộng nhưng cô đã nhận ra anh đang làm gì, bèn lên tiếng: “Hay là để em...”

Tiểu Băng miệt mài làm việc một lúc lâu, chính anh cũng dốc hết sức để mình lên cực khoái nhưng vẫn chỉ có thể quanh quẩn gần mức cực khoái. Tiểu Băng đổi tay mấy lần mà anh vẫn không có hứng thú, cuối cùng cô đành chán nản tuyên bố đầu hàng: “Ôi, cổ tay em đau quá... Hay là... thử sang đường chính nhé? Ừm... không... mang bao nữa.”

Anh biết Tiểu Băng đang chiều theo anh, nhưng anh không muốn làm những việc mà cô không thích, nên nói:

“Hay là thôi, đợi đến kỳ an toàn của em đi.”

Tiểu Băng kéo anh nằm lên cơ thể cô, anh dẫn đo, cuối cùng cũng nhào lên người cô. Nhưng nơi đó rất khô, đi vào rất trúc trắc, anh thử vài lần rồi nhụt chí, nói: “Thôi, hay là đợi ngày mai đi mua thuốc bôi trơn nhé?”

Tiểu Băng thốt lên: “Trong thành phố bán thuốc bôi trơn, chứng tỏ người cần thuốc bôi trơn rất nhiều đúng không anh? Nếu không ai lại sản xuất lượng lớn như thế? Không lỗ vốn ư?”

Thật ra anh cũng chỉ buột miệng nói thế, căn bản cũng không biết trong thành phố có bán thuốc bôi trơn hay không, cho dù có thì cũng không biết phải mua ở đâu.

Tiểu Băng lại hỏi: “Những người phụ nữ khác đều như vậy phải không anh?”

“Anh làm sao biết người khác thế nào?”

“Sao anh lại không biết? Chỉ ít thì anh cũng biết một người phụ nữ khác chứ nhỉ? Cô giáo đó... của anh ấy? Bà ấy không bị như vậy hả? Em nghĩ chắc là bà ấy không thế đâu nhỉ? Liệu có phải chỉ có những người phụ nữ không đứng đắn mới... bị khô...”

Anh nghe đến mấy chữ “phụ nữ không đứng đắn” thì khẽ nhú mày trong màn đêm, vẫn im lặng không nói gì, hy vọng Tiểu Băng sẽ bỏ qua chủ đề này.

Nhưng Tiểu Băng vẫn truy hỏi: “Thế bà ấy có phải dùng thuốc bôi trơn không anh?”

“Anh quên rồi.”

Tiểu Băng không tin. “Sao lại quên được? Bà ấy không phải là người phụ nữ... đầu tiên của anh à? Lần đầu tiên của anh không phải đã cho bà ấy rồi sao? Mỗi người đối với lần đầu tiên của mình chẳng phải rất khó quên ư?”

Nếu cắt cái lưỡi của anh mà có thể nuốt trở lại những lời đã nói thì giờ phút này anh tình nguyện cho cắt luôn.

4. Chương 4

Đàm Duy hiểu rõ lối thoát duy nhất của đàn ông trong những thời điểm như thế này chính là giả ngu, trốn được lúc nào hay lúc ấy, còn trốn không được thì phải kiên cường đối mặt. Anh dỗ cô bằng giọng ngái ngủ:

“Ừm... Ngủ đi em, ngày mai còn phải đi làm...”

“Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em mà...”

“Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em mà...” Đằm Duy hiểu rõ lối thoát duy nhất của đàn ông trong những thời điểm như thế này chính là giả ngu, trốn được lúc nào hay lúc ấy, còn trốn không được thì phải kiên cường đối mặt. Anh dỗ cô bằng giọng ngái ngủ: “Ừm... Ngủ đi em, ngày mai còn phải đi làm...”

“Ừm...”

“Anh đừng chỉ “ừm” với “ừm” mãi thế, em đang hỏi anh, cô giáo đó của anh... Lúc anh làm với bà ta, bà ta có cần thuốc bôi trơn không?”

“Anh thật sự đã quên rồi.”

“Không thể nào, ngay cả chuyện như vậy mà anh cũng quên được sao? Em sẽ không bao giờ quên lần đầu tiên của em.”

Anh vội vàng lái chủ đề sang lần đầu tiên của hai người họ: “Em còn nhớ lần đó không? Trong ký túc của anh đó...”

Nhưng Tiểu Băng không bị mắc bẫy, vẫn túm chặt không tha chủ đề ấy: “Cô giáo đó, khi ấy hẳn là đã hơn ba mươi, gần bốn mươi rồi nhỉ? Có khi đúng vào độ tuổi như sói như hổ, chắc không dùng thuốc bôi trơn gì đâu nhỉ? Anh chẳng cần tốn công cũng vào được luôn phải không?”

Anh đột nhiên sồn gai ốc, dạ dày trào lên một cảm giác buồn nôn, không biết là vì chuyện của chính mình hay là do nói với một người phụ nữ về chuyện quan hệ xác thịt giữa anh với một người phụ nữ khác, hoặc là bởi đã nhắc đến những chi tiết quá cụ thể, anh đành nói: “Anh không muốn nói đến chuyện này...”

“Tại sao? Vì bà ta là mối tình đầu của anh? Là thần tượng trong lòng anh? Mảnh trời riêng dành cho bà ta trong tim anh, những người khác không thể chạm vào được sao?”

Nói Lam Tâm Đế là thần tượng của anh có lẽ cũng không quá, nhưng đó chỉ là về học thuật, vì Lam Tâm Đế là giảng viên hướng dẫn thạc sĩ cho anh, học giả tu nghiệp từ Mỹ về, cách dạy và nghiên cứu khoa học đều có phương pháp rất riêng biệt. Nhưng nói Lam Tâm Đế là mối tình đầu của anh, hoặc là nói đến bây giờ anh vẫn dành cho cô một khoảng trời riêng trong tim mình thì có phần hơi quá. Anh vốn dĩ đã quên Lam Tâm Đế từ lâu, nếu Tiểu Băng không nhắc lại thì anh sẽ chẳng bao giờ nhớ đến con người ấy. Anh lên tiếng giải thích: “Làm gì có mảnh trời nào, anh thật sự đã quên lâu rồi.”

“Em không tin anh lại tuyệt tình như thế, đến mối tình đầu của mình cũng có thể quên được, chắc chắn là trong lòng anh đã từng đem em và bà ta ra so sánh.” Tiểu Băng ngắc đầu dậy, hỏi với vẻ hứng thú: “Kết quả so sánh thế nào? Anh thích em hơn hay thích bà ta hơn?”

Anh biết, bất luận anh thích ai “hơn” cũng đều là câu trả lời sai, vì thế anh đáp: “Anh chỉ thích em.” Anh đặc biệt nhấn mạnh, kéo dài chữ “chỉ” gấp ba lần những chữ khác.

“Em không tin.”

Anh khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Em không tin cũng chẳng sao, vì lời anh nói là sự thật.” Anh biết câu này có nói ngang ngược, vô lý một chút cũng không hại gì.

Tiểu Băng dường như đã thỏa mãn, rúc vào lòng anh, thở thê: “Chỉ cần anh không thích bà ta là được.” Một lúc sau, cô lại nói: “Em biết mình không nên so bì với những chuyện trước khi anh quen em, nhưng trong lòng em vẫn có chút khó chịu. Tại sao anh không kiên trì đợi người anh yêu thật lòng xuất hiện chứ?”

Những câu tra khảo kiểu thế này không phải là lần đầu tiên, cho nên anh biết đâu là câu trả lời chắc chắn xong đời. Có một lần anh đáp: “Anh có đợi mà...”

Sai!

Lần đó Tiểu Băng nói: “Anh có đợi người anh thật lòng yêu hả? Thế sao anh còn làm chuyện đó với bà ta? Chứng tỏ bà ta mới đúng là người anh yêu...”

Khi ấy rõ ràng anh đã nói những câu dối lòng, không biết cô giáo Lam liệu có nóng tai, hắt xì không. Anh cam đoan với Tiểu Băng anh không yêu cô giáo Lam, từ trước đến nay chưa bao giờ yêu, mà là do cô giáo Lam chủ động, anh biết việc này rất bí ối, chẳng có tí chí khí đàn ông nào, nhưng muốn qua cửa trót lọt trước cô vợ của mình, hơn nữa nếu ngoài anh và Tiểu Băng ra chẳng có người thứ ba nghe được những lời ấy thì anh cũng buộc lòng phải bí ối một lần.

Bài học rất sâu sắc.

Sau lần ấy, anh lại bị tra khảo đúng vấn đề này, lúc đó anh chẳng dám trả lời như lần trước, mà chỉ đáp: “Khi ấy anh không hiểu tình yêu là gì, chỉ là nhất thời xúc động...”

Lại sai!

Lần đó Tiểu Băng nói: “Làm sao em biết được rốt cuộc bây giờ anh đã hiểu tình yêu là gì hay chưa? Chưa biết chừng mấy ngày nữa, nhìn thấy người khác, anh mới phát hiện ra tình cảm anh dành cho em hoàn toàn không phải là tình yêu... Rồi anh sẽ lại thủ thủ với cô vợ sau này của mình rằng anh chưa từng yêu em, là do em chủ động, giống y như cách anh nói với em về cô giáo đó. Rốt cuộc đến lúc nào anh mới có thể hiểu ra mình thật lòng yêu một người là như thế nào?”

Cái giá phải trả để thoát thân cho lần ấy cũng vô cùng thâm, ngay bản thân anh cũng chẳng nhớ mình đã tuyên thệ bao nhiêu lần, chửi rửa mình bao lâu mới có thể qua cửa.

Bài học lịch sử đã chỉ ra cho anh, đối với câu hỏi này có trả lời thế nào cũng sai bét, vì thế anh chỉ ậm ờ cho qua: “Đều tại anh không tốt, chúng mình hãy quên chuyện đó đi nhé!”

Tiểu Băng hứa với anh: “Em sẽ quên, em đảm bảo sẽ không nhắc đến bà ta nữa. Em càng nhắc anh càng không quên được...”

Anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng không hiểu tại sao Tiểu Băng rõ ràng đã biết mà vẫn không ngừng nhắc lại. Có thể nói thế này, hiện tại, những ký ức của anh về Lam Tâm Đế ngày càng rõ nét, tất cả đều nhờ công lao của Tiểu Băng, bởi vì cô suốt ngày nhắc đến “cô giáo của anh”, lại còn tra hỏi những câu chi tiết kiểu như ai cởi quần áo của ai, từ phía trước hay là phía sau, khiến anh không thể không nhớ lại những chuyện đã qua.

Tiểu Băng lần nào cũng nói: “Anh đừng cho là em hay ghen, anh thử nghĩ xem, nếu trước anh, em từng quen một anh chàng nào đó, giữa em và anh ta cũng nảy sinh mối quan hệ tương tự, trong lòng anh có khó chịu không?”

Anh nghĩ, nếu trước khi gặp anh, Tiểu Băng cùng một gã đàn ông khác nảy sinh loại quan hệ đó, thế thì ngay phút giây anh nghe được sự thật, chắc chắn sẽ hơi khó chịu, nhưng anh sẽ quyết định dứt điểm một lần: chỉ coi như chuyện đó đã qua, tiếp tục yêu thương Tiểu Băng, từ nay về sau không bao giờ nhắc lại; nếu anh không thể bao dung, vậy thì cứ dứt khoát chia tay. Chứ anh tuyệt đối không thể vừa tiếp tục yêu thương Tiểu Băng vừa chốc chốc lại lôi chuyện đó ra để mĩa mai hai người.

Phụ nữ sao lại có khuynh hướng ngược mình ngược người thế nhỉ?

Nhưng anh không nói ra, bởi vì Tiểu Băng rốt cuộc cũng đâu có mối quan hệ như vậy với gã đàn ông khác, thế nên dù anh có nói gì đi nữa, Tiểu Băng luôn cho là anh đang châm chọc cô. Nhưng nếu cho anh được nói thật lòng thì anh muốn nói là: Thà rằng trước khi gặp anh, em có người đàn ông khác, như vậy em sẽ không cảm thấy không công bằng, mà anh cũng sẽ không cảm thấy có lỗi với em.

Có lần bị dồn ép quá, anh đã thẳng thắn nói với Tiểu Băng: “Anh ước gì bây giờ em hãy đi tìm một gã đàn ông, quan hệ với hắn, rồi chúng ta sẽ thanh toán dứt điểm chuyện này, và không bao giờ nhắc đến nó nữa, được chứ?”

Tiểu Băng kinh ngạc tròn mắt. “Anh có ý gì? Bảo em tìm người đàn ông khác rồi quan hệ hả, thế thì anh lại càng có lý do để đến với người phụ nữ khác rồi nhỉ?”

Tắc thở!

Anh vội cam đoan: “Anh sẽ không làm thế, một lần đó thôi đã khiến anh hối hận vô cùng, làm sao anh còn có thể tìm người phụ nữ khác để làm chuyện đó chứ? Nếu cuộc đời một con người có thể làm lại, anh bảo

đảm sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa, mà một lòng một dạ đợi em, đợi đến khi nào em xuất hiện mới thôi, sau này suốt đời cũng chỉ có mình em. Anh bảo em thử làm một lần với người khác, chỉ là hy vọng có thể dùng cách này để giúp em cảm thấy chúng mình hòa nhau, rồi em sẽ không còn buồn phiền về chuyện này nữa.”

“Sao hòa nhau được? Trước khi gặp em, anh quan hệ với người khác, dâng cho người ta lần đầu tiên của mình, giờ em đi tìm người đàn ông khác thì còn có tác dụng gì? Chỉ là cho người khác vậy bản em, nhưng có vậy bản bao lần đi nữa thì lần đầu tiên của em cũng đã trao cho anh rồi.”

Ngất!

May mà hôm nay Tiểu Băng không tiếp tục tra khảo nữa, có lẽ là do quá mệt nên mới để cho anh một con đường sống. Anh nhắm mắt lại nhưng không ngủ được, thầm nói, nếu sau này mình sinh một đứa con trai thì đầu tiên mình phải cảnh cáo nó rằng: Tuyệt đối đừng có ngủ với người phụ nữ nào khác ngoài vợ mình, quá nhiều phiền toái, chẳng đáng. Nếu như đã làm điều đó trước khi quen vợ mình thì đừng nói cho cô ấy biết. Không kể với cô ấy thì chẳng có chuyện gì cả, cô ấy sẽ không bị tổn thương, mà con cũng sẽ không bị tra khảo, còn nếu đã lỡ nói cho cô ấy thì con chết chắc rồi.

Nếu sau này anh có con gái, anh sẽ nói với nó rằng: Nếu bạn trai của con trước kia từng có người phụ nữ khác, hãy bỏ nó đi, đừng ở bên nó nữa; nếu con quyết định vẫn yêu nó, muốn ở bên nó thì đừng bao giờ nói về người phụ nữ thuở trước của nó. Bất luận nó đã quên hay vẫn còn nhớ, nhắc đến người trong quá khứ cũng không hay ho gì, mà chỉ càng làm xáo trộn cuộc sống của các con.

Người được gọi là “phụ nữ thuở trước” của anh, hôm nay đã được Tiểu Băng lôi ra làm xáo trộn tâm trí anh.

Người phụ nữ ấy tên là Lam Tâm Đế, là giảng viên hướng dẫn luận văn thạc sĩ của anh, và cũng là một nhân vật truyền kỳ trong khoa. Hồi đó, anh không tài nào biết được rốt cuộc cô ấy bao nhiêu tuổi, từ trước đến giờ cũng chưa hề quan tâm đến điều này.

Truyền kỳ về Lam Tâm Đế có rất nhiều khía cạnh khác nhau, đầu tiên, trong tình yêu cô giáo Lam cũng là một nhân vật truyền kỳ. Nghe nói trước khi kết hôn, chồng chưa cưới của cô giáo Lam bị chẩn đoán mắc bệnh gan rất nghiêm trọng, có thể không sống được bao lâu nữa, nhưng cô vẫn kiên quyết lấy người đàn ông ấy, chuyện này khi đó được truyền tai nhau như một giai thoại, giống những câu chuyện vẫn thường thấy qua sách báo hay trên tivi.

Nhưng tình yêu của Lam Tâm Đế cũng không thể cứu được sinh mệnh của chồng mình, những năm tháng sau khi kết hôn, chồng cô giáo Lam mắc bệnh nằm suốt trên giường, không thể làm việc, sau này, ngay cả việc sinh hoạt cũng không thể tự lo, tất cả mọi việc đều trông cậy vào cô. Có người nói khoảng thời gian ấy, trông cô giáo Lam như người phụ nữ đã ngoài năm mươi, mệt mỏi, kiệt sức, mắt mờ chân chậm, trong khoa gần như im hơi lặng tiếng, tới giờ làm thì đến, hết giờ làm thì về, có rất nhiều người hầu như không biết đến sự tồn tại của cô. Lên lớp qua loa, thành quả nghiên cứu khoa học gần như không có, cũng chẳng trách được, cả ngày từ sáng đến tối phải chăm sóc một người bệnh nằm trên giường, thường chạy đi chạy lại giữa chợ và bệnh viện, còn phải nghĩ cách để kiếm tiền nuôi gia đình, nào có thời gian và tinh lực để làm nghiên cứu khoa học?

Sau này, chồng của cô giáo Lam qua đời, lúc mọi người đến chia buồn, phát hiện ra cô giáo Lam không rơi dù chỉ một giọt nước mắt, về sau cô còn tâm sự với những người bạn tri kỷ của mình rằng: “Ôi, cuối cùng cũng đi rồi, anh ấy được giải thoát mà mình cũng được giải thoát.”

Nhưng những người bạn được coi là tri kỷ đó có lẽ đã bị cách nói trái với đạo đức ấy gây sốc, bị chọc giận, cho nên mặc kệ có là bạn hay không, có thân thiết hay không, họ đã truyền những lời này ra ngoài. Thế là cô giáo Lam từ một người phụ nữ trung trinh bất diệt với tình yêu, từ một người vợ hiền đồng cam cộng khổ “đáng trân trọng” biến thành một quả phụ lòng dạ sắt đá, một góa phụ không biết luân thường đạo lý. Người ngoài nghe chuyện liền phần nộ, lên án tới tấp trước ngôn luận của cô giáo Lam, có người còn đi thuyết phục ba mẹ chồng của bà, kêu họ mời công an đến lập hồ sơ điều tra nguyên nhân cái chết của con trai mình, khẳng định rất có khả năng là do cô giáo Lam không muốn chăm sóc người chồng bệnh tật của mình nữa nên đã ra tay mưu hại.

Cũng may ba mẹ chồng của cô giáo Lam đều là những người thấu tình đạt lý, họ nói cô giáo Lam sống cũng không dễ dàng gì, bưng trà rót nước, dọn phân dọn nước tiểu... chăm sóc chồng lâu như vậy cũng coi như không phụ lòng con trai họ.

Sau khi chồng qua đời, cô giáo Lam bỗng trở nên trẻ trung như đám thanh niên, lúc nào cũng trang điểm tươm tất, việc dạy học cũng rất xuất sắc, thành quả nghiên cứu khoa học bắt đầu dày lên, nhưng tiếng tăm trong khoa thì không hề tốt, nhất là trong số những giáo viên nữ khi đó, gần như không ai yêu quý cô. Còn giáo viên nam cũng chẳng dám qua lại với cô, bởi vì ai tiếp xúc với cô giáo Lam thì người đó sẽ bị nghi ngờ là giữa họ có quan hệ mờ ám.

Sau này cô giáo Lam giành được cơ hội sang Mỹ tu nghiệp, ở lại đó suốt hai năm, đến khi quay về quả thật đã biến thành một con người khác, vô cùng trẻ trung, vô cùng xinh đẹp, hơn nữa tên của bà cũng được đổi lại, trước kia là Lam Tâm Hiền, còn nay sửa thành Lam Tâm Đế, đồng âm với tên tiếng Anh của cô là Cindy[1]. Phương pháp dạy học cũng như nghiên cứu khoa học của cô giáo Lam ngày càng xuất sắc, ngân sách nghiên cứu xin được cũng không ít. Nhưng sinh viên đều không dám chọn cô làm người hướng dẫn luận văn, nghe nói những sinh viên làm luận văn với cô, đến lúc bảo vệ hay bị các thành viên khác trong hội đồng bảo vệ hoạnh hợ, làm không tốt sẽ bị loại với lý do ba chọi một, bốn chọi một, xác định là rất thảm.

Đàm Duy làm luận văn với cô giáo Lam, có thể nói giống như là “mạng của ba mẹ, lời của bà mối”, chứ không phải là “tự do yêu đương”. Anh vốn dĩ làm nghiên cứu với một giáo sư có tuổi trong khoa, nhưng vị giáo sư đó hướng dẫn anh được mấy ngày thì bị trúng gió, mồm méo mũi lệch, liệt nửa người trên giường, sinh hoạt hằng ngày cũng không thể tự làm, nói còn chẳng rõ, càng không cần nhắc đến việc hướng dẫn nghiên cứu sinh. Vì vậy, khoa buộc phải phân các sinh viên mà vị giáo sư ấy đang dẫn dắt cho các giáo sư khác.

Và thế là Đàm Duy được “kết duyên” với cô Lam.

[1] Trong tiếng Trung, chữ “Tâm Đế” phát âm là “xin đi”.

5. Chương 5

Khi mới biết tin mình được “nên duyên” cùng cô giáo Lam, Đàm Duy không thể vui nổi, anh cho rằng vận số của mình không tốt, được phân làm luận văn với vị giáo viên mà mọi người đều không mong muốn, chẳng biết cuối cùng có thể qua được hay không. Nhưng sau khi tiếp xúc với cô giáo Lam vài lần, anh liền bị cô thuyết phục.

Cô giáo Lam tư chất thông minh, đầu óc cực kì linh hoạt, cộng thêm việc từng đi du học nước ngoài, lại không vướng bận chuyện gia đình, có thể toàn tâm toàn ý đi dạy và nghiên cứu khoa học, bởi vậy đối với hướng nghiên cứu của anh, cô giáo Lam là một người dẫn đường vô cùng xuất sắc.

Những luận văn đỉnh nhất có liên quan đến đề tài luận văn của anh, về cơ bản đều do cô giáo Lam viết hoặc tham gia nghiên cứu.

Cô giáo Lam có lẽ chính là điển hình của “hoa nở trong tường thơm ngát ngoài tường”, tuy trong trường hầu như không được lòng lãnh đạo, sinh viên nhưng trong giới học thuật quốc tế, luận văn của cô giáo Lam thường được lấy để trích dẫn, vì thế ở khoa tuy không ai thích cô, không ai vừa mắt cô nhưng cũng không dám đụng đến. Có một vài giáo sư thích hoạnh hợ sinh viên của cô lúc phản biện nhưng trước giờ vẫn không một ai phủ nhận sinh viên của cô. Nghe nói có một lần, mấy vị giáo sư liên hợp lại “bắn chết” một luận văn thạc sĩ do cô giáo Lam hướng dẫn, cô đã kiện thẳng lên trường, thậm chí là bộ Giáo dục, cuối cùng bài luận văn bị “bắn chết” ấy đã được “cải tử hoàn sinh”, còn bạn sinh viên kia cũng nổi tiếng từ đó.

Tóm lại, Đàm Duy tiếp xúc với cô giáo Lam ngày càng nhiều, hiểu biết cũng ngày càng dày, sự khâm phục dành cho cô ngày một tăng lên. Nhưng hai người cách nhau hơn mười tuổi, lại là quan hệ cô trò, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nghĩ đến những phương diện khác. Không phải là anh không có ham muốn, mà là anh chưa từng nghĩ đến việc bản thân có thể có ham muốn với chính giáo viên hướng dẫn của mình, cũng bởi vì cô giáo Lam giữ khoảng cách thầy trò rất tốt, căn bản không cho anh bất cứ lý do gì để nảy sinh hy vọng hảo huyền.

Đến khi phản biện luận văn của anh được thông qua, giữa anh và cô giáo Lam vẫn chỉ là mối quan hệ thầy trò, đôi lúc thảo luận vấn đề đến tối muộn, hay là mài nghiên cứu trong phòng thí nghiệm quá khuya, hai người cũng chỉ tìm một quán cơm cùng ăn một bữa.

Anh từng đi ăn với cô giáo Lam hai lần, nhưng cô giáo Lam luôn là người công tư phân minh, hoàn toàn không cho anh bất kỳ lý do nào để suy nghĩ linh tinh.

Vì thế, khi anh cầm bài luận văn đã được đóng dấu dập bản mang đến nhà cô Lam, anh không hề ngờ rằng đó lại là đêm anh mất đi lần đầu tiên của mình.

Hôm ấy, khi anh gõ cửa nhà cô giáo Lam, chợt có cảm giác khang khác, trông cô Lam không hề giống với người giáo viên hướng dẫn nghiêm cẩn anh đã tiếp xúc trước kia, mà giống một người phụ nữ có phong thái quyến rũ hơn. Có người nói trước khi đi du học, cô giáo Lam cũng được xếp vào hàng có nhan sắc tạm ổn, nhưng sau khi trở về nước, tựa như được thay da đổi thịt, có lẽ là nhờ kỹ thuật trang điểm của nước ngoài.

Nhưng cho dù có lớp trang điểm ấy hay không, cô giáo Lam giờ đây quả thật đã trở nên xinh đẹp lạ thường.

Đàm Duy trước nay vẫn luôn đối xử với cô giáo Lam như một giáo viên hướng dẫn không phân giới tính, ngày hôm đó chính là lần đầu tiên anh nhìn cô như một người phụ nữ, anh chợt phát hiện ra các đường nét trên khuôn mặt cô được sắp đặt quá đỗi khéo léo, khi mỉm cười nhìn rất điềm tĩnh, rất dịu dàng nhưng lại không hề có vẻ tang thương, tĩnh mịch.

Dáng người cũng rất mực uyển chuyển, gò cao trước ngực là thứ anh chưa từng nhìn thấy trên người bất cứ bạn học nữ nào, nhất là vòng eo của cô, đường cong bắt đầu từ bả vai trở xuống, khi chạm đến eo, đường cong đạt độ hoàn hảo nhất, rồi uốn ra ngoài thành một đường vòng cung tuyệt vời.

Vòng eo với đường cong tuyệt mỹ của cô giáo Lam ngày đó được một lần vấy liền thân phác họa sống động, so với loại vú to mông nở thì vẻ đẹp này càng hợp với mắt thẩm mỹ của anh, khiến anh không tài nào kiềm chế được lòng hiếu kỳ đang nảy nở, không biết nếu được ôm vòng eo kia thì sẽ có cảm giác gì nhỉ? Họa chăng là một cảm giác tinh tế, thanh mảnh đến độ có thể ôm trọn trong vòng tay?

Anh chỉ cảm thấy máu huyết trong người lưu chuyển rất nhanh, đầu óc trở nên choáng váng. Anh thử suy đoán trong vô vọng về ý nghĩa của việc cô giáo Lam trang điểm như thế, nhưng lại cảm thấy bản thân mình thật dễ tiện, chỉ toàn nghĩ những chuyện bậy bạ. Có thể có ý nghĩa gì được chứ? Cũng chỉ là một bộ quần áo mà thôi, biết đâu là vì luận văn của anh đã hoàn thành, cô cũng chẳng cần khoác lên mình cái lớp vỏ của giáo viên hướng dẫn làm gì; hay có lẽ vì cô đang ở nhà nấu cơm, cho nên mới ăn mặc thoải mái; hoặc là cô chuẩn bị ra ngoài, vì thế mới mặc vậy...

Cô giáo Lam giữ anh lại ăn cơm tối và anh đồng ý trong mê muội. Sau đó cô Lam đi vào phòng bếp bận bịu nấu nướng, còn anh mơ màng theo sau hỗ trợ. Phòng bếp không lớn, hai người đứng trong này có phần chật chội, khi cô giáo Lam quay qua quay lại khó tránh được va chạm với anh. Tim anh đập thành thịch, không phải bởi chút da thịt ấy cọ xát lên cơ thể anh dữ dội đến thế nào, mà là ý nghĩa tượng trưng của sự đụng chạm này quá sâu xa, như thể đột nhiên kéo gần khoảng cách giữa anh và cô Lam, hóa ra giáo viên hướng dẫn cũng có thể chạm vào ư?

Cô giáo Lam nói muốn làm cho anh món khoai tây sốt cà ri, kêu anh gọt giúp vỏ khoai.

Anh vụng về cắt gọt, cô giáo Lam quan sát một cách hứng thú, cái nhìn ấy khiến anh cảm thấy vô cùng bối rối, hai tay run lên, vừa sợ ý một cái liên cắt phập vào tay.

Cô giáo Lam nhanh chóng tìm cho anh một miếng băng urgo, giúp anh băng vết thương, tay hai người không thể tránh được những cái đụng chạm làm anh xao xuyến, lúng túng. Cô giáo Lam không cho anh làm nữa, nhưng cũng không bắt anh phải ra khỏi phòng bếp mà bảo anh đứng bên cạnh. Hai người đứng trong căn phòng nhỏ, ngọn lửa trên bếp phả hơi nóng vào khuôn mặt anh, tiếng ong ong từ máy hút mùi khiến đầu óc anh quay cuồng.

Và rồi không hiểu tại sao, hai tay cô giáo Lam đột nhiên ôm lấy anh. Khi ấy, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ: “Mình đang mộng xuân.” Nhưng từ trước tới giờ anh chưa hề ôm mộng xuân với cô giáo Lam, dù cho trong phòng anh thường có người nói tối qua đã mơ mộng xuân, tiêu diệt cô giáo Lam, anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Trước ngày đó, anh chưa từng chính thức hẹn hò, cũng chưa từng có quan hệ yêu đương với cô gái nào, được tiếp xúc với cơ thể phụ nữ gần đến vậy, đây chính là lần đầu tiên. Anh luống cuống không biết phải làm gì, chỉ biết chôn chân tại chỗ, không nhúc nhích, trái tim trong lồng ngực đập loạn đến đau đớn, mạch máu trên huyết thái dương như muốn nứt toác ra...

Cô giáo Lam dán sát bộ ngực đầy đặn của mình lên người anh, kềm siết một lúc, một tay của cô bắt đầu di chuyển xuống dưới. Anh lo sợ mình sẽ bị cô Lam nhìn ra chỗ sơ hở, vội vàng gỡ hai tay ra, bảo vệ mình.

Cô giáo Lam thầm thì: “Đừng sợ, tôi biết cậu muốn mà, không sao đâu, được mà...”

Những lời này của cô giáo Lam mang một âm điệu đan xen giữa giáo viên và người tình, lại phối hợp với một bàn tay mềm mại đang nhẹ nhàng xoa bóp chỗ đó của anh, khiến anh thở hổn hển, căng thẳng đến độ gần như bùng nổ, luôn miệng nói “đừng, đừng”, không biết là kêu hai người đừng làm chuyện này hay là kêu cô giáo Lam đừng xoa bóp nữa, kéo lại làm trò cười cho thiên hạ. Nhưng bàn tay của cô giáo Lam vẫn kiên quyết không buông, miệng cũng đặt một nụ hôn lên đôi môi anh, cứ thế, cô Lam điều khiển Đàm Duy đi vào phòng ngủ của cô.

Đây là lần đầu tiên anh bước vào phòng ngủ của cô giáo Lam, trước đây mỗi lần đến trao đổi đều không dám nhìn về phía đó. Anh mơ màng nghĩ, cô giáo Lam mỗi đêm đều ngủ trong này ư? Căn phòng thật thơm mát, thật dễ chịu.

Lần đầu tiên của anh là một câu chuyện mà anh chỉ muốn xóa sạch trong ký ức của mình cũng như trong ký ức của cô giáo Lam. Làm sao anh có thể cuống chân cuống tay như thế cơ chứ? Còn chưa kịp đặt chân đến cửa, văn chương đã tuôn lai láng, tuôn rồi cũng không biết phải xin lỗi hay cứu trợ, chỉ đực ra ở đó với cái ý nghĩ dốt nát: Tiêu rồi, làm bẩn chân của cô giáo Lam mất rồi! Điều này quả thật còn khiến anh xấu hổ hơn cả việc viết luận văn hỏng, anh không nhớ mình đã trườn xuống khỏi người cô giáo Lam bằng cách nào, chỉ nhớ cô giáo Lam đã ôm anh rất dịu dàng, và cất lời an ủi: “Không sao, lần đầu tiên đều như vậy...”

Anh vẫn còn nhớ câu nói đầu tiên sau khi anh khôi phục lại khả năng ngôn ngữ của mình, đó là bày tỏ với cô giáo Lam một cách lấp lắp: “Anh nhất định sẽ lấy em.”

Anh cảm thấy câu nói đó chính là lời mà cô Lam muốn nghe nhất khi ấy, nghe xong nhất định sẽ cảm động đến rơi lệ. Nhưng cô giáo Lam lại gạch bỏ nó như thể đó là những câu chữ lạc đề trong bài luận văn của anh, đoạn khẽ cười, nói: “Đừng ngốc thế, cậu lấy tôi làm gì?”

Điều này thật sự khiến anh bối rối, anh không biết kết luận ấy được đúc kết từ đâu, chỉ cảm thấy điều con gái muốn nghe nhất sau khi xảy ra “chuyện kia” chính là lời hứa hẹn sẽ lấy họ của người đàn ông. Tuy anh vẫn chưa thực sự “làm” với giáo cô Lam nhưng quần áo người ta đã cởi rồi, cả cơ thể cũng đã cho anh nhìn hết, còn cho anh chạm vào, dễ dàng như thế sao? Còn chuyện vẫn chưa “làm” nên hôn, cũng chỉ có thể trách anh không có bản lĩnh, cô giáo Lam đã hy sinh như thế, thân là một người đàn ông thì không nên phụ lòng người ta mới phải.

Anh vẫn khẳng khái nói sẽ lấy cô Lam, nhưng cô đã dùng một nụ hôn lấp kín miệng anh.

Ngày đó họ còn làm hai lần, trước khi ngủ một lần, sáng hôm sau tỉnh dậy một lần nữa. Anh tự thấy trình độ của mình ngày càng được nâng cao. Nếu như nói lần đầu tiên của anh chỉ ở trình độ mẫu giáo thì hiện giờ đã thăng lên cấp độ tốt nghiệp đại học, xem chừng thêm khoảng ba, năm lần nữa là có thể lấy được học vị tiến sĩ, đúng là một bước phát triển vượt bậc...

Cô giáo Lam cũng khen anh về phương diện này rất có tài như trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học. Anh tin lời ngợi khen của cô giáo Lam là thật lòng, bởi về mặt cô khi nằm dưới cơ thể anh đã nói cho anh biết, kỹ năng của anh khá ổn. Cô giáo Lam tỏ ra rất kích động, miệng không ngừng cổ vũ anh: “Đúng, đúng rồi, thế này rất tuyệt”, giống như việc cô thường rất thích phê những chữ “tốt” trong bài luận văn của anh vậy.

Sau khi làm xong chuyện đó, cô giáo Lam thê thọt bên tai anh, nói rằng cô rất dễ chịu, rất thỏa mãn, khen anh rất cừ. Anh cảm thấy hưng phấn giống như lúc được điểm A luận văn, dự định lần sau phải giành bằng được điểm A+, nhất định phải nỗ lực học tập, không ngừng tiến về phía trước, mang thành tích xuất sắc để đáp lại cô giáo Lam.

Ngày ấy, khi rời khỏi nhà cô giáo Lam, anh cho rằng mình hẳn phải tỏ ra lưu luyến không rời mới đúng, anh

mường tượng hình bóng cô Lam đang đứng bên cửa sổ dõi theo từng bước chân xa dần của anh, liền quay về phía cánh cửa ấy trao một chiếc hôn gió.

Những ngày sau đó, anh gần như sống trong hồi ức, trong đợi chờ và lo âu, chuyện đã xảy ra như bỏ bùa toàn bộ trí óc của anh, mà chuyện sắp tới lại khiến anh lo đêm nghĩ ngày.

Anh nhớ đến lời thề của mình trước cô Lam, trong lòng chợt nảy ra ý nghĩ đê hèn, ích kỷ: nếu thật sự phải kết hôn với cô giáo Lam, ba mẹ chắc chắn sẽ không vui, mọi người cũng sẽ đàm tiếu vào ra, phải làm thế nào đây? Lẽ nào phải đoạn tuyệt với ba mẹ? Phải đoạn tuyệt với “mọi người” không rõ mặt mũi đó ư? Nhưng anh đã nhanh chóng xua đi cái ý nghĩ đó, nếu đã đi đến bước này thì nên chịu trách nhiệm với cô Lam đến cùng.

Cho dù trước đây cô có là gì của anh chẳng nữa, nhưng hiện tại đã xảy ra chuyện đó thì cô chính là người phụ nữ của anh, anh phải có trách nhiệm lấy cô, chăm sóc cho cô.

Nhưng cô giáo Lam không hề liên lạc lại với anh, khi ấy anh mới nhớ lại ngày hôm đó, cho tới tận lúc nói lời từ biệt, cô giáo Lam cũng không dă động gì đến chuyện sau này, mà ngay chính bản thân anh cũng chẳng hỏi. Vì sao cô Lam không nhắc đến chuyện đó, anh không biết, nhưng lý do anh không nói về nó cũng là bởi anh cảm thấy nếu giữa hai người, đến chuyện ấy cũng đã làm rồi, những chuyện sau này còn cần phải hỏi ư? Đường nhiên ván đã đóng thuyền thì tất sẽ là như vậy.

Kiên nhẫn suốt hai ngày, cuối cùng anh không chịu được nữa, thâm nghĩ hóa ra chuyện này còn chẳng bằng một góc của việc làm luận văn, đối với những việc như vậy, theo đạo lý của đàn ông thì hẳn phải chủ động hơn một chút. Quá trình từ “học sinh” biến thành “nam sinh” anh hẳn còn chưa quen lắm, nhưng anh quyết định phải làm quen dần từng bước. Hiện tại cô Lam đã không còn là giáo viên hướng dẫn của anh, thế là anh gọi điện cho cô.

Cô Lam hỏi: “Cậu... tìm tôi có việc gì?”

Anh thoáng sửng sốt, rốt cuộc là ý gì? Mình tìm cô ấy có “việc” hay không chẳng nhẽ cô ấy còn không biết?

Cô Lam thấy anh im lặng, hỏi lại một lần nữa: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Anh như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, lắp bắp trả lời: “Tôi... ừm... chỉ là muốn nói... nói chuyện... với cô...”

“Được, bây giờ cậu qua đây.”

Anh cười lên chiếc xe đạp, nhanh chóng phóng đến chỗ cô giáo Lam, phát hiện ra cô không còn mặc chiếc váy liền thân ngày hôm đó nữa, không biết có phải lại khoác lên mình cái mác một giáo viên hướng dẫn rồi hay không. Cảm giác hơi khang khác, nếu là giáo viên hướng dẫn, hình như phải học thức hơn chút nữa, nhưng nếu nói là tình nhân, lẽ nào không phải nên lập tức nhào vào lòng anh sao? Sao vẫn còn ngồi bên bàn một cách nghiêm túc như thế?

Cô giáo Lam mời anh ngồi xuống rồi lên tiếng hỏi: “Tìm tôi có việc gì không?”

Đây là lần thứ ba cô hỏi anh câu đó, mỗi lần nghe cô hỏi, trái tim anh lại chìm xuống một bậc, khó khăn lắm mới lấy lại được dũng khí, anh hỏi: “Chúng ta... cái... chuyện đó... chỉ thế thôi ư?”

“Chuyện gì của chúng ta cơ?”

“Chính là... chuyện... tôi cùng cô...”

“Chuyện tôi cùng cậu ư?”

Vẻ ngạc nhiên trên gương mặt cô giáo Lam tuyệt đối là thật chứ không hề mang vẻ vờ vịt, có nghĩa là cô giáo Lam không thừa nhận giữa họ đã có “chuyện” gì xảy ra, hoặc là thực sự chẳng có chuyện gì hết, là anh tự tưởng tượng ra chăng? Anh tuyệt vọng chất vấn: “Chúng ta chỉ đến đây thôi sao? Không còn... nữa...”

Cô giáo Lam bỗng ngộ ra: “Ồ, cậu muốn... lần nữa hả?” Khi cô nói, ánh mắt thoáng liếc về phía cái đồ của anh.

Anh thấy như bị sỉ nhục, giống như cô gái con nhà lành bị người ta xem như gái điếm, anh có chút phật lòng nghĩ, rốt cuộc cô ấy coi mình là cái thứ gì chứ? Lẽ nào cô ấy cho rằng mình tìm cô ấy chỉ để “làm

lần nữa” thôi sao? Mình đến đây chẳng phải do cảm thấy giữa hai người vẫn còn có tình cảm đó sao? Anh không biết phải nói gì, chỉ vụng về giải thích: “Tôi không có ý đó, ý của tôi là... tôi muốn nói là...”

“Đến đây, đừng ngại, tôi biết cậu muốn, nó đã nói cho tôi biết rồi...”

Lúc này anh hoàn toàn biến thành một con cừ non giận dữ, bụng thì tức đầy nhưng cơ thể lại như cừ non ngoan ngoãn theo cô giáo Lam đi vào phòng ngủ.

6. Chương 6

Đàm Duy đi theo cô giáo Lam vào phòng ngủ, hai người vẫn thảo luận về nghệ thuật trên giường, lần này cởi quần áo hay tháo thắt lưng dường như không còn bối rối như trước, thay vào đó anh lại tỏ ra hơi lúng túng, cảm giác như đang cởi quần áo trước khi kiểm tra sức khỏe, nửa mang tính chất nghiên cứu khoa học. Cơ thể trần trụi của cô giáo Lam cũng không còn làm anh choáng váng, chỉ ít anh đã có cơ hội chú ý đến phần hơi nhô lên dưới bụng cô, hai bầu ngực hình như cũng hơi chảy xuống, đây đều là những điểm mà ngày hôm ấy anh không hề để ý đến.

Hiện tại anh đã có phần sáng tỏ “chuyện” giữa anh và cô giáo Lam rốt cuộc là “chuyện” gì. Nói tóm lại, anh và cô giáo Lam chính là quan hệ “nửa thầy trò”, bất luận là làm tình hay là làm luận văn, cô giáo Lam cũng chỉ có ý định đưa anh đến thạc sĩ mà thôi. Suy cho cùng là do bản thân cô Lam vẫn chưa có tư cách hướng dẫn tiến sĩ, hay là do cô Lam cho rằng anh không có tiềm lực để làm tiến sĩ, anh cũng không rõ, nhưng anh cảm thấy phân nửa là về sau.

Anh bỗng thấy tức giận, lòng hờn vênh liền trỗi dậy: Dựa vào cái gì mà cô cho rằng tôi không có khả năng làm tiến sĩ? Chỉ dựa vào thành tích hồi mẫu giáo của tôi không tốt ư? Cô không biết nhìn một người là phải nhìn cách họ tiến bộ, cách họ phát triển hay sao? Cô không nhìn thấy sự tiến bộ thần tốc của tôi ư? Hừ, thiên lý mã gặp “Bá Bi[1]”, chưa biết ai mới là người bị thiệt.

Anh quyết định coi hôm nay như ngày bảo vệ luận văn, muốn thể hiện một cách ngoạn mục, để lại cho cô giáo Lam một ấn tượng không thể phai mờ, hay nói cách khác, sau này dù là ai cũng không thể “mài” mòn ấn tượng mà anh đã khắc sâu trong lòng cô.

Có một mục đích phô trương, háo thắng như vậy chống lưng, hôm ấy anh toàn tâm toàn ý tập trung vào việc làm thế nào mới có thể bảo đảm công việc “mài” của mình để không bị kẻ đến sau “mòn hết”, nhưng cảm thụ của cá nhân lại bị bỏ mặc triệt để.

Vừa bắt đầu anh đã vứt hai chữ “học sinh” sang một bên, chỉ ra sức thể hiện như một “nam sinh”, hoặc nói là “đàn ông” thì chuẩn hơn, nhưng nếu nói là “đàn ông ngang tàng” thì càng chuẩn hơn nữa, vì anh tung hoành ngang dọc, không quan tâm tâm không để ý, chỉ muốn chiến thắng bằng sức lực và tốc độ. Nhưng anh bắt gặp trong ánh mắt của cô giáo Lam sự lo lắng và khó hiểu, giống như đang nhìn một thằng nhà quê xông vào vườn hoa thành phố quấy rối.

Thế là tâm trí anh đột nhiên trống rỗng, nhanh chóng đổi phong cách, làm một người văn minh, nhẹ nhàng điềm đạm, hào hoa phong nhã, muốn dùng sự mềm mại của mình khắc lên những “sắt thép” đã và sẽ xuất hiện trong cuộc đời cô giáo Lam. Nhưng anh cảm thấy trong ánh mắt của cô Lam có năm mươi phần trăm là không thêm quan tâm, năm mươi phần trăm còn lại là nghi ngờ, giống như đang nhìn thấy một đoạn trích dẫn trong bài luận văn của anh, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, tuy vẫn chưa hiểu rõ ý đồ nhưng cũng chỉ đoán là phía sau hẳn sẽ có một đoạn cần dùng đến đoạn trích dẫn này.

Thế là anh lại đổi sang kiểu khác, đan xen giữa người thô lỗ và người văn minh, ngang dọc đôi chỗ bừa bãi, nhưng cũng chưa đến mức xảy ra tai nạn giao thông; nhưng lại có phần hào hoa phong nhã, mà vẫn không làm mất đi động lực ban đầu. Lần này, cô giáo Lam có vẻ như đã hài lòng, hơi thở gấp gấp, dồn dập, miệng không ngừng cổ vũ, rên rỉ, vắn vẹo, ní non gọi tên anh, khen anh thật cừ.

Làm tình chính là như vậy! Ai nói đàn ông chỉ biết thỏa mãn mình? Phàm là người đàn ông có lòng tự trọng thì đều coi việc thỏa mãn người phụ nữ là mục đích cuối cùng. Sự thỏa mãn về thể xác nhờ được giải phóng của đàn ông vĩnh viễn không thể so được với sự thỏa mãn tâm lý của phụ nữ – thứ có thể khiến họ vừa như được lên thiên đàng vừa như rơi xuống địa ngục.

Mãi đến khi cô giáo Lam thở hổn hển, nói: “Thôi, thôi nào, đủ rồi”, anh mới ý thức được quá trình “bảo vệ luận văn” đã kết thúc, nên xuống sân khấu thôi. Bao nhiêu xúc động bỗng biến mất, anh dường như chẳng còn chút hứng thú nào. Anh nằm bên cạnh cô giáo Lam, tâm trạng rất phức tạp, vừa giống như vận động viên marathon đã chạy xong đoạn đường của mình, lại vừa giống như cán bộ đã về hưu, thậm chí còn cảm thấy như một danh kỹ đã hết thời, trong lòng chất chứa đầy những lưu luyến về thời huy hoàng đã qua cùng nỗi lo sợ về một tương lai quạnh vắng.

Cô giáo Lam vẫn ôm anh như ôm một đứa trẻ, đoạn nói với anh: “Đừng nghiêm túc quá, chúng ta không thể nào ở bên nhau mãi được, ở bên nhau cũng chỉ có nhiều bất hạnh hơn hạnh phúc mà thôi...”

“Tại sao?”

“Có rất nhiều nhân tố như tuổi tác, sự nghiệp, gia đình, dư luận xã hội..., nếu cậu thật sự muốn cưới tôi, chưa đầy nửa năm, cậu nhất định sẽ hối hận...”

Giờ đây, cái từ “cưới” này đối với anh quá đối xa vời, anh quả thực không dám tin đây đã từng là lời anh bật ra từ chính miệng mình, nhưng vẫn hỏi thêm một câu: “Tại sao?”

“Điều này còn cần hỏi tại sao ư? Chỉ cần nghĩ đến cảnh cậu đưa tôi về ra mắt ba mẹ, họ nhất định sẽ cho rằng tôi chính là thông gia của họ...”

Anh vẫn chưa từng nghĩ đến việc đưa cô giáo Lam về ra mắt ba mẹ với tư cách là bạn gái, nhưng khi cô vừa đề cập, anh liền nghĩ ngay đến cảnh tượng đó, chợt nhận ra rằng mình không phản bác được gì, nhưng vẫn cứng miệng lên tiếng:

“Tôi không quan tâm...”

“Cậu không quan tâm nhưng tôi quan tâm được chưa...”

“Tại sao cô lại phải quan tâm?”

“Tại sao của cậu hơi bị nhiều rồi đó. Chẳng tại sao cả, chỉ là một sự thật mà thôi.”

“Nếu vậy chúng ta chỉ như thế này thôi sao?”

“Cậu còn muốn thế nào nữa?”

Anh hỏi: “Cô... có bạn trai rồi à?”

“Không có.”

“Nếu không có, vậy tại sao cô không thể... chấp nhận tình yêu của tôi.”

Cô giáo Lam ôm chặt hơn một chút, rồi khẽ cất tiếng: “Tiếng “yêu” này của cậu, tôi rất cảm động, cũng rất cảm kích, nhưng chính cậu cũng không biết mình đang nói gì đâu... Chỉ là nhất thời xao xuyến... cậu không cần phải vì thế mà hứa hẹn một điều lớn lao như vậy... một lời hứa cậu không thể nào thực hiện được. Đó không phải là tình yêu... Rồi dần dần cậu sẽ hiểu...”

Anh bất chấp xấu hổ, đột nhiên bật khóc, sau này, khi mọi chuyện đã qua anh cũng không thể nhớ nổi lúc đó tại sao mình lại khóc, là bởi vì bị người ta từ chối ư? Hay là vì trái tim đã rung động thật sự? Hoặc có lẽ chỉ là muốn mượn nước mắt để làm cho cô giáo Lam cảm động, và sau đó sẽ lại đến lượt mình nói lời cự tuyệt? Dường như tất cả đều không phải. Thật ra trong lòng anh biết rõ những lời cô giáo Lam nói là đúng, anh không yêu, và anh cũng không có đủ dũng cảm để sống bên cô suốt cuộc đời này. Nhưng rốt cuộc vì sao lại khóc? Anh thật sự không thể hiểu nổi.

Nhưng dù là tại sao thì đây vẫn là cảnh tượng nhục nhã nhất trong cuộc đời anh, khi ấy anh đã thề tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai biết, và cũng van nài cô giáo Lam đừng để lộ chuyện này ra ngoài. Cô Lam còn an ủi anh: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không làm thế, nói ra thì có lợi gì cho tôi chứ? Tôi thề với cậu, chuyện này chỉ cần cậu không để lộ ra thì trên đời này sẽ không có người thứ ba biết...”

Về sau anh cũng không đi tìm cô giáo Lam nữa, mà cô Lam dĩ nhiên cũng không tìm anh. Anh cho rằng nếu anh đi tìm cô, có lẽ cô cũng đồng ý gặp anh, nhưng cô sẽ nghĩ anh tìm cô là để làm thêm lần nữa, như vậy hình như lại có phần hạ thấp bản thân, nhưng ngoài lý do này, anh thực sự không nghĩ ra mình còn có

thể vì lý do nào khác, vậy hà tất phải đi tìm cô làm gì? Sự sung sướng anh nhận được trong những lần làm tình ấy, chẳng bị được với niềm vui thích từ việc ăn tiệc buffet, bởi vì khi ăn buffet, anh chính là ông chủ, anh chỉ cần nhìn bộ mình là được, có thể ăn bất cứ thứ gì mình muốn, nhưng lúc làm tình, anh lại có quá nhiều thứ phải để ý, cân nhắc, điều đó càng làm cho anh không thể hưởng thụ thỏa thích.

Anh nhanh chóng rời ngôi trường xưa, đến Đại học B ở thành phố A nhậm chức. Làm việc trong Đại học B, nhiệm vụ dạy học của anh rất nặng, tuy vẫn luôn nỗ lực làm nghiên cứu khoa học nhưng đề tài đa phần chẳng có tí liên quan nào đến lĩnh vực anh đã viết trong luận văn thạc sĩ, vì thế cũng không có cơ hội để liên lạc với cô giáo Lam.

Anh vốn tưởng rằng cả đời này mình sẽ bị hủy hoại trong cái lần không thành công ấy, nhưng sự thật là anh đã cho chuyện đó vào quên lãng một cách nhanh chóng, suy cho cùng mối quan hệ giữa hai người không có nền tảng, chỉ là tự nhiên phát triển thành như vậy thôi, kết thúc rồi cũng chẳng có tổn thương, đau đớn tình cảm nào, hơn nữa chuyện này cũng không có ai biết, cho nên lòng hư vinh bị tổn thương kia cũng nhanh chóng bình phục trở lại.

Chỉ có điều nhờ chuyện ấy mà anh đã hiểu ra phụ nữ mới là chúa tể tình trường, người mà họ đã quyết định theo đuổi thì không thể không chiếm được; còn người mà họ đã quyết tâm vứt bỏ thì cũng khó mà không bị họ vứt bỏ.

Đêm đầu tiên của anh và Tiểu Băng, tình yêu đã khiến hết thảy mọi đạo đức, phẩm hạnh của anh như bay lên cùng thiên sứ. Khi cơ thể anh hòa làm một với Tiểu Băng, cả thể xác lẫn con tim đều bị tan chảy trước tình yêu, anh muốn làm một người đàn ông tốt, một người đàn ông thành thật, anh muốn để Tiểu Băng nhìn thấy một Đàm Duy chân thực, chứ không phải là một Đàm Duy mang mặt nạ giả dối, hay nói một cách đơn giản chính là, anh cảm thấy phải thẳng thắn đối xử với nhau thì mới xứng đáng với tình yêu mà Tiểu Băng dành ình, mới xứng đáng với tình yêu của họ.

Vì thế, khi Tiểu Băng hỏi đây có phải là lần đầu tiên của anh, anh liền thẳng thắn thừa nhận đây không phải là lần đầu của mình, nhưng nó lại chính là lần đầu tiên anh sung sướng nhất, hạnh phúc nhất.

Anh cho rằng câu nói này sẽ khiến Tiểu Băng cảm thấy hạnh phúc và tự hào nhưng không ngờ, nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống, hai mắt tròn tròn, nức nở chất vấn: “Sao có thể như vậy? Đây... là lần thứ mấy của anh hả?”

Khi đó anh mới ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ, nhưng muốn phủ nhận thì đã không còn kịp nữa rồi, buộc lòng phải trả lời qua loa: “Anh không nhớ lắm.”

“Thế có nghĩa là rất, rất nhiều lần phải không? Đếm không xuể nữa phải không?”

“Anh không có ý đó, chỉ là... đã lâu lắm rồi, không còn nhớ rõ...”

“Vẫn là vì số lần quá nhiều thôi, nếu chỉ là ba, năm lần, có lâu thế nào cũng vẫn nhớ...”

Anh đành đưa ra một con số chính xác: “Đây là... lần thứ tư...”

Anh không biết tại sao mình lại trả lời như vậy, bởi lẽ con số “bốn” này là con số mơ hồ nhất, nếu cứ coi mỗi lần gặp mặt tính là một lần thì giữa anh và cô giáo Lam chắc hẳn là hai lần; còn nếu tính theo số lần làm tình thì giữa hai người chắc chắn không chỉ có ba lần. Chính anh cũng không hiểu nổi mình, có lẽ vì sự thành thật của bản thân đã làm tổn thương Tiểu Băng, nên anh càng “trượt dốc” xuống một nấc cực đoan khác, bắt đầu nói dối, dù có cần thiết hay không, anh đều chọn cách lừa dối.

May là Tiểu Băng không bắt anh phải khai rõ từ “lần” ấy được định nghĩa như thế nào, cũng không hỏi anh cụ thể là những lần nào, mà chỉ hỏi: “Cô ta... là ai?”

Anh không muốn nói ra là ai, sợ Tiểu Băng chạy đi tìm cô giáo Lam làm ầm lên khiến mọi người đàm tiếu, nên chỉ đáp: “Em không quen đâu...”

“Nếu em đã không quen, anh còn sợ cái gì mà không nói?”

Anh nhìn điệu bộ ấy của Tiểu Băng, biết là hôm nay không khai ra nguyên nhân thì đừng hòng rút lui được, đành nói thẳng: “Là... một cô giáo cũ...”

“Hả? Cô giáo của anh á? Anh với cô giáo của anh... đã làm với nhau thật hả?” Tiểu Băng tỏ ra quá hào hứng, gần như ngay cả ghen tuông cũng quên mất. “Mau, mau kể cho em nghe đi, rốt cuộc là như thế nào?”

“Không có gì để kể cả, anh đã quên từ lâu rồi.”

“Không thế nào! Đó là đêm đầu tiên của anh phải không? Làm sao có thể quên được? Anh cũng sẽ quên đêm nay sao?”

“Sẽ không...”

Tiểu Băng không tin: “Nhưng đến cả lần đầu tiên mà anh cũng có thể quên, làm sao có thể không quên đêm nay được chứ? Dù sao hôm nay cũng không phải là đêm đầu tiên của anh...”

“Vì anh yêu em...”

Sau này Tiểu Băng vẫn nhắc đến chuyện đó, đôi khi đang đi trên đường, bắt gặp một phụ nữ trung niên yếu điệu, thướt tha, cô sẽ hỏi bất thành linh: “Người phụ nữ kia có giống cô giáo đó không anh?”

Dù anh trả lời giống hay không giống, Tiểu Băng đều sẽ có kết luận cho riêng mình. Nói không giống, Tiểu Băng sẽ hỏi không giống ở điểm nào; nói giống, cô lại hỏi rốt cuộc là giống ở chỗ nào. Vì thế anh thường trả lời là “quên rồi”, mà anh quả thật đã quên từ lâu. Dĩ nhiên không phải là ngay cả hình dáng cô giáo Lam như thế nào anh cũng không nhớ, càng không phải ngay cả cô Lam là ai anh cũng quên mất, chỉ là anh hoàn toàn không có thói quen nhớ về cô giáo Lam qua hình bóng của người phụ nữ khác, nếu không có người nhắc đến cô Lam, chắc chắn anh sẽ không nhớ tới cô, kể từ ý nghĩa này, anh thực sự đã quên.

Tiểu Băng cũng từng kể cho anh nghe về những câu chuyện trong quá khứ của cô, có mối tình có thể gọi tên là yêu thầm, cũng có mối tình chắc chắn là yêu công khai, trong đó có một gã họ Lục, là người Tiểu Băng mới chia tay trước khi quen anh không lâu, bởi vì người đó sau khi sang Mỹ liền chủ động đề nghị chia đôi ngả, cũng chính vào thời gian ấy, Tạ Di Hồng đã giới thiệu anh làm quen với Tiểu Băng. Anh nghe đến đây, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, có lẽ vì anh nhận ra sự rung động mà Tiểu Băng dành cho gã họ Lục kia là thật lòng. Anh không biết hiện tại Tiểu Băng có còn nhớ đến gã Tiểu Lục đó hay không, cũng không biết vị trí của mình trong trái tim cô có phải chỉ là một kẻ thay thế, nhưng anh không muốn hỏi, bởi lẽ có hỏi cũng hỏi không lại được tình yêu.

Khi Tiểu Băng hỏi anh: “Anh có ghen không?”, anh đã cố che giấu giọng nói ghen tuông của mình, chỉ trả lời cô rằng: “Không ghen.”

Nhưng nịnh hót cũng không biết đường mà nịnh, Tiểu Băng không hài lòng lên tiếng: “Anh không ghen chứng tỏ là anh không quan tâm đến em một tí nào.”

Anh vội vàng phân bua: “Làm sao anh lại không quan tâm đến em được? Ý anh chỉ là, dù em có yêu bao nhiêu người, hay có bao nhiêu người yêu em đi chăng nữa, rốt cuộc em vẫn ở bên anh. Anh có được tình yêu của em, anh chính là người chiến thắng, anh chỉ thông cảm với mấy người không đến kịp đó, chứ sao phải ghen với họ làm gì?”

Những lời này khiến Tiểu Băng rất vui vẻ, nhưng vướng mắc trong lòng vẫn chưa được tháo gỡ hết. “Anh có vẻ quá tin tưởng em nhỉ? Dám chắc em nhất định sẽ yêu anh chứ không yêu bọn họ hả?”

Anh lại nhanh chóng thanh minh: “Anh chỉ tin ở tình yêu của mình, biết rõ đời này kiếp này anh sẽ luôn yêu em. Đứng trước em, anh không hề tự tin chút nào, ai biết một ngày nào đó em có bỏ rơi anh hay không, nhưng anh đã yêu em đến nhường này thì còn làm thế nào được đây? Cho dù em có vứt bỏ anh thì anh vẫn luôn yêu em.”

QUA!

Thỉnh thoảng anh cảm thấy hơi bức bối đối với kiểu tra khảo này, nhưng phần lớn anh đều có thể giải đáp hết những thắc mắc của Tiểu Băng. Phụ nữ mà, lúc nào cũng tìm mọi cách để người yêu mình thể hiện tình cảm của họ, chụp mũi, gán tội, điều tra quá khứ, bắt tại trận, tất cả chỉ là để nghe được lời giải thích của đối phương, và chính từ những lời giải thích này, họ càng cảm nhận sâu sắc hơn về tình yêu. Ai nói đàn ông luôn keo kiệt trong ngôn ngữ biểu đạt? Nếu Tiểu Băng không tra hỏi anh như vậy, có lẽ anh sẽ không bao giờ nghĩ đến việc nói ra tình cảm của mình, chí ít là sẽ không dùng cách nói rõ ràng đến như thế.

Một khi đã giải bày, anh mới nhận ra mình thực sự yêu Tiểu Băng nhiều đến thế nào. Nhưng nếu không nói ra, có lẽ đến chính bản thân anh cũng không biết được điều đó.

7. Chương 7

Sáng hôm sau, khi chuông đồng hồ báo thức vang lên, Đàm Duy và Tiểu Băng vẫn nằm ườn trên giường không chịu dậy. Tối qua anh lẫn lộn đến nửa đêm mới ngủ, thế là hôm nay mí mắt cứ díp lại, chỉ muốn được ngủ tiếp. May mà sáng nay anh không có tiết, phòng thí nghiệm cũng không có việc gì gấp đợi anh qua làm, vì thế lại tiếp tục vùi mình trên giường. Nhưng Tiểu Băng vẫn ngọ nguậy muốn rời giường, vì cô đã hẹn gặp một khách hàng lúc mười giờ, đến muộn thì không hay.

Đàm Duy thấy mí mắt Tiểu Băng cũng sưng lên, rất đau lòng nên mở miệng khuyên cô: “Trông em mệt mỏi quá, hay nghỉ mấy ngày đi, dù sao thì bọn em đi làm cũng đâu có giờ giấc gì.”

“Làm không có giờ giấc còn kinh khủng hơn làm có giờ giấc, chỉ tiêu tháng này của em còn chưa hoàn thành, bây giờ em vẫn đang trong thời gian thử việc, nhất định phải làm thật tốt, đợi sau khi ổn định rồi, lúc đấy mới có thể thư thả được.”

Anh cầu nhàu một tiếng: “Chỉ sợ sau này ngày càng bận, lòng tham càng làm càng lớn...”

Tiểu Băng không thêm để ý đến anh, chạy vào phòng tắm đánh răng. Một lát sau, cô đi đến trước giường, chỉ vào mắt mình rồi nói: “Này, anh có thấy mí mắt của em ngày càng bự ra không? Thuốc tiêu sưng mí mắt này chẳng những không làm tiêu sưng, hình như còn làm mí mắt sưng to hơn nữa ấy...”

“Thế thì đừng bôi nữa...”

“Em không bôi, em thấy có lẽ phải đổi loại khác thôi...”

“Thế thì đổi đi.”

“Nghe Di Hồng nói, dùng Ngọc Lan có vẻ tốt, anh xem em có nên mua Ngọc Lan về dùng thử không?”

“Thế thì mua Ngọc Lan đi.”

Tiểu Băng nguyền anh một cái “Anh nói chuyện với em lúc nào cũng có cái kiểu thiếu suy nghĩ như búp bê lập trình sẵn, chẳng có tí thật lòng nào hết, cứ như là đối phó với chuyện xấu.”

“Đây là việc trang điểm của phụ nữ các em, anh có hiểu gì đâu, em bảo anh phải nói gì bây giờ?” Anh tỏ ra niềm nở hồng lầy công chuộc tội: “Sáng em muốn ăn gì? Anh đi mua điểm tâm cho em nhé, cái này anh còn hiểu một chút.”

Tiểu Băng vui vẻ trở lại, vỗ vỗ lên khuôn mặt anh, cười nói: “Anh thôi đi, trần như nhộng thế này, còn ba hoa muốn mua đồ ăn sáng cho em hả? Có bản lĩnh thì cứ thế này mà chạy ra ngoài đi.”

Anh chọc cô: “Em tưởng anh không dám hả? Anh đi ngay, dù sao thì cũng chỉ mất mặt em thôi.” Anh dứt lời liền nhảy vọt ra từ trong chăn, phơi bày mọi thứ ra cho Tiểu Băng nhìn, định lừa cô lên giường “ăn bữa sáng”.

Nhưng Tiểu Băng chỉ cười hì hì, đoạn nói: “Để xem đêm nay em về trừng trị anh thế nào.” Nói rồi vội vội vàng vàng cầm lấy túi xách của mình. “Em ăn sáng ở ngoài, anh cũng phải nhớ ăn sáng nhé, không ăn sẽ bị sỏi mật đấy...”

“Ừ, em nhớ phải ăn sáng đấy. Còn nữa, em suốt ngày ra ngoài bán bảo hiểm, thế bảo hiểm y tế của mình em đã mua chưa?”

“Chưa...”

“Vẫn chưa mua hả? Em nhìn em kìa, một người đi bán bảo hiểm nhưng chính bản thân lại không làm gương, làm sao có thể thuyết phục người ta mua chứ!”

“Mới vào nghề đấy hả? Em bán bảo hiểm nhân thọ, còn anh đang nói bảo hiểm y tế, hai chuyện khác nhau mà. Với bảo hiểm nhân thọ, em có thể bán hết một lượt cho người trong nhà, còn bảo hiểm y tế... mua cũng chẳng để làm gì, đi khám vẫn phải tự bỏ tiền túi ra.”

“Nhưng nếu khám bệnh nặng...”

Tiểu Băng nói đùa: “Xùy, xùy, mới sáng sớm đã nói những lời không may mắn rồi.”

“Em làm bảo hiểm, còn sợ không may mắn hả? E là cả ngày từ sáng đến tối em toàn nói mấy câu không may mắn với người ta thôi, đúng không nào?”

“Thế nên mới nói làm bảo hiểm ở Trung Quốc chẳng dễ dàng gì, người Trung Quốc không có ý thức mua bảo hiểm, trái lại còn cho rằng mua bảo hiểm là không may mắn, cứ khư khư ôm cái tâm lý lạc quan, tự cho là nhân họa thiên tai sẽ không rơi xuống đầu mình.”

Đàm Duy cười cô. “Không phải em cũng như vậy sao? Anh vừa nói đi khám bệnh nặng, em cũng cho là không may mắn đấy thôi?”

“Em cũng là người Trung Quốc mà, đương nhiên là có tư duy điển hình của người Trung Quốc rồi.” Tiểu Băng ngụy biện. “Chỉ có điều bị bệnh không giống như bị tai nạn xe cộ, không phải là chuyện xảy ra tức thì. Sinh bệnh là một quá trình, không thể chỉ trong nháy mắt đã trở nên trầm trọng được, vì thế cho dù có bị bệnh nặng đi chăng nữa, cũng vẫn kịp để mua bảo hiểm.” Tiểu Băng nhào đến gần anh hai cái rồi nói: “Anh xem em vẫn còn trẻ trung, còn phơi phới, biết tìm bệnh nặng ở đâu bây giờ?”

“Anh vẫn cảm thấy không mua bảo hiểm y tế, trong lòng cứ bứt rứt...”

“Ôi cụ ơi, anh yên tâm đi, em làm bảo hiểm mà, chẳng nhẽ còn không biết tầm quan trọng của nó?” Tiểu Băng nhăn mặt trêu anh. “Tính chất quan trọng nhất của bảo hiểm chính là giúp người bán bảo hiểm hoàn thành kế hoạch, được trích phần trăm. Đừng quên hôm nay chúng ta phải đến nhà giáo viên hướng dẫn của anh bán bảo hiểm đấy nhé. Anh đã hẹn ông ấy chưa?”

“Anh nói với ông ấy trước rồi, nhưng anh không đảm bảo ông ấy sẽ mua đâu đấy. Phải nhớ, ông ấy là thầy giáo của anh, chứ không phải anh là thầy giáo của ông ấy.”

“Em biết rồi, dựa vào cái lưỡi không xương của em, cộng thêm bảy phần sắc đẹp của em nữa, chắc chắn có thể thuyết phục được ông ấy.”

Sau khi Tiểu Băng đi làm, Đàm Duy ngủ thêm một lát, lúc tỉnh dậy vẫn cảm thấy có gì đó thiếu thiếu. Xem ra giấc ngủ nên diễn ra vào buổi tối, đêm ngủ không ngon, ban ngày có bù đắp thế nào cũng vô ích. Anh rời giường tìm một gói mì để ăn, rồi chuẩn bị nhấc xe đạp xuống dưới tầng, lên trường làm việc. Nhưng anh vừa ra đến hành lang, điện thoại trong nhà đột nhiên đổ chuông. Anh tưởng là Tiểu Băng quên đồ, gọi về bảo anh mang qua nên vội vàng quay lại nghe điện thoại, nhưng vừa nhấc ống nghe, hóa ra là Thường Thắng.

Thường Thắng thở dài một tiếng như thể trút được gánh nặng: “May quá, may quá, chú vẫn chưa đến trường. Nếu chú đi rồi, coi như hôm nay anh tiêu đời. Tiểu Băng đi làm chưa?”

“Ồ, chú có chuyện gì thì nói nhanh đi, anh còn phải đi làm.”

Thường Thắng hừ hà một tiếng rồi nói: “Là thế này, tối qua... anh chơi mạt chược với một khách hàng... chơi xong... không về nhà, sợ Di Hồng mắng nên...”

“Nên bảo với cô ấy là chú ở chỗ anh chứ gì? Có ích gì chứ? Di Hồng không biết hỏi Tiểu Băng chắc?”

“Di Hồng lúc nào cũng tin chú một trăm phần trăm, nếu chú nói anh ở chỗ chú, cô ấy nhất định sẽ tin, sẽ không đi hỏi Tiểu Băng. Hơn nữa, chú có thể nói là tối qua lúc anh đến nhà chú, Tiểu Băng đã ngủ rồi, mà sáng nay anh lại đi từ sớm, vì thế Tiểu Băng không nhìn thấy anh...”

Đầu óc của Thường Thắng một khi đã dùng để nói dối thì chắc chắn còn lợi hại hơn cả trình thám, vô cùng logic. Đàm Duy biết chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như đánh mạt chược, chính Tạ Di Hồng cũng chơi mạt chược, đôi lúc còn hẹn mấy người chơi ở nhà, sao Thường Thắng còn phải bịa đặt vì chuyện chơi mạt chược? Anh lên tiếng hỏi: “E là không phải vì việc chơi mạt chược, đúng không?”

“Chắc... Nghiêm trọng hơn chơi mạt chược một tí. Thôi nói đi, rốt cuộc hôm nay người anh em có giúp không đây?”

“Chú muốn anh giúp chú nói dối, suy cho cùng là muốn Di Hồng tin phải không? Thế nên anh dĩ nhiên phải hỏi cho rõ, không làm thì thôi nhưng đã làm thì phải thành công.”

“Anh thật sự khâm phục con một sách như chú. Chú chưa nghe chuyện này hả? Một ông chồng không về nhà, vợ ông ta gọi điện đến nhà các bạn của ông ta hỏi, kết quả nhà nào cũng nói chồng bà ta đang ở chỗ họ. Anh biết chú là một con một sách, không có khả năng tự biết đường giác ngộ giúp anh nói dối, nên anh mới gọi điện dặn chú, nếu dối lại là người khác... Chú cứ nói theo lời anh dặn là được, về phần có dối được hay không, không cần chú phải lo, như vậy được chứ?”

Đàm Duy đáp: “Thường Thắng, không phải anh trách chú, chú cần gì phải vậy? Lấy được một người vợ tốt, không phải ở nhà suốt, lại được ra ngoài... Kéo thêm mấy chuyện tào lao ấy, chẳng phải chú lại rước phiền phức vào người hả? Để Tiểu Tạ biết được, vạch tội chú trước mặt ba cô ấy là chú ăn đủ đấy.”

Thường Thắng gào lên như thể oan ức lắm: “Chú không nhắc đến ba cô ấy còn đỡ, hễ nhắc là anh lại tức, quản ông đây như quản trẻ con. Chú tưởng anh muốn mở cái công ty giả rách đó hả? Anh cũng muốn được như chú, làm một giáo viên nghèo, không cần lo nghĩ, yên ổn sống qua ngày. Còn không phải là do Di Hồng thúc anh “ra khơi ” sao? Đẩy anh “ra khơi ” rồi lại bắt anh không được làm ướt giày, sao anh làm được cơ chứ?”

Đàm Duy hết nói nổi, tên của Thường Thắng dối lại cũng không phải vô dụng, cậu ta quả thực đúng là một Thường Thắng tướng quân đánh đâu trúng đó, lúc nào cũng có cách biến mình thành người bị hại, xông vào nhà người ta cướp của cũng có thể ngụy biện thành cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo, hay giết người tranh tài sản cũng có thể cãi thành phòng vệ chính đáng. Anh đồng ý giúp Thường Thắng lấp liếm, nhưng chỉ một lần này, không có lần sau.

Thường Thắng hết sức cảm kích, lại dặn dò thêm một vài tình tiết trong câu chuyện bịa đặt kia, rồi cười nịnh nọt, thật thà kể: “Bí thư à, không giấu gì chú, chuyện hôm qua thật sự quá là khéo. Kêu một cô em, mẹ nó chứ, đúng là cái giá trên trời, kêu là lỗ nào trên người cũng có thể chơi, bảo đảm chơi cực vui, kết quả... Chú thử đoán xem?”

“Người ta thất hẹn?”

“Nếu là thất hẹn thì sẽ chẳng có cái phiền phức phía sau. Mẹ nó, không biết đã xảy ra chuyện gì, có thể là gần đây chơi nhiều quá, như bị tấy nã, tối qua chơi với gái, không có cách nào cứng lên được...”

Đàm Duy buột miệng: “Cứng không được thì đi, đơn giản thế còn gì!”

“Người anh em, chú không hiểu thì thôi, với tập tục ngày nay, chú có thể bỏ đi được hả? Chú bỏ lần này thì đừng hòng sống được trong giới kinh doanh, muốn chơi mọi người đều phải chơi, không chơi thì họ sẽ đi hết, một mình chú bỏ đi, nghĩa là muốn làm gì? Muốn rũ hết quan hệ để tổ cáo tố giác hả? Xin lỗi nhé, người người đều phải đào hồ phân đi ngâm, anh không chê tôi thối, tôi không chê anh bẩn.” Thường Thắng than thở. “Chú nói anh có bị lỗ không chứ, vừa mất tiền vừa không nổ được, lại còn bị công an bắt nữa chứ...”

“Chú bị công an bắt hả?” Đàm Duy kêu lên hoảng hốt. “Thế chú... làm sao lừa được Tiểu Tạ bây giờ? Ba cô ấy...”

“Chú yên tâm, anh sẽ thu xếp chuyện này.” Thường Thắng hứa. “Thời gian này, đợt truy quét làm tương đối chặt, đợt chuyện này qua đi, anh mời khách, dẫn chú đi làm quen với mấy cô em hàng đầu ở thành phố A này, để chú mở mang kiến thức.”

“Chú thôi đi, mỗi cái rắc rối này thôi mà vẫn chưa xử lý xong, còn muốn nữa hả, chú cũng không ngại mệt nhỉ?”

“Khà khà, cuộc sống luôn phải lăn lộn thế đấy, không thử một lần thì chẳng phải đã sống uống kiếp này sao? Anh lăn lộn từ nhà họ Thường đến cái thành phố A này, nếu anh chê mệt, lại chẳng khăn gói về quê làm ruộng từ lâu rồi ấy? Giống như chú vậy...”

Đàm Duy cắt ngang lời Thường Thắng: “Được rồi, anh phải đi làm đây.”

Ngắt điện thoại, Đàm Duy cười lên con xe đạp đến nơi làm việc, trên đường thăm tính xem lát nữa bị Tạ Di Hồng hỏi thì nên trả lời như thế nào. Những thứ khác anh không sợ, chỉ sợ Tạ Di Hồng gọi điện hỏi Tiểu Băng, nếu như vậy, chẳng những lộ tẩy lời nói dối của Thường Thắng mà còn làm Tiểu Băng từ nay về sau không còn tin tưởng anh nữa. Nghĩ đến đây, anh liền tìm một bộ điện thoại bên đường rồi gọi điện cho Tiểu Băng.

Tiểu Băng nhanh chóng nhận điện thoại, hỏi anh có chuyện gì. Anh bèn kể theo những gì đã nhắm tính từ nãy: “À, là thế này, Thường Thắng vừa gọi đến, nói là tối qua nó để quên một quyển sổ tay ở nhà mình, anh muốn hỏi em xem có nhìn thấy nó ở đâu không...”

“Tối qua Thường Thắng đến nhà mình hả?”

“Ừ, tối qua nó ăn cơm với đánh mặt chược với mấy vị khách ở một nhà hàng gần khu nhà mình, chơi tới muộn nên không về nhà, thế là nó ngủ tạm trong phòng nhỏ của nhà mình...”

“Thật hả? Sao em chẳng biết tí gì nhỉ?” Tiểu Băng tuy hỏi vậy nhưng nghe có vẻ không quan tâm lắm, chỉ nói: “Em không nhìn thấy quyển sổ tay gì đó của anh ấy đâu, mà em căn bản cũng chưa bước vào phòng nhỏ cơ.”

Đây chính là hiệu quả anh mong muốn, anh dặn dò Tiểu Băng chú ý an toàn với mấy chuyện lật vạt rồi cúp điện thoại, tiếp tục đạp xe đến trường, bừa bừa khí thế bước vào phòng thí nghiệm.

Nhưng Tạ Di Hồng cả buổi cũng không thềm thăm tra anh về vấn đề chỗ ở của Thường Thắng tối qua, anh cảm thấy có chút kỳ lạ, lẽ nào Thường Thắng đã tự thú với Tạ Di Hồng? Anh thầm nghĩ, cái tên Thường Thắng này, nếu đã tự thú thì phải nói sớm cho anh một tiếng chứ, để anh khỏi phải ngồi đây nghĩ cách nói dối như thế nào.

Mãi đến chiều, lúc tan làm vội về nhà, Tạ Di Hồng mới gọi anh lại: “Đàm Duy, tôi muốn hỏi cậu chút chuyện.”

Anh thấy Tạ Di Hồng gọi cả tên họ mình ra, là biết sự việc tương đối nghiêm trọng, ngay lập tức cất giọng hỏi một cách khép nép: “Chuyện gì vậy?”

“Tối qua Thường Thắng ở chỗ cậu à?”

“Đúng vậy, cậu ta không nói lại với cậu à? Tối qua...”

Tạ Di Hồng ngắt lời anh: “Cậu không cần giúp hắn viết lời khai, tôi thừa biết lời khai của hắn thế nào. Tôi hỏi cậu, cậu dám nhìn thẳng vào mắt tôi, tự thề với lương tâm mình, tối qua có thật là Thường Thắng qua đêm ở chỗ cậu không?”

Anh nhìn sâu vào mắt Tạ Di Hồng một lúc, trong lòng bắt đầu dao động, bản thân anh cũng không biết là tại sao nữa. Nhưng anh không dám nhìn nữa mà nói đùa: “Tôi xin lấy tư cách đảng viên của mình ra bảo đảm...”

Tạ Di Hồng phì cười. “Cậu thì đảng viên gì chứ! Tôi tin cậu một lần này, nhưng tôi cảnh cáo cậu, nếu tôi mà phát hiện cậu giúp Thường Thắng lừa dối tôi thì...” Tạ Di Hồng nhìn chằm chằm vào anh, nhìn đến mức khiến anh sợ hãi, một lúc lâu sau, cô mới nhả ra từng chữ nặng nề: “Tôi sẽ giúp Tiểu Băng lừa dối cậu.”

8. Chương 8

Sự uy hiếp của Tạ Di Hồng tuy không dọa Đàm Duy sợ đến mức kể tuồn tuột chuyện của Thường Thắng ra nhưng trong lòng anh vẫn có chút nghi ngờ, đây rốt cuộc là ý gì? Lẽ nào Tạ Di Hồng đang ám chỉ Tiểu Băng ở ngoài đã làm chuyện gì đó, dối gạt anh giống như Thường Thắng đã làm?

Tạ Di Hồng thấy anh ngây ra tại chỗ thì rất hả hê, cười nói: “Sao nào? Sợ rồi hả? Cậu giúp Thường Thắng nói dối tôi đúng không? Nếu không, sao phải sợ tôi hợp tác với Tiểu Băng lừa cậu?”

Anh thật bá phúc sự tình huống, nhạy bén của Tạ Di Hồng, chỉ trong chốc lát đã có thể nhìn thấu trong lòng anh đang nghĩ gì. Đôi lúc anh cảm thấy điều này rất tốt, bởi có những lời không cần thiết phải nói hẳn ra; nhưng đôi lúc anh lại cảm thấy nó không tốt chút nào, dường như có cảm giác mình đang sống dưới

kính chiếu yêu, không có chỗ nào để nấu mình. Anh cảm thấy phụ nữ quá ngốc thì khó đối phó, vì giao tiếp với họ rất phí sức, nói lý lẽ cũng vô dụng; nhưng anh cảm thấy phụ nữ quá thông minh cũng rất khó đối phó, vì nói chuyện với họ rất đau đầu, dĩ nhiên đau đầu không phải là để nói cho họ hiểu, mà là để khiến họ mơ hồ.

“Có lẽ vì bản thân mày không biết cách đối phó.” Anh thầm chế giễu mình một câu, rồi tạm biệt Di Hồng: “Cậu thừa biết tôi không nói dối mà. Thôi tôi phải đi rồi, tối nay còn phải cùng Tiểu Băng đến nhà giáo sư Viên...”

“Đến nhà giáo sư Viên bán bảo hiểm hả?” Tạ Di Hồng lắc đầu. “Đầu óc Tiểu Băng linh hoạt thật đấy, ai cũng nghĩ ra được, kéo cả nhà các cậu vào, lại kéo cả nhà bọn tôi vào luôn, còn kêu Thường Thắng giúp con bé lôi kéo mấy người nữa chứ, giờ đến cả giáo viên hướng dẫn của cậu cũng không tha hả?”

“Giáo sư Viên cũng hơn sáu mươi tuổi rồi, mua bảo hiểm rất có lợi với ông ấy. Lo trước tính sau thôi mà!”

“Đúng là vợ hát chèo khen hay, tôi thấy chẳng đến mấy ngày nữa thể nào cậu cũng suốt ngày mở miệng ra là bảo hiểm. Nhưng tôi phải nhắc trước với cậu, trong số những khách hàng bình dân mà Tiểu Băng lôi kéo được, đa phần là do chính con bé tự ứng tiền ra mua, nếu cứ tiếp diễn như thế, kinh tế nhà cậu sẽ sụp đổ...”

Anh hiểu điều này và cũng rất lo lắng, nhưng Tiểu Băng muốn hoàn thành chỉ tiêu đã định, thi thoảng cũng chỉ có thể dùng đến cách này, may mà phí bảo hiểm hằng tháng của những người được gọi là “khách hàng bình dân” không nhiều, đồng lương tiền thưởng gì đó của Tiểu Băng cũng có thể đỡ lại được. Anh đã khuyên Tiểu Băng đôi lần nhưng dường như cô không vui vẻ cho lắm, vì thế anh cũng không tiện nói nhiều.

Anh không trả lời, chỉ thoáng cười với Tạ Di Hồng rồi định đi ra ngoài. Nhưng Tạ Di Hồng lại chỉ về phía một chiếc tủ trong phòng thí nghiệm, nói: “Cậu đừng đi vội, giúp tôi lấy cái hộp giấy trên nóc tủ kia xuống đi!”

Anh nhìn theo tay Tạ Di Hồng chỉ, nóc tủ đó rất cao, ước chừng nếu đứng trên mặt đất thì không với tới được, thế là anh đặt mọi thứ trong tay xuống, chuyển một chiếc ghế ra rồi đứng lên đấy, vươn tay kéo cái hộp giấy khá to và nặng, tò mò hỏi: “Cái gì thế? Sao nặng vậy? Có quan trọng không? Nếu không quan trọng, tôi kéo xuống một cái là xong.”

“Không được, không được! Không thể để rơi xuống đất được, cậu đợi một tí, tôi cũng tìm ghế rồi giúp cậu...”

Anh đâu có vô duyên đến mức bắt Tạ Di Hồng đỡ một thứ nặng như vậy chứ? Hơn nữa Tạ Di Hồng có đứng lên ghế cũng không với tới được, bèn nói: “Cậu đừng giúp, một mình tôi là được rồi...” Hai tay anh cầm chắc chiếc hộp rồi lấy hết sức bình sinh kéo một cái, nhưng chiếc hộp chỉ di chuyển được một chút, anh vừa kéo vừa hỏi: “Nặng thế nhỉ, rốt cuộc là đại lực sĩ nào đã để nó lên đây vậy?”

“Chính là đại lực sĩ tôi đây, cơ mà không phải đặt một lần là xong, mà tôi để hộp đó lên trước, sau đó mới bỏ từng thứ vào bên trong, bình thường tôi đều đứng lên bàn mà...”

Nghe vậy anh liền khoe khoang: “Tôi còn chẳng cần phải đứng lên bàn.” Rồi anh lại kéo thêm mấy lần, chiếc hộp dần nhích đến mép móc tủ.

Anh điều chỉnh lại hơi thở, dồn sức kéo lần chót, chiếc hộp rơi xuống, anh nhanh chóng đỡ lấy, rồi theo đà nhảy xuống đất, đột nhiên anh nghe thấy sau lưng có tiếng “ui da” vang lên, tiếp sau đó là một tiếng “bụp”. Anh nghĩ bụng có chuyện không ổn rồi, nên vội vàng ném cái hộp ra, quay người lại để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ thấy Tạ Di Hồng đã ngã chổng vó trên mặt đất.

Anh không dám chạy qua đỡ cô dậy, ngay cả nhìn cũng không dám, vì tư thế nằm trên đất của Tạ Di Hồng không được lịch sự cho lắm. Anh quay mặt sang một bên, trông thấy nắp hộp bị ném bật ra, để lộ một đồng bài thi cũ bên trong, anh lên tiếng trêu chọc: “Nếu sớm biết là những thứ linh tinh này thì tôi đã ném thẳng nó xuống đất rồi.”

Tạ Di Hồng im lặng không đáp. Đàm Duy đảo mắt về phía cô, chỉ thấy cô nằm yên trên sàn không động dậy, anh có phần luống cuống, vội vàng hỏi: “Cậu không bị thương chứ? Xin lỗi nhé, tôi không biết cậu ở phía sau...”

Cô trách: “Không phải, người ta thấy cậu ngã xuống nên mới muốn đỡ cậu thôi.”

Anh nghe cô giải thích rất trôi chảy, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn một chút, liền nói: “Sao tự nhiên lại ngã vậy? Tôi chỉ nhảy xuống thôi mà... Ôi trời, phụ nữ các cậu đúng là chỉ thích giúp thêm phiền, cứ coi như là tôi ngã đi, cậu có đỡ nổi không?”

“Tôi làm gì có thời gian để nghĩ nhiều như vậy? Sợ cậu bị ngã, thế là xông lên theo phản xạ thôi.”

Anh nghe thế, trong lòng bỗng cảm động, vội hỏi: “Cậu không bị thương chứ? Có nghiêm trọng không?”

Cô lườm anh một cái rồi giơ một tay ra. “Kéo tôi dậy nào, ngã ê hết cả mông, đau chết đi được, không dậy nổi nữa...”

Anh đưa tay ra, kéo Tạ Di Hồng dậy, cô liền nghiêng răng chịu đau dặn anh: “Cậu đừng đi vội, tôi vào phòng vệ sinh một lát, cậu ở đây đợi tôi...” Cô vừa nói vừa đi ra khỏi phòng thí nghiệm, vừa lấy tay xoa eo và mông.

Anh thấy cô đi đứng không có vấn đề gì, biết bộ phận quan trọng kia cũng không bị thương nên càng yên tâm hơn, bắt đầu lo lắng chút nữa về muộn sợ Tiểu Băng sẽ nổi giận, nhưng Tạ Di Hồng đã bảo anh đứng đợi, anh không dám tùy tiện bỏ đi.

Một lúc sau, Tạ Di Hồng trở lại, luống cuống nói với anh: “Phiền cậu đưa tôi vào bệnh viện ngay, tôi sợ tôi sẽ... bị sảy thai...”

Anh vừa nghe liền sững người. “Hả? Cậu... đang mang bầu? Vậy bây giờ... phải làm thế nào? Có cần gọi xe cứu thương không?”

“Đưa tôi vào bệnh viện của trường trước đã...” Tạ Di Hồng đưa một chùm chìa khóa cho anh. “Dùng xe máy của tôi đi.”

Anh đã học lái xe được mấy ngày, có thể đi được nhưng lại chưa có bằng lái nên đưa ra đề nghị khác: “Hay là lấy xe đạp của tôi đi, tôi không có bằng lái, nếu bị cảnh sát bắt lại làm lỡ việc của cậu...”

“Không sao, lái trong trường thôi mà, không có ai kiểm tra đâu.”

Anh nhìn Tạ Di Hồng ngồi xiêu vẹo trên ghế, hình như sự việc tương đối nghiêm trọng, chỉ sợ ngồi xe đạp càng xóc, hơn nữa đến bệnh viện của trường còn phải qua mấy sườn dốc lớn, xe đạp cũng không leo nổi, cuối cùng anh quyết định dùng xe máy của cô. Anh nhận chìa khóa từ tay Tạ Di Hồng, chạy đến bãi đỗ xe rồi lái xe về chỗ cũ, khi đó Di Hồng đã đi xuống lầu, đợi anh ở trước cửa. Anh dừng lại trước mặt cô, rồi cô đưa mũ bảo hiểm cho anh, đoạn nhắc: “Đội vào đi, an toàn vẫn hơn.”

Anh nhìn Tạ Di Hồng ngồi xiêu vẹo trên ghế, hình như sự việc tương đối nghiêm trọng, chỉ sợ ngồi xe đạp càng xóc, hơn nữa đến bệnh viện của trường còn phải qua mấy sườn dốc lớn, xe đạp cũng không leo nổi, cuối cùng anh quyết định dùng xe máy của cô. Anh nhận chìa khóa từ tay Tạ Di Hồng, chạy đến bãi đỗ xe rồi lái xe về chỗ cũ, khi đó Di Hồng đã đi xuống lầu, đợi anh ở trước cửa. Anh dừng lại trước mặt cô, rồi cô đưa mũ bảo hiểm cho anh, đoạn nhắc: “Đội vào đi, an toàn vẫn hơn.”

Cô ngồi lên xe máy, đường hoàng giơ hai tay vòng qua eo anh, người ngã lên lưng anh. Anh cảm thấy hơi lúng túng nhưng biết là chỗ người bằng xe máy cũng buộc phải như vậy. Con gái nhà người ta còn không để ý, một người đàn ông như anh, nếu bảo cô ấy đừng ôm nữa, tức là chứng tỏ trong lòng anh có quý. Vả lại, nếu cô ấy không ôm anh, đến lúc ngã ra đấy, anh thật sự không gánh nổi trách nhiệm, anh chỉ hy vọng đừng để người khác nhìn thấy, rồi lại chạy đi nói vớ vẩn với Tiểu Băng.

Tuy bệnh viện nằm trong khuôn viên của trường, đường cũng không xa lắm nhưng anh lái xe mà mồ hôi ướt rượt. Một là bình thường không hay đi xe máy, nay tự nhiên phải lái nên thấy hơi căng thẳng. Lý do khác là sợ Tạ Di Hồng sinh non giữa đường, ngoài ra còn một nguyên nhân cũng không quá quan trọng, đó là Tạ Di Hồng ôm eo anh, hơn nữa còn ngã người lên lưng anh khiến anh cảm thấy rất không tự nhiên, chỉ sợ bị người khác nhìn thấy rồi nói linh tinh với Tiểu Băng, vì thế suốt dọc đường vừa sợ vừa cuống lại vừa lo lắng, không lát xe đã là may mắn lắm rồi.

Trước giờ anh chưa từng khám bệnh trong bệnh viện trường, cũng chưa hề đến các bệnh viện khác, lúc nào cũng khoe mình là một người không có duyên với bệnh viện, cho nên không biết trình tự khám bệnh là như

thế nào, chỉ nghe người ta nói bệnh viện của đại học thường là “bệnh viện gia đình”, các y bác sĩ ở đó đa phần đều là người nhà của đội ngũ công nhân viên chức, giáo viên trong trường, không phải là “chọn người tài đức” mà là “chọn người thân thiết” để tuyển dụng, lười biếng mà cũng ngang ngược vô cùng, lúc này đã đến giờ tan tầm, chỉ e chẳng có bác sĩ nào còn ở đó.

Dù sao thì Tạ Di Hồng cũng là người từng trải, cô nói với anh: “Ở đây lấy số chỉ nhận đến bốn rưỡi thôi, giờ thì không đăng ký được nữa rồi, hay là đưa tôi vào thẳng khoa Phụ sản đi, chưa biết chừng có thể tóm được một bác sĩ nào đó...”

Anh nghe đến mấy chữ “khoa phụ sản”, tự nhiên cảm thấy không thoải mái cho lắm, nhưng vẫn dìu cô lên lầu. Đến trước cửa khoa Phụ sản, quả đúng là vẫn còn một bác sĩ chưa đi, trông thấy bọn họ liền kêu lên: “Tan làm rồi, ngày mai hãy đến!”

Tạ Di Hồng nhanh nhẹn nói: “Tôi cần khám gấp vì vừa bị ngã xong...”

Vị bác sĩ đó rất biết ý, vội bảo: “Thế cô vào đây để tôi kiểm tra cho cô.”

Đàm Duy không theo vào, chỉ nói với Tạ Di Hồng: “Tôi ở ngoài chờ cậu nhé!” Anh ngồi trên chiếc ghế dài ngoài cửa đợi cô, chỉ sợ Tiểu Băng đã về nhà, nếu thấy anh chưa về nhất định sẽ sốt ruột. Anh bèn đứng dậy, tìm chỗ gọi điện thoại trong bệnh viện, muốn gọi điện báo cáo với Tiểu Băng. Nhà anh chỉ có Tiểu Băng dùng di động, vì tiền điện thoại rất đắt, gọi đến gọi đi đều mất phí, hơn nữa anh không ở trường thì cũng ở nhà, cả hai nơi đều lắp điện thoại cố định nên thực ra cũng không cần dùng di động, vì thế mới không mua.

Anh mượn được điện thoại trong phòng tiêm, liền gọi cho Tiểu Băng, kể lại mọi chuyện đã xảy ra. Tiểu Băng nói cô vẫn đang trên đường về, rồi hỏi: “Di Hồng thế nào rồi? Không làm sao chứ? Em chẳng thấy cô ấy nói gì về chuyện mang thai cả, xem ra cô ấy gặt em rồi... Thế này nhé, em xuống xe rồi sẽ gọi điện thoại cho hai người.”

Anh nói: “Được, em xuống xe rồi gọi thẳng vào di động của Tiểu Tạ nhé, chắc lúc đó mọi việc cũng xong xuôi rồi.”

Khi anh quay lại trước cửa khoa Phụ sản, bắt gặp Tạ Di Hồng ngồi trên chiếc ghế dài cạnh cửa đợi anh, sắc mặt rất xấu, nhìn thấy anh liền hầm hừ: “Hừ, cái gã Thường Thắng không biết lại chạy biến đi đâu rồi, gọi mấy cuộc mà không tìm được hân, làm tôi tức chết đi được, cậu nói xem loại chồng như thế còn có ích gì nữa? Lúc quan trọng thì đến lông tơ cũng không thấy đâu. Tất cả đều là việc tốt cậu làm ra đấy!”

Anh cho rằng chuyện anh giúp Thường Thắng nói dối đã bị bại lộ, bèn chột dạ hỏi: “Tôi làm việc tốt gì cơ?”

“Chẳng phải là do cậu mai mối cho tôi với Thường Thắng sao? Bằng không tôi sẽ rơi vào cảnh như ngày hôm nay sao?”

Anh nghĩ bụng, chuyện này phải nói từ đâu đây? Chuyện giữa cậu với Thường Thắng, tuy cứ coi như là tôi giới thiệu đi, nhưng sau này không phải đã biến thành Thường Thắng chủ động theo đuổi cậu à? Rõ ràng quyết định cuối cùng tự cậu chọn, sao còn đổ lên đầu tôi? Khó trách người ta nói làm mai mối chẳng có kết cục tốt đẹp, hóa ra đúng là như vậy, vợ chồng không có chuyện thì không cãi nhau, kẻ làm mai mà không có chuyện thì đã không bị chửi. Anh chỉ dám nghĩ thầm như thế, coi mũi dùi của Tạ Di Hồng không phải nhắm vào anh, chẳng qua là một cách phản nản Thường Thắng không quan tâm đến cô mà thôi.

Anh hỏi: “Bây giờ phải làm thế nào? Cậu... có thể tự... lái xe về không?”

Tạ Di Hồng lườm anh một cái. “Giờ tôi lái xe về sao được? Cậu gọi ai đó đưa tôi về đi!”

Anh nghe khẩu khí của cô, chẳng khác nào bảo anh gọi taxi rồi cùng đưa cô về nhà, nghĩ bụng có lẽ là sự việc tương đối nghiêm trọng, liền lo lắng hỏi: “Có cần vào bệnh viện thành phố kiểm tra lại không?”

“Không cần, cậu gọi ai đấy đưa tôi về là được.”

“Để tôi gọi điện cho Tiểu Băng, nhắn lại cho cô ấy đã.”

Anh lấy di động của Tạ Di Hồng gọi điện cho Tiểu Băng. Tiểu Băng tỏ ra nôn nóng, nói: “Xui quá, em bị kẹt xe, bây giờ tắc hết cả đường rồi. Em sợ tối nay lại phải về muộn mất, anh có thể đến thuyết phục giáo sư Viên được không?”

Anh trả lời: “Tối nay chắc không đến nhà giáo sư Viên được rồi, anh cũng không đi được, phải đưa Tiểu Tạ về nhà...”

“Nghiêm trọng thế ư? Cô ấy không sao chứ?”

“Chắc... Anh cũng không biết... Chắc là không sao đâu...”

Tiểu Băng nói: “Thế thì anh cứ gọi điện cho giáo sư Viên hộ em, đổi sang hôm khác vậy, anh đưa Di Hồng về nhà đi, rồi đợi em ở đó, em đến nhà cô ấy tìm anh. Nếu Thường Thắng đã không có ở nhà, anh cũng không thể bỏ cô ấy một mình ở đó được.”

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Đàm Duy gọi điện cho giáo sư Viên, xin lỗi một hồi rồi hẹn sang hôm khác, sau đó lại gọi taxi, đưa Tạ Di Hồng về nhà. Đến nơi, anh dìu cô vào phòng ngủ, cảm thấy một mình ở bên cô không được tiện cho lắm, vội nói: “Cậu nằm một lát đi, tôi ra quán ăn bên ngoài mua cho cậu ít đồ ăn.”

Tạ Di Hồng gọi anh lại: “Đã mua thì mua nhiều một chút, cậu với Tiểu Băng cũng ăn ở đây luôn đi. Tôi có tiền đây, cầm đi mà mua bữa tối.”

Anh sợ nhất là khi đàn ông với phụ nữ ở với nhau, phụ nữ tranh trả tiền. Anh luôn cho rằng phụ nữ tranh trả tiền tức là có ý coi thường đàn ông, hoặc chí ít là thông cảm với việc anh ta không có tiền. Tạ Di Hồng lúc nào cũng như thế trách trời thương dân luôn quan tâm anh không có tiền, nên toàn tranh trả tiền, có lúc còn bảo anh lấy xe máy của cô mà đi, hoặc mua ít quần áo hàng hiệu tặng cho anh và Tiểu Băng, mỗi lần rơi vào tình huống đó, anh đều cảm thấy không dễ chịu chút nào, miệng không nói gì nhưng đồ đạc thì nhất quyết không nhận.

Anh đùa: “Tôi có tiền, vợ quản có chặt đi nữa vẫn cho tôi tiền để ăn một bữa cơm.”

Nhưng Tạ Di Hồng vẫn đuổi theo, túm lấy tay anh, kiên quyết dúi ví tiền xinh xắn của mình vào tay anh.

9. Chương 9

Đàm Duy luôn cảm thấy Tạ Di Hồng là một người rất mạnh mẽ, cư xử với anh khá tùy tiện, bình thường lúc làm thí nghiệm cô hay vô vai anh mấy cái giống như thủ trưởng đối xử với lính cần vụ, hoặc là xoa đầu anh giống như quý bà xoa đầu chó Pug.

Nhưng hôm nay dường như có gì đó khác lạ, kể cả việc cô ôm anh trên xe máy hay là một mực lôi kéo để nhét ví tiền cho anh như thế này, đều làm anh thấy không thoải mái. Anh không ngừng từ chối: “Không cần, không cần đâu, tôi có tiền, cậu mau nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

Chắc là khi anh từ chối đã dùng sức hơi mạnh, Tạ Di Hồng chao đảo như sắp ngã làm anh cuống quýt đỡ lấy cô, người cô mềm nhũn ngã vào lòng anh. Anh hơi hoảng hốt, sợ cô sảy thai liền không kìm được mà nhìn vào giữa hai chân cô một cái, hình như không có gì chảy ra, ít nhất là không đến nỗi thối ra quần áo để anh thấy được. Anh nóng ruột hỏi: “Có nguy hiểm không? Cần tới bệnh viện khám không? Cậu không sao chứ?”

Tạ Di Hồng đáp lại một cách yếu ớt: “Tôi không sao, cậu đỡ tôi lên giường là được.”

Anh đỡ cô đi về phía giường, trong lòng càng lo lắng, anh mới chỉ nghe nói về chuyện sảy thai chứ chưa từng gặp tình huống hiểm nghèo này trong đời thực, nhưng một chữ “sảy” này khiến anh có cảm giác hoảng sợ vô cùng, tựa như thấy máu chảy thành sông, muốn ngừng mà không ngừng nổi.

Anh sợ Tạ Di Hồng đi lại nhiều không tốt, nhất quyết bế cô lên rồi bước nhanh về phía giường. Cô ngoan ngoãn để mặc anh bế, còn vòng tay qua cổ anh. Anh trước giờ chưa từng thấy cô hiền lành đến vậy, bình thường luôn mồm năm miệng mười, có thể thấy sự việc hôm nay nghiêm trọng rồi.

Anh đặt cô trên giường, đỡ cô nằm xuống, cảm thấy nằm thẳng sẽ đỡ nguy hiểm hơn một chút. Anh đắp cho cô một cái chăn, lại hỏi: “Cậu không sao chứ? Tôi vẫn thấy không yên tâm, hay chúng ta lại đến bệnh viện thành phố khám?”

Cô vẫn nhìn anh đăm đăm, chỉ nói: “Không biết kiếp trước Tiểu Băng làm được chuyện tốt gì mà lấy được người chồng tốt thế này? Vì sao số tôi lại đen đui như vậy? Lẽ nào do kiếp trước tôi đã làm chuyện gì xấu?”

Anh cảm thấy phụ nữ đều thích oán trách chồng của họ, có thể đây là phong cách “vợ đẹp là vợ người ta”. Nhưng anh nghĩ sự oán trách đó đều chỉ là lời cửa miệng mà thôi, chứ trong lòng họ vẫn thấy chồng mình tốt, trách cứ một chút cũng chỉ là mong có người phản bác, để họ lại được cảm nhận sự tốt đẹp của chồng mình qua lời nói của người ta. Nếu bạn coi những lời trách móc của phụ nữ là thật mà hùa theo nói xấu chồng của họ, họ nhất định sẽ trở mặt ngay tức thì, chĩa mũi giáo về phía bạn. Về phương diện này đàn ông khác phụ nữ, nếu đàn ông trách móc vợ mình, vậy thì chắc chắn là anh ta đang rất bất mãn, bạn có gợi ý anh ta giết vợ, anh ta cũng không hề hận bạn.

Thế nên anh không mắc lừa cô, anh kiên quyết không nói xấu Thường Thắng, trái lại còn nói tốt cho Thường Thắng: “Nếu là Tiểu Băng, chắc chắn cô ấy sẽ nói cậu mới là người kiếp trước làm chuyện tốt, lấy được người chồng tốt như Thường Thắng, vừa có tiền lại vừa chu đáo. Cô ấy nói với tôi nhiều lần lắm rồi, nói là Thường Thắng nhà cậu mỗi lần ra ngoài đều mua tặng cậu mỹ phẩm cao cấp gì đó, nhưng tôi thì ngay cả nhãn hiệu cũng không biết.”

“Hừ, mỹ phẩm ấy à, ai biết hần ta học cái đó từ đứa con gái nào chứ? Nói anh ta có tiền, chẳng thà bảo số tôi vượng phu, nếu cậu ở vào địa vị của Thường Thắng, chẳng phải cậu cũng là kẻ có tiền như vậy sao?”

Anh buột miệng: “Ha ha, tôi thì lại không muốn dựa hơi vợ mình...”

“Ha, hận cái đồ xấu xa nhà cậu chết đi được... làm người ta tức chết mất!”

Anh không dám tiếp lời. Nếu nói anh hoàn toàn nghe không hiểu, đó là việc không có khả năng. Nhưng những năm qua, cô ấy vẫn luôn làm anh không thể nắm bắt được, có lúc bốc anh lên tận mây xanh, tựa như anh là người đàn ông tốt nhất trần đời; có lúc lại hạ thấp anh ngang tầm với lang sói, như thể từ tính cách đến ngoại hình của anh chẳng có điểm gì ra hồn. Rất ít khi anh lãng phí tâm tư để thấu hiểu Tạ Di Hồng, bởi vì cô cứ hừ hừ thực thực như thế, thật giả lẫn lộn như thế, anh muốn hiểu cô mà không hiểu nổi, bèn quyết định không để tâm đến nữa.

Anh không tiếp tục chủ đề cô đặt ra, chỉ hỏi: “Có cần đi bệnh viện không?”

“Cậu chỉ biết mỗi trò đi bệnh viện thôi à, cứ làm như đi bệnh viện là giải quyết được tất ấy.”

“Nhưng mà việc này... Nếu không đi bệnh viện... vậy cậu nói xem... làm thế nào bây giờ?”

“Chuyện đã như vậy còn làm thế nào nữa?” Tạ Di Hồng thở dài, đáp. “Cậu đừng đứng đó nữa, ngồi một lát đi, nghỉ ngơi một chút, đợi Tiểu Băng về đi mua bữa tối cũng chưa muộn, nhờ mua sớm đến lúc con bé về lại nguội mất.”

“Đã muộn vậy rồi cơ à, Tiểu Băng nhất định rất đói, đợi cô ấy về mới mua, chẳng phải để cô ấy đói mềm cả ruột sao? Hay là tôi chạy đi mua, cô ấy về sẽ có đồ ăn ngay.”

“Ha, nói là mua đồ cho tôi ăn, thật ra vẫn là vì cô vợ của cậu.”

“Sao lại nói thế được? Bây giờ tôi mua về, chẳng phải cậu có thể ăn ngay sao?”

“Thật ra trong tủ lạnh có rất nhiều đồ, làm cơm ở nhà cũng được.”

Anh có chút không đành lòng để Tạ Di Hồng ở nhà một mình, bèn nói: “Vậy nấu cơm ở nhà đi, tôi đi nấu cơm, cậu cứ nằm ở đây, đừng làm loạn. Cậu gọi điện lại cho Thường Thắng đi, gọi cậu ta về, hoặc gọi một cuộc cho ba mẹ cậu, không chừng các bác có thể qua đây thăm cậu một lúc.”

“Sao vậy? Cậu sợ tôi trôi cậu ở lại chỗ này à?”

“Không phải, tôi...”

“Cậu đừng có “tôi tôi tôi” nữa, cái suy nghĩ đó của cậu lẽ nào tôi nhìn không ra? Cô nam quả nữ, cứ như sợ tôi lợi dụng cậu không bằng. Cậu yên tâm đi, cậu là một thằng đàn ông, tôi là một đứa con gái, tôi có thật nổi cậu không?”

“Tôi không có ý đó...”

“Cậu không phải có ý đó sao?”

Bản thân anh không biết có phải là “ý đó” hay không, quyết định không trả lời nữa, quay người bỏ vào bếp, trước tiên nấu một nồi cháo ngũ vị rồi bưng tới cho Tạ Di Hồng, sau đó bắt đầu làm cơm. Anh nghe thấy Tạ Di Hồng đang câu gắt với ai đó trong điện thoại, đoán là Thường Thắng, anh thở dài một hơi, Thường Thắng mà về thì tốt rồi, anh có thể giao phó lại nhiệm vụ.

Anh cũng nhân lúc rảnh rang gọi cho Tiểu Băng một cú điện thoại, Tiểu Băng nói vừa mới chuyển xe buýt tới nhà Tạ Di Hồng, phải mất một lúc, nói họ cứ ăn trước đi không cần đợi cô. Anh nhìn thời gian cũng không còn sớm, lên tiếng xốt xa: “Em đừng đi chuyển xe đó nữa, đến bến tới thì xuống xe bắt taxi. Muộn vậy rồi, chắc là em đói lắm...”

“Em không sao, bữa trưa hôm nay ăn rất muộn, bây giờ chẳng thấy đói tí nào. Bây giờ gọi taxi không được kinh tế lắm, lái xe bắt kể anh đi xa gần thế nào đều hết anh giá khởi đầu giống hệt nhau.”

Tim anh lại nhói lên, biết là Tiểu Băng chi tiêu rất chừng mực, tuy rằng bây giờ mỗi tháng cũng kiếm được không ít nhưng cô vẫn tiết kiệm như thế. Trước kia thời con gái còn mua vài thứ mỹ phẩm với quần áo, giày dép có thương hiệu, kể từ khi bắt đầu yêu anh, nhất là sau khi bắt đầu bàn đến chuyện kết hôn thì càng trở nên tiết kiệm. Anh vốn dĩ rất thích mua mấy món quà tặng cô, nhưng cô lại nhắc anh đừng lãng phí, giữ tiền lại để tổ chức hôn lễ, mua đồ gia dụng, mua nhà...

Trước khi kết hôn anh rất tự giác trao quyền quản lý kinh tế của mình cho Tiểu Băng, dù sao bây giờ phát lương cũng chẳng phát tiền mặt, đều gửi vào tài khoản ngân hàng, cái gọi là trao quyền quản lý kinh tế thật ra chỉ là đưa sổ tiết kiệm cho Tiểu Băng.

Tiểu Băng nhận được sổ tiết kiệm anh đưa, rất vui vẻ, ôm anh hôn lấy hôn để làm anh choáng váng, không hiểu mình đã làm được chuyện tốt gì đáng được Tiểu Băng khen thưởng như thế. Sau này Tiểu Băng nói với anh rằng anh giao sổ tiết kiệm cho cô có nghĩa là anh đã coi cô là vợ mình. Tiểu Băng nói:

“Anh yên tâm, em sẽ không dùng bữa bãi tiền của anh, em cũng sẽ không quản anh quá ngặt, tới mức ngay cả tiền bơm xe đạp anh cũng không có. Em chỉ thích quản tiền của anh thôi, giống như một bà vợ vậy.”

Tiểu Băng quả nhiên không chi tiêu bữa bãi, kể từ khi anh đưa sổ tiết kiệm cho Tiểu Băng, anh cảm thấy cô tiêu pha cho bản thân ngày càng tiết kiệm, không mua thêm quần áo, giày dép. Anh nhìn thấy mà xốt xa, ngày ngày khuyến khích cô mua sắm nhưng cô chỉ nói đùa: “Bạn trai đã bị lừa vào tròng rồi còn trang điểm, làm đẹp cái nỗi gì? Đến lúc đẹp quá rồi anh không sợ tay khác nhìn trúng em rồi cướp mất à?”

“Sợ thì vẫn sợ, nhưng mà bạn gái của anh không có tiền mua bộ đồ cô ấy thích, kể làm bạn trai như anh đúng là vô dụng.”

Tiểu Băng an ủi anh: “Anh không vô dụng, em thích nhất định em sẽ mua.” Có lúc Tiểu Băng liếc mắt đưa tình với anh một cái. “Em nhìn trúng một bộ đồ da, da thật này, màu hồng này, dáng liền thân này, hai hàng cúc này, lại còn khoét một lỗ nữa, anh giúp em tham khảo xem mua hay là không mua.”

Lúc Đàm Duy nghĩ tới câu nói này có cảm giác rất kích động, chỉ muốn vừa gặm hai hàng cúc vừa khoét khoét cái lỗ trên bộ đồ da của Tiểu Băng. Suy nghĩ của anh có chút háo sắc, đợi lát nữa nhất định phải đi mượn Thường Thắng mấy đĩa phim người lớn, cùng Tiểu Băng “thưởng thức”.

Anh đặt nồi cơm lên bếp, thức ăn rửa sạch, thái sẵn rồi ngừng lại, muốn đợi Tiểu Băng đến rồi mới xào nấu, thức ăn nấu sớm để lâu ăn sẽ mất ngon. Nhưng anh lại sợ Tạ Di Hồng đói, muốn hỏi cô ấy một tiếng xem cô ấy có muốn ăn trước không. Anh tới gần phòng ngủ của cô, thấy cửa đang mở, hình như cô ấy đang ngủ, chăn cũng không đắp tử tế, ngực bị lộ ra một nửa.

Anh vội giúp cô đóng cửa, nghĩ thầm, đúng là to gan thật, có đồng nghiệp nam ở trong nhà mà cũng dám mở toang cửa phòng diễn màn người đẹp say ngủ. May mà tôi là kẻ đã trải đời, đừng nói là nữa, dù có là cả

bộ ngực cũng đã từng nhìn thấy rồi. Nếu đổi lại là một tên ngố chưa từng nếm mùi đời, cậu hôm nay nhất định sẽ rất thảm.

Anh ra phòng khách, ngồi xuống sofa, cũng không dám mở ti vi vì sợ làm Tạ Di Hồng thức giấc, đành nằm xuống nghỉ ngơi.

Anh ngắm nghía phòng khách nhà Tạ Di Hồng, lại nghĩ tới phòng khách nhà mình, trong lòng có cảm giác bất bình. Nghe nói giáo viên nữ trong khoa, gia đình người này so với người kia càng sung sướng, bởi vì có chồng kinh doanh buôn bán ở ngoài, tiền bạc như nước. Mà giáo viên nam của khoa ấy à, mấy vị lão thành đều được trường phân ấy căn tương đối lớn, người mới dù sao cũng chưa thành gia lập nghiệp, ở tại phòng đơn trong ký túc xá công vụ cũng chẳng mất gì. Chỉ có anh, cái con người lỗ đở này, được phân cũng chẳng phải là nhà cửa hoành tráng gì, mà mua thì cũng không mua nổi, đành bắt vợ chịu khổ sống trong một cái lồng chim.

Nhà Tạ Di Hồng ở là nhà mua, nghe nói lúc mua cũng có rất nhiều kiểu, tóm lại đó là hàng đẹp giá rẻ, diện tích so với cái lồng chim nhà anh phải gấp ba, bốn lần, trang hoàng nhìn cũng rực rỡ lắm. Đàm Duy không thích đến đó lắm, nếu Thường Thắng không năm lần bảy lượt thúc bách mời mọc thì anh cũng chẳng đến làm khách bao giờ. Nhưng Tiểu Băng lại rất thích tới đó chơi với Tạ Di Hồng, mỗi lần trở về đều nói: “Chắc, nhà chúng ta sao lại tối vậy? Chỗ của Di Hồng rất sáng sủa.”

Anh chẳng có gì để phản đối, bởi chính anh mỗi lần từ nhà Tạ Di Hồng trở về đều cảm thấy nhà mình thật tối tăm, thật âm u. Mỗi lần đến nhà họ Tạ, lòng tự ti của anh lại nhiều thêm một chút, tại anh vô dụng, không cho Tiểu Băng một cuộc sống mà cô xứng đáng được có. So với Tạ Di Hồng, Tiểu Băng trẻ trung, xinh đẹp hơn, đáng ra phải được ở một căn nhà tráng lệ hơn, mặc quần áo đẹp hơn, nhưng người nhà hai bên đều không đồng ý, nói anh không phải người có tố chất kinh doanh, đừng để đến lúc ngay cái nghiệp nhà giáo cũng không làm nổi.

Nếu không xét phần cứng là nhà cửa, xe cộ, anh cảm thấy về những mặt khác trong cuộc sống gia đình mình so với Tạ Di Hồng cũng chẳng kém là bao. Về khoản ăn uống, hai vợ chồng Tạ Di Hồng chẳng qua chỉ là có cơ hội lấy công quỹ đi ăn nhiều hơn một chút. Về khoản quần áo, trước kia anh luôn thấy mình và Tiểu Băng mặc đồ không hề kém so với Tạ Di Hồng, về sau nhờ sự chỉ bảo của Tiểu Băng mới nhìn ra khoảng cách xa với giữa hai bên.

Tiểu Băng thường xuyên nói với anh: “Anh xem bộ quần áo này của em so với bộ Tạ Di Hồng mặc có gì khác nhau không?”

Anh nhìn không ra, anh thấy quần áo đều giống nhau, chẳng qua là Tiểu Băng mặc trông đẹp hơn hẳn thôi. Nhưng Tiểu Băng lại bảo: “Ha ha, anh đúng là tên mù thương hiệu, bộ của cô ấy là hàng chính hãng, hơn sáu trăm tệ đấy, của em là hàng lậu nên mới có cái giá hai mươi tệ có lẽ.”

Anh nói: “Anh thấy em mặc đồ hơn hai mươi tệ còn đẹp hơn cô ấy mặc đồ hơn sáu trăm tệ.”

Tiểu Băng nghe được lời như thế thì vui vẻ. “Thật sao? Anh nghĩ vậy thật à?” Nhưng cũng chỉ vui vẻ trong chốc lát, qua một lúc rồi sẽ nói: “Thứ này cũng chỉ lừa được kẻ gà mờ như anh thôi, chứ người sành đồ hiệu thì nhìn một cái biết ngay.”

Chuyện này anh có phần khó hiểu, đã sản xuất kiểu dáng giống hệt nhau, có hay không có cái mác thì có gì quan trọng đâu? Có ai lật mũ của bạn để xem là nhãn hiệu gì bao giờ? Nếu anh nói như vậy, Tiểu Băng sẽ đáp: “Anh chưa từng nghe qua à? “Hàng hiệu chính là bá chủ”, “Danh tiếng chính là đế vương”, đẹp hay không đẹp hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là nhãn hiệu nổi tiếng hay không nổi tiếng.”

Thế là anh giục Tiểu Băng đi mua hàng hiệu: “Em thích hàng hiệu vậy thì mau sắm đi!”

Tiểu Băng không đồng ý: “Đồ ngốc, anh không hiểu đâu, mua một món hàng hiệu thì có tác dụng gì chứ? Đã mặc hàng hiệu thì từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều phải là hàng hiệu, từ đầu đến chân là hàng hiệu, một năm bốn mùa đều là hàng hiệu. Nếu không, anh ở trên mặc hàng hiệu, phía dưới lại phối kèm cái quần hàng nhái, vậy so với việc không mặc hàng hiệu còn tồi tệ hơn. Hoặc là anh hôm nay mặc cả người hàng hiệu, ngày mai lại đổi thành cả người hàng nhái, người ta còn tưởng nhầm anh là hai người đó.”

Anh ngắm thấy lời này có lý, xem ra anh phải kiểm thật nhiều tiền mới có thể để Tiểu Băng được mặc đồ

hiệu. Nhưng nếu anh nói như thế hoặc là sót sáng vì chuyện này, Tiểu Băng trái lại còn an ủi anh: “Bỏ đi, anh không tin vợ anh à? Bản thân con người vợ anh đã là hàng hiệu rồi, cô ấy có mặc gì cũng đều có phong cách của hàng hiệu hết. Anh xem em mặc bộ đồ hai lỗ tẻ này, có phải so với Tạ Di Hồng mặc bộ đồ hơn sáu trăm tệ kia còn... hàng hiệu hơn không?”

Anh biết không phải lúc tính toán cách nói của Tiểu Băng về hàng hiệu trước sau có mâu thuẫn, Tiểu Băng bình thường là người rất có logic, nếu cô ấy không còn logic thì nhất định có lý do để cô ấy không còn logic. Về chuyện thiếu logic trong vấn đề hàng hiệu như vậy, đương nhiên là để an ủi anh. Anh rất cảm động trước sự thấu hiểu lòng người của Tiểu Băng, nhưng anh vẫn luôn nghĩ: Đợi anh có tiền rồi...

Anh nằm trên sofa nhà Tạ Di Hồng, nghiêng răng nghiêng lợi mà thẻ nhất định phải phát tài, nhưng kế hoạch làm giàu vẫn chưa nghĩ xong, liền mơ màng thiếp đi.

10. Chương 10

Trong giấc ngủ mơ màng, Đàm Duy cảm thấy bên cạnh có người, anh nghĩ là Tiểu Băng đã về, đúng lúc đang định làm “con gấu ôm cột nhà”, mở mắt ra mới phát hiện đó không phải Tiểu Băng mà là Tạ Di Hồng, bên trong mặc áo ngủ hai dây, bên ngoài choàng loại áo ngủ dày mà người nước ngoài hay mặc, đứng ở trước sofa, từ trên cao nhìn xuống anh.

Anh hiểu kỳ nghỉ, kiểu mặc trong ba lớp, ngoài ba lớp như vậy thì ngủ kiểu gì? Chỉ sợ đến lát người cũng khó nhí? Anh thích cởi trần đi ngủ, trước khi kết hôn, buổi đêm ngủ anh thường chỉ mặc quần đùi. Kết hôn rồi lại càng đơn giản, có lúc cả quần đùi cũng chẳng mặc, cứ thế trần trụi ôm Tiểu Băng cùng nhau ngủ. Tiểu Băng mới đầu còn cười anh là đồ nhà quê, lúc sau lại bị anh đồng hóa, nói là không mặc cũng có cái hay của nó, đỡ phải mua đồ ngủ.

Anh thầm nghĩ, nguy hiểm quá, may mà mình mở mắt ra xem, nếu vừa nãy mắt nhắm mắt mở làm trò gấu ôm, thế thì hôm nay gặp phải phiền toái lớn rồi, không khéo Tạ Di Hồng lại tưởng mình trêu ghẹo cô ấy.

Tạ Di Hồng áy náy nói: “Xin lỗi nhé, làm cậu thức giấc rồi, tôi sợ cậu bị lạnh, định đắp cho cậu cái gì đó.”

Anh thấy cô nhìn mình chăm chú, cho rằng mình ngủ tới mức chảy nước miếng ở khố miệng làm mất hình tượng, vội vã chùi chùi miệng rồi hỏi: “Mấy giờ rồi? Thường Thắng và Tiểu Băng vẫn chưa về sao?”

“Vẫn chưa, sao vậy, cậu mong họ về thế cơ à?”

“Về rồi thì ăn cơm, bụng đói lắm rồi...”

Tạ Di Hồng lập tức nói: “Vậy chúng ta ăn trước đi, không thì cậu đói chết mất. Cái cậu này, đói thì cứ ăn trước, nhịn làm gì? Đã là vợ chồng với nhau rồi còn khách khí gì nữa!”

Anh gọi điện cho Tiểu Băng, hỏi xem cô đến đâu rồi. Tiểu Băng nói vẫn đang bị tắc đường, không biết khi nào mới tới được nhà Tạ Di Hồng. Anh khuyên cô: “Cứ gọi taxi đi em, chẳng tốn bao nhiêu, anh dạy thêm mấy tiết là bù được ngay.”

Tiểu Băng nói: “Em cũng muốn gọi taxi nhưng đường kẹt cứng rồi, taxi có phải là máy bay đâu, giờ một tắc cũng không nhích nổi. Mọi người đừng đợi em, ăn trước đi!”

Đợi anh gọi điện thoại xong, Tạ Di Hồng đã sắp mâm bưng tới đặt trên bàn trong phòng ăn, còn xới đầy hai bát, đợi anh tới ăn. Anh thấy cô không kiêng kị gì mà đi lại khắp nơi như vậy, nghĩ bụng có lẽ cô ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi. Anh ngại ngùng nói: “Cậu nấu thức ăn xong rồi à? Kể ra thì tôi đến chăm sóc cậu, kết quả lại thành cậu chăm sóc tôi...”

Tạ Di Hồng nói đùa: “Khó khăn lắm mới có cơ hội được chăm sóc cậu, tôi có thể không nắm chặt lấy sao?”

Bàn ăn là chiếc bàn dài hình bầu dục, nghe nói bây giờ rất thịnh hành kiểu bàn này, học theo phương Tây, nhưng anh lại thấy bất tiện. Học theo người nước ngoài nhưng chẳng học đến nơi đến chốn, người nước ngoài dùng loại bàn ăn hình bầu dục này là vì họ ăn thức ăn trong đĩa riêng, người Trung Quốc cứ chốc chốc lại gấp thức ăn, ai lại muốn ngồi ở cái bàn dài đây? Chẳng phải ngay đến thức ăn cũng không gấp nổi sao?

Anh với Tạ Di Hồng ngồi ở hai phía bàn cách nhau khá gần, một chốc cô lại gấp thức ăn cho anh, anh vội vàng nói: “Tôi tự gấp, tôi tự gấp được, cậu đừng khách sáo như thế, nếu không tôi sẽ thấy rất ngại...”

“Có cái gì mà ngại? Cậu cũng chẳng phải chưa từng ăn cơm ở đây.”

Thì đúng là thế thật, nhưng anh chưa từng ăn cơm một mình với Tạ Di Hồng, kiểu gì cũng thấy không thoải mái. Anh bưng bát cơm, gấp ít thức ăn, chạy tới phòng khách vừa ăn vừa xem tivi. Nhưng Tạ Di Hồng cũng đi theo anh, ngồi lên chiếc ghế đặt thẳng góc với chỗ anh ngồi, dùng điều khiển chỉnh tiếng tivi nhỏ đi, nói với anh: “Này, tôi muốn bàn với cậu chút chuyện...”

“Ồ? Nói đi...”

“Tôi muốn nhờ cậu giúp...”

“Ồ, nói đi...”

Tạ Di Hồng bật cười. “Cái gì mà “ờ nói đi” với chẳng “ờ nói lại”, tôi đang nói chuyện rất quan trọng đấy, cậu đừng có nghe tai này ra tai kia.”

“Tôi đang nghe đây.”

Tạ Di Hồng ngập ngừng một lát, nói: “Tôi muốn nhờ cậu giúp tôi... sinh một đứa con...”

Anh không nhịn được cười, suýt nữa thì phun sạch cơm ra ngoài. “Nhờ tôi giúp cậu sinh con? Cậu đùa gì thế? Tôi có thể sinh con?”

“Cậu đương nhiên không thể sinh con, ý của tôi là... cậu giúp tôi... để tôi sinh... một đứa...”

Anh biết Tạ Di Hồng thích đùa nhưng đem những chuyện như thế này ra đùa lại là lần đầu tiên, anh nói: “Này, trò đùa này không thể nói đùa được đâu.”

“Tôi không có đùa, cậu nhìn tôi xem, trông tôi có giống đang đùa cợt không?”

Anh nhìn cô một lát, không nhìn ra là cô đang đùa hay thật. Về mặt cô lại cực kì nghiêm túc, nhưng bình thường cô cũng hay dùng giọng nghiêm túc để nói đùa, dùng giọng bồn chồn để bàn chuyện đứng đắn, thêm vào đó cô cũng có thể dùng giọng trêu chọc để trêu chọc, dùng giọng đứng đắn để nói chuyện đứng đắn, tính gộp lại thì có tới N khả năng, cho nên anh hết sức phân vân. Anh không hiểu đành hỏi: “Cậu... không phải đã mang thai rồi sao?”

“Không có, tôi tưởng mình có thai, nhưng bệnh viện đã kiểm tra rồi, không phải.”

Anh thấy nhẹ cả người, nếu đã vậy thì không cần lo lắng nữa, nhưng anh cũng rất thông cảm với cô, chắc là cô vì chuyện này mà bị sốc nên mới nói mấy lời không tưởng đó. Anh an ủi: “Nhầm cũng không sao, các cậu hãy còn trẻ, từ từ rồi sẽ có.”

“Tôi... kỳ thực cũng không mong là có, chẳng qua chỉ là... không thấy kinh nguyệt... nên tôi tưởng là...” Tạ Di Hồng chợt ngẩng đầu nhìn anh, nói. “Thật ra tôi không muốn sinh một Tiểu Thường Thắng... Giống không tốt, thấp quá... mặc dù cũng không quá ngốc, nhưng mà chút gen thông minh này trước nay đều không dùng đúng cách.”

Anh thấy kỳ quặc liền hỏi: “Cậu không muốn sinh Tiểu Thường Thắng, vậy cậu lấy cậu ta làm gì?”

Tạ Di Hồng u oán trừng mắt nhìn anh một cái. “Tôi không lấy hắn ta thì có thể lấy ai? Người khác chẳng thèm theo đuổi tôi, tôi có cách nào khác sao? Chớp mắt đã sắp ba mươi rồi...”

“Sao người khác lại không theo đuổi cậu? Tay ở khoa Hóa không phải theo đuổi rất bền bỉ sao? Còn có Đại Lưu của khoa chúng ta nữa...”

“Cậu không cần biên soạn tình sử của tôi, cậu có thể hiểu rõ tôi không? Mấy kẻ tạp nham đó có tán, tôi cũng chẳng thèm liếc mắt, tôi chỉ muốn... sinh được một đứa giống cậu...”

Anh không nhịn được mà bật cười thành tiếng. “Lại muốn lợi dụng tôi sao? Chẳng thà đổi lại nói tôi là con của cậu, cậu thành mẹ của tôi, cảm động biết bao nhiêu?”

“Làm mẹ của cậu đương nhiên cảm động rồi, tôi mà là mẹ cậu... tôi muốn ôm cậu thì ôm, muốn hôn cậu thì hôn, muốn cho cậu bú thì cho bú, muốn... cái gì cũng có thể...”

Anh trở mặt nhìn mình bị cô lợi dụng, lại không thể công kích, biết là cuộc khẩu chiến này không thắng nổi, chẳng còn lòng dạ nào mà đấu, vừa đi về phía phòng bếp vừa nói: “Cậu cũng ăn xong rồi đúng không? Vậy tôi đi rửa bát.”

Tạ Di Hồng quát: “Không được đi, chuyện này còn chưa nói xong. Cậu không muốn quan hệ với tôi... cũng được... Bây giờ bọn họ vẫn chưa về, cậu... Thứ đó của cậu... lấy ra đưa tôi... Tôi sẽ tự nghĩ cách.”

Mặt anh lập tức đỏ bừng bừng, không biết có phải lỗ tai mình có vấn đề hay không, chuyện này đùa hơi quá trớn rồi, nếu cô ấy đã nói hăng ra như vậy, anh cũng nghiêm túc nói: “Đừng có đùa kiểu này nữa, để Thường Thắng và Tiểu Băng biết được... sẽ rất phiền...”

Tạ Di Hồng không để ý, nói: “Cậu ngại bọn họ? Cậu yên tâm, tôi sẽ không để Thường Thắng biết, nếu cậu không nói với Tiểu Băng, cô ấy cũng sẽ không biết. Việc này sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình của hai chúng ta, mọi người đều sẽ nghĩ là con của Thường Thắng.”

“Những chuyện như thế này cậu có giấu giếm nổi không? Chỉ cần nhìn ngoại hình thôi cũng nhận ra ngay...”

“Đợi đến lúc nhìn rõ các nét, chắc chắn tôi đã ly hôn Thường Thắng rồi, bỏ đến một thành phố khác, đảm bảo sẽ không gây ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu.”

Anh càng ngẫm nghĩ càng thấy chuyện này mười phần thì tám, chín phần là Tạ Di Hồng đang đùa anh, chưa biết chừng cô định nói: “Cùng Tiểu Băng trêu cậu một tí”, nếu không, ai có thể nghĩ ra những điều kỳ kỳ như thế? Cứ cho là có thể nghĩ ra được thì ai dám đem chuyện kiểu này nói thẳng vào mặt người khác như thế chứ? Anh bèn không khách khí vạch trần cô: “Chuyện này là cậu cùng Tiểu Băng hợp tác để giỡn tôi đấy hả?”

Tạ Di Hồng úp mở nói: “Nếu là đùa cậu thì sao? Nếu là thật thì sao?”

Anh nói đầy vẻ dọa dẫm: “Nếu là Tiểu Băng nghĩ ra trò quỷ này để giỡn tôi, thế thì tôi thuận nước đẩy thuyền, muốn chơi thì chơi, cho cậu một đứa, để cô ấy đi mà ân hận vì đã nghĩ ra trò đùa quái quỷ này.”

“Vậy nếu là thật thì sao?”

“Sao là thật được? Tôi còn không biết hai người các cậu chắc? Nếu không phải Tiểu Băng muốn giỡn tôi, vậy nhất định là cậu đang giỡn tôi.”

Tạ Di Hồng bật cười lớn. “Ha ha, cậu quá thông minh, muốn trêu chọc cậu thì sao dễ dàng như thế chứ? Nói cho cậu hay, đúng là tôi đang giỡn cậu đấy, sao nào, còn muốn thuận nước đẩy thuyền không? Cậu muốn đẩy kiểu gì cũng được, đẩy thật, đẩy giả, đẩy trước, đẩy sau, tôi đều theo cậu.”

Anh cũng cười hì hì. “Đám phụ nữ các cậu rất cứng miệng, người nào cũng ra vẻ trời không sợ đất không sợ, lúc nào cũng ở đó mà khiêu khích với guy hán. Đợi đến lúc đàn ông làm thật rồi, các cậu lại bị dọa cho chết khiếp.”

“Vậy cậu thử xem, xem tôi có bị dọa chết khiếp không?”

“Cậu đương nhiên là không, cậu là tên họ Tạ to gan có tiếng, cậu mà gọi điện báo cảnh sát một câu, nửa phần đời còn lại của tôi coi như đi tong.”

“Tôi đảm bảo không gọi điện cho cảnh sát, ngay bây giờ tôi sẽ rút toàn bộ dây điện thoại ra.” Tạ Di Hồng vừa nói liền rút mạnh dây điện thoại trong phòng khách ra. “Thế nào? Đã tin chưa?”

“Vậy thì có tác dụng gì? Cậu vẫn còn di động nữa, nói không chừng trên người còn giấu hung khí, đến lúc đó cho dù không tiến tới đến Tây Thiên vì lý do phòng vệ thì cũng sẽ khiến tôi... bị phé ngay tại chỗ.”

Tạ Di Hồng kéo áo khoác ngủ sang hai bên. “Kiểm tra thử xem, xem có di động không, có hung khí không.”

Anh thấy xương quai xanh của cô nhô ra, giống như chữ “bát[1]” viết ngược kéo dài từ cổ tới hai vai, thâm nghĩ, đúng là không nhìn thì không biết, nhìn rồi liền sợ chết khiếp, hóa ra cô ấy gầy như vậy? Anh khoa trương kêu một tiếng: “Chà, múa thoát y hả? Có thu vé vào cửa không đấy?”

Tạ Di Hồng khép vạt áo trước ngực, cười mắng: “Hừ, đường đường một đấng nam nhi, trông thấy phụ nữ hở da thịt mà một tí phản ứng cũng không có, còn đứng đó nói này nói nọ, cậu có phải đàn ông không đấy? Nếu tôi mà là cậu thì phải tìm ngay cái lỗ nào đó để chui xuống.”

Lời này nói ra khiến anh có chút không vui, điều làm anh khó chịu nhất đó là người khác hỏi anh có phải đàn ông không, anh định học theo giọng điệu của Tạ Di Hồng mà đáp lại: “Một người phụ nữ, cởi một nửa cho đàn ông ngắm mà người ta chẳng có chút phản ứng, cậu còn đứng đó mà đắc ý. Cậu còn là phụ nữ không đấy? Nếu tôi mà là cậu thì phải tìm ngay cái lỗ nào đó để chui xuống.”

Nhưng anh biết không thể nói như thế, thế giới này chính là vậy, phụ nữ bởi móc đàn ông, nói tới mức không có lời cay độc nào không nói, còn đàn ông không chịu được cũng phải chấp nhận, không chấp nhận thì lại bị mắng là đồ vô tâm. Nếu đàn ông cũng bắt chước đối đáp lại phụ nữ một câu thì sẽ bị coi là ức hiếp phái yếu, vô liêm sỉ, đến lúc đó anh cứ đợi cô ta nhảy sông hay treo cổ cho anh xem, nhưng cô ta là phụ nữ, vì thế cũng chẳng mất gì, anh làm tổn thương lòng tự trọng của cô ta, xin khẳng định là sẽ phải chịu nhiều cay đắng.

Đúng vào thời điểm then chốt “muốn biết chuyện như thế nào, chờ xem hồi sau sẽ rõ” thì Thường Thắng trở về, chính là phong cách “lẳng lặng mà vào nhà”. Đến phòng khách rồi, Đàm Duy và Tạ Di Hồng vẫn không nghe thấy âm thanh gì, cũng không biết Thường Thắng vào từ lúc nào, chỉ nghe Thường Thắng nói: “Được rồi, được rồi, đàn ông phụ nữ gì cũng đừng tự khen mình nữa. Theo tôi thấy, hai người đều chẳng có bản lĩnh gì, đàn ông chẳng ra đàn ông, phụ nữ chẳng ra phụ nữ, nếu không phải thế thì đã sớm xong chuyện rồi, đâu còn ở đây mà đấu khẩu nữa?”

Đàm Duy hơi bối rối, vội giải thích: “Đang cùng Tiểu Tạ nói đùa thôi...”

Tạ Di Hồng lạnh giọng hỏi: “Hôm nay anh chạy tới cái xó xỉnh nào vậy? Hại tôi gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cũng không tìm ra.”

Thường Thắng cười hì hì, đáp: “Em dĩ nhiên là không tìm được anh rồi, tâm tư của em đâu có để ý đến anh, sao mà tìm được? Anh đứng ở đây lâu như thế mà em không mấy may biết đúng không? Em hoàn toàn coi anh là người vô hình rồi.”

Tạ Di Hồng nói sảng: “Lúc nào tôi thích coi anh là người vô hình thì tôi cứ việc coi anh là người vô hình, lúc nào tôi thích tìm anh thì anh phải lăn về đây cho tôi...”

Đàm Duy thấy đôi vợ chồng nhà này có vẻ sắp cãi nhau, vội vã cáo từ: “Tôi thấy hay là tôi ra ngoài đợi Tiểu Băng nhé, sau đó cùng cô ấy về nhà luôn, các cậu... mau nghỉ ngơi đi!”

Thoáng chốc, Thường Thắng và Tạ Di Hồng lại kết thành một bè ra sức lôi kéo anh ở lại:

“Đừng đi, đừng đi vội, ở lại ăn cơm đã, ăn xong bốn người chúng ta làm ván mặt chược.”

Đàm Duy không có hứng thú chơi mặt chược, chủ yếu là vì sợ thua tiền, liền từ chối: “Hôm nay tới đây thôi, tôi còn phải về vì nhiều việc lắm.”

Tạ Di Hồng nói: “Cậu xem cậu kia, Tiểu Băng chạy cả quãng đường như thế, nhịn đói bao lâu rồi, cậu nhẫn tâm để con bé vừa đến cửa đã về luôn sao? Bận thế chứ bận nữa cũng phải đợi nó về ăn bát cơm rồi tính chứ?”

Anh nhất quyết đứng ngoài cửa đợi Tiểu Băng, hai người kia cũng không ngăn cản, chỉ dặn anh nhất định phải đợi Tiểu Băng ăn xong bữa mới được rời đi. Tạ Di Hồng giữ chặt cặp tài liệu của anh trong tay rồi mới chịu để anh ra ngoài.

Đàm Duy ở ngoài đợi một lát thì nhìn thấy taxi của Tiểu Băng đến. Tiểu Băng xuống xe liền nói với anh: “Hôm nay đúng là số khổ, đường đông nghìn nghịt, cuối cùng vẫn phải gọi taxi. Sớm biết vậy thà đi taxi ngay từ đầu, nói không chừng đã đến từ lâu rồi.”

Anh nói: “Có đói không? Mau vào nhà ăn cơm, ăn xong chúng mình về.”

Tiểu Băng cười khúc khích, nói: “Về làm gì? Em tính đêm nay cứ ở lại đây thôi, đợi lát nữa chúng ta vào bồn tắm của bọn họ... tắm uyên ương...”

Anh lập tức có phản ứng, trong lòng ngứa ngáy vô cùng, chỉ hận không thể bắt đầu ngay lúc này. Hai người đi trên hành lang, anh thấy bốn phía không có người, một tay bắt lấy Tiểu Băng, cắn cắn mặt cô mấy cái, sau đó kề bên tai cô, hỏi: “Ngoài tám yên ương, em còn ý tưởng gì mới không?”

“Anh thích chơi hai vua hai hậu cũng được.”

11. Chương 11

Đàm Duy nghe Tiểu Băng nói vậy, lòng vô cùng bất an, anh biết Tiểu Băng đang đùa nhưng mấy từ ngữ mới mẻ này của cô thực làm anh phiền lòng. Mấy khách hàng của cô rốt cuộc là hạng người gì vậy?

Kể từ khi Tiểu Băng đi làm bảo hiểm đến nay, có vẻ như đã học được không ít những từ mới kỳ quái, đều là liên quan đến chuyện nam nữ hoan ái, gì mà “tám yên ương”, “hai vua hai hậu”, “3P”, “chơi giả làm thật”, vân vân và vân vân, cứ từ này nói từ kia. Nếu như anh hỏi cô học từ ai, Tiểu Băng liền cười anh: “Đồ ngốc, còn phải học sao? Đường cái ngõ hẻm đâu đâu cũng nói mấy từ này, ngoài anh ra còn ai không biết nữa?”

Anh nhớ tới lời của Thường Thắng ngày đó: “Đã “ra khơi” rồi, sao còn có thể không bị “ướt giày”?” Nếu nói rằng đàn ông “ra khơi” rất dễ “ướt giày”, vậy đối với phụ nữ chuyện đó lại càng dễ xảy ra, bởi vì đàn ông dù sao cũng phải có tiền có lực mới có thể sa ngã được, đúng không? Nhưng phụ nữ thì khác, phụ nữ có thể thực hiện “kinh doanh không vốn”, có tiền hay không tiền thì vẫn có thể trở nên hư hỏng. Phụ nữ cũng không cần phải mạnh mẽ làm gì, chỉ việc chờ đợi phương mỗi mệ, ngồi mát ăn bát vàng, chính là phương sách “bình đến tướng chặn, nước lên đất che”, “một bà giữ cửa, vạn ông thân tàn”, một ngày hai mươi tư tiếng, muốn hư hỏng bao nhiêu lần thì có bấy nhiêu lần, không hề có giới hạn nào.

Anh cảm thấy bản thân nghĩ như vậy có chút bỉ ổi nhưng lại tự an ủi rằng: Mình nói vậy cũng chỉ là một khả năng mà thôi, không đồng nghĩa với việc Tiểu Băng là loại người như vậy. Tiểu Băng dường như vô tâm không để ý đến nỗi lòng của anh, hoan hỉ chạy vào trong nhà Tạ Di Hồng, cười nói ồn ào: “Đói rồi, đói rồi, có món gì ngon không?”

Tạ Di Hồng đã bày biện xong thức ăn trên bàn, thấy Tiểu Băng liền hướng về phía phòng khách, lớn tiếng gọi: “Thường Thắng, ăn cơm thôi!”

Thường Thắng đáp lại một tiếng rồi bước vào bếp, chào Tiểu Băng xong liền ngồi xuống bàn ăn cơm, Đàm Duy và Tạ Di Hồng cũng cùng ăn thêm một chút. Xong bữa, Thường Thắng đề nghị đánh mạt chược, nhưng ba người kia đều không có hứng, Thường Thắng đành thôi, buồn chán ngồi xem ti vi ở phòng khách. Tiểu Băng cùng Tạ Di Hồng trốn trong phòng ngủ thì thà thì thầm với nhau, vứt Đàm Duy có mỗi một mình qua một bên, anh đành phải ra phòng khách xem ti vi. Thường Thắng xem được một lát thì lăn ra ngủ, Đàm Duy cũng tắt ti vi, tới phòng của Tạ Di Hồng gọi Tiểu Băng về nhà.

Hai cô gái cùng lúc kêu to: “Về nhà làm gì? Hôm nay ở lại đây đi!”

Tạ Di Hồng nói với Đàm Duy: “Phòng của khách tôi đã dọn dẹp gọn gàng để các cậu ngủ, cậu còn muốn đi về sao? Cậu muốn về thì cứ về, Tiểu Băng sẽ ở đây. Phải không, Tiểu Băng?”

Tiểu Băng cũng kể xướng người họa: “Đúng đó, đúng đó, anh muốn về thì anh về đi, tối nay em không về đâu, sáng mai em phải đi gặp một khách hàng ở gần đây, từ chỗ này bắt xe số 5 đi hai bến là tới nơi.”

Anh nghe vậy, cũng quyết định qua đêm tại đây, nếu thế ngày mai Tiểu Băng có thể bớt được một quãng đường. Anh nói với Tiểu Băng: “Anh về phòng trước, em cũng nhanh về... nghỉ ngơi nhé!”

Tạ Di Hồng cười gian, nói: “Tiểu Băng, về “nghỉ ngơi” sớm chút, Đàm Duy đợi lâu cuống lắm rồi đó...” Sau đó hai cô gái cùng bật cười khanh khách.

Anh nghĩ mãi không hiểu có cái gì đáng cười, nhưng anh biết phụ nữ là thế, hễ tụ tập với nhau là ríu rít như cái chợ, chỉ cần hai hoặc hơn hai người phụ nữ ở cùng một chỗ là có chuyện. Phụ nữ đặc biệt thích cười cợt và đùa giỡn, như thể họ đang nắm giữ bí mật lớn nào đó mà họ không đời nào tiết lộ cho những gã đàn ông đang bị xoay vòng vòng biết. Anh cũng chẳng thèm để ý hai người đang cười cái gì, quay người đi về phía phòng ngủ cho khách, ngã lưng xuống giường đợi Tiểu Băng về “nghỉ ngơi”.

Vẫn còn may, Tiểu Băng không để anh đợi lâu, nhoáng cái đã về phòng, nói với vẻ bí hiểm: “Chúng mình đi tắm yên ương đi!”

“Thế này không phải tốt rồi sao? Hai người họ, một chưa ngủ, một ở phòng khách, nếu chúng ta cùng đi vào nhà tắm một lúc... vậy họ nhất định sẽ tưởng chúng ta ở trong làm cái gì đó...”

“Họ biết thì anh sợ cái gì? Phải như thế thì mới kích thích. Chúng ta là vợ chồng danh chính ngôn thuận, có phải mèo mả gà đồng đâu...”

Anh nghe khẩu khí của Tiểu Băng như thể chuẩn bị vào bồn là làm tới nơi tới chốn, có chút e ngại, không chỉ sợ người khác nghe thấy mà còn sợ kỹ thuật không đủ để theo, muốn thoái thác nên nói: “Vợ chồng mình chẳng mang theo cái gì...”

Tiểu Băng bắt lấy tay anh, lôi về phía phòng tắm. “Di Hồng đã chuẩn bị cho chúng ta rồi, anh không cần cuống.”

Anh cùng Tiểu Băng đi về phía phòng tắm, có chút lơ đãng nhìn đông ngó tây, sợ Tạ Di Hồng hoặc Thường Thắng nhìn thấy hai người đi tắm chung. Thật may, Thường Thắng đang ngủ ở phòng khách nhưng ti vi vẫn mở, chắc là kiểu người không có tiếng ồn thì không thể ngủ nổi. Không thấy Tạ Di Hồng đâu, có thể là trong bếp hoặc phòng ngủ. Anh cùng Tiểu Băng rón rén vào phòng tắm, đóng cửa lại, khóa kỹ, Tiểu Băng bắt đầu cởi quần áo của mình. Anh bị sự nhiệt tình của Tiểu Băng làm cho tan chảy, cũng không cần để tâm xem người ở bên ngoài nghĩ gì, nhanh chóng cởi quần áo, mở vòi nước ở phía trên bồn tắm.

Tiểu Băng nói: “Đợi chút, để em cọ rửa bồn tắm đã.”

Anh đợi không được. “Được rồi, khỏi cần tắm yên ương gì nữa...”

“Phải tắm, phải tắm, khó khăn lắm mới có cơ hội được tắm yên ương, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy chứ?” Tiểu Băng cũng đã cởi sạch, tìm được một cái bàn chải, cúi người xuống kỳ cọ bồn tắm.

Anh vốn định giúp cô một tay nhưng vừa nhìn thấy thân hình trắng ngần của cô đang cúi xuống, liền kìm lòng không đành, bước tới ôm lấy cô từ đằng sau. Tiểu Băng đánh rơi bàn chải, bồn tắm cũng không cọ rửa nữa, đứng thẳng người dậy, đưa tay ra sau bắt lấy anh đùa nghịch.

Lần này anh rất nhanh đưa Tiểu Băng lên tới cao trào, khiến anh vui sướng hơn cả khi chính mình lên đỉnh, chẳng biết là dây thần kinh bị chập ở đâu nữa.

Hai người nghỉ một lúc, dọn dẹp sạch sẽ rồi mới ra khỏi phòng tắm. Vừa bước ra đã kinh ngạc phát hiện Tạ Di Hồng ngồi ở chiếc ghế bên cạnh cửa, Đàm Duy đỏ bừng cả mặt, thâm nghĩ âm thanh trong phòng tắm vừa nãy ắt hẳn bị Tạ Di Hồng nghe hết cả rồi. Anh không biết cô ấy ngồi ở đó làm gì, đợi để đi vệ sinh sao? Anh biết nhà cô còn một phòng vệ sinh nữa, không có bồn tắm vòi sen gì nhưng vẫn có bồn cầu, vậy Tạ Di Hồng chắc là đang đợi ở ngoài để đi tắm rồi?

Tạ Di Hồng thấy hai người họ từ phòng tắm đi ra, đột nhiên có hứng thú ngắm nghía, đánh giá cả đôi, Đàm Duy vội vàng bỏ chạy về phòng nhưng Tiểu Băng không hề bối rối, còn ríu rít trò chuyện với Tạ Di Hồng, không biết là ai nói gì, chỉ nghe thấy hai người bật cười to. Trong lòng anh có chút hồ nghi, không biết họ lại đang bàn luận điều gì sau lưng anh, nhưng anh cảm thấy ngày hôm nay anh chẳng có điểm nào đáng bị đem ra cười nhạo cả, bởi vì biểu hiện của anh không tồi, hai lần khiến Tiểu Băng lên cao trào. Tiếng cười của họ tuyệt đối không mang hàm ý ngạo khen, rất có thể là đang nói chuyện hôm nay Tạ Di Hồng đã trêu chọc anh như thế nào.

12. Chương 12

Sáng sớm hôm sau, Đàm Duy và Tiểu Băng tỉnh dậy. Ở lại nhà người khác, có tự do tự tại cỡ nào cũng không sánh được với khi ở nhà mình, còn ngại gây thêm phiền phức cho chủ nhà, vẫn là nên sớm rời đi, khách đi chủ yên lòng.

Tiểu Băng vừa mặc quần áo vừa kể khổ: “Úi da, eo đau quá!”

“Có phải là đệm quá mềm không? Giường mà êm quá khi ngủ eo hay bị đau lắm.”

“Nhất định là không phải, em cũng chẳng phải chưa từng ngủ trên cái giường này, trước giờ chưa từng bị đau eo...” Tiểu Băng giả làm mặt quý. “Chắc chắn là đêm qua phóng túng quá mức.”

Anh ôm lấy Tiểu Băng, đưa tay xoa xoa lên eo cô một hồi. “Xoa bóp một lúc có phải đỡ hơn rồi không? Em còn đau không?”

Tiểu Băng đáp: “Ừm, xoa xoa một lát thì dễ chịu hơn nhiều. Chỗ đó... còn có chỗ đó... Mạnh... mạnh hơn nữa”

Anh vừa massage cho cô vừa nói đùa: “Hóa ra em chỉ có chút bản lĩnh đó thôi à? Mới có ba lần đã không chịu nổi rồi? Em xem anh vẫn khỏe mạnh bình thường đây này.” Thật ra anh cũng cảm thấy hơi mệt, nhưng lại quy kết là do đêm qua ngủ không ngon giấc, hoặc là giường quá mềm mà không cho là anh làm quá nhiều. Nếu mới làm có hai, ba lần đã đau eo mỗi lưng, vậy chẳng phải biểu hiện rằng mình quá “không được” rồi sao?

Tạ Di Hồng hình như còn dậy sớm hơn, hai người họ đang sửa soạn, Tạ Di Hồng đã đeo tạp dề đi tới hỏi họ xem sáng nay muốn ăn gì.

Cả hai đồng thanh nói: “Không cần phiền như thế, chúng tôi ra ngoài ăn là được rồi...”

Tạ Di Hồng đề xuất: “Ở nhà có sũa với trứng gà đấy, còn có cháo ngũ vị, cháo tổ yến, canh sườn rất bổ dưỡng, ăn một chút nhé, tôi thấy hai người đều cần được tắm bổ...”

Tiểu Băng không chút để ý cười hì hì nhưng Đàm Duy thì rất không thoải mái. Anh không biết là cảm giác gì, chỉ thấy Tạ Di Hồng có vẻ thích hỏi nhiều về đời sống riêng của vợ chồng anh, nhưng cũng không thể nói là “hỏi nhiều”, bởi vì Tạ Di Hồng cũng có hỏi gì đâu. Anh vẫn kiên quyết đòi ra ngoài ăn sáng, Tiểu Băng cũng nói ăn ở ngoài thì tiện hơn.

Tạ Di Hồng thấy hai người không muốn ăn, cũng không miễn cưỡng nữa, vừa cởi tạp dề vừa nói: “Mấy cậu không muốn ăn, vậy tôi cũng không ép, chúng ta cùng ra ngoài ăn sáng, sau đó Tiểu Băng bắt taxi đi gặp khách hàng, tôi cùng Đàm Duy gọi xe tới trường. Xe máy của tôi vẫn gửi ở bệnh viện...”

Tiểu Băng hỏi: “Bác sĩ không viết giấy chứng nhận nghỉ phép cho cậu à?”

Tạ Di Hồng nói: “Mình không sao, không cần nghỉ.”

Đàm Duy từ chối: “Hai người đi taxi đi, anh ngồi xe buýt được rồi.”

Tạ Di Hồng huych toẹt: “Tôi thấy nào cậu đúng là có bệnh, lúc này đang là giờ cao điểm, từ đây tới trường còn phải chuyển một tuyến nữa, đợi đến lúc cái xe buýt của cậu đến nơi, tiết chiều cậu cũng khỏi cần dạy.”

Anh không hiểu lại đắc tội gì với Tạ Di Hồng mà khiến cô nổi cơn tam bành như thế, anh cũng lười nghĩ xem là tại sao, bởi vì Tạ Di Hồng bản chất vốn thế, đột ngột vì chuyện nào đó mà nổi đóa, thường xuyên vô duyên vô cớ tức giận với anh, nhưng rất nhanh lại như không có chuyện gì xảy ra, cho nên anh cũng chỉ coi như là triệu chứng lúc có “nguyệt sự” mà thôi.

Tiểu Băng dường như không để ý việc Tạ Di Hồng bóp chặt lại anh như thế, còn phụ họa: “Anh cứ ngồi taxi với cô ấy đi, đi taxi thì một người hay hai người giá cước đều như nhau.”

Nhưng chính Tiểu Băng lại không muốn bắt taxi, cô nói chỉ qua hai bến là tới, đi xe buýt rất tiện. Ba người cùng ra ngoài, tìm một chỗ bán đồ ăn sáng mua bữa sáng xong, Tiểu Băng liền bắt xe số 5, còn Đàm Duy gọi một chiếc taxi, cùng Tạ Di Hồng đến trường. Lúc xuống xe, Tạ Di Hồng lại tranh trả tiền, bị anh gắt ới thôi. Kỳ lạ là, anh cáu gắt với cô ấy, cô ấy lại không nói một lời nào, hiền lành một cách đột xuất.

Buổi tối hôm đó, Tiểu Băng về nhà khá sớm, hơn nữa vừa ăn xong cơm liền lên giường nằm, nói rằng tối qua hoạt động nhiều, rất mệt. Anh cũng đi ngủ sớm, nhưng cả hai dường như không còn hơi sức để làm “chuyện kia”, nằm vô cùng ngoan ngoãn rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hai người họ đều có thể coi là có “mệnh vất vả”, là kiểu người không hưởng nổi phúc, trời sinh số chịu khổ cực, tối có ngủ sớm thì sáng hôm sau cũng tỉnh dậy rất sớm. Anh vừa xoay người định ngủ thêm lát nữa nhưng Tiểu Băng dường như đã tỉnh hẳn, bắt anh nói chuyện cùng.

Tiểu Băng nói: “Di Hồng thật lợi hại, bị ngã xong, động thai mà vẫn đi làm được.”

Anh buột miệng: “Động thai cái gì? Cô ấy có mang thai đâu.”

“Em cũng có cảm giác cô ấy không mang thai, nhưng sao anh lại nói trong điện thoại là cô ấy sảy thai nên mới phải đi bệnh viện?”

Anh không rõ vì sao Tạ Di Hồng cùng Tiểu Băng chuyện trò, tán gẫu lâu như vậy mà cô không hề nói chuyện này cho Tiểu Băng hay. Anh giải thích: “Cô ấy... không phải “vì” sảy thai mà là “lo” bị sảy thai nên mới đi khám...”

“Thế sao anh bảo cô ấy không mang thai? Không mang thai thì sao lại sợ sảy thai? Anh nói gì mà câu trước câu sau mâu thuẫn vậy?”

“Việc này thì có gì mâu thuẫn? Cô ấy tưởng mình có thai nên mới đi viện khám, nhưng đến nơi kiểm tra rồi biết thực ra là không có... Lời anh nói trước sau không mâu thuẫn chút nào.”

Tiểu Băng nửa đùa nửa thật nói: “Này, anh quan tâm cô ấy thế à? Có phải... hai người có gì mờ ám?”

“Bọn anh có gì mờ ám? Anh chẳng qua chỉ đang kể sự thật thôi mà.”

Tiểu Băng bày ra tư thế “kể sự thật giảng đạo lý”, nói: “Được, cứ cho là anh đang nói sự thật, vậy em hỏi anh, nếu bệnh viện đã kiểm tra xác định cô ấy không có thai, anh còn đưa cô ấy về nhà làm gì?”

“Là cô ấy bảo anh đưa về nhà.” Qua lời cảnh tỉnh của Tiểu Băng, anh cũng bắt đầu cảm thấy kỳ lạ. Đúng rồi, Tạ Di Hồng nói bệnh viện xác nhận là không mang thai, vậy thì sao không sớm nói cho anh biết, còn nhờ anh đưa cô ấy về nhà làm gì?

Tiểu Băng thấy anh im lặng không nói, bèn đùa: “Hi hi, đồ ngốc, cần câu của người ta rồi đúng không? Mau khai ra, cô ấy lừa anh đến nhà làm gì?”

“Sao anh biết được? Anh mà biết thì đã không bị lừa.”

“Không cần biết cô ấy lừa anh để làm gì, dù thế nào thì anh cũng đi rồi. Nói, hai người bọn anh cô nam quả nữ ở cùng một chỗ lâu như vậy, có phải đã làm ba cái chuyện không dám ngẩng đầu nhìn thiên hạ rồi đúng không?”

Anh thấy tội danh của mình ngày một nghiêm trọng, vội vàng chủ động khai nhận, mong được hưởng khoan hồng. Anh kể từ lúc Tạ Di Hồng nhờ anh lấy cái thùng giấy trên nóc tủ xuống, cho tới khi Tiểu Băng đến nhà cô, không bỏ sót chi tiết nào, ngay cả chuyện Tạ Di Hồng nói đùa nhờ anh giúp cô sinh con cũng không giấu giếm. Kể xong, anh hỏi: “Chuyện này có phải do em với Tạ Di Hồng cấu kết với nhau trêu anh không?”

“Không có, em trêu anh làm gì chứ?”

Anh cảm thấy trong giọng nói của Tiểu Băng không có chút gì là giả vờ, xem ra Tiểu Băng không trêu anh, vậy trò đùa ấy chỉ do Tạ Di Hồng bày ra. Nhưng Tạ Di Hồng đùa anh như vậy vì cái gì chứ? Nếu người khác cũng có mặt lúc đó, trêu chọc anh một chút có thể khiến anh xấu mặt, biến anh thành chuyện cười hoặc trò vui cho người ta xem, nhưng nếu chỉ có hai người bọn họ thì đùa như vậy có gì vui? Đùa như vậy để cho ai xem?

Anh suy đoán: “Nếu như không phải hai người bọn em liên kết lại đùa giỡn anh, vậy thì chỉ có cô ấy làm... Nhưng mà anh nghĩ mãi vẫn không hiểu cô ấy đùa như thế là có dụng ý gì...”

Tiểu Băng đáp về quả quyết: “Em cảm thấy cô ấy không đùa anh mà là đang thử anh, cô ấy thực sự muốn sinh con của anh...”

“Đừng nói lung tung!”

“Không phải em nói lung tung, là sự thật, em sớm đã có dự cảm về chuyện này rồi. Cô ấy đã thầm yêu anh từ lâu, chỉ là anh mãi không chịu theo đuổi cô ấy, cô ấy mới dùng chiêu khích tướng để thăm dò anh, ví dụ như cùng Thường Thắng yêu đương rồi giới thiệu em cho anh, đều là dụng ý này. Chỉ đáng tiếc là anh lại yêu em thật, hại cô ấy mình làm mình chịu, tự chụp bao lên đầu mình, đó là nỗi khổ khó nói nên lời...”

“Dựa theo phương pháp tư duy của em, đến cả Nữ hoàng Anh cũng muốn được gả cho anh, chỉ là vì muốn khích anh nên mới kết hôn với tay hoàng thân gì đó hả? Nữ hoàng Anh thật đáng thương, mình làm mình chịu, tự chụp bao lên đầu mình mất rồi, mà không phải là bao nào, là vương miện mới đúng nhỉ?”

Tiểu Băng cầu anh một cái. “Anh giỏi lắm, bê non đòi gặm cỏ già này, ngay cả một bà già cũng không tha? Già như thế, mãn kinh từ lâu rồi, chắc chắn còn khô hơn cả em...”

Hai người cười đùa khích khích một trận về vấn đề khô hay không khô, anh còn đưa tay thăm dò thử “cơ sở” một chút, thấy lần này không có “thoa xà phòng”, anh cũng chẳng còn “hàng tồn”, vì vậy buông tay ra.

Tiểu Băng nói: “Phân tích của em về Di Hồng chắc chắn chính xác. Trước kia, lúc cô ấy giới thiệu anh với em, nói về anh hoàn hảo tới mức như có hoa bay đầy trời, rõ ràng là bộ dạng si mê anh đắm đuối. Em hỏi cô ấy: “Anh ta tốt như thế, lại quen biết với cậu, sao cậu không làm người yêu anh ta?” Cô ấy nói cô ấy đã có người yêu rồi, nếu không cũng chẳng đến lượt em đâu. Nhưng cô ấy có người yêu chắc chắn là chuyện sau khi quen biết anh, bởi vì Thường Thắng là bạn học của anh, cô ấy ắt hẳn là quen biết Thường Thắng thông qua anh, cho nên lúc đó em liền cảm thấy cô ấy đang lấy em ra thử anh, xem xem khi bức anh đến mức đấy rồi, anh có theo đuổi cô ấy không.”

“Này, em sáng tác giống tiểu thuyết Quỳnh Dao quá đấy!”

Tiểu Băng cười phì một tiếng. “Anh thì biết cái quái gì về tiểu thuyết Quỳnh Dao, anh chắc chắn chưa từng đọc, còn ngồi đó mà nói hươu nói vượn. Quỳnh Dao có viết hay đến đâu chẳng nữa cũng không thể viết được một câu chuyện cuốn hút hơn chính cuộc sống thực này được.” Tiểu Băng tiếp tục hồi tưởng rồi nói: “Lúc đó em hoàn toàn chẳng có hy vọng gì với anh, nếu bên cạnh cô ấy có một người đàn ông tuyệt vời đến thế, cô ấy nhất định sẽ không đi tìm người yêu khác, nhất định sẽ coi anh như một báu vật mà không nỡ giao cho em. Cho nên khi cô ấy cho em xem ảnh của anh, em hoàn toàn không tin đó là anh...”

“Thế sao em lại nói là vừa thấy ảnh của anh đã trúng tiếng sét ái tình?”

“Em đúng là trúng tiếng sét ái tình mà, nhưng lúc đó em không tin người đàn ông trong bức ảnh là anh, nhất định là anh nhìn giống một con ếch nên cô ấy mới dùng ảnh của người khác để dụ dỗ em đi gặp mặt anh. Mãi đến khi gặp trực tiếp, nghe hai người nói chuyện em mới tin anh đúng là đồng nghiệp của cô ấy, vậy đừng trách em đã làm việc đúng đắn. Có khi cô ấy cảm thấy anh yêu cô ấy, chỉ là chưa chủ động theo đuổi nên mới dùng cách hẹn hò với người khác để khích anh một tí. Kết quả anh vẫn không theo đuổi, có lẽ cô ấy cho rằng anh đang tỏ ra quân tử, muốn tỏ ra vượt xa người khác, thế là lại tìm em đến thử anh. Nào ngờ cái tên một sách ngọc là anh lại thật sự yêu em...”

Anh phân trần: “Em nói anh là con một sách ngọc về mọi mặt cũng được, nhưng có một điểm, anh rất có mắt nhìn người, nếu không cũng sẽ không... trúng tiếng sét tình yêu với em.”

“Hi hi, đừng có xem thường cái tên một sách này, dụ dỗ được khối cô rồi, biết là em thích nghe mấy lời này liền buông mấy câu đường mật. Có điều anh đã có thể phát hiện ra em là cô gái tốt, chứng tỏ là anh cũng hiểu những cái... tốt của em. Nghe em phân tích tiếp đây! Cô ấy thấy hai người chúng ta phải lòng nhau rồi, biết lợi thế của mình bị tước mất, thế là vội vã kết hôn với Thường Thắng, bảo toàn danh dự của bản thân, tìm kiếm chút an ủi cho tâm hồn đã tan vỡ, hơn nữa còn trở thành bạn tốt của em, mục đích là để tiếp cận anh...”

“Sao em còn thân thiết với cô ấy như thế?”

“Vì cái gì mà em không nên thân thiết với cô ấy? Chỉ ít cô ấy và em đều chung một con đường, cả hai đều yêu anh, cùng nói chuyện về anh cũng rất thú vị.”

Anh đùa: “Xem ra anh cũng nên cùng Tiểu Lục của em kết làm bạn tốt mới được, cùng chung một con đường mà.”

“Tiểu Lục nào? À, anh nói Lục Vĩnh Nguyên? Quên từ lâu rồi. Kể từ khi quen anh, những người đàn ông khác đều biến mất khỏi tầm nhìn của em rồi. Anh không nhắc, em cũng không nhớ ra anh ta.”

Anh ghen tuông: “Sao có thể chứ? Anh ta là mối tình đầu của em mà...”

“Cái gì mà tình đầu tình sau, lúc đó có biết yêu là gì đâu? Chơi bởi lung tung mà thôi!”

“Người ta bây giờ đang làm việc ở Mỹ đấy!”

“Ha ha, ở Mỹ nhặt rác cũng được coi là một nghề đấy. Anh chẳng qua là không muốn ra nước ngoài chứ nếu muốn thì cũng đi từ lâu rồi, sợ là cả vợ ngoại quốc cũng cười về được. Anh đừng có ghen với anh Lục gì đó, anh ta không đáng đâu. Anh xem, em không ghen với Di Hồng, một chàng trai độc thân như anh làm việc cùng cô ấy mấy năm mà cũng không để ý đến, bây giờ anh đã có người vợ tài sắc vẹn toàn là em đấy thì càng không thêm để ý đến cô ấy, đúng không nào? Làm người phải có sự tự mãn tối thiểu chứ.”

Anh đang nghĩ xem bản thân có hay không cái sự tự mãn tối thiểu đó thì nghe Tiểu Băng hỏi: “Lúc đó vì sao anh lại không yêu Di Hồng?”

Chính anh cũng không biết tại sao lại không yêu Tạ Di Hồng. Trên đời này có biết bao nhiêu người, không thể cứ lần lượt đi tìm căn nguyên tại sao lại không yêu người này người kia, nhiều nhất cũng chỉ có thể giải thích được tại sao lại yêu một người nào đó. Đối với những người còn lại, có lẽ vốn không coi họ là một lựa chọn để suy xét, cũng không hề tồn tại câu hỏi có lựa chọn hay không, đương nhiên sẽ càng không tồn tại nguyên nhân vì sao lại bỏ qua họ.

13. Chương 13

Tiểu Băng tỏ ra chắc chắn: “Em thấy chuyện Di Hồng nhờ anh giúp cô ấy sinh con không phải là đang đùa anh đâu, mà là dùng cách đùa cợt để nói lời thật lòng. Rất có thể cô ấy vẫn luôn dùng cách thức này để nói chuyện với anh, những lời cô ấy nói đều là thật nhưng lại dùng cách nói đùa, chỉ là vì muốn để lại một đường lùi ình mà thôi. Nếu anh thật sự có ý, cô ấy lập tức nói với anh rằng cô ấy không đùa; nếu anh không có, cô ấy cũng còn thể diện mà lui bước.”

Anh hoàn toàn không nghĩ Tiểu Băng lại có cách nhìn nhận như vậy đối với Tạ Di Hồng, anh luôn cảm thấy hai người họ ở bên nhau luôn nói chuyện, cười đùa, chắc chắn là bạn bè cực kì thân thiết, không ngờ Tiểu Băng lại coi Tạ Di Hồng là tình địch. Anh thật phục phụ nữ, ở bên tình địch chương mắt mà vẫn có thể đối xử nồng nhiệt như thế, phụ nữ không đi làm cán bộ ngoại giao thật đúng là uống phí tài năng của họ.

Tiểu Băng hứng thú hỏi: “Lúc anh thấy bộ ngực nửa kín nửa hở của cô ấy, có phản ứng không?”

“Không có.”

“Em không tin.”

“Em không tin cũng phải tin, bởi vì sự thật là như thế.”

“Sao thế được? Đàn ông các anh chẳng phải cứ nhìn thấy đàn bà khỏa thân thì sẽ có phản ứng hay sao?”

“Ai nói thế? Vậy nếu theo em nói thì anh không phải là đàn ông à?”

“À... Ý em không phải thế. Anh thấy cơ thể của em sẽ có phản ứng, nhìn thấy cơ thể của cô ấy sao lại không có? Ít nhất thì anh chưa từng nhìn thấy cơ thể của cô ấy, đáng ra phải càng mới mẻ càng kích thích chứ? Anh nói anh không làm gì, em tin, bởi vì anh là một đồng chí tốt luôn chịu sự ràng buộc của đạo đức, nhưng phản ứng thì vẫn phải âm thầm mà có chứ?”

“Thực sự là không có.”

“Không phải sợ, anh có nói ra em cũng không trị tội anh đâu, rất bình thường mà, chỉ cần không đem sự kích động của anh biến thành thật là được...”

Anh rất kiên định: “Vấn đề không phải là sợ hay không, mà là có sao nói vậy, không có phản ứng chính là không có phản ứng. Đàn ông không nhất thiết cứ nhìn thấy da thịt của phụ nữ là sẽ có phản ứng, một phần là cái đã nhìn thấy không hề hấp dẫn, quan trọng hơn là, nếu một người đàn ông không đặt người phụ nữ ở vị thế đó mà xem xét, vậy sao có thể có phản ứng được?”

Tiểu Băng vỗ anh hai cái, dùng giọng Kinh kịch nói: “Lợi... hại, lợi... hại! Chị dâu A Khánh không hổ là bà chủ trà quán, lời nói ra... quả là một giọt... nước... cũng không lọt... nha!”

Anh biết đây là lời thoại của vở kịch mô phỏng mà trước kia Tiểu Băng học được từ ba mẹ mình.

Ba mẹ vợ của anh hồi trước diễn chung một sân khấu kịch, họ từ bạn diễn rồi phát triển thành tình yêu, rồi tiến tới hôn nhân. Ngày đó, hai người họ một người chuyên diễn vai chị dâu A Khánh, người kia diễn vai Điều Đức Nhất; một người chuyên diễn vai Lý Thiết Mai, người kia diễn Lý Ngọc Hòa, đều là vai nam nữ chính, mỗi lần hai người nhắc đến đều vô cùng tự hào, đến tận bây giờ vẫn ngày ngày ở nhà ca hát. Tiểu Băng từ nhỏ nghe ba mẹ diễn khúc này, hát khúc kia, nghe mãi cũng thành quen. Tiểu Băng nói nếu giờ này kịch mô phỏng còn thịnh hành, cô nhất định sẽ diễn vai nữ chính.

Anh đáp: “Anh vốn không có nước, em bảo anh lọt thế nào?”

Tiểu Băng nói: “Nếu anh thực sự không có phản ứng, vậy chỉ có thể là anh nói dối quá giỏi, giỏi đến mức chính bản thân anh cũng không có cảm giác là mình đang nói dối.”

“Anh trước giờ chưa từng nói dối.”

“Trên thế giới này không có người không nói dối.” Tiểu Băng đem cái mũ to bịt chụp cho cả nhân loại, rồi từ bỏ vấn đề “nói dối”, chuyển sang hỏi: “Nếu anh biết Di Hồng thích anh, anh có đồng ý giúp cô ấy sinh con không?”

“Em thật khéo tưởng tượng, những chuyện như thế này mà có thể giúp sao? Em không thấy suy nghĩ của cô ấy rất hoang đường sao?”

“Ừm... Đứng ở lập trường là bà xã của anh, em đương nhiên cảm thấy cô ấy đã nghĩ sai. Nhưng đứng từ góc độ phụ nữ, em lại cảm thấy nghĩ như thế không có gì là hoang đường. Nếu là em, em cũng không muốn con mình lớn lên giống Thường Thắng, như vậy không phải là hại con mình sao? Đợi đến lúc con em trưởng thành đi tìm bạn gái, con gái nhà người ta đều chê con em lùn, thế thì con trai em sẽ đau lòng tới cỡ nào!”

“Anh thật sự không hiểu, vì sao phụ nữ các em đều coi trọng chuyện chiều cao như vậy.”

“Bản thân anh không lùn nên anh không thể đặt mình vào vị trí của một người đàn ông thấp lùn mà cảm nhận nỗi khổ của họ. Nếu anh lùn như Thường Thắng thử xem...”

“Anh không nói Thường Thắng, anh đang nói tới Tạ Di Hồng. Cô ấy sợ con mình thấp không tìm được người yêu, nhưng trên đời có mấy người thấp mà không cưới nổi vợ đâu? Không phải đều kết hôn hết rồi đó sao?”

“Người lùn có thể cưới được vợ thì cũng không thể nói lên được điều gì, không phải vẫn bị người khác soi mói sao?”

“Tạ Di Hồng bị người khác soi mói? Anh thấy đều là cô ấy soi mói người khác, cô ấy cũng lấy Thường Thắng còn gì?”

“Em đã phân tích cho anh rồi còn gì! Di Hồng cưới Thường Thắng chỉ là bất đắc dĩ, lòng cô ấy không yêu anh ta, chỉ là... muốn từ bỏ anh để bắt đầu cuộc sống mới, cũng có một chút là vì thể diện, cho nên mới vội vã kết hôn trước anh.”

“Anh không tin nổi phụ nữ bọn em lại như thế, hành động cầu thả, hôn nhân có phải trò chơi trẻ con đâu!”

“Cô ấy đương nhiên không muốn hành động cầu thả. Có lẽ lúc cô ấy kết hôn cũng không nghĩ rằng kết hôn rồi vẫn không quên được đoạn tình cảm trước, có lẽ cô ấy vốn cho rằng kết hôn rồi thì cứ vui vẻ mà sống thôi. Cũng tại Thường Thắng chẳng có gì... đáng để yêu. Cô ấy muốn yêu Thường Thắng cũng không yêu nổi”

“Thường Thắng ngoài việc hơi thấp thì có gì không tốt đâu?”

“Có thể Thường Thắng không có gì đáng chê nhưng tình yêu mà, không thể nói đối phương không có gì đáng chê là có thể yêu được anh ta. Em thấy chuyện của họ là một vòng tuần hoàn bất hạnh, Thường Thắng cũng không phải tên ngốc, nhất định cũng cảm nhận được Di Hồng không yêu anh ta, cho nên cũng sẽ không cố gắng yêu Di Hồng. Anh ta không yêu thương Di Hồng, Di Hồng lại càng không yêu anh ta... Việc càng làm càng hỏng.”

Anh không ngờ Tiểu Băng lại nhìn nhận vấn đề rõ ràng như vậy, bình thường chỉ thấy Tiểu Băng tán gẫu với Tạ Di Hồng, cười đùa với Thường Thắng, hóa ra trong lòng cô lại như tấm gương phản chiếu tất cả.

Anh nửa đùa nửa thật nói: “Em chẳng phải vì muốn quên Tiểu Lục của em nên mới vội vàng cưới anh sao? Lại nhần tâm tạo thành một vòng tuần hoàn bất hạnh rồi...”

Tiểu Băng trách móc: “Sao anh lại đem mình ra so với Thường Thắng? Em từ trước đến nay chưa từng yêu ai như yêu anh. Cái tên Tiểu Lục nào đó, chỉ có thể nói là chọn ra người cao nhất trong đám lùn thôi, vào thời điểm đó anh ta tạm coi là được nhất trong số vài người em quen biết, chứ so với anh thế nào được?”

Lời này nói ra sao nghe ngọt ngào thế? Anh kìm nén đắc ý trong lòng, tiếp tục cáo buộc tội trạng: “Thế sao em còn cho anh ta số điện thoại? Vậy chẳng phải thể hiện là em với anh ta tình cũ chưa dứt sao?”

“A... Anh ngay cả cái này cũng không hiểu? Anh ta hỏi số điện thoại của em, có thể là vì có chút lưu luyến quá khứ, mà em lại cho anh ta số điện thoại nhà, chính là nói với anh ta rằng: Tôi đã kết hôn rồi, tôi sống rất hạnh phúc, anh cứ đứng ở bờ bên kia đại dương mà rửa nước miếng đi nhé!”

Tuy cách nói năng của Tiểu Băng có hơi thái quá nhưng anh nghe xong cảm thấy rất khoan khoái. Số điện thoại mà Tiểu Băng cho Tiểu Lục đúng là số nhà riêng, Tiểu Lục cũng gọi tới nhà hai lần, đều là anh nghe máy, khi anh báo danh tính, nói mình là chồng của Tiểu Băng, anh có cảm giác Tiểu Lục đúng là đang có ý thêm đến chảy nước miếng thật.

Tiểu Lục nói anh may mắn, có thể cưới được Tiểu Băng. Đương nhiên Tiểu Lục cũng thuận miệng ba hoa đôi chút về cuộc sống tốt đẹp của mình ở Mỹ, điều đó anh có thể lý giải, giai nhân đã không cưới được rồi, chỉ có thể khoe khoang về sự nghiệp thôi.

Nhưng Tiểu Băng thì ngay cả điểm này cũng không cho Tiểu Lục chút thể diện. “Anh đừng nghe anh ta ba hoa chích chòe, anh ta ở Mỹ không tìm được việc, đang ở trong nước nghĩ cách, còn nhờ em tìm việc giúp anh ta, nếu không sao tự đứng gọi điện tìm em?”

“Không thể nói thế được, người ta nếu không phải vì lưu luyến tình cũ, sao nỡ rời bỏ cuộc sống mỹ mãn ở đất Mỹ mà về nước được?”

“Em không biết trên thế giới này có hay không người vì tình yêu mà sẵn sàng từ bỏ cuộc sống mỹ mãn bên đất Mỹ, nếu như có thì chắc chắn cũng không phải anh ta, em không đáng giá để anh ta yêu đến vậy, anh ta cũng chẳng có được tình yêu bao la đến thế.

Nhất định là anh ta ở Mỹ không tìm được việc, cũng không tìm được vợ nên mới nghĩ tới em, nghĩ tới việc một mũi tên trúng ba đích: tìm được công việc, kiếm được vợ, hơn nữa còn có thể thỏa mãn sự phù phiếm của mình, nói rằng không phải bởi vì ở bên Mỹ không tìm được việc nên mới về nước, mà là trở về vì tình yêu... Haizz, chỉ sợ mối tình này có thể khiến anh ta xúc động tới mức lệ dâng đầy mắt cũng nên.”

Dù thế nào, nghe bà xã hạ nhục bạn trai cũ cũng làm anh rất vui vẻ. Anh biết mình là một kẻ tiểu nhân, cũng chẳng cần ra vẻ cao thượng làm gì, chỉ ôm Tiểu Băng, nói: “Em chớ mất anh ta cũng tốt, anh chỉ sợ em lại nhớ mãi không quên anh ta...”

“Anh không cần lo cho em, anh tự lo cho anh đi. Phụ nữ kết hôn rồi sẽ chẳng còn ai thêm để ý đến nữa, nhưng đàn ông thì khác, dù kết hôn rồi vẫn sẽ có người phụ nữ để ý anh ta.” Tiểu Băng cảnh cáo.

“Anh biết ba điều luật của em rồi đấy, anh trước đây làm sai chuyện gì em có thể không tính toán, nhưng kể từ ngày chúng ta kết hôn, anh chính là chồng em, anh không có quyền yêu người phụ nữ khác, càng không có quyền cùng với người phụ nữ khác... phát sinh bất cứ chuyện gì. Dù là phát sinh quan hệ hay là giúp sinh con, hoặc là ngoại tình trong tư tưởng, chỉ cần em biết được, em nhất định sẽ ly hôn với anh, không có chuyện “chỉ một lần này thôi, lần sau sẽ không thế nữa”, nghe rõ chưa?”

Anh rất vững dạ đáp: “Em yên tâm, anh vừa không có cảm xúc để ngoại tình, cũng không có năng lực ngoại tình. Đối với Tạ Di Hồng, anh hoàn toàn không cảm nhận được... tình yêu thâm kín của cô ấy đối với anh, nói chi đến chuyện hưởng ứng. Còn về việc giúp sinh con, dù em không ra ba điều luật, anh cũng không làm. Sinh con với người khác để bản thân ăn năn không dứt? Anh không ngốc đến thế.”

Anh vốn cũng muốn đưa ra ba điều luật với Tiểu Băng nhưng anh thấy không cần. Việc mà đã xảy ra, ba điều luật của anh cũng không ngăn nổi; việc không xảy ra, anh cũng chẳng cần dùng đến ba điều luật. Nhưng cách nhìn của anh đối với chuyện bạn đời ngoại tình không khác Tiểu Băng là mấy, trừ phi anh

không biết, còn nếu biết Tiểu Băng ngoại tình, dù chỉ một lần thôi, anh cũng không thể bao dung, nhẫn nhịn.

Điều rất kỳ lạ là, từ lúc anh nghe được phân tích của Tiểu Băng về tình cảm của Tạ Di Hồng đối với anh, cảm giác của anh với Tạ Di Hồng lại có thay đổi. Trước đây anh chỉ đối xử với cô như đồng nghiệp, hơn nữa còn là một đồng nghiệp chuyên nghiên rằng nghiên lợi, động một chút lại đem anh ra đùa cợt, còn hay ra vẻ tiểu thư nhà quan, có vẻ kiêu căng, ngạo mạn bẩm sinh, cô với anh như người của hai tầng lớp khác biệt.

Nếu nói lúc đó anh có tình cảm nào cao hơn tình đồng nghiệp với Tạ Di Hồng không, thì đó chính là có một chút cảm kích, vì cô ấy đã giúp anh quen biết Tiểu Băng. Nhưng anh lúc đó hoàn toàn là sự cảm kích đối với người giới thiệu, đối với bà mai, chẳng liên quan gì tới tình yêu. Bây giờ sự cảm kích trong lòng anh có chút thay đổi, dường như đã nảy sinh một sự cảm kích khác, bản thân anh cũng không thể biết rõ là chuyện gì.

Nếu như Tạ Di Hồng thực sự giống như Tiểu Băng nói, vốn yêu anh đã lâu, vì muốn khích anh nên mới kết hôn với Thường Thắng, anh liền cảm thấy rất có lỗi, giống như chính tay anh đã đẩy Tạ Di Hồng vào cuộc hôn nhân khiến cô ấy không hạnh phúc. Thực tế đã chứng minh Thường Thắng không hết lòng yêu thương Tạ Di Hồng, anh không biết Thường Thắng bề ngoài tỏ ra giả tạo như vậy, Tạ Di Hồng biết được sẽ nghĩ gì, nhưng có thể khẳng định một điều rằng, bất kể người phụ nữ nào cũng không thích chồng mình tỏ ra giả tạo.

Nếu Tạ Di Hồng giới thiệu Tiểu Băng cho anh để khích anh theo đuổi cô, vậy lúc cô phát hiện anh thực lòng yêu Tiểu Băng, sẽ đau khổ cỡ nào? Về điều này, anh rất day dứt, không phải day dứt vì đã yêu Tiểu Băng mà day dứt vì ở trước mặt Tạ Di Hồng đã không giấu đi tình yêu đối với Tiểu Băng. Có lẽ nếu anh giấu kín một chút thì đã có thể bớt làm tổn thương Tạ Di Hồng.

Anh nhớ đến lần mình cùng với Tiểu Băng ân ái trong bồn tắm ở nhà Tạ Di Hồng, còn cô ấy ngồi ở ngoài, cô ấy nhất định đoán biết được, còn vì họ mà thu xếp phòng ngủ, thậm chí đặt hai chiếc bao cao su ở tủ đầu giường. Cô ấy làm như vậy không phải đang tự làm khó mình sao? Có lẽ Tạ Di Hồng không nên giữ họ lại ngủ qua đêm, nếu là anh, anh tuyệt đối sẽ không làm thế. Lẽ nào phụ nữ là vậy chẳng? Luôn thích tự hành hạ mình? Rốt cuộc họ dùng cách tự hành hạ đó để biểu đạt tình yêu của họ, hay là để dập tắt tình yêu đó?

Anh dùng sự thật đó để phản bác lại những phân tích của Tiểu Băng đối với Tạ Di Hồng, nhưng Tiểu Băng nói anh không hiểu phụ nữ, đây không phải tự hành hạ gì cả, chỉ là một biểu hiện của mâu thuẫn nội tâm. Một mặt, phụ nữ muốn chiếm được người đàn ông mình yêu; mặt khác, cô ấy lại hy vọng người đàn ông ấy được hạnh phúc. Chỉ đơn giản như vậy, nhưng đàn ông lại cảm thấy phụ nữ rất khó lý giải, bởi vì cách tư duy của họ không giống đàn ông.

Đàn ông nếu yêu một cô gái thì sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để đoạt được, không đoạt được thì hoặc sẽ hủy hoại cô ấy hoặc sẽ lãng quên cô ấy, nhưng phụ nữ đối với người mình yêu, vừa không quên được vừa không nở xuống tay làm hại.

Anh nghĩ có thể mình thật sự không hiểu được phụ nữ, ít nhất là không hiểu được kiểu phụ nữ như Tạ Di Hồng. Nhưng trong lòng anh lại vì cách làm không thể hiểu nổi của cô mà nảy sinh một loại cảm giác thương xót. Anh muốn nói với cô ấy rằng, đừng tự làm khổ bản thân như thế, hãy vui vẻ mà sống cuộc đời của mình, trên thế giới này không có ai đáng để cậu phải như thế, tôi lại càng không đáng.

Có lẽ biểu hiện của Tạ Di Hồng bây giờ so với trước đây không hề khác, nhưng bởi vì anh đã nghe được phân tích của Tiểu Băng, đúng ra là anh đã tin những phân tích đó, cho nên cảm xúc cũng không còn giống như trước. Anh cứ cảm thấy trong nụ cười của Tạ Di Hồng mang theo nỗi bi thương không đành, sự bức bách của cô ấy đối với anh biến thành một dạng làm nũng, cô đánh anh, xoa đầu anh, biến thành một kiểu cách khác của sự thân mật.

Điều anh không hiểu nhất chính là, sau khi biết được tâm tư của Tạ Di Hồng, anh lại cảm thấy cô ấy đẹp hơn.

14. Chương 14

Chuyện tới nhà giáo sư Viên bán bảo hiểm phải lùi lại đến mấy tuần, không phải giáo sư không rảnh mà là Tiểu Băng không rảnh. Cuối cùng cũng chọn được ngày hai bên đều thu xếp được, hẹn vào lúc tám giờ tối.

Hôm đó Tiểu Băng cố ý về nhà sớm, dành thời gian trang điểm, thay quần áo, cô đứng trước gương ngắm nghía, gọi Đàm Duy đến ngắm xem có gợi cảm hay không, một lát sau lại cởi ra, không nói là không gợi cảm, mà nói là do quá gợi cảm, khiến cho anh không thể hiểu nổi:

“Em không đi hẹn hò, cũng không đi vũ hội, lo quần áo gợi cảm hay không làm gì?”

“Hi hi, em cảm thấy ông thầy hướng dẫn của anh có hơi... háo sắc.”

Chuyện thầy hướng dẫn của anh háo sắc cũng không phải là điều gì mới mẻ, trong đám học sinh có một câu nói thế này, giáo sư Viên thích nhất chính là hướng dẫn nữ nghiên cứu sinh, đặc biệt là nữ nghiên cứu sinh xinh đẹp. Hướng dẫn nữ nghiên cứu sinh thì thích nhất là mời người ta đến nhà đàm đạo học thuật, nhưng quá nửa thời gian đều là đàm đạo chuyện ngoài học thuật. Giáo sư Viên đặc biệt thích nói về vấn đề tình yêu, hôn nhân của sinh viên nữ, nhìn bề ngoài thì tỏ vẻ là đang quan tâm, lo lắng cho người ta, thực tế lại là đang thăm dò đời sống riêng tư của người khác. Có điều chưa thấy có ai thừa nhận đã bị “trúng chiêu” của giáo sư, không biết là “trúng” rồi mà không dám thừa nhận hay là chưa từng có ai “trúng”, hoặc là giáo sư Viên thậm chí chưa từng “tung chiêu”.

Đàm Duy trước kia không để vào tai mấy chuyện đó, anh không phải là sinh viên nữ, giáo sư Viên hướng dẫn anh làm nghiên cứu sinh cũng sẽ khác, không phải sao? Hơn nữa, nói giáo sư mới sinh viên nữ đến nhà là có ý đồ, nhưng ở nhà ông còn bà xã, nếu giáo sư thật sự có ý đồ thì mời về nhà làm gì? Chẳng thà mời đến nhà nghỉ đặt phòng luôn cho xong.

Kết luận “háo sắc” của Tiểu Băng đối với giáo sư hoàn toàn không phải nghe từ các học trò của giáo sư mà là cô tự mình trải nghiệm, Đàm Duy từng đưa Tiểu Băng đến nhà thầy tham dự một buổi tụ tập dịp tết Nguyên Đán, sau khi về Tiểu Băng nói với anh “Này, cái ông thầy hướng dẫn của anh háo sắc lắm, cứ nhìn chằm chằm vào mấy cô nữ sinh trẻ đẹp thôi, đến vợ cũng chẳng thèm nhìn vào mắt.”

Anh đùa: “Không phải là thầy của anh không đủ nhiệt tình với em nên em ghen à?”

“Anh đúng là cái đồ một sách ngu ngơ, ông thầy của anh lợi dụng sàm sỡ em, anh không nhìn ra à?”

“Thầy hướng dẫn của anh sàm sỡ em? Lúc nào?”

“Lúc mới vừa bước vào. Ông ấy bắt tay em rõ lâu, anh không để ý à?”

Anh hốt hoảng bừng tỉnh: “Hà, anh đang băn khoăn sao ông ấy không bắt tay anh, chỉ bắt tay em, anh còn tưởng thầy tôn trọng phái nữ, coi mấy cô gái các em là đại diện bên ngoại cơ.”

Tiểu Băng đắc ý nói: “Em chỉ cần nhìn một cái là ra ngay vấn đề, anh quen biết ông ấy lâu như vậy mà chẳng phát hiện ra cái gì.”

“Anh là đàn ông, có thể phát hiện ra cái gì chứ? Ông ấy cũng không coi tay anh là cái móng giò nắm mãi không buông.”

“Nhưng lão ấy coi tay vợ anh là móng giò nắm mãi không buông, thế mà anh cũng không nhận ra à?”

Sau này, Tiểu Băng dù thế nào cũng không muốn đi nhà thầy Viên nữa, có lần thầy Viên mời sinh viên đến nhà chơi, đặc biệt dặn họ dẫn người nhà theo, lúc Đàm Duy hỏi Tiểu Băng, Tiểu Băng liền nói: “Em không thêm đến nhà lão già đó, vừa già vừa hói, lúc nào cũng thích soi “hàng” nữ sinh.”

Một từ “soi hàng” này, anh nghe mà sồn cả da gà, thâm trách Tiểu Băng sao có thể dùng cách nói năng bỉ ổi như thế.

Những trường hợp thế này, dù Tiểu Băng không muốn đi thì anh vẫn phải đi, dù sao đó vẫn là giáo viên hướng dẫn của anh, sự tôn trọng tối thiểu nhất vẫn cần phải có, thể diện tối thiểu nhất vẫn phải giữ cho người ta, phá hỏng quan hệ thầy trò thì sinh viên đó gặp xui xẻo rồi. Không cần Tiểu Băng nhắc nhở, anh cũng có thể nhìn ra ít bằng chứng, như chuyện giáo sư Viên bắt tay mấy nữ sinh quá lâu, có lúc lại giả như

quan tâm mà vô vô vai của nữ sinh nào đó, nhân lúc người ta không để ý mà nhìn ngực người ta, v...v... Giáo sư cũng đã có tuổi, lại hành xử như thế với sinh viên của mình, điều này khiến Đàm Duy cảm thấy rất kinh bỉ.

Cho nên khi Tiểu Băng đề nghị đến nhà giáo sư bán bảo hiểm, Đàm Duy đã rất kinh ngạc. Không biết dây thần kinh nào của Tiểu Băng bị đặt nhầm chỗ. Anh hỏi:

“Không phải em không muốn đến nhà giáo sư Viên sao, nói ông ấy... cái gì... soi... cái gì ấy?”

“Đó là chuyện gì, mà đây là chuyện gì? Không hề giống nhau nhé. Hôm đó là mình đến nhà ông ta dự tiệc, đi hay không đi chẳng thành vấn đề, em đương nhiên không muốn đi để ông ta “soi hàng”. Bây giờ là đi bán bảo hiểm, là chuyện làm ăn, chuyện công việc, không hề giống nhau.”

“Chuyện làm ăn, chuyện công việc, đều có thể chịu đựng được... điều đó sao?” Từ “soi hàng”, anh có chút ngần ngại không dám nói ra miệng, hình như nói ra rồi giống như sẽ làm vậy bản vợ anh.

Nhưng Tiểu Băng không ngại, một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần đều dùng cái từ ấy: “ “Soi hàng” chứ có phải cường bức, sợ cái gì chứ? Cần trả giá thì vẫn phải trả thôi, không thể vừa muốn có ngực chạy vừa muốn ngực không ăn cỏ được.”

Anh không hiểu rõ từ “ngực” trong lời Tiểu Băng nói là chỉ ai, nhưng dù có chỉ ai chẳng nữa thì anh vẫn phải tháp tùng Tiểu Băng tới nhà giáo sư Viên, bởi vì anh biết cá tính của Tiểu Băng, nếu cô đã quyết định đi thì dù anh có theo hay không, cô vẫn cứ đi, chẳng thà anh đi theo sát Tiểu Băng, tay với mắt giáo sư Viên cũng phải dè chừng một chút.

Cuối cùng Tiểu Băng chọn một bộ váy trông giản dị, thanh nhã, gọi là bộ trang phục “rất công sở”, sau đó trang điểm cho thêm phần xinh đẹp, rực rỡ rồi mới cùng anh tới nhà giáo sư Viên. Anh chở Tiểu Băng trên xe, nói đùa:

“Em ăn diện đẹp như thế, lại ngồi trên cái xe đạp rách nát của anh, người không hiểu lại tưởng anh lừa em đi bán.”

Tiểu Băng cười, kể câu chuyện về một nữ nghiên cứu sinh bị lừa bán tới tận vùng quê ở Hà Nam, sau đó còn nói:

“Này tên buôn người, đợi lát nữa tới nhà giáo sư Viên, anh đừng có ở bên cạnh nói bóng nói gió, cũng đừng bóc mẽ chuyện em nói ông ta là đồ dê xồm. Anh cứ ở phòng khách xem ti vi hoặc nói chuyện với sư mẫu của anh, để mình em với lão ấy tự xử lý.”

“Ngay cả anh cũng bị coi là thành phần dư thừa bị đuổi đi à? Em định xử ông ấy thế nào? Áp dụng chiến thuật lấy thịt đè người à?”

“Thôi đi, dạng như lão ấy còn cần em phải dùng tới chiến thuật lấy thịt đè người sao? Mấy cái liếc mắt, mấy lời nịnh bợ cũng đủ dắt mũi lão rồi.”

“Xem ra em không phải là không sử dụng chiến thuật lấy thịt đè người chẳng qua là phải xét đến đối tượng nữa đúng không? Không cùng với giáo sư Viên là bởi vì ông ấy vẫn chưa đủ đẳng cấp. Vậy kiểu người nào mới đủ đẳng cấp để em sử dụng chiến thuật lấy thịt đè người?”

Tiểu Băng cười đáp: “Em vừa mới nói một câu, biết ngay là sẽ bị anh bắt lỗi mà. Có điều anh cứ yên tâm đi, khắp gầm trời này, chỉ có anh là đủ đẳng cấp, trừ anh ra, chẳng có ai để em sử dụng chiến thuật “lấy thịt đè người” nữa.”

“Ai mà biết được? Em vội hoàn thành định mức công việc, một khi làm không xong, vậy chẳng phải cái gì cũng phải làm sao?”

“Em tự có giới hạn của mình, em sẽ cố gắng hoàn thành công việc trong giới hạn đó, nếu nhất định phải phá vỡ giới hạn mới có thể hoàn thành công việc, vậy chỉ có thể nói là em quá vô dụng. Đã đến nước ấy, chẳng thà em đổi nghề. Thiên hạ này cũng không phải chỉ có một nghề bán bảo hiểm...”

Vừa nói xong, họ đã đến dưới lầu giáo sư Viên. Anh khóa xe đạp rồi cùng Tiểu Băng lên tầng. Giáo sư Viên mở cửa cho họ, rất nhiệt tình mời họ vào nhà. Có lẽ đã có sự phản tích của Tiểu Băng, Đàm Duy cảm thấy

ánh mắt giáo sư nhìn Tiểu Băng rất không đúng đắn, đúng là hơi giống như đang “soi hàng”, bắt tay cô cũng rất lâu và không hề bắt tay anh. Nếu là trước đây, anh sẽ nghĩ nguyên do là Tiểu Băng không thường đến mà anh thì thường xuyên làm khách, nhưng bây giờ anh không nghĩ như vậy nữa, anh cảm thấy giáo sư Viên đang mượn dịp lợi dụng Tiểu Băng.

Mặt Tiểu Băng đầy vẻ ngây thơ, bình thản, dường như không hề phát hiện ra giáo sư Viên nắm tay mình quá lâu. Sau đó giáo sư mời họ vào thư phòng ngồi, nói là bởi vì bà Viên đang ở phòng khách xem tivi, sẽ ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện. Đàm Duy biết tính bà vốn như thế, chào một tiếng rồi lại bận rộn làm việc khác.

Anh bắt chặp lúc trước Tiểu Băng đã giao hẹn gì với anh, làm như không thấy gì mà cùng Tiểu Băng vào thư phòng, ngồi bên cạnh làm hộ vệ. vì là bàn chuyện bán bảo hiểm nên anh chẳng thể nói chen vào, chỉ ngồi bên cạnh nghe Tiểu Băng và giáo sư nói chuyện, nhưng anh cảm thấy Tiểu Băng cứ ra vẻ lẳng lơ quyến rũ, tiếng nói thì càng lúc càng như đang thì thầm, tiếng cười lúc ngân lúc ngừng thành một chuỗi âm thanh như chuông bạc rung, búp tay hoa lan uyển chuyển, hai mắt tựa như sóng sáng tình ý, có lúc còn đưa chiếc lưỡi hồng khê liếm môi.

Còn giáo sư Viên không hề bỏ lỡ cơ hội được no mắt một phen, cũng rất hòa ái, thân thiết nhìn ngắm Tiểu Băng, tuy quá nửa là nhìn mặt nhưng chốc chốc lại liếc ngực Tiểu Băng một chút. Lúc này Đàm Duy mới phát hiện ra Tiểu Băng mặc bộ đồ này rất có dụng ý, bộ trang phục đó thiết kế trang nhã nhưng phần em lại rất bó, lúc đứng không thấy gì nhưng vừa ngồi xuống, ngực Tiểu Băng bỗng nâng ột cách bất thường. Có điều bên trong có mặc áo lót, da thịt không lộ, vừa khéo làm giáo sư Viên được một phen mơ tưởng.

Anh như ngồi trên thảm kim, thực lòng không muốn nhìn thấy vợ mình “bán bảo hiểm” như vậy, đây còn là có anh đi theo, nếu anh không có ở đây thì sao? Anh không dám nghĩ thêm, giận một nỗi không thể ra lệnh cho Tiểu Băng cùng anh về nhà.

Có thể Tiểu Băng phát hiện ra sự khó chịu của anh, cuối cùng cũng kết thúc cuộc nói chuyện, đứng dậy cáo từ. Mãi tới khi ra khỏi cửa nhà giáo sư Viên, dắt xe đạp đi, anh mới lên tiếng hỏi: “Ông ấy đồng ý mua à?”

“Ông ấy đồng ý, anh không nghe thấy à?”

“À! Sao ông ấy phóng khoáng thế?”

“Hừ, em đã đến giới thiệu bảo hiểm, ông ta dám không phóng khoáng? Chỉ là vẫn chưa chịu giao tiền, kêu em hai ngày nữa đến lấy.”

“Em vẫn muốn đến nhà ông ấy? Anh thấy ý của ông ta là ngại hôm nay anh bám ở đây, muốn tìm cơ hội để em và ông ta được hẹn hò riêng đúng không?”

Tiểu Băng không để ý, đáp: “Cũng có thể, anh lần sau đừng đi theo em nữa...”

Anh rất không vui, đợi Tiểu Băng ngồi lên yên sau mới vừa đạp vừa nói: “Hôm nay mới được coi là mở rộng tầm mắt, hóa ra em bán bảo hiểm kiểu đó cơ à?”

“Em bán bảo hiểm kiểu gì cơ?”

“Em... em như vậy... cực kì... Em có chút... như vẻ lẳng lơ vậy.”

Anh có phần khoa trương miêu tả lại những gì vừa mới mắt thấy tai nghe, sau đó nói: “Anh cảm thấy... như thế... không hay lắm...”

“Có cái gì mà không hay? Chẳng qua chỉ bị lão ta nhìn mấy cái, cũng không nhìn mắt của em miếng thịt nào, sợ cái gì?”

“Không nhìn mắt miếng thịt nào thì không cần sợ sao? Em không cảm thấy ánh mắt của ông ta... rất đê tiện sao?”

“Là lão ta muốn nhìn em chăm chăm chứ có phải em mời lão ta nhìn đâu, em có thể làm vậy được sao? Em có thể móc mắt lão ta ra được à?”

“Em không đến nhà ông ta, ông ta sẽ mò đến tận nhà để nhìn em chắc?”

“Em không đến nhà lão, lão không thể mò đến tận nhà nhìn em, nhưng ngày nào em cứ nhốt mình trong nhà không bước chân ra ngoài được hay sao? Chỉ cần em ra ngoài đi lại sẽ có người dùng ánh mắt như thể nhìn em, anh có thể móc sạch mắt của bọn chúng không? Vợ anh có người nhìn ngó, anh nên cảm thấy vinh quang mới phải, so với việc chẳng có thằng nào ngó có phải vẫn tốt hơn không?”

“Trên đường có người nhìn lại là chuyện khác, đằng này em biết rõ ông ta có tật xấu ấy còn cố ý lợi dụng điều đó để bán bảo hiểm. Anh cảm thấy chuyện này... thiếu đạo đức...”

Tiểu Băng nổi giận: “Này, nói một hồi anh muốn nói em không có đạo đức? Em còn tưởng anh đứng về phía em, nói ông ta không có đạo đức kia. Em một không trộm cắp, hai không cướp giật, ba không lừa gạt chiếm đoạt, chỉ vì em lợi dụng cái tật xấu thiếu đạo đức của ông ta nên em chính là kẻ thiếu đạo đức? Hừ, ai bảo ông ta lại có thói hư tật xấu cơ? Mắc lừa cũng đáng đời! Cái tên như anh thật kỳ quái, không đứng về phe người nhà lại đi nói giáo cho giặc...”

Anh thanh minh: “Anh không về phe ai cả, anh chỉ là cảm thấy em làm như vậy rất... nguy hiểm, hôm nay còn có anh đi theo, nếu không có anh đi theo thì sao? Không phải em đã thành con dê tự dâng mình đến miệng hổ rồi đó sao?”

Tiểu Băng mềm giọng nói: “Anh yên tâm, dù hôm nay anh không có ở đó thì ông ta cũng không thể làm gì em, ít nhất thì vợ ông ta còn đang ở phòng khách mà, ông ta còn có thể làm gì?”

“Hôm nay còn có vợ ông ấy ở phòng khách, nhưng những lúc bình thường em đi bán bảo hiểm, cũng không thể đảm bảo lúc nào vợ người ta cũng ở ngay bên cạnh đúng không? Nếu như có kẻ nào đó có ý định xấu...”

“Anh đừng nói như thể em là con ngốc thế, em đồng ý đến chỗ nào đều phải điều tra trước, xem nơi đó có nguy hiểm hay không, rồi xem tài liệu những người đó có ý định gì với em không, em có cách nào thoát thân không. Không làm rõ được mấy vấn đề này, em sẽ không dễ dàng đồng ý đến bất cứ chỗ nào.”

“Anh chính là sợ em vì muốn bán bảo hiểm, vì muốn hoàn thành định mức đề ra mà không phát hiện ra được đây là ý đồ xấu.”

Tiểu Băng cãi lại: “Nói đi nói lại, anh vẫn không tin tưởng em. Anh không tin thì nói là không tin, sao phải giả bộ quan tâm em, lôi ra mấy cái lý do to tát đó làm gì? Em nói rồi, em có giới hạn của mình, anh tin hay không là chuyện của anh.”

Tiểu Băng nói xong liền nhảy xuống khỏi xe đạp, tức giận phùng phùng bỏ đi.

15. Chương 15

Đàm Duy cũng vội vàng xuống xe, chạy theo Tiểu Băng, gọi hai tiếng:

“Tiểu Băng, Tiểu Băng”.

Tiểu Băng chỉ biết mình đi đường mình, không thèm để ý đến anh. Anh vừa tức vừa cuống, vội vã dắt xe đạp đi theo sau. May mà Tiểu Băng đi về phía nhà mình, anh mới yên tâm đôi chút, không gọi cô nữa, tránh cho người qua đường nghe thấy lại xấu hổ, chỉ gấp gấp đi theo sau cô về nhà.

Đến nhà rồi, Tiểu Băng cũng không nói chuyện với anh, lấy một cái túi ni lông, bỏ vào mấy thứ quần áo để thay rồi bước vào phòng tắm, chốt cửa một tiếng rất vang. Tắm xong, Tiểu Băng ăn mặc chỉnh chu đi ra từ phòng tắm.

Tiểu Băng trước đây chưa bao giờ mang đồ thay vào phòng tắm, bởi vì phòng tắm rất chật, quần áo mang vào không có chỗ để, sơ sẩy một chút là đồ khô biến thành đồ ướt ngay, vậy nên mỗi lần đi tắm, cô đều mình trần bước vào, rồi lại mình trần bước ra, vào phòng ngủ mới mở tủ đồ lấy quần áo ra mặc. Hơn nữa Tiểu Băng trước đây đi tắm chưa bao giờ chốt cửa, hôm nay có lẽ là đề phòng anh vào, lại còn cố ý thay quần áo trước mắt anh.

Anh và Tiểu Băng trước khi kết hôn dường như chưa từng nảy sinh mâu thuẫn. Sau khi cưới tuy cũng có lúc gay gắt nhưng chưa từng làm tới mức như hôm nay. Thường thường Tiểu Băng sẽ là người tra hỏi anh,

anh giải thích, nếu cô chưa hỏi cho ra nhẽ thì tiếp tục tra hỏi, nhưng dù thế nào Tiểu Băng cũng vẫn nói chuyện cùng anh, còn đến mức không thèm để ý đến anh như hôm nay thì là chuyện chưa từng xảy ra.

Anh rất sợ những chuyện cãi vã thế này, cảm thấy một khi đã cãi nhau rồi, về sau chẳng sẽ không tránh được việc thường xuyên to tiếng. Anh nghĩ phải mau mau hóa giải mâu thuẫn, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không có, còn phải tuân theo một chương thứ nhất của “Phu thê hòa hảo đại pháp”: “Trời cao trút mưa mưa trôi hết, vợ chồng cãi vã chớ ghi thù. Ban ngày đấm nhau bầm con mắt, đêm về gối oa kê chung đầu”, thế là chủ động chia tay ra, kéo cô vào lòng mình. Nhưng anh vừa khẽ chạm vai cô, cô liền ra sức tránh né, đẩy tay anh ra.

Anh cảm thấy rất mất hứng, rất nhiều lần đều là cô chủ động lặn vào lòng anh, còn lúc anh chủ động, Tiểu Băng dù cơ thể có phản ứng chậm nhưng thái độ vẫn rất phối hợp, trước giờ chưa bao giờ tỏ ra chán ghét những hành động thân mật của anh. Hôm nay vợ chồng giận nhau, nếu người chồng không chủ động làm lành sẽ chỉ làm cho vấn đề ngày một nghiêm trọng, đành nhỏ giọng nói: “Vẫn còn giận anh à? Thật ra anh cũng chưa nói gì...”

Tiểu Băng lạnh lùng ném ra một câu: “Anh chưa nói gì? Vậy là em vô cớ gây sự à?”

“Anh không có ý này”

“Anh không có ý này, vậy anh có ý gì?”

“Anh chỉ định nói là... em dùng cách đó để bán bảo hiểm, anh ... rất lo lắng.”

Tiểu Băng tức tối nói: “anh vừa mở miệng lại là từ “lo lắng” đó? Anh bảo anh “lo lắng” là em sẽ nổi cáu với anh sao? Anh lo lắng cho em sao? Thứ anh lo lắng chính là thể diện của anh, anh sợ vợ anh lảng nhãng với người ngoài khiến anh mất mặt, anh cảm thấy cách em bán bảo hiểm là thiếu đạo đức, khiến anh mất mặt...”

Tiểu Băng nói một thôi một hồi rồi đứng lên, bỏ ra ngoài phòng ngủ.

Anh từ trên giường vội vàng đứng dậy, theo sau Tiểu Băng. “Em làm gì vậy? Em định đi đâu?”

Tiểu Băng tức giận dửng dưng đi vào một gian phòng ngủ mà họ gọi là “phòng nhỏ”, đóng cửa đánh “rầm” một cái. Anh hoang mang, chẳng lẽ đây là biểu hiện Tiểu Băng muốn phân rõ ranh giới với anh? Rốt cuộc là anh đã nói sai điều gì khiến cô giận đến mức muốn phân rõ ranh giới? Anh cũng muốn nổi giận, nhưng anh sợ sự việc càng âm ỉ thì càng có giải quyết, đành sẵn cơn tức lại, thử đẩy cửa, không chốt, liền mở cửa, rón rén đi vào.

Tiểu Băng nằm quay mặt vào tường, vai run run, hình như đang khóc. Anh vội ngồi xuống cạnh giường, đưa tay chạm vào vai cô.

Tiểu Băng run bần bật, khàn giọng nói: “Đừng chạm vào em, đồ đáng ghét!”

Anh chấn động, đây là lần đầu tiên Tiểu Băng nói anh “đáng ghét”. Điều làm anh sợ nhất đó là người khác ghét anh, cho nên làm bất cứ điều gì cũng cố gắng làm tốt nhất có thể. Nếu không chắc chắn một người có ghét mình hay không, anh thà trốn tránh người đó còn hơn. Bây giờ lại khiến cho đến vợ mình cũng ghét mình, gương mặt anh sa sầm, trong tim đau nhói. Anh ngưng ngừng ngồi đấy, không biết là nên tránh ra ngoài hay tiếp tục ngơ ngác ngồi ở đó. Nhưng anh không dám động vào Tiểu Băng, sợ rằng càng làm thế cô càng ghét anh.

Tiểu Băng vẫn đang khóc, anh không biết nên làm thế nào, ngồi ngây ra một lát mới quyết định lên tiếng, nếu không sự việc sẽ vĩnh viễn không thể giải quyết. anh ướm lời: “Tiểu Băng, em đừng khóc nữa, nếu anh nói sai điều gì, em hãy nói cho anh biết, anh sẽ nhận lỗi với em...”

Tiểu Băng nức nở đáp:

“Anh không biết tự mình nói sai điều gì, em nói cho anh còn có nghĩa lý gì? Anh có nhận sai với em cũng chỉ là giả mà thôi.”

Xem ra cách mạng cần sự giác ngộ. anh ước đoán: “Có phải vì anh nói... cái câu... “thiếu đạo đức” đó không?”

Tiểu Băng không đáp, anh biết ngay chính là câu đó rồi, vội vã thanh minh: “Anh không phải nói em “thiếu đạo đức”...”

“Anh không nói em thì là em vô cớ gây sự chứ gì? Là em trách nhầm anh?”

Anh thấy cô cố chấp như vậy thì rất buồn bực, miễn cưỡng kìm nén cơn giận, bắt đầu kiểm điểm: “Em không vô cớ gây sự, là do anh sai, anh không nên nói em... cách làm của em là “thiếu đạo đức”...”

“Thế sao lúc này anh không chịu thừa nhận?”

“Anh lúc này cũng muốn thừa nhận... nhưng mà... anh vẫn chưa kịp nói... bây giờ anh nhận lỗi, có được không?”

Anh thấy Tiểu Băng không phản ứng gì, biết là phần mở đầu của bản kiểm điểm không được chấp nhận, thế là chuyển luôn sang phần nội dung chính: “Anh nói anh sai rồi... em không thiếu đạo đức... là anh quá.. hẹp hòi, chỉ muốn em... đừng trao nụ cười cho kẻ khác...”

Tiểu Băng gạt lệ mà cười, xoay người lại, đấm anh hai cái: “Hừ, cái gã nịnh chết người không đền mạng này...”

Anh khẽ thở ra nhưng vẫn có chút khó hiểu, không biết vì sao lại khiến Tiểu Băng tức giận, cũng không biết vì sao chỉ trong chốc lát đã làm cơn giận của Tiểu Băng tiêu tan. Anh cảm thấy nên tổng kết lại chút kiến thức, tránh lần sau lại vô duyên vô cớ khiến Tiểu Băng tức giận, cũng nên tổng kết kinh nghiệm, nếu lần sau lại khiến Tiểu Băng tức giận thật thì còn biết cách dỗ cho cô nguôi giận. nhưng mà thật sự không biết mình sai ở đâu, đúng chỗ nào.

Anh nắm lấy hai nắm tay của cô, kéo cô vào lòng: “Chỉ vì một câu nói mà giận đến thế ư?”

“Vấn đề không nằm ở chỗ một câu nói, mà là câu nói ấy phản ánh điều nằm sâu trong nội tâm anh, nói lên cái nhìn của anh đối với em chính là như thế. Anh cho rằng em làm vậy là em sai, là em thiếu đạo đức, vậy nếu như thực sự có kẻ ức hiếp em, anh nhất định sẽ không vì em mà báo thù, sẽ không đứng ở bên em, trái lại sẽ chỉ trích em, nói rằng em tự làm tự chịu... anh suy nghĩ như thế làm em cảm thấy rất cô độc, so với việc không có anh còn thấy càng cô độc hơn, không có anh, tí ra sẽ không có người thân thiết nhất chỉ trích em, những kẻ ngoài kia nhìn em như thế nào em không để ý, nhưng mà anh...”

Tiểu Băng vừa nói, hai khóe mắt đã đỏ lên, anh vội vàng thề thốt:

“Anh nhất định sẽ đứng ở bên em, nếu kẻ nào dám ức hiếp em, anh nhất định... tìm hấn báo thù. Thật đấy, chắc chắn anh sẽ không chỉ trích em.”

Tiểu Băng vừa nói, hai khóe mắt đã đỏ lên, anh vội vàng thề thốt:

“Anh nhất định sẽ đứng ở bên em, nếu kẻ nào dám ức hiếp em, anh nhất định... tìm hấn báo thù. Thật đấy, chắc chắn anh sẽ không chỉ trích em.”

“Anh có chỉ trích thì cũng nên chỉ trích mấy gã háo sắc kia, chỉ trích thành phần bất hảo của xã hội. chẳng lẽ em muốn để kẻ khác đánh mất ngẩng ngửa em? Từ lâu em đã nói với anh rồi, em không muốn tới nhà thầy của anh để bị ông ta soi mói. Em chỉ vì muốn bán bảo hiểm nên buộc phải đến nhà ông ta, anh không trách móc lão quỷ háo sắc đó ngược lại còn nói em thiếu đạo đức...”

“Anh không phải trách em, anh chỉ hận bản thân không có bản lĩnh gì, kiếm được quá ít tiền, nên không phải vậy em cũng đâu cần cực khổ đi bán bảo hiểm như thế...”

Tiểu Băng vừa nói, hai khóe mắt đã đỏ lên, anh vội vàng thề thốt:

“Anh nhất định sẽ đứng ở bên em, nếu kẻ nào dám ức hiếp em, anh nhất định... tìm hấn báo thù. Thật đấy, chắc chắn anh sẽ không chỉ trích em.”

“Anh có chỉ trích thì cũng nên chỉ trích mấy gã háo sắc kia, chỉ trích thành phần bất hảo của xã hội. chẳng lẽ em muốn để kẻ khác đánh mất ngẩng ngửa em? Từ lâu em đã nói với anh rồi, em không muốn tới nhà thầy của anh để bị ông ta soi mói. Em chỉ vì muốn bán bảo hiểm nên buộc phải đến nhà ông ta, anh không trách móc lão quỷ háo sắc đó ngược lại còn nói em thiếu đạo đức...”

“Anh không phải trách em, anh chỉ hận bản thân không có bản lĩnh gì, kiếm được quá ít tiền, nếu không phải vậy em cũng đâu cần cực khổ đi bán bảo hiểm như thế...”

Gương mặt Tiểu Băng lại lộ vẻ tức giận. “Anh đúng là một tên ngốc, chẳng hiểu em gì hết. em đi bán bảo hiểm hoàn toàn không phải vì em cảm thấy anh kiếm được ít tiền, dù anh có là phú ông giàu sụ, em cũng không nằm ườn ở nhà chờ anh nuôi. Em đi làm bảo hiểm là bởi vì em muốn tự bản thân làm được một việc gì đó. Nếu em cũng như anh, thích nghi tốt với trường học, em sẽ không nghỉ việc để đi làm bảo hiểm. nhưng em ở ngôi trường đó làm giáo viên không hề có tiền đồ, làm không tốt còn có thể bị đuổi việc vì không có học vị tiến sĩ. Hiện tại anh có muốn em học lên tiến sĩ em học cũng không vào, thi cũng không qua, thế nên em muốn tìm một công việc mà em có thể làm tốt...”

“Em thì việc gì chẳng làm tốt...”

“Em cũng hy vọng thế, em có thể không phải người làm nghề nào yêu nghề đó, nhưng em đã theo đuổi nghề nào thì sẽ làm cho thật tốt, thật mỹ mãn, nên không, chính em cũng cảm thấy mình là kẻ vô dụng.

Anh cảm thấy trước kia mình thực sự không hiểu Tiểu Băng, luôn nghĩ rằng vì anh không kiếm được nhiều tiền nên Tiểu Băng mới đổi nghề để kiếm thêm, vì thế không hề để ý cô làm việc có thành công hay không, có lẽ Tiểu Băng gặp thất bại cũng tốt, như vậy cô sẽ không thể kiếm được nhiều tiền hơn anh, hơn nữa có khi lại quay về với nghề giáo.

Anh nghĩ trong chuyện này anh có thể đã nghiêng về chủ nghĩa nam quyền nhiều hơn, không đặt vợ mình tại một vị trí bình đẳng để suy nghĩ, mà coi vô ý là kiểu phụ nữ thích dựa vào đàn ông để sống. anh chân thành nói:

“Anh cũng hy vọng em thành công, nhưng anh rất sợ em bị người ta ức hiếp, xã hội này đối với phụ nữ vốn không thân thiện gì, phụ nữ lẫn lộn ở ngoài, so với đàn ông thường gặp nhiều nguy hiểm hơn. Sau này em... buổi tối phải tới chỗ nào, hãy nói với anh, anh sẽ đi theo bảo vệ em...”

“Anh theo em, em có một chút việc cũng sẽ không làm nổi... đây là chiến thuật tâm lý, hiểu không? Anh không theo em, mấy tên háo sắc bọn chúng sẽ mơ tưởng mình còn hy vọng, tưởng rằng chỉ cần mua bảo hiểm của em thì có thể kiếm lợi từ em, em chính là lợi dụng tâm lý này của bọn họ để bán bảo hiểm cho bọn họ, nhưng anh cứ yên tâm, em đủ sức để chơi đùa bọn họ trong lòng bàn tay, em cũng sẽ không để bản thân rơi vào hiểm cảnh, em sẽ khiến bọn họ vừa phải mua bảo hiểm, vừa không thể làm gì được em.”

Anh không biết làm như thế rốt cuộc có được hay không, rốt cuộc là có thể hay không thể nhưng Tiểu Băng đã muốn như vậy, hơn nữa rõ ràng không muốn anh can thiệp hoặc phê bình cô, anh cũng hết cách, nếu không chỉ e vật cực tất phản, càng nói điều gì không đúng, Tiểu Băng lại càng làm. Anh chỉ còn biết hy vọng người tốt trên thế giới này nhiều một chút, dù là kẻ xấu cũng vẫn còn chút kiêng dè, hy vọng Tiểu Băng thật sự như lời cô ấy nói, vừa có giới hạn đạo đức vững chắc vừa có đủ tài trí, sẽ không rơi vào bất cứ hiểm cảnh nào.

Anh chần chừ nói: “Nếu như em muốn chứng minh bản thân đến thế... vậy... làm một công việc khác... nếu làm tốt chẳng phải cũng có thể chứng minh bản thân em sao?”

“Anh nói thử xem, em nên làm công việc gì?”

Anh muốn Tiểu Băng ở lại trường dạy học, tính ra thì cái ngày cấp đại học yêu cầu mọi giảng viên đều phải có học vị tiến sĩ cũng sẽ không đến quá nhanh. Anh do dự một chút, nói: “Anh thấy phụ nữ các em đều dạy ở trường có thể mà một lựa chọn tương đối tốt. với cách nghĩ của xã hội ngày nay, nếu đi làm ở nơi ngoài trường học, kẻ khác sẽ coi em là bình hoa, hoặc em phải chịu bài xích, hoặc sự hy sinh và cố gắng cả em bỏ ra so với đàn ông sẽ nhiều hơn nhiều lần...”

Tiểu Băng kích động nói: “Anh biết những điều đó, sao anh không đi mà đối phó với mấy kẻ kỳ thị nữ giới, ức hiếp phụ nữ? sao không đi thay đổi cái xã hội ngày càng xem phụ nữ giống như đồ chơi này đi? Lại còn “ăn hồng phải chọn quả mềm”, đi trách mắng em, anh coi đó là cái loại bản lĩnh gì vậy?”

Anh thấy Tiểu Băng lại sắp tức giận, lập tức dùng một nụ hôn chặn miệng cô. Một chiều này hình như rất hiệu quả, hôn một lúc, rồi liền không nhắc gì đến chuyện tối nay nữa, bắt đầu cởi thắt lưng của anh. Nhưng vừa rồi chỉ là nụ hôn mang tính chiến lược, tâm lý anh vẫn đang trong trạng thái “cãi vờ” còn chưa hồi lại,

cơ thể anh chưa có chuẩn bị gì. Anh muốn dùng kế hoãn binh, kéo Tiểu Băng tới phòng ngủ lớn nhưng Tiểu Băng không chịu, ấn chặt anh xuống giường, trèo lên người anh, hôn loạn khắp nơi.

Anh có chút không hiểu sự kích thích của cô ấy đến từ đâu, ngày hôm nay hình như không nhìn thấy bất cứ hình ảnh sắc tình nào, càng không có kích thích đến từ sự mạo hiểm hay kinh ngạc nào, lẽ nào cãi nhau cũng kích thích Tiểu Băng? Anh cứ đoán đi đoán lại như thế nên sức chú ý không đủ mạnh, nếu không bình thường bị da thịt Tiểu Băng cọ xát, đôi môi cô còn đang hạ xuống cơn mưa hôn, anh đã sớm “giường cung bật kiếm” rồi.

Tiểu Băng hỏi: “Anh... vẫn đang giận à?”

“Không, anh giận gì chứ? Anh chỉ sợ em giận.

Một trận yêu đương nhiê diễn ra rất hành công, trong lúc Tiểu Băng đang thỏa mãn rúc vào lòng anh à ngủ anh vẫn còn tỉnh, đang hồi tưởng lại tất cả những chuyện đêm qua. Hiển nhiên là, điều kích thích Tiểu Băng đắm qua có thể là cuộc tranh cãi của họ, vì thực tế không còn lý do nào khác. Nhưng anh tuyệt đối không muốn dùng cách ấy. Lúc anh gay gắt với Tiểu Băng, bởi vì có thể mất nhiều hơn được. lúc anh gay gắt với Tiểu Băng, hai người đối đầu quyết liệt. Lúc Tiểu Băng giận anh, anh thấy rất khó chịu, cảm giác như lạc trong đêm đen, dường như không còn cách nào để quay trở lại như trước đây từng có.

Ba mẹ anh cũng không bao giờ cãi nhau. Khi anh còn ở nhà chưa từng nghe thấy ba mẹ to tiếng, kể từ lúc anh bắt đầu có ký ức ba mẹ luôn tương kính như tân, anh chưa từng thấy ba mẹ ôm nhau hoặc có cử chỉ thân mật nào khác, gia đình anh luôn anh ổn, tĩnh lặng như thế, không có những lúc biến động, không giàu có, cũng không gặp vận xui, cho nên trong ấn tượng của anh, vợ chồng anh chính là như thế.

Nhưng ba mẹ của Tiểu Băng lại không hề giống ba mẹ anh, có thể vì cả hai đều yêu thích nghệ thuật, đều hướng ngoại, phóng khoáng và lãng mạn, cách thể hiện tình cảm cũng man khác nhiều tính kịch, có lúc, ngay trước mặt cả anh và Tiểu Băng, ba mẹ vợ anh vẫn có thể khoác tay tựa vào nhau, nhưng khi cãi nhau cũng có thể âm ỉ tới mức mẹ vợ nước mắt chứa chan, cuộc sống của ba mẹ vợ giống như xe qua núi, gặp ghềnh lên xuống khó lường.

Có người nói, đôi vợ chồng yêu thương nhau thật sự là đôi vợ chồng có cãi vã. Có cãi vã, điều ấy nói lên rằng đôi bên đều cảm thấy đối phương quan trọng, cãi vã xong rồi có thể hòa hợp, điều ấy nói lên rằng tình cảm rất vững bền. anh không đồng ý với cách nói trên, nếu đã yêu thương, vì sao còn cãi vã? Đã coi trọng người kia, vậy khi có vấn đề vì sao lại không giải quyết trong hòa bình? Sự hòa hợp sau khi cãi vã đều phải dựa vào nền tảng là sự nhượng bộ của một bên hoặc cả hai bên, nhưng sự nhượng bộ đó thông thường sẽ là miễn cưỡng, cơn thịnh nộ và sự bất mãn đều đè nén ở đáy lòng, nợ cũ cũng ghi lại đó, không phải không tính toán đến, chỉ là thời điểm chưa tới, đợi đến lúc đó, chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể dẫn đến một vụ nổ lớn, nợ mới gặp nợ cũ, sẽ làm tổn hại đến tình cảm giữa hai người.

Anh hy vọng giữa anh và Tiểu Băng sẽ vĩnh viễn không có cãi vã, vì dù sao việc cãi cọ cũng sẽ làm Tiểu Băng bị kích thích, anh thà không cãi cọ còn hơn.

16. Chương 16

Lần Tiểu Băng đi lấy tiền ở nhà giáo sư Viên, Đàm Suy tuân theo ý cô, không theo lên lầu nữa mà ngồi dưới nhà đợi. lần cãi nhau này tuy nhanh chóng làm lành những khúc mắc trong lòng anh vẫn chưa được gỡ bỏ, đầu óc vẫn mơ hồ, chưa làm rõ được giữa anh và Tiểu Băng ai sai ai đúng. (ĐĐ.LQĐ) Theo quan điểm của anh, anh thấy thế giới này có rất nhiều đàn ông như giáo sư Viên, anh không có bản lĩnh để diệt sạch loại người như thế, cũng không có bản lĩnh để cải tạo loại người đó, anh chỉ có thể hy vọng vợ mình không tự dẫn xác đến để người ta hạ nhục.

Nhưng lời của Tiểu Băng dường như cũng có lý, cô tới hay không tới nhà giáo sư viên, hoàn toàn không thể đảm bảo cô sẽ không bao giờ bị kẻ khác dùng ánh mắt thèm muốn để soi mói, dù sao chỉ nhìn thôi cũng không đủ làm tổn hại đến một sợ lòng tự trọng của cô ấy, có lẽ anh không cần phiền lòng vì những ánh mắt đó, trái lại nên thấy đám người đó bị vợ mình dắt mũi mua bảo hiểm mới là tổn thất lớn? Nhưng mua bảo hiểm đối với bọn họ cũng có lợi, cho nên đúng ra chẳng có ai chịu thiệt, mà vui vẻ cả làng chứ nhỉ?

Có lẽ anh thật sự đúng như lời Tiểu Băng nói, thứ anh lo lắng là thể diện bản thân, vợ bị người khác dùng ánh mắt như vậy để nhìn khiến anh thấy khó chịu, vậy không phải bởi vì tổn thương thể diện của anh thì còn vì cái gì? Vợ mình không thấy bị thiệt, anh lại cảm thấy mình bị thiệt thòi, vậy đương nhiên là vì chính bản thân anh không thể chấp nhận được chuyện ấy.

Anh thấy mình vẫn lo Tiểu Băng xảy ra chuyện, nếu đàn ông có ý đồ mà phụ nữ không khuyến khích anh ta, anh ta sẽ tự biết khổ mà lui. Nếu phụ nữ hữu tình hay vô ý cổ vũ một chút, đàn ông sẽ đâm đầu ngay vào rắc rối, ai cũng biết đàn ông đối với chuyện đó đều rơi vào tình trạng “được cho hai lọ màu mà muốn mở cả phường nhuộm”.

Hôm nay trên đường đi, anh nói câu này với Tiểu Băng, một là muốn nói rõ hôm đó không phải anh trách Tiểu Băng thiếu đạo đức, hai là muốn thuyết phục Tiểu Băng hôm nay cho anh tháo lên lâu làm cận vệ.

Nhưng anh suýt nữa đã kích động Tiểu Băng nổi giận. Tiểu Băng nói: “Sao anh cứ cho rằng em đang cổ vũ cho đám đàn ông háo sắc đó? Em đã nổi với anh rồi, em có giới hạn, em sẽ không khuyến khích mấy kẻ đó. Lần trước em tươi cười với ông thầy của anh một chút vì ông ta là giáo viên hướng dẫn của anh, em không muốn đắc tội ông ta, hơn nữa anh theo sát như thế, ông ta không dám làm gì em. Anh tưởng em ngốc à? Một thân một mình xông vào chốn dâm rỗng hang hổ mà còn dám giết râu Long Vương, sờ mông hổ dữ? Tốt hơn hết là hôm nay anh đừng theo lên, tránh để ông ta kéo dài thời hạn giao tiền.”

Bây giờ anh đợi ở dưới nhà giáo sư Viên, không thấy được mọi chuyện diễn ra trên đó, chỉ có thể cầu nguyện Tiểu Băng bình an, mong cô tuyệt đối cẩn trọng, đừng có như lần trước lại phô bày sự quyền rũ của mình.

Có lẽ lời cầu nguyện của anh đã có tác dụng, Tiểu Băng nhanh chóng đi ra, cười hi hi rồi nói với anh: “Lấy được tiền rồi, gấp đôi nhé! Ông ta cũng mua bảo hiểm cho vợ mình nữa, nói là để đề phòng bà vợ nổi dã tâm, vì muốn chiếm đoạt số tiền bảo hiểm khổng lồ của ông ta mà bày mưu hãm hại. bây giờ cả hai người đều mua, đều là người hưởng lợi, thật không biết là ai sẽ mưu hại ai. Hi, mấy đồng xu lẻ mà cũng đòi “số tiền khổng lồ” cơ đấy? Đúng là chẳng hiểu biết gì, ngày trước em có một vụ, vụ đó mới gọi là “khổng lồ”...

Anh cũng rất vui mừng, nói: “Chỉ một lát mà em đã kiếm được hai mớ làm ăn, chúng mình ăn mừng một chút, anh chiêu đãi em ă chút gì đó nhé?”

“Thật sao, chúng mình đến quán cà phê đằng kia nhé!”

Tiểu Băng ngày trước không uống cà phê, có lẽ do làm bảo hiểm mà sinh ra sở thích rất Tây này. Anh là một tên nhà quê, cà phê, pizza, McDonald's gì gì đó... đều không thích, nhưng lời của bà xã đại nhân chính là thánh chỉ, bà xã đã nói muốn uống cà phê, vậy anh đành liều mình phụng mệnh, đi rồi cố nuốt cái thứ canh thuốc vừa đen vừa đắng đó vậy.

Anh đạp xe chở Tiểu Băng đến trước tiệm cà phê, khóa xe lại bên cạnh một bãi xe máy, sau đó cùng Tiểu Băng len qua đám đông khách hàng trên dưới phủ đầy hàng hiệu đi vào. Anh trước giờ chưa từng ghé qua quán này nên có chút cảm giác lạc loài, anh có thể thấy ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa coi thường của mấy tay phục vụ, nhưng đã vào rồi lại chuẩn ra thì không hay, đành phải mặt dày chọn một chỗ mà ngồi xuống.

Anh không hiểu về cà phê nên bảo Tiểu Băng chọn đồ. Tiểu Băng gọi hai tách cà phê, còn gọi thêm bánh ngọt. vừa ngồi ăm chỗ, di động reo, Tiểu Băng nhận điện thoại, nói mấy câu rồi ngắt máy, sau đó nói với anh: “Tiểu Lục tới nhà, không gặp được bọn mình, em bảo anh ta tới chỗ này, anh ta nói sẽ qua ngay, để em gọi thêm một tách cà phê nữa...”

Anh vẫn chưa biết Tiểu Lục đã về nước, càng không biết Tiểu Lục đã có số di động của Tiểu Băng, lại thấy anh ta tìm tới nhà, sau đó còn tới đây, hoài nghi là Tiểu Băng đã hẹn trước với anh ta. trong lòng anh có chút không vui, lạnh nhạt nói: “Để anh ta uống của anh đi, dù sao anh cũng không thích uống cà phê.”

“Anh không thích uống cà phê sao không nói sớm? Biết sớm chúng mình có thể tới quán khác mà!”

Anh không đáp, Tiểu Băng cũng không nói nữa, cả hai dường như hơi bối rối. một lúc sau, có người chào hỏi: “Hello, Băng à?”

Đàm Duy nổi da gà, thăm nghĩ phen này đúng là đụng phải tên sinh ngoại rồi, “Hello” cái gì, “Băng” cái gì, xem phục sức cũng chỉ là hạng bình thường nhưng mùi phượng Tây thì đúng là nồng nặc. Hai mắt Tiểu

Lục rất không khách khí mà say đắm nhìn Tiểu Băng, như thể chứng nhận tình yêu chưa từng có vẫn chưa hề quá hạn.

Biểu hiện của Tiểu Băng nhìn không ra là đang nghĩ gì, không thể nói là kinh ngạc, mừng rỡ, cũng không thể nói là chán ghét, chỉ giải thích với Tiểu Lục: “Hôm nay hoàn thành được hai đơn bảo hiểm, cùng ông xã đi ăn mừng, nếu không chắc chắn sẽ ở nhà, không để anh đến mà không gặp như thế.”

Tiểu Lục rất “Tây tiến”, bước đến nhẹ nhàng ôm Tiểu Băng một cái. Đàm Duy lại nổi da gà một trận nữa, thầm nghĩ, học ở đâu cái bộ dáng này? Người từ nước ngoài trở về tôi thấy nhiều rồi, nhưng cũng chưa bao giờ thấy ôm ấp loạn xạ thế này, đúng là càng nhìn càng thấy kịch cỡm.

Tiểu Băng nói: “Nào, giới thiệu với hai người một chút, anh này là Tiểu Lục, du khách nước ngoài... Du hồn mới đúng nhỉ? Còn đây là đức ông chồng của em, Đàm Duy, đừng có nhầm thành “Đoàn Ủy” đấy...”

Anh chỉ sợ Tiểu Lục lại tiến tới tặng anh một cái ôm bèn vội vàng nói: “Đã từng chào hỏi qua rồi, trên điện thoại ấy...”

Xem ra Tiểu Lục vẫn chưa “nước ngoài” đến mức ôm ấp cả đàn ông, chỉ gật đầu với anh một cái coi như lời chào, sau đó ngồi xuống kế bên họ, chỉ vào tách cà phê của Đàm Duy, hỏi: “Tách này là của anh à?”

Tiểu Băng thuận nước đẩy thuyền: “Tiện nghi thì gọi thôi, không biết anh có thích hay không.”

“Thích chút, thích chút, em gọi mà, dù nó là poison anh cũng thích.”

Đàm Duy thấy hần công khai đá đưa với Tiểu Băng, trong lòng rất không thoải mái nhưng lại không tiện để lộ ra ngoài, làm bộ không hiểu tiếng Anh, không nói năng gì.

Tiểu Lục nâng tách cà phê lên uống, còn liến thoắng tán gẫu cùng Tiểu Băng, chốc nói chuyện bên Mỹ, chốc lại tỏ ra kinh ngạc trước sự phát triển của Trung Quốc: “Woa, ở đây cũng có tiệm cà phê? Hay quá, anh ở Mỹ mấy năm, uống cà phê thành nghiện rồi, lúc viết luận văn tiến sĩ thường xuyên thức thâu đêm tới sáng, không có tách cà phê chắc chẳng thể handle...”

Tiểu Băng cười hì hì nói: “Anh đừng vung tiếng Tây nữa, bọn em toàn lũ nhà quê, nghe không hiểu đâu.”

“À! Sorry, thói quen rồi, nhất thời khó mà sửa được.”

Tiểu Băng vẫn cười, nói: “Này, rốt cuộc là từ nước ngoài trở về nên cũng không tầm thường, anh xem cô bé đằng kia đã bị anh mê hoặc mất rồi.”

Tiểu Băng coi thường đáp: “Ở Trung Quốc, loại con gái đó thừa thãi, luôn nhắm nhắm làm sao để vớ được một tay ngoại quốc rồi ra nước ngoài, chẳng có vị gì cả, anh chẳng có tí hứng thú nào với loại con gái ấy.”

Sau đó Tiểu Lục cũng Tiểu Băng nói đến mấy người bạn mà cả hai cùng quen, Đàm Duy không xen vào được, cũng không có hứng nghe, chỉ lẳng lặng ngồi đó, Tiểu Lục với Tiểu Băng hình như không hề muốn ngó lơ Đàm Duy, cũng không dành thời gian để nói với anh mấy câu, nhưng anh thực sự không muốn ngồi chết dí ở đây để chịu cực hình nữa, liền đề nghị: “Tiểu Băng, bọn em cứ ngồi đây nói chuyện, anh về trước đây, có chút chuyện...”

Tiểu Băng cũng không phản đối, chỉ nói: “Được, lát nữa em về nhé!”

Anh cứ tưởng Tiểu Băng sẽ cùng anh về nhà, không ngờ mình lại tự bẽ mặt đập vào chân mình, lời đã nói ra không thể thu hồi, đành buồn bã rời khỏi quán cà phê.

Anh đạp xe một mạch về nhà, nhưng việc gì cũng không làm ra hồn, luôn nghĩ xem Tiểu Băng vì sao vẫn chưa về, anh muốn gọi điện thoại, tìm một lý do gì đó để gọi cô về nhưng lại chẳng tìm được lý do nào thích hợp cả, hối hận rằng không thể để vợ mình cùng bạn trai cũ ở bên nhau, liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Anh nhắc máy nghe, là Thường Thắng, nói là đang trên đường đến nhà anh, muốn gọi xem anh có ở nhà không, định tới ngồi một lát.

Anh cảm thấy Thường Thắng đến thật đúng lúc, có Thường Thắng ở đây sẽ làm phân tán sự chú ý của anh, anh sẽ không luẩn quẩn mãi với ý nghĩ Tiểu Băng đang uống cà phê cùng bạn trai cũ nữa. anh bảo Thường Thắng tới chơi, Thường Thắng đến rất nhanh, vừa vào cửa đã nói: “Gọi mấy cuộc rồi đấy, không ai bắt máy. Tiểu Băng đâu? Sao không thấy Tiểu Băng?”

“Chú tìm anh hay là tìm Tiểu Băng?”

“Đương nhiên là tìm chú rồi, anh chẳng qua chỉ hỏi xem cô ấy có ở đây không, cô ấy có ở đây huynh đệ chúng ta nói chuyện mất tự nhiên.”

Anh cho rằng Thường Thắng tới là để thực hiện lời hứa, hẹn anh tới thành phố A tìm mấy cô em “hàng đầu”, vội nói: “Cô ấy về ngay đây, anh không thể cùng chú ra ngoài được đâu, cô ấy về mà không tìm thấy anh sẽ rất phiền phức.”

Thường Thắng nói: “Mẹ nó chứ, chú nói xem đàn ông bọn mình có phải sống quá nhu nhược không? Toàn là kiểu chó chui gầm chạn, việc gì cũng phải nhìn sắc mặt người khác mới dám làm, còn đâu là sự tự do của đàn ông?”

“Cũng không phải nhu nhược gì, chỉ là không thích gây sự thôi.”

“Chú tưởng đàn ông không thích gây sự thì đàn bà bọn họ sẽ không gây sự chắc? Người ta gây sự không cần lý do. Một khi cô ta đã không vừa mắt chú, chú làm cái gì cô ta cũng có thể kiếm cớ gây sự.”

Anh cười hỏi: “Chú lại cãi nhau với Tiểu Tạ rồi phải không? Chạy đến đây để trút nỗi lòng à?”

Thường Thắng đáp: “Đúng là đang cãi nhau, bị con hổ cái ấy đuổi ra ngoài, chẳng có chỗ nào để đi mới chạy đến chỗ chú.”

“Chuyện gì mà lại nghiêm trọng thế? Có phải chú muốn trốn ra ngoài chơi bởi đúng không?”

“Anh nói là bị đuổi đi, chú còn không tin, nói câu này xin lỗi chứ, bị cô ta đuổi đi cũng chẳng phải một, hai lần, anh chẳng qua vẫn niệm tình cả hai còn là vợ chồng, cho nên cố chịu đựng mấy trò của cô ta, nếu không thì...”

Anh vỗ vè, nói: “Được rồi, mà chuyện này đừng coi là thật, hai cái miệng không thể không có lúc cãi vã, chuyện đã thế rồi, nghĩ thoáng đi sẽ không có gì to tát. Phụ nữ à, hẹp hòi cũng nhiều mà nóng tính thì cũng chẳng vừa...”

“Anh vốn không giận vì cái tính hẹp hòi của đàn bà, trong vấn đề này anh vẫn rất nam tử hán, nếu Di Hồng vì mấy chuyện con con mà gây sự với anh, anh chắc chắn sẽ không lời qua tiếng lại, nhường thì cứ nhường thôi. Nhưng mà vấn đề của ta không đơn giản như vậy, cô ta...” Thường Thắng lắc đầu, lộ ra dáng vẻ như “đuôi ngựa xuyên đầu phụ, muốn nâng không nâng được”.

Anh đùa: “Chẳng lẽ cô ấy bị mấy phương hướng trong cuộc sống?”

“Vấn đề của cô ta cũng có thể coi là vậy. trong trái tim của cô ta không có anh, vậy nên nhất cử nhất động của anh, cô ta đều thấy chướng mắt, anh làm thế nào cô ta cũng có thể bới móc. Anh dạy học ở trường, cô ta nói anh không có thành quả nghiên cứu; anh nghỉ việc đi làm kinh doanh, cô ta nói người anh nhiễm đầy mùi hôi thối của tiền bạc; anh bận rộn ở ngoài, cô ta nói anh không quan tâm tới gia đình; anh ở nhà, cô ta nói anh chỉ biết xem tivi. Chú thử nói một câu công bằng xem, anh ở nhà không xem ti vi thì biết làm gì? Nghiên cứu khoa học chắc? anh bây giờ chẳng còn là giảng viên, anh nghiên cứu cái gì?”

Đàm Duy thấy chuyện này không dễ xử trí công đạo, anh chỉ mới nghe từ một phía, nếu lời do Tạ Di Hồng nói ra có khi lại hoàn toàn khác. Anh ậm ừ không tỏ thái độ gì, Thường Thắng lại nói: “Anh ấy mà, có sức chịu đựng tốt, bình thường không dễ nổi cáu, nhưng sự nhẫn nại của anh cũng có giới hạn thôi, cô ta mà tiếp tục như thế này, anh sẽ không tha cho cô ta.”

Anh không kìm được hỏi: “Cô ấy tiếp tục như thế nào?”

Thường Thắng liếc anh mấy cái, nói: “Anh biết chuyện này nói ra chú cũng không nhận, nhưng điều anh nói là sự thật, chú thừa nhận hay không cũng chẳng sao hết.”

Anh thấy chuyện này tự dừng lại thành đổ lên đầu mình, vô cùng hối hận vì đã nhiều lời, muốn chuyển chủ đề cũng không kịp nữa rồi. Thường Thắng nói: “Anh thấy nguyên nhân chính dẫn đến sự bất hòa giữa anh và Di Hồng chính là chú.”

“Sao lại là anh?”

“Chủ yếu là vì giữa chú và Di Hồng... có chút lưu luyến chưa dứt, cô ấy mới không để ý gì đến anh. Trước đây hai người có chuyện gì anh không tính toán nữa, nhưng bây giờ hai người đều đã kết hôn rồi, nên thu lại tình cảm đi, không thể vì ham muốn ích kỷ của cá nhân mà hủy hoại cả hai gia đình được.”

Mấy lời này khiến anh nhớ ra trước kia, khi còn đi học, Thường Thắng là Bí thư chi bộ Đảng, xem ra tốt nghiệp ngân ấy năm, đổi sang nghề kinh doanh chúng đã vài năm, nhưng tác phong của bí thư chi bộ vẫn còn, lời nào nói ra cũng rất đao to búa lớn. anh ngắt lời Thường Thắng: “Này, này, chú đây là nghe người ta đồn thổi hay là tự mình đoán mò? Từ trước đến nay anh và Tiểu Tạ chưa từng có bất cứ chuyện gì, sao lại nói là lưu luyến chưa dứt.”

Thường Thắng bật cười: “Chú nói câu này anh không tin, chẳng lẽ ý chú là Di Hồng từng ấy năm chỉ là tự mình đa tình?”

17. Chương 17

Nếu nói việc ngày hôm đó Tiểu Băng phân tích về mối tình thâm kín của Tạ Di Hồng đã khiến Đàm Duy sợ đến mức nhảy dựng lên thì hôm nay nghe được mấy lời của Thường Thắng, Đàm Duy không đơn giản chỉ là sợ suông nữa. giữa anh và Tiểu Băng dù có nói sao thì cũng không thành vấn đề, ngay cả chuyện Nữ hoàng Anh ước hẹn với anh cũng chỉ là chuyện thuận miệng nói đùa của vợ chồng với nhau, nhưng nếu đổi lại là Thường Thắng, vậy thì phiền to, rất có thể thật sự ảnh hưởng đến sự bình yên của hai nhà. Anh vội vàng thanh minh: “Anh không nói cô ấy tự mình đa tình.”

“Vậy là chú thừa nhận chú “có chuyện mờ ám” với cô ta?”

“Logic của chú trong chuyện này thật kỳ quặc. anh không cho rằng cô ấy tự mình đa tình tức là anh thừa nhận “có chuyện mờ ám” với cô ấy hả? Anh chỉ định nói với chú là, anh và cô ấy chỉ là quan hệ đồng nghiệp.”

“Chú đi mà nói câu ấy cho quỷ nó nghe, mà anh thấy đến quỷ cũng chẳng tin nổi. Nếu chú với cô ta trước giờ chưa từng có chuyện gì thì cô ta có nhớ thương chú đến tận bây giờ không? Cái hóa đơn taxi lần đó cùng chú từ mấy trăm năm trước cô ta vẫn còn giữ, cả tấm thiệp của chú mà cô ta rút thăm được trong buổi dã ngoại hôm nào đó của khoa, còn có bức ảnh chụp tập thể giá viên trẻ của khoa trong chuyến đi dã ngoại, cô ta cố ý đứng cạnh chú để chụp ảnh... anh đây mới chỉ là nhặt ra vài việc, chỉ là mấy ví dụ nhỏ thôi đấy.”

Đàm Duy nghe xong cảm thấy rất xót xa những thứ đó anh chưa từng để tâm tới, Tạ Di Hồng cất giữ cẩn thận như thế, có trời mới biết những năm qua cô ấy đã sống những tháng ngày như thế nào. Anh không nhẫn tâm nói với Thường Thắng là giữa anh và cô ấy không có chuyện gì, nếu không Thường Thắng nhất định sẽ cười nhạo Tạ Di Hồng chỉ biết một mình tương tư.

Thường Thắng thấy anh yên lặng không đáp, rất độ lượng nói: “Thực ra hai người từng có quan hệ mờ ám cũng không sao, đó là chuyện trước kia cô ta quen biết anh, anh cũng chẳng phải con người không hiểu đạo lý, ngay cả tiểu sử trước công nguyên cô ra cũng tra xét, chỉ cần hai người từ giờ đừng có “đả lìa ngó ý còn vương tơ lòng” nữa là được.”

“Vốn không có ngó ý, còn nói đến tơ lòng gì?”

“Có thể chú đã từ bỏ rồi, nhưng cô ta chắc chắn vẫn chưa quên được. có điều anh rất lấy làm lạ, hai người sao lại chia tay?”

Đàm Duy thấy Thường Thắng hoàn toàn không nghe lời giải thích, thật không biết nên nói gì, nghĩ rất lâu mới hàm hồ đáp: “Chuyện này chú chắc đã hiểu lắm rồi.”

“Anh hiểu lắm cái gì? Chẳng lẽ mấy cái hóa đơn này, thiệp mừng này, ảnh chụp này,... đều là anh hiểu lắm? Thì cứ coi như đồng đó là anh hiểu lắm đi, nhưng cô ta nằm mơ gọi tên chú thì chính tai anh nghe thấy đấy.”

Anh cố gắng nói giảm nhẹ đi: “Gọi tên thì nói lên được điều gì chứ. Người nằm mơ rồi kêu tên máng người khác rất nhiều.”

“Hừ, nói câu này không sợ mất mặt chứ, lúc cô ta làm chuyện đó đều đòi tắt đèn rồi mới chịu làm, nếu anh không cho tắt thì cô ta cũng phải nhắm chặt mắt vào. Anh thấy cô ta hoàn toàn đang tơ tưởng ở đâu ấy chứ, định coi anh thành ai, tưởng anh không biết chắc?”

“Chú nói như vậy... đã phóng đại sự việc rồi.”

Thường Thắng nói: “Người anh em, chú yên tâm, huynh đệ như tay chân, đàn bà như quần áo, anh sẽ không vì một người đàn bà mà trở mặt với chú, anh càng không phải loại người hèn hạ, vì chuyện này mà đến cầu xin chú. Nếu bản thân anh không nắm giữ được trái tim của vợ mình, vậy chỉ trách anh vô dụng. Nhưng anh thấy chú chỉ là chiếm được ưu thế về mặt thời gian thôi, nếu cô ấy quen anh trước, chú chưa chắc đã lọt vào mắt cô ấy, vấn đề bây giờ là cô ấy quen chú trước mà lại không thành vợ của chú được, cho nên anh đã ở vào một vị thế bất lợi. liệu có thể nhờ chú nói rõ ràng thái độ cũng như lập trường hiện tại của chú cho cô ấy biết không? Tránh việc cô ấy cứ ở đấy ôm ấp mối tình si mà mơ tưởng, khiến cho hai nhà chúng ta đều khó sống.”

Đàm Duy tiến thoái lưỡng nan, nếu đáp ứng thỉnh cầu của Thường Thắng, anh cũng không có cách nào để nói với Tạ Di Hồng những lời như thế; không đáp ứng thỉnh cầu của Thường Thắng, Thường Thắng lại tưởng rằng anh với Tạ Di Hồng còn tơ tưởng đến nhau. Anh nghĩ một lúc rồi giải thích: “Chuyện này chú hiểu lầm rồi, anh với Tiểu Tạ không có bất cứ chuyện gì, những điều mà chú nói có thể chỉ là trùng hợp, hoặc là chú đã nghĩ quá thời.”

Thường Thắng có vẻ là người không để bị ý kiến của người khác lay chuyển, hoàn toàn không nghe anh giải thích, chỉ than thở: “Phụ nữ thật là kỳ quặc, cứ theo đuổi toàn những thứ cô ta không thể có được, càng xa với càng hay, một khi đã tóm được rồi thì chẳng coi ra cái giá gì.”

“Biết được điều ấy rồi thì không cần phiền lòng vì phụ nữ nữa.”

“Chúng ta đúng là “đứng nói không thấy mỗi eo”, chú cứ thử cuộc sống như thế mà xem, anh đảm bảo một ngày cũng không sống nổi. trên giường dưới giường, cô ta đều chẳng coi anh ra cái giá gì, trong mắt cô ta, anh chỉ là một tên tiểu nhân dựa hơi ba cô ta kiếm bát cơm, cô ta muốn đối xử với anh ra sao thì cứ việc, bởi vì trong mắt cô ta, mọi thứ của anh đều là ba cô ta cho, ông ta muốn lấy đi lúc nào cũng được...” Thường Thắng vừa nói, hai mắt bắt đầu rực lên ánh lửa, dường như ẩn chứa một nỗi phẫn nộ vô cùng lớn.

Đối với việc này, Đàm Duy cảm thấy Thường Thắng đã nói quá, nhưng cũng có thể không hoàn toàn là chuyện vô cớ, Thường Thắng đúng là được ba vợ sắp xếp vào làm ở công ty văn hóa đó. Anh không biết nên nói gì, quyết định giữ im lặng.

Thường Thắng thở dài, nói: “Anh biết tương lai của anh sẽ chẳng tốt đẹp gì, bởi vì sớm muộn anh cũng không chịu đựng nổi cái cuộc sống kiểu này, đợi tới ngày anh bắt đầu chống đối lại, chính là cái ngày mà anh với cô ta cắt đứt hoàn toàn, cũng chính là ngày anh mất đi kế sinh nhai của mình, ông bố của cô ta nhất định sẽ chinh anh thê thảm.”

“Chú đừng nghĩa mọi chuyện đáng sợ như vậy.”

“Không phải anh suy nghĩ chuyện đáng sợ, đây là kết luận anh có được sau khi qua lại bên nhà cô ta mấy lần, họ là những kẻ như vậy, tuyệt đối có thể làm những chuyện đó. Lời anh nói anh để lại đây, đến lúc đấy chú sẽ thấy anh nói không sai. Cuộc sống “ăn cơm nhà người, chịu người cai quản” thật sự vô cùng khó chịu, nên anh thà cùng mấy con điểm chung chạ còn hơn, chí ít trong mắt đám người đó, anh còn là tay đại gia, chỉ cần anh ném tiền ra thì anh muốn chơi chúng nó thế nào thì chơi.”

Đàm Duy thấy Thường Thắng tự đẩy mình vào vị trí người bị hại thì có chút dở khóc dở cười, chuyển chủ đề: “Anh thấy chú bây giờ vẫn nên về nhà đi, cố gắng trò chuyện với Tiểu Tạ, chú cứ ở lại nhà anh cũng không phải cách tốt.”

“Anh thật sự rất sợ trở về căn nhà đó, không có cảm giác về một mái nhà, chỉ có cảm giác như một thằng ăn mày. Già trẻ họ Tạ đều coi anh là thằng ngu, là thằng ăn xin. Nếu chú từng nhìn thấy bọn họ đối xử với ba mẹ anh ra sao, chú sẽ hiểu được cảm giác của anh lúc này. Nếu là chú, anh dám chắc chú sớm đã trở mặt rồi. bọn họ coi ba anh như lũ nhà quê, chê họ bẩn thỉu, chê họ nghèo, chê họ cục mịch...”

“Đây có thể chỉ là cảm giác của mình chú.”

“Không phải cảm giác, là sự thật! Mỗi lần mẹ anh tới ở vài ngày, Tạ Di Hồng lại bài xích bà, trước giờ chưa từng mở mồm gọi mẹ. Mẹ anh đi rồi, cô ta đem hết ga giường mẹ anh ngủ bỏ vào máy giặt để tẩy rửa khử trùng, như thể mẹ anh mắc loại bệnh truyền nhiễm nào vậy. Hừ, cô ta chê nhà anh quê mùa, vậy cô ta còn đem cái trinh trắng của mình cho thằng quê mùa này làm gì?”

“Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện đó nữa!”

“Người anh em, anh không nói với chú thì nói với ai? Còn ai có thể thấu hiểu anh? Đứa nào cũng nghĩ anh đặt nặng địa vị và của cải của gia đình cô ta, nghĩ anh là thằng xu nịnh quyền thế, bán rẻ chính mình, gia đình bọn họ đối xử với anh thế nào cũng đều do anh tự chuốc vào người. Nhưng chú hãy thành tâm nói xem, lúc anh theo đuổi cô ta, anh có biết ba cô ta làm quan chức thành phố không?”

Đàm Duy thật ra cũng biết Thường Thắng lúc ấy có biết hay không, nhưng Thường Thắng đã nói thế thì có thể là không biết thật. Anh có chút đồng cảm với cậu ta, liền an ủi: “Sự tình không tệ hại như chú tưởng tượng đâu, có thể là từ nhỏ Tiểu Tạ đã có ba mẹ cao sang nên mới hơi khó chiều.”

“Chú có phải vì cái tính ầm ương đó của cô ta nên mới chia tay không? Thế thì chú quá là thông minh, chú chơi đùa thân xác cô ta mà không dính hơi tanh, đây chính là cảnh giới cao nhất của việc chơi đùa với đàn bà. Anh đây có thể coi là cảnh giới chơi đùa thấp nhất, thân thể cô ta anh chẳng chơi đùa thỏa mãn nổi một lần, trái tim cô ta cũng chẳng vui vẻ gì mà trao cho anh, chỉ có giận dữ là cho không ít mà thôi.”

“Chú xem, chú xem, lại quay lại vấn đề đó rồi, anh nói với chú rồi, anh với cô ấy không có chuyện gì hết.”

“Cô ta không cho chú cái trinh tiết của cô ta thì có thể cho ai?”

Đàm Duy nghe xong liền cau mày.

Thường Thắng ra vẻ kỳ thị, nói tiếp: “Cô ta quả thật không cho chú? Lẽ nào đúng như cô ta nói, cô ta tự dùng tay phá để anh không được lợi?”

Đàm Duy dường như nghe thấy âm thanh của một thứ sắc nhọn khắc trên thủy tinh, có một sự bức bối khó nói nên lời, chỉ hận không thể khiến mình điếc luôn đi. Anh lắp bắp nói: “Chuyện... này... chú tốt nhất đừng... nói ở chỗ này... đây đều là... chuyện của chú... giữa vợ chồng chú với nhau...”

“Hừ, chuyện giữa vợ chồng anh ấy à? Nếu đúng là chuyện giữa vợ chồng bọn anh thì cái trinh tiết đó của cô ta đáng ra nên cho anh, nếu cô ta đã đem cho người khác, vậy thì chẳng còn là chuyện giữa vợ chồng bọn anh nữa. Có điều anh có thể rất thẳng thắn mà nói với chú, nếu cô ta cho chú, anh vẫn dễ chịu hơn một chút, rốt cuộc hai người vẫn là quen biết trước. nhưng nếu cô ta tự mình phá thì anh... thì anh... chú nói xem người phụ nữ này có ác độc hay không? Thà rằng tự mình phá cũng không để cho anh dù chỉ một chút tự trọng ti tiện nhất!”

“Cô ấy nhất định là nóng giận nên nói bừa thôi.”

“Nhưng đêm đầu tiên cô ta không chảy máu là thật.”

“Không chảy máu cũng không đồng nghĩa là...”

Thường Thắng ngắt lời anh: “Chú chỉ giỏi cao giọng dạy bảo người, nếu vợ chú trong đêm đầu tiên không chảy máu, thâm tâm chú có nghi ngờ hay không? Chú có dễ chịu hay không?”

“Anh chẳng có gì phải nghi ngờ cả.”

“Điều đó chứng tỏ rằng vợ chú có chảy máu, cho nên chú mới không nghi ngờ.”

Đàm Duy nghiêm túc nói: “Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, đều là chuyện riêng tư, không cần phải đem ra thảo luận.”

“Ha ha, anh vẫn chưa rõ đây rốt cuộc là chuyện riêng của ai? Anh biết là cái trinh tiết của vợ anh là trao cho chú, cô ta vì muốn che chở chú mới bịa ra chuyện đó để bịp anh. Cứ cho cô ta tự tay phá đi chẳng nữa, ắt là cũng phá trong tưởng tượng đang làm với chú. Ha ha, chú cũng thật giỏi tính toán, một mình chịu chơi được hai nàng gái trinh, lão đây chẳng làm được nàng nào. Có điều chú cứ chờ mà xem, anh sẽ chơi được một đứa, kiếp này không chơi được đứa gái trinh nào anh không phải họ Thường!”

“Anh thấy chú tốt hơn là nhanh về nhà đi, đừng có nghĩ mấy chuyện không đâu nữa.”

Thường Thắng thở dài, đáp: “Nếu anh chỉ muốn chơi một đứa gái trinh thì sớm xong việc rồi. Quê anh có không biết bao nhiêu cô đang chờ người tới rước đi, giống như anh có công việc ở thành phố, chỉ cần anh cho chút tiền hoặc đáp ứng cho bọn họ lên thành phố làm việc thì anh muốn chơi bao nhiêu cũng được. Có điều anh nói thật với chú, Thường Thắng anh vẫn có chút thương thức, dùng tiền mua được thì chẳng là cái quái gì, anh nói kiếp này nhất định phải chơi được gái trinh tức là phải làm thật sự chứ không phải thứ dùng tiền mua được.”

“Đã kết hôn rồi còn nghĩ tới những chuyện vô nghĩa đó làm gì?”

“Kết hôn rồi nhưng lại không cưới được gái trinh, ấy chính là gút mắc trong lòng anh. Lại nói, đàn ông đã kết hôn thì không còn là đàn ông chắc? Không còn lòng tự tôn chinh phục chắc? Không nên hưởng thụ một chút hương vị tán tỉnh? Nếu kết hôn rồi thì phải buộc chặt mình vào một người phụ nữ, một đời một kiếp chỉ có thể ngủ với một người phụ nữ, vậy có thằng đàn ông nào muốn kết hôn nữa?” Thường Thắng hùng hổ nói: “Chẳng lẽ chú không muốn ném thử hương vị của người phụ nữ khác ngoài vợ mình sao?”

“Chưa từng nghĩ tới.”

“Vậy chú không phải đàn ông rồi.”

“Không phải đàn ông thì không phải đàn ông, anh thấy ra ngoài tìm hoa văn liễu thì có gì hay.”

Thường Thắng tươi tỉnh đáp: “Đây là bởi chú chưa từng đi tìm hoa, chưa từng văn liễu, chú tìm một, hai lần rồi sẽ biết cái hay trong đó. Mấy thứ hoa văn liễu ấy không giống vợ đâu. Vợ đều là phụ nữ nhà lành, sống chuẩn mực, mà đàn bà chuẩn mực, trên giường sẽ chẳng có gì thú vị, đều nằm chết cứng ở đó, ngậm chặt miệng chỉ muốn chú nhanh nhanh giao hàng rồi biến. Đám hoa văn liễu non kia thì khác, người ta kiếm miếng ăn, có trình độ nghiệp vụ, nếu không thì chẳng kiếm được tiền. Chú muốn làm gì bọn họ cũng có thể làm...”

“Mấy chuyện này chú với vợ chú cũng không phải không thể làm.”

“Vợ chú cũng đề cho chứ làm? Vậy cô ấy đúng là một phụ nữ phi thường, có thể đổi nghề rồi. Ở bên ngoài bán bảo hiểm học được cách sống phóng khoáng hơn?”

“Chú đừng nói vợ anh.”

“Chẳng qua anh cảm thấy vợ chú với vợ anh khác nhau, cốt cách so với vợ anh... còn lãng lơ hơn.”

“Đã bảo chú đừng chắc tới vợ anh, sao chú càng nói vậy.”

“Chú đừng coi “lãng lơ” là một từ xấu, trước kia nhà văn chẳng phải cũng được gọi là “văn nhân tao khách” sao? Anh đây chỉ có ý nói vợ chú có sự mê hoặc của phụ nữ, không phải có ý nói xấu cô ấy, chú nóng cái gì?”

Đàm Duy đứng bật dậy, đuổi khách: “Anh phải đón Tiểu Băng, chú cũng về đi!”

“Đi đâu đón Tiểu Băng? Tiểu Băng không phải đang cùng người xưa vui vẻ sao? Lúc này tới tìm chú, vừa khéo gặp anh ta tới tìm Tiểu Băng, anh ta vừa nói mình họ Lục, anh liền biết ngay là tay tình cũ của Tiểu Băng.”

Đàm Duy giận tới hai mắt bốc hỏa. không biết là giận ai, giận Thường Thắng nói lung tung hay là giận Tiểu Lục đến giờ vẫn tơ tưởng không chịu thôi, hay là giận Tiểu Băng đã cùng Tiểu Lục có một quãng thời gian như thế, có thể giận nhất là vì anh lúc này trở nên yếu đuối vì Tiểu Băng đúng là đang ở bên người cũ.

Thường Thắng gợi ý: “Đừng tức giận, đừng tức giận! Gặp phải chuyện như vậy có tức cũng chẳng làm được gì. Dù sao thì hai chúng ta hôm nay cũng là hai gã bị vợ vứt bỏ, chẳng bằng chúng ta cùng tìm cách trả đũa lại.”

Đàm Duy thật ra cũng biết Thường Thắng lúc ấy có biết hay không, nhưng Thường Thắng đã nói thế thì có thể là không biết thật. Anh có chút đồng cảm với cậu ta, liền an ủi: “Sự tình không tệ hại như chú tưởng tượng đâu, có thể là từ nhỏ Tiểu Tạ đã có ba mẹ cao sang nên mới hơi khó chiều.”

“Chú có phải vì cái tính ầm ương đó của cô ta nên mới chia tay không? Thế thì chú quá là thông minh, chú chơi đùa thân xác cô ta mà không dính hơi tanh, đây chính là cảnh giới cao nhất của việc chơi đùa với đàn bà. Anh đây có thể coi là cảnh giới chơi đùa thấp nhất, thân thể cô ta anh chẳng chơi đùa thỏa mãn nổi một lần, trái tim cô ta cũng chẳng vui vẻ gì mà trao cho anh, chỉ có giận dữ là cho không ít mà thôi.”

“Chú xem, chú xem, lại quay lại vấn đề đó rồi, anh nói với chú rồi, anh với cô ấy không có chuyện gì hết.”

“Cô ta không cho chú cái trinh tiết của cô ta thì có thể cho ai?”

Đàm Duy nghe xong liền cau mày.

Thường Thắng ra vẻ kỳ thị, nói tiếp: “Cô ta quả thật không cho chú? Lẽ nào đúng như cô ta nói, cô ta tự dùng tay phá để anh không được lợi?”

Đàm Duy dường như nghe thấy âm thanh của một thứ sắc nhọn khắc trên thủy tinh, có một sự bức bối khó nói nên lời, chỉ hận không thể khiến mình điếc luôn đi. Anh lắp bắp nói: “Chuyện... này... chú tốt nhất đừng... nói ở chỗ này... đây đều là... chuyện của chú... giữa vợ chồng chú với nhau...”

“Hừ, chuyện giữa vợ chồng anh ấy à? Nếu đúng là chuyện giữa vợ chồng bọn anh thì cái trinh tiết đó của cô ta đáng ra nên cho anh, nếu cô ta đã đem cho người khác, vậy thì chẳng còn là chuyện giữa vợ chồng bọn anh nữa. Có điều anh có thể rất thẳng thắn mà nói với chú, nếu cô ta cho chú, anh vẫn dễ chịu hơn một chút, rốt cuộc hai người vẫn là quen biết trước. nhưng nếu cô ta tự mình phá thì anh... thì anh... chú nói xem người phụ nữ này có ác độc hay không? Thà rằng tự mình phá cũng không để cho anh dù chỉ một chút tự trọng ti tiện nhất!”

“Cô ấy nhất định là nóng giận nên nói bừa thôi.”

“Nhưng đêm đầu tiên cô ta không chảy máu là thật.”

“Không chảy máu cũng không đồng nghĩa là...”

Thường Thắng ngắt lời anh: “Chú chỉ giỏi cao giọng dạy bảo người, nếu vợ chú trong đêm đầu tiên không chảy máu, thâm tâm chú có nghi ngờ hay không? Chú có dễ chịu hay không?”

“Anh chẳng có gì phải nghi ngờ cả.”

“Điều đó chứng tỏ rằng vợ chú có chảy máu, cho nên chú mới không nghi ngờ.”

Đàm Duy nghiêm túc nói: “Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, đều là chuyện riêng tư, không cần phải đem ra thảo luận.”

“Ha ha, anh vẫn chưa rõ đây rốt cuộc là chuyện riêng của ai? Anh biết là cái trinh tiết của vợ anh là trao cho chú, cô ta vì muốn che chở chú mới bịa ra chuyện đó để bịp anh. Cứ cho cô ta tự tay phá đi chẳng nữa, ắt là cũng phá trong tưởng tượng đang làm với chú. Ha ha, chú cũng thật giỏi tính toán, một mình chịu chơi được hai nàng gái trinh, lão đây chẳng làm được nàng nào. Có điều chú cứ chờ mà xem, anh sẽ chơi được một đứa, kiếp này không chơi được đứa gái trinh nào anh không phải họ Thường!”

“Anh thấy chú tốt hơn là nhanh về nhà đi, đừng có nghĩ mấy chuyện không đâu nữa.”

Thường Thắng thở dài, đáp: “Nếu anh chỉ muốn chơi một đứa gái trinh thì sớm xong việc rồi. Quê anh có không biết bao nhiêu cô đang chờ người tới rước đi, giống như anh có công việc ở thành phố, chỉ cần anh cho chút tiền hoặc đáp ứng cho bọn họ lên thành phố làm việc thì anh muốn chơi bao nhiêu cũng được. có điều anh nói thật với chú, Thường Thắng anh vẫn có chút thương thức, dùng tiền mua được thì chẳng là cái quái gì, anh nói kiếp này nhất định phải chơi được gái trinh tức là phải làm thật sự chứ không phải thứ dùng tiền mua được.”

“Đã kết hôn rồi còn nghĩ tới những chuyện vô nghĩa đó làm gì?”

“Kết hôn rồi nhưng lại không cưới được gái trinh, ấy chính là gút mắc trong lòng anh. Lại nói, đàn ông đã kết hôn thì không còn là đàn ông chác? Không còn lòng tự tôn chinh phục chác? Không nên hưởng thụ một chút hương vị tán tỉnh? Nếu kết hôn rồi thì phải buộc chặt mình vào một người phụ nữ, một đời một kiếp chỉ có thể ngủ với một người phụ nữ, vậy có thằng đàn ông nào muốn kết hôn nữa?” Thường Thắng hùng hổ nói: “Chẳng lẽ chú không muốn ném thử hương vị của người phụ nữ khác ngoài vợ mình sao?”

“Chưa từng nghĩ tới.”

“Vậy chú không phải đàn ông rồi.”

“Không phải đàn ông thì không phải đàn ông, anh thấy ra ngoài tìm hoa văn liễu thì có gì hay.”

Thường Thắng tươi tỉnh đáp: “Đây là bởi chú chưa từng đi tìm hoa, chưa từng văn liễu, chú tìm một, hai lần rồi sẽ biết cái hay trong đó. Mấy thứ hoa với liễu ấy không giống vợ đâu. Vợ đều là phụ nữ nhà lành, sống chuẩn mực, mà đàn bà chảnh mực, trên giường sẽ chẳng có gì thú vị, đều nằm chết cứng ở đó, ngậm chặt miệng chỉ muốn chú nhanh nhanh giao hàng rồi biến. đám hoa tươi liễu non kia thì khác, người ta kiếm miếng ăn, có trình độ nghiệp vụ, nếu không thì chẳng kiếm được tiền. Chú muốn làm gì bọn họ cũng có thể làm...”

“Mấy chuyện này chú với vợ chú cũng không phải không thể làm.”

“Vợ chú cũng đề cho chứ làm? Vậy cô ấy đúng là một phụ nữ phi thường, có thể đổi nghề rồi. Ở bên ngoài bán bảo hiểm học được cách sống phóng khoáng hơn?”

“Chú đừng nói vợ anh.”

“Chẳng qua anh cảm thấy vợ chú với vợ anh khác nhau, cốt cách so với vợ anh... còn lẳng lơ hơn.”

“Đã bảo chú đừng chửi tới vợ anh, sao chú càng nói vậy.”

“Chú đừng coi “lẳng lơ” là một từ xấu, trước kia nhà văn chẳng phải cũng được gọi là “văn nhân tao khách” sao? Anh đây chỉ có ý nói vợ chú có sự mê hoặc của phụ nữ, không phải có ý nói xấu cô ấy, chú nóng cái gì?”

Đàm Duy đứng bật dậy, đuổi khách: “Anh phải đón Tiểu Băng, chú cũng về đi!”

“Đi đâu đón Tiểu Băng? Tiểu Băng không phải đang cùng người xưa vui vẻ sao? Lúc này tới tìm chú, vừa khéo gặp anh ta tới tìm Tiểu Băng, anh ta vừa nói mình họ Lục, anh liền biết ngay là tay tình cũ của Tiểu Băng.”

Đàm Duy giận tới hai mắt bốc hỏa. không biết là giận ai, giận Thường Thắng nói lung tung hay là giận Tiểu Lục đến giờ vẫn tơ tưởng không chịu thôi, hay là giận Tiểu Băng đã cùng Tiểu Lục có một quãng thời gian như thế, có thể giận nhất là vì anh lúc này trở nên yếu đuối vì Tiểu Băng đúng là đang ở bên người cũ.

Thường Thắng gợi ý: “Đừng tức giận, đừng tức giận! Gặp phải chuyện như vậy có tức cũng chẳng làm được gì. Dù sao thì hai chúng ta hôm nay cũng là hai gã bị vợ vứt bỏ, chẳng bằng chúng ta cùng tìm cách trả đũa lại.”

18. Chương 18

Đàm Duy hỏi: “Trả đũa thế nào?”

“Đương nhiên là “lấy mắt trả mắt, lấy răng trả răng”, bọn họ tìm người đàn ông khác, chúng ta cũng tìm người phụ nữ khác. Còn có cách trả đũa nào khác không?”

“Gọi gái? Chú không sợ bẩn à?”

Đúng lúc này Tiểu Băng về, nếu không Đàm Duy thật không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì. Thời anh với Thường Thắng còn đi học cũng không phải là bạn bè thân thiết gì, Thường Thắng lúc đó được coi là “người của Đảng”, còn anh lại là kẻ mù tịt về chính trị. Hai người bọn anh cùng tới Đại học A dạy học nên mới thành bạn, về sau lại vì quan hệ giới thiệu, mai mối đôi bên, chốc lát đã thành chỗ có giao tình, nhưng cả hai đều không quá hiểu nhau chứ đừng nói đến chuyện đánh giá.

Hôm nay anh cũng chỉ nhìn nhận cậu ta với vai trò là bạn học, còn là chồng của đồng nghiệp, hơn nữa anh biết Thường Thắng đã giúp giới thiệu cho Tiểu Băng mua bảo hiểm, cho nên anh mới ngồi tiếp chuyện. Thường Thắng không nói đến Tiểu Băng thì không sao, vừa nhắc đến Tiểu Băng là anh chỉ muốn nổi cáu, đã nhin mấy lần rồi, nếu nhin nữa chắc sẽ nổ tung mắt.

Tiểu Băng nhìn thấy Thường Thắng, cười nói: “A, thảo nào Đàm Duy vội vàng về nhà, em còn tưởng có em nào đang đợi anh ấy, hóa ra là anh đang đợi à? Di Hồng đâu? Sao anh lại vứt cô ấy ở nhà một mình như vậy?”

“Anh nào có vứt cô ấy ở nhà? Là cô ấy đuổi anh ra ngoài đấy chứ!”

Đàm Duy sơ Tiểu Băng hỏi nữa hỏi mãi, lại kích thích miệng lưỡi Thường Thắng khiến cậu ta phun sạch mấy cái suy luận lung tung cho Tiểu Băng, vội nói: “Thường Thắng, anh thấy chú vẫn nên mau về nhà đi, càng ở ngoài lâu, Tiểu Tạ sẽ càng giận.”

Tiểu Băng cũng nói: “Mau về đi, mau về đi, chỗ của bọn em không chứa chấp tội phạm trốn tù. Về rồi thì cung phụng Di Hồng cho tốt vào nhé. Vợ chồng cãi nhau chớ ghi thù, đem về gối hoa kê chung đầu.”

Thường Thắng cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy cáo từ: “Được rồi, mấy người không thu nhận tôi, tôi cũng không làm phiền nữa. Mua cái nhà đó tôi cũng bỏ tiền, cô ta chẳng có tư cách tống cổ tôi.”

Tiểu Băng a dua nói: “Đúng rồi, đúng rồi! Sau này dù cô ấy đuổi thế nào, anh cũng đừng đi, cứ bám chặt ở đây, cô ấy có ăn thịt được anh đâu!”

Thường Thắng đi rồi, Tiểu Băng đùa: “Chà, em ở ngoài đã nghe được tiếng anh ấy cao giọng diễn thuyết, đang nói cái gì mà “nhà văn tao khách” đúng không?”

“Sao em biết?”

“Hi hi, kể từ khi anh ấy chịu trách nhiệm biên soạn cái cuốn sách gì gì đó thì cứ như bị trúng tà ấy, gặp ai cũng diễn thuyết về cuốn sách đó, có lần diễn thuyết quá hăng say nửa đuổi khách của em chạy mất. May mà hôm nay em về sớm, nếu không nghe anh ấy diễn thuyết tiếp, chắc chắn anh sẽ biến thành một “văn nhân tao khách”, chạy đi tìm gái lầu xanh cao cấp mất rồi.”

“Em gọi thế này là về sớm à? Sắp mười giờ rồi, một cốc cà phê uống đến một tiếng đồng hồ? Anh thấy em ngẫu nhiên gặp lại tình xưa nên khó dứt áo bỏ đi đấy.”

Tiểu Băng nhắc nhở anh: “Đến cả Tiểu Lục mà anh cũng ghen? Quá không đáng! Sao anh ta có thể so với anh được, vốn không cùng một đẳng cấp mà! Hôm nay ở tiệm cà phê, hai người các anh đứng cạnh nhau càng rõ hơn. Ông xã em cao lớn hùng vĩ, anh ta tính là gì? Bé tí tẹo?”

“Em nói nghe rất bùi tai, thế sao còn vứt bỏ “cao lớn hùng vĩ” chạy đi hẹn hò với cái anh “bé tí tẹo” của em?”

“Em vứt bỏ anh khi nào? Là anh tự bỏ chạy chứ! Hi hi, em biết anh nuốt không nổi cái thứ tiếng Anh giả hiệu của anh ta, em cũng không chịu được, nhưng mà ba mẹ em muốn nhờ anh ta liên hệ giúp em trai em ra nước ngoài, cho nên ngoài mặt em vẫn phải thoải mái mới được.”

Anh thấy Tiểu Băng đối phó với Tiểu Lục chỉ vì việc em trai cô đi du học, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều, có điều vẫn tận dụng cơ hội hỏi một câu: “Anh ta... sao lại có sổ di động của em?”

Tiểu băng cười, đáp: “Em đoán ngay được là anh sẽ hỏi câu này mà! Anh đấy, bình thường cứ giả vờ cao thượng lắm, đến thời điểm mấu chốt thì ghen tuông lung tung. Nói anh biết nhé, sổ di động của em là anh ta hỏi ba mẹ em mới biết được.”

Điều này anh khá tin tưởng, bởi vì mẹ Tiểu Lục là đồng nghiệp với ba mẹ vợ, ba mẹ vợ anh lại một lòng muốn đưa con trai ra nước ngoài du học, đối với người ở nước ngoài về tỏ ra ân cần như thế cũng dễ hiểu thôi. Anh hỏi: “Anh ta hẹn với em... hôm nay đến hả?”

“Anh ta nói từ Mỹ về mang cho em ít quà, cho nên em nói anh ta khoảng chín giờ đến, nhưng em nói xong liền quên mất, anh vừa nói mời em đi ăn, em liền chạy theo anh, kết quả là bắt anh ta leo cây.”

“Anh ta cho em quà gì?”

Tiểu Băng cười hi hi, lấy từ túi ra vài thứ: “Anh ta tặng mấy cái quần tất, còn có hai đôi son, chắc chắn là hàng bách hóa.”

Anh thấy đồ Tiểu Lục tặng đều là những thứ gần với người, trong lòng hơi khó chịu, trào phúng nói: “Thế sao không nhanh nhanh mặc thứ quần liền thân người ta tặng đi?”

“Quần liền thân cái gì? Là quần tất, em vốn có mặc loại này đâu, chẳng thoáng, chẳng dễ chịu gì cả...” Tiểu Băng vừa nói vừa ném luôn quần tất Tiểu Lục tặng vào tủ quần áo, sau đó lấy ra một chiếc son, vẩy ra một chút rồi thoa lên môi mấy cái, đột nhiên ôm chầm lấy anh, hôn lên mặt anh một cái, kêu lớn: “Quả không ngoài dự đoán của em, hàng bách hóa, ở đâu cũng bán.” Tiểu Băng nói xong liền ném hai chiếc son vào thùng rác.

Anh tìm tờ giấy ăn, vừa lau mặt vừa hỏi: Bọn em hôm nay đã nói chuyện xong chưa?”

“Nói gì cơ? Chuyện em trai em đi du học à? Có nói một chút, cũng chưa hẳn đã nói xong. Ba mẹ anh em mời anh ta cuối tuần này tới nhà ăn cơm, coi như là đón gió tẩy trần, sẵn tiện nhờ anh ta ở bên bên Mỹ liên hệ giúp đỡ em trai em vụ du học. ba mẹ bảo chúng mình phải qua nhà đón khách... Nhất định phải đi đấy!”

Anh vừa nghe xong, đầu liền đau nhức, cái gã Tiểu Lục này cứ như hồn ma bóng quỷ bám đuôi, rốt cuộc là muốn bám đến bao giờ đây?

19. Chương 19

Em vợ của Đàm Duy tên là Trang Khiêm, sắp tốt nghiệp đại học, rất muốn đi du học, nói là trên lớp công dân hạng nhất đều đang làm thủ tục đi du học, công dân hạng hai mới tính chuyện làm nghiên cứu sinh trong nước. Tiểu Khiêm đương nhiên muốn làm công dân hạng 1 nên cũng đi thi TOEFL với GRE, nhưng thành tích GRE không lý tưởng, nộp đơn cũng được một thời gian rồi nhưng vẫn chưa nhận được giấy báo trúng tuyển, giờ rất sốt ruột.

Đàm Duy biết ba mẹ vợ coi chuyện ra nước ngoài là vấn đề trọng đại, trong số đồng nghiệp của họ có vài người có con cái xuất ngoại, chuyện lưu truyền giữa các đồng nghiệp với nhau trở thành giai thoại. Ba mẹ vợ của anh còn có một đồng nghiệp có cô con gái gả ột du học sinh Mỹ về thăm gia đình, kết hôn chưa lâu lại ra nước ngoài, chuyện này sau cũng trở thành giai thoại trong đám đồng nghiệp. Ba mẹ vợ thường xuyên đem chuyện xuất ngoại ra treo sẵn bên miệng, tuy chỉ là nói chuyện Tiểu Khiêm xuất ngoại, chuyện con cái đồng nghiệp ra nước ngoài nhưng Đàm Duy mỗi lần nghe xong đều cảm thấy họ đang có ý thức giục anh.

Khi anh còn đi học cũng không phải chưa từng nghĩ đến chuyện ra nước ngoài, nhưng anh nghe nói chuyên ngành của anh ở nước ngoài khó kiếm việc, hơn nữa ba mẹ chỉ có một đứa con trai là anh, sức khỏe của ba mẹ anh lại không tốt, không chỉ không nỡ để anh ra nước ngoài, ngay cả để anh đi làm việc ở xa cũng không nỡ, cho nên anh vừa tốt nghiệp xong liền trở về cắm rễ ở thành phố A.

Anh vừa bắt đầu làm việc, trường học cứ ba ngày hai bận lại hô hào tuyển dụng, nói là Đại học B là học viện trọng điểm, năng lực của đội ngũ giáo viên phải được nâng cao, mục tiêu cuối cùng đó là tất cả giáo viên phải có bằng tiến sĩ... Tuy rằng tuyển tới tuyển lui, cuối cùng vẫn là tuyển lại một loạt giáo viên, nhưng mỗi lần như thế lại khiến cho các giảng viên đang làm việc nơm nớp, cứ như sợ bất cứ lúc nào kế sinh nhai của mình cũng bị “tuyển” đi mất.

Đàm Duy lúc đó có suy nghĩ “quan bức dân phản, không phản không được”, chuẩn bị đánh một trận quyết định, cũng làm thủ tục du học tự túc. Nhưng đúng lúc đó giáo sư Viên lại đưa ra đề nghị hướng dẫn, đặc biệt lôi kéo anh học tiến sĩ tại chức, anh thấy đi học cũng chẳng thiệt thòi gì, bèn đi học tiến sĩ tại chức. Về sau quen biết Tiểu Băng rồi lại chỉ một lòng nghĩ tới chuyện yêu đương, kết hôn, việc xuất ngoại cũng bị ném luôn ra sau đầu.

Kể từ khi Tiểu Khiêm bắt đầu có dự định ra nước ngoài, ba mẹ vợ anh cứ nói mãi vấn đề này. Anh với Tiểu Băng trước kia cứ đến cuối tuần lại lần lượt tới ăn cơm cùng ba mẹ hai nhà, nhưng vì anh sợ cái chủ đề “xuất ngoại” này quá, có lúc cứ hết lùi lại hoãn không dám tới nhà ba mẹ vợ. Tiểu Băng về mặt này rất quan tâm tới anh, lúc anh không hăng hái cô cũng không ép buộc, luôn chủ động đề nghị không đi ăn cơm nữa, sau đó gọi điện báo ba mẹ một tiếng, nói là cuối tuần rất bận có tiệc xã giao, thế là hai người không cần đến nhà ba mẹ vợ anh nữa.

Nhưng mà cuối tuần này hiển nhiên là trốn không được, ba mẹ vợ đã có lời, nhất định phải đi, làm con rể dù có to gan đến mấy cũng không dám để lỡ ngày này. Anh nghĩ nếu đã trốn không thoát, chẳng thà quyết tâm phóng khoáng mà đồng ý đi, liền nói với Tiểu Băng: “Vây cuối tuần chúng mình qua sớm giúp ba mẹ nhé, phải mua chút ăn gì? Em nói ba mẹ lên thực đơn đi, trên đường đi chúng mình mua rồi mang đến là được.”

Tiểu Băng rất vui, ôm lấy anh hôn lấy hôn để, đến mức khiến anh phát ngượng, đây vốn là việc con rể như anh nên làm, bây giờ anh làm như vậy dường như lại là chuyện khiến Tiểu Băng rất hạnh diện.

Tuy anh ngoài miệng nói đồng ý đi tiếp khách nhưng trong lòng lại rất hoang mang, giống như cô con dâu xấu xí lần đầu ra mắt mẹ chồng. Sự xuất hiện của Tiểu Lục khiến anh nảy sinh một loại cảm giác tự ti, tựa như anh ở trong một đám đông nhân tài mà mưu cầu một chức quan nhỏ, trước giờ trà trộn rất tốt, tốt đến mức mà chính bản thân cũng bị ảo tưởng rằng năng lực mình rất xứng đáng với chức vị, nhưng đột nhiên, một kẻ có thực tài xuất hiện cũng tranh chức vị đó, kẻ đó có thể nói là sinh ra để đứng ở vị trí ấy. Anh liền bị lột mặt nạ, trái tim trống rỗng, thấy mình thấp cổ bé họng, hình như tháng ngày “thêm vào đủ phần” của mình đã chấm dứt, rất nhanh thôi sẽ bị người khác đuổi khỏi vị trí này.

Anh cảm thấy giữa Tiểu Băng và Tiểu Lục vẫn có chút tình cũ chưa dứt, điều này khiến anh bắt đầu nghi ngờ động cơ của Tiểu Băng, khi lựa chọn anh lúc đầu. Có lẽ Tiểu Băng “một năm bị rần rần, mười năm sợ dây thừng”, bị kẻ xuất ngoại là Tiểu Lục bỏ rơi nên mới chọn anh, người không có sự định xuất ngoại. Nhưng anh tính ba mẹ vợ anh có thể “không sợ dây thừng”, càng vì không xuất ngoại được mà mất mặt, càng phải tìm cách xuất ngoại để cứu vãn. Tiểu Băng chỉ có tìm được anh chàng nào xuất ngoại mới có thể báo được mối thù với Tiểu Lục.

Anh rất hổ thẹn khi bản thân không thể thay Tiểu Băng lấy lại thể diện đã mất, bởi vì anh chỉ vừa mới ý thức được điểm này, trước đây hoàn toàn không nghĩ đến. Tiểu Băng nói đối với anh nhất kiến chung tình, anh liền rất thật thà, không chút ngại ngùng cho rằng cô nhất kiến chung tình với anh thật, bản thân cảm thấy mỹ mãn đến mức khó nói nên lời, tự tin mù quáng để rồi rơi vào tình thế tức cười này.

Đều là tai họa do Tiểu Lục gây ra, nếu anh ta không chạy đến tìm Tiểu Băng, anh sẽ không cảm thấy tay học tiến sĩ trong nước như mình có điểm gì không tốt, anh sẽ cảm thấy Tiểu Băng rất yêu anh, ba mẹ vợ dường như rất vừa ý anh. Nhưng bây giờ Tiểu Lục về rồi, hơn nữa lại tới tìm Tiểu Băng, ba mẹ vợ nhất định sẽ hỏi hặn sao lại vội vàng gả con gái ột tên tiến sĩ quê mùa, nếu không như thế, Tiểu Băng bây giờ có thể cưới được một anh chàng tiến sĩ bên Tây rồi.

Lòng anh đầy hy vọng hỏi Tiểu Băng: “Chẳng phải em nói Tiểu Lục anh ta... không tìm được việc ở Mỹ sao? Sao anh ta có thể giúp Tiểu Khiêm liên hệ với trường bên Mỹ được?”

“Anh ta tìm được việc ở Mỹ rồi, bây giờ nhân lúc chờ phỏng vấn thì về chơi vài hôm. Anh ta nói nếu đã phỏng vấn rồi thì không dễ dàng về nước nữa, nghe nói năm đầu tiên là cái OPT (1) gì đấy, làm visa cũng không dễ.”

Tin tức này vượt khỏi dự liệu của anh, đối với anh quá bất lợi. Nếu Tiểu Lục không tìm được việc ở Mỹ, thậm chí về nước thì trong mắt ba mẹ vợ anh, anh ta cũng chẳng hơn anh là mấy, nhưng nếu người ta tìm được việc ở Mỹ rồi thì chuyện sẽ khác. Một người là tiến sĩ nội, hơn nữa chỉ là tại chức, lại còn chưa nhận được bằng nữa... Tiểu Lục kia mỗi năm tính ra cũng kiếm được năm mươi nghìn đô, cỡ mấy trăm nghìn tệ, mà anh cách cái mốc mấy trăm nghìn ấy còn xa lắm, cả đời này chẳng biết có thể đạt được hay không.

Niềm an ủi duy nhất đó là Tiểu Băng vẫn cho rằng anh mạnh hơn Tiểu Lục, nhưng anh suy nghĩ cẩn thận, phát hiện Tiểu Băng thật ra tàng bốc anh một chuyện: chiều cao. Tiểu Lục không cao bằng anh nhưng anh ta cũng không thấp, khoảng tầm 1m74 thì phải. So với chiều cao của Tiểu Băng cũng rất hợp. Chồng thôi mà, có phải cái cột điện đầu, cao để làm gì kia chứ? Nói như vậy, có lẽ Tiểu Băng chẳng qua chỉ đang vỗ về anh, đem hết tâm sức ra để tìm thể mạnh của anh so với Tiểu Lục, nhưng nơi nào đó sâu thẳm trong lòng cô nhất định đã biết anh chẳng có điểm nào bì kịp Tiểu Lục cả.

Đêm hôm đó Tiểu Băng rất vui vẻ, quần lấy anh đòi làm “chuyện ấy”. Trong lòng anh nghi ngờ, không biết có phải nhiệt tình của Tiểu Băng bị Tiểu Lục kích thích, không có chỗ phát tiết đành phải chọn anh hay không. Nhưng cơ thể anh dường như chẳng cần phân rõ trắng đen ra sao, chỉ cần “cơ sở” vừa “kêu gọi”, “lão nhân gia” đã vội vàng “đến” ngay.

Ngày hôm sau, khi Đàm Duy lên lớp nhìn thấy Tạ Di Hồng, thấy cô như chẳng có chuyện gì, hoàn toàn không nhìn ra là tối qua cãi nhau với chồng. Anh đoán Thường Thắng đã không nói với cô những lời kiểu như “Đàm Duy không hề thừa nhận có quá khứ với cô, là cô tự mình đa tình thì có”, trong lòng lại nảy sinh một tia cảm kích đối với Thường Thắng. nếu Thường Thắng nói với cô ấy mấy lời đó thì thật quá tàn nhẫn, anh thậm chí có chút hối hận vì hôm qua đã quá tích cực biện minh rằng giữa mình và Tạ Di Hồng không có chuyện gì, kỳ thực không cần nói toạc ra như thế, cứ giữ lại một chút để Thường Thắng nghi ngờ, có lẽ như vậy đối với lòng tự trọng và tình cảm của Di Hồng sẽ đỡ bị tổn thương hơn chẳng?

Buổi trưa, người ở phòng thí nghiệm đều về nhà ăn cơm, anh có thí nghiệm chưa hoàn thành, có lẽ phải mất nửa tiếng nữa mới về nhà ăn được. Nhưng Tạ Di Hồng đã mua hai hộp cơm, đưa một hộp cho anh, nói: “Chắc cậu không thể xong ngay thí nghiệm này đâu, tôi mua giúp cậu một hộp.”

Anh cảm động vô cùng, cũng rất xấu hổ, bởi vì nhà Tạ Di Hồng khá xa, buổi trưa thường không về nhà ăn cơm. Nhà anh gần trường như thế, trước nay chưa từng mời cô về nhà ăn trưa nhưng cô không hề để bụng, thấy anh chưa làm xong thí nghiệm liền giúp anh mua cơm.

Anh vội vã đón lấy hộp cơm đặt lên bàn, lập tức móc tiền ra trả cô. Nhưng cô tinh mắt nhanh tay, nhanh chóng chặn ngay bàn tay anh đang rút tiền. “Đừng có ra về nữa, còn làm thế tôi giận đấy.”

Tay cô vừa chạm tới anh, mặt anh đã đỏ bừng, ngay chính anh cũng thấy kỳ lạ, Tạ Di Hồng trước kia cũng chẳng phải chưa từng chạm vào tay anh, có lần anh để tiền vào ngăn kéo bàn làm việc của cô, cô còn nhân lúc anh không chú ý, một tay từ đằng sau bá cổ anh, tay kia nhét tiền vào túi quần anh. Nhưng trước giờ, anh chưa từng hoảng hốt như vậy, càng chưa từng đỏ mặt, bây giờ đúng là chẳng ra sao.

Dường như Tạ Di Hồng nhận ra anh đỏ mặt, vội buông tay ra, trở về bàn ngồi xuống ăn cơm, anh cũng bê hộp cơm tới ăn cùng. Có một lúc, hai người không ai nói gì, trong phòng thí nghiệm hết sức yên tĩnh, đến mức ngay cả tiếng nhai nuốt anh cũng dễ thấp, chỉ ngại bị cô nghe thấy âm thanh không lịch sự ấy.

Vẫn là Tạ Di Hồng phá vỡ sự im lặng: “Sao thế? Đồ ăn có hợp khẩu vị của cậu không?”

Anh mới nãy nào có để ý hương vị thế nào, nghe thấy câu hỏi này liền đáp vội: “Rất ngon, rất ngon...”

“Hôm qua Thường Thắng chạy tới chỗ cậu à?”

“Ừ...”

“Sáng nay anh ta đi lúc nào?”

Anh vừa nghe lời này liền biết Thường Thắng đêm qua không về nhà, không biết nên trả lời ra sao, bởi vì anh không rõ cô đã biết được bao nhiêu sự tình. Cuối cùng anh không chống lại được ánh mắt dò hỏi của cô, cố tỏ ra cứng cỏi đáp một tiếng: “Từ rất sớm.”

Tạ Di Hồng nhìn anh một cái, nói: “Cậu hôm nay có chuyện gì vậy? Cứ bày ra cái vẻ mặt như nhìn một cô vợ bị bỏ rơi mà nhìn tôi. Cậu đừng có hiểu lầm, đêm qua không phải anh ta bỏ nhà đi, là tôi đuổi đi đấy. Ai vứt bỏ ai, cậu nên làm cho rõ rồi hãy bày tỏ sự thương hại.”

Anh cẩn thận đáp: “Tôi cảm thấy... cậu đuổi cậu ta đi không hay lắm... rất... khiến cậu ta bị tổn thương...”

“Cậu có biết thế nào là làm tổn thương một người không?” Tạ Di Hồng cười hi hi, nói: “Cậu là kẻ không có tư cách nói câu này nhất, tôi làm tổn thương người ta ở ngoài sáng, cậu làm việc đó trong bóng tối...”

Đã trải qua quá trình “xóa mù” của Tiểu Băng và “kết tội” của Thường Thắng, anh bây giờ có thể nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Tạ Di Hồng, liền nhẹ giọng đáp: “Tôi trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện làm tổn thương người khác...”

“Đây chính là chỗ giáo hoạt của cậu, cũng là chỗ độc ác nhất. Cậu làm tổn thương người khác nhưng cậu lại chưa từng muốn làm tổn thương họ, nên đó không phải trách nhiệm của cậu, ai bị cậu làm cho tổn thương đều do họ tự làm tự chịu mà thôi.”

“Tôi không nói như thế...”

“Điều này còn cần cậu nói? Ai có mắt người đẩy tự nhìn ra, ai có tim người ấy tự khắc cảm nhận được.”

Anh hít thở rất lâu mới nói được: “Tôi luôn hy vọng cậu... hạnh phúc...”

Tạ Di Hồng lặng cả người, nhìn anh trờng trờng, hỏi: “Thờng Thắng anh ta... tối qua đã nói với cậu nhữg gì?”

“Cậu ta? chẳng nói gì cả.”

“Bọn cậu ở cùg nhau cả buổi tối mà không nói lời nào ư?”

“Nói chứ, chẳng qua chỉ là mấy chuyện giời ơi đất hỡi, giờ quên sạch rồi.”

“Anh ta không nói với cậu chúng tôi cãi nhau vì chuyện gì sao?”

Anh vốn sợ cô thổ lộ mỗi tình thâm kín, vậy thì nguy to, bởi vì anh không muốn làm cô bị tổn thương nhưng anh cũng không thể đón nhận tình cảm ấy, liền vội chặn lời cô, ra vẻ không để tâm, nói: “Hai vợ chồng cãi cò, toàn là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể thôi.”

“Tôi cũng thấy chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt thôi, nhưng anh ta cứ làm ầm lên. Anh ta nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp tập thể đột đám giáo viên trẻ khoa mình đi dã ngoại, liền nói cái gì mà hai chúng ta luôn đứng cạnh nhau, nhất định có điều mờ ám. Đúng là nào có bệnh! Bao nhiêu ảnh như thế, chúng ta đứng cạnh có vài tấm, còn chưa nhiều bằng tôi đứng chụp cùg Tiểu Trờg, thế thì có cái gì mà mờ ám?”

“Đúng thế...”

“Tối qua anh ta không nói với cậu chuyện này?”

Anh rất ngây thơ chớp chớp mắt. “Không có, cậu ta nói với tôi mấy cái đấy làm gì?”

“Không nói thì tốt, nếu không cậu lại hiểu nhầm tôi thực sự có... ý như thế với cậu.”

“Không có, không có! Cậu có thể có ý gì với tôi chứ?”

“Cậu biết thế là tốt, tôi ghét nhất mấy tên nam sinh cứ tự mình đa tình, hơi tí là tưởng người ta đang yêu thâm mình. Trước kia lớp tôi có một nam sinh, đó mới đúng là phiền toái, một ngày tự dưng nói một nữ sinh đang yêu thâm mình, rằng cô ta đang theo đuổi cậu ta. Cậu mà không nói với cậu ta mấy câu, cậu ta liền bảo cậu có ý với cậu ta, nếu không sao lại cố ý không nói chuyện với cậu ta? Đám nữ sinh bọn tôi ghét hẳn muốn chết.”

Anh thấy xấu hổ mà khó nghĩ, cứ cảm thấy Tạ Di Hồng đang chỉ chó mà mắng mèo, anh vốn muốn thanh minh một chút nhưng lại cảm thấy nếu thanh minh thì lại thành “tự trát phân lên mặt mình”, vẫn là không nói thì tốt hơn.

Tạ Di Hồng nói tiếp: “Thờng Thắng cứ thích gán tôi với cậu, nói tôi với cậu có tình, còn bảo tôi thích cậu từ lâu, đúng là kiểu người diễn hình chuyện dùng ngón chân cái để tư duy, anh ta cũng không nghĩ xem, tôi quen cậu từ trước, nếu mà tôi thích cậu, liệu có đến phần anh ta? Tôi chẳng phải sẽ “gắn thủy lâu đài lấy tăng trước” chứ gì nữa?”

Đây là lý luận từ trước đến nay của anh, nhưng sau khi nghe nhữg lời nói súc tích của Tiểu Bắg, anh liền vứt bỏ thứ chân lý mình đã luôn nắm vững xưa nay, chuyển qua tin tưởng sự nhầm lẫn của Tiểu Bắg về chuyện “yêu thâm”. Bây giờ nghe Tạ Di Hồng chính miệng nói ra như thế, anh mới ý thức được bản thân đã quá phù phiếm, bị Tiểu Bắg chụp cho cái mũ lớn nên không biết mình đã quá hồ đồ, còn tưởng thật là Tạ Di Hồng đang yêu thâm anh nữa chứ.

Tạ Di Hồng như hiểu được diễn biến tâm lý của anh, nói tiếp: “Tiểu Bắg nhà cậu có thể cũng hiểu lầm như thế, cảm thấy tôi yêu thâm cậu. Thực ra cậu biết mà, tôi sống rất thẳng, có gì đều nói hết ra miệng, tuyệt đối không giấu giếm điều gì. Tôi mà có ý với cậu á, tôi còn giới thiệu cô ấy cho cậu làm gì? Cậu nói xem có đúng hay không?”

Anh gật đầu. “Đúng đúng.”

“Tôi cảm thấy dạo này ánh mắt cậu có chút kỳ quái... mỗi lần nhìn tôi cứ như đang nhìn một đứa ăn xin ấy, đầy thương hại. Cậu đừng có mà giống tên bạn học ấy của tôi, vô duyên vô cớ tưởng bỏ rằng người ta đang thâm yêu mình.”

“Tôi không có...”

“Không có thì tốt. hai chúng ta ở cùng một cơ quan, làm cùng một phòng thí nghiệm, nếu cậu mà phiền phức như thế thì tôi không thể nào ở lại được.”

“Cậu nghĩ quá rồi...”

Tạ Di Hồng liếc anh hai cái, không nói gì nữa, đi tới chỗ thùng rác trước mặt vứt hộp cơm.

Buổi chiều Đàm Duy về nhà, liền gọi điện thoại cho Thường Thắng: “Tối qua không phải chú nói là về nhà hay sao? Sao lại không về? Cũng không báo anh, hôm nay lúc Tiểu tạ hỏi, anh suýt nữa không biết trả lời thế nào.”

Thường Thắng cười ha ha. “Áy, tối qua chỗ “kim ốc tàng kiều”, giải bày nỗi lòng với hồng nhan tri kỷ của anh, chứ về nhà có khi lại bị con hổ cái ấy khóa cửa nhốt ở ngoài. Sao thế? Chú nói với cô ta anh ở chỗ chú? Vậy hôm nay anh về nhà cứ ứng theo như thế mà nói là được rồi. Chú cũng nhớ nhắc khéo vợ chú nhé.”

Anh nghĩ tới chuyện lại phải nói dối Tiểu Băng, lòng liền phiền muộn, không tìm được bèn trách cứ: “Chú xem chú đây, lần trước anh đã nói rồi, đó là lần cuối cùng anh giúp chú nói dối, sao chú lại...”

Thường Thắng không thêm để ý. “Lần này không phải là anh bảo chú nói dối nhé, là chú tự nói dối ấy thôi, sai bảo chú nói đêm qua anh ở chỗ chú nào? Đêm qua anh cố tình không về đây, vừa hay cô ta biết “nơi này không chứa ta, khắc có chỗ của ta”, đừng tưởng rằng anh rời khỏi Tạ Di Hồng thì sẽ không sống nổi. Nếu Thường Thắng đây đã muốn thì lập tức có thể ly hôn cô ta cưới vợ mới, xem cái thứ tàn hoa bại liễu như cô ta còn có thằng nào thêm rước.”

20. Chương 20

Thứ sáu, Đàm Duy dậy từ rất sớm, chuẩn bị tới nhà vợ giúp đỡ nhưng Tiểu Băng không muốn dậy. “Mất cứ sụp xuống... Eo rất mỏi... Lưng cũng đau nữa... Xin anh đẩy... cho em ngủ thêm chút nữa thôi...”

Anh nghĩ Tiểu Băng đến muộn thì được nhưng anh đến muộn lại rất dở. Tiểu Băng là con gái rượu, ba mẹ chiều chuộng con, cô không tới giúp cũng chẳng sao, nhưng anh là phận rể, nếu không tới giúp ba mẹ vợ chắc chắn sẽ không vui, bởi vì thành phố A hiện giờ đang thịnh hành một con rể làm công ở nhà mẹ vợ. Hội mẹ vợ thành phố A thích nhất sao sánh xem con rể nhà ai cần cù, chịu khó, nếu con rể nhà nào lười biếng, mặt mũi bà mẹ vợ nhà đó liền sa sầm, thấy rõ là con gái nhà mình không dạy được thằng chồng, bà mẹ đó sẽ về thổi gió bên tai con gái, cổ vũ con gái thực hiện “gia pháp” đối với con rể, nghe nói vì chuyện này mà số vụ ly hôn xảy ra cũng không ít.

Ba mẹ vợ anh vẫn là những người thấu tình đạt lý, thường cũng chẳng bắt anh phải làm việc gì cực nhọc, có lẽ bây giờ không có gì cực nhọc để mà làm, thêm vào đó anh với Tiểu Băng sống ở khu Đại học phía đông thành phố, ba mẹ vợ lại sống ở khu thương nghiệp phía tây, cách nhau khá xa nên cũng không thể việc lớn việc nhỏ nào cũng gọi anh tới gánh vác được.

Anh rể của anh không được chăm chỉ cho lắm nên không được lòng ba mẹ anh. Mẹ hay đem anh rể ra làm ví dụ phản diện để giáo dục anh: “Đừng học theo anh rể con, vừa đến nhà đã nằm thẳng cẳng ra đó mà xem tivi, đợi người ta bưng cơm rót nước tận miệng mới chịu chìa đĩa ra gấp. Người xưa có câu “sức lực là nô tài, bỏ đi lại trở về”, nhớ đỡ đần việc nhà vợ con nhiều một chút, cũng không mệt chết được đâu.”

Anh cũng chường mắt bộ dạng đó của anh rể, mỗi lần tới nhà anh, anh ta chẳng làm việc gì, mặc cho vợ vất vả chăm con với hai ông bà già lui cui cơm nước. Có lần mẹ anh nói tới việc này khi anh ta không có mặt, chị gái anh bật khóc, nói rằng anh rể anh không thích đến nhà ba mẹ vợ ăn cơm, mỗi lần đều là chị anh ép nên mới đến, đến rồi không chịu làm việc chị cũng hết cách, cả hai cũng vì chuyện này mà cãi nhau không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn chẳng có tác dụng, mà cũng đâu thể chỉ vì thế mà ly hôn.

Ba mẹ anh chỉ biết thở dài, nói: “Được rồi, nó đến nhà mình không làm gì cũng được, chỉ cần nó ở nhà các con làm việc nhà là được.”

Chị gái anh luôn nói anh rể ở nhà cũng có giúp việc nhà, nhưng có đánh chết anh cũng không tin ông anh rể của anh chịu làm việc nhà. Người ta thường hay “việc nhà thì nhác, việc chú bác thì siêng”, anh rể ở nhà

ba mẹ vợ đã lười như thế, ở nhà mình sao mà chăm chỉ nổi. chẳng qua là chị anh muốn giữ thể diện, không dám thừa nhận mà thôi.

Anh không muốn khiến Tiểu Băng cũng rơi vào tình thế khó xử như chị của anh nên mỗi lần anh tới nhà vợ là lại giành việc để làm, ba mẹ vợ luôn miệng khen anh, Tiểu Băng cũng thấy rất hạnh diện. Thực ra đời sống cũng đã hiện đại hóa rồi, còn bao nhiêu việc nhà để làm nữa đâu. Chẳng qua chỉ là nấu bữa cơm, đây cũng là việc mỗi ngày mình đều làm, cũng chẳng mệt chết được, huống hồ không phải ngày nào anh cũng đến nhà ba mẹ vợ.

Hôm nay mời khách, vậy anh càng nên tới giúp một tay, không thể để ba mẹ vợ mất mặt trước khách khứa được. Nhưng Tiểu Băng không muốn dậy, anh đành nói: “Vậy anh đi trước, em cũng sớm đi đi, đừng để cả nhà phải chờ cơm.”

Anh làm vệ sinh cá nhân xong rồi chuẩn bị xuất phát, lúc sắp đi có hỏi Tiểu Băng: “Cần anh mua bữa sáng về cho em không?”

“Không cần, không cần!” Tiểu Băng nũng nịu đáp. “Vừa ngủ tiếp lại bị anh đánh thức rồi...”

Anh không nói thêm nữa, rời nhà đón xe buýt. Ba mẹ vợ không dặn anh mua thức ăn, nói là anh đi xe buýt đến nên không tiện mua đồ, để họ tự mua thì hơn. Tối qua anh gọi điện thoại hỏi thăm, mẹ vợ nói đã mua đủ thức ăn rồi, anh qua giúp là được.

Ba mẹ vợ có tay nghề nấu nướng không tồi, bình thường mẹ vợ anh là người lo chuyện cơm canh hằng ngày, nhưng nếu vợ chồng anh đến ăn cơm hoặc nhà mời khách, đều là ba mẹ vợ xuống bếp. Ba mẹ vợ là nhà giáo ưu tú, thông minh hẳn hoi, nghe nói năm đó do gia cảnh mới chọn ngành sư phạm, tốt nghiệp xong làm một ông giáo dạy cấp hai, nếu không, nói không chừng ông cũng trở thành viện sĩ gì đó rồi.

Đây cũng chính là nguyên do vì sao ba mẹ vợ anh lại đặc biệt kỳ vọng con trai lớn thành rồng, gái lớn thành phượng, trước tiên là do bản thân họ thời trẻ không đạt được mơ ước, đành dựa vào con cái, hy vọng chúng thực hiện giấc mơ đó, hơn nữa trong trường ông, con của những giáo viên bình thường cũng ra nước ngoài học, con của một nhà giáo ưu tú lẽ nào không đi được? Mọi người đều là “ngắc đầu không gặp, cúi đầu gặp”, ai chẳng muốn có chút thể diện. Đời mình tranh đoạt đã xong, kết quả về cơ bản đã có một lời giải thích rõ ràng, vậy mọi chuyện lại đến lượt đời sau.

Ba mẹ vợ thấy anh đến giúp đỡ từ sớm, còn để vợ ở nhà ngủ nướng, hiển nhiên rất vui vẻ. Mẹ vợ hỏi anh đã ăn sáng chưa, anh nói chưa ăn, bà vội vàng đi nấu mì. Anh lại giành việc với bà, tự nấu lấy ăn. Ăn xong, anh làm chân sai vặt cho ba mẹ vợ, lo mấy việc rửa rửa thái thái, hai người vừa làm vừa nói chuyện cở tượng, không kú cục gì dễ chịu.

Tiểu Băng ngủ tới tận khi cơm nấu xong mới đến, cùng lúc với Tiểu Lục. Lúc thay giày ngoài cửa, Tiểu Lục nói: “Con gái thật lợi hại, giày cao như thế mà đi cứ như bay, tôi theo không kịp. Tôi ở bên Mỹ ít khi đi giày da lắm, toàn đi sports shoes, hôm nay bị mẹ tôi ép đi một đôi giày da, chẳng quen chút nào, mới đi có đoạn đường mà đã đau hết cả chân.”

Tiểu Băng vừa chạy tới trước mặt Đàm Duy, vừa vuốt ve vai anh vừa nói: “Vắt vả rồi, vắt vả rồi! Anh có mệt không? A, thật là thơm, em với Tiểu Lục đều bỏ bữa ngủ thấy mùi thơm của thức ăn mới chạy tới. Để em kể chuyện cười này cho anh nghe nhé, em ở cửa nhà nhìn thấy một người đi đôi giày da Hỏa Tiễn, đi cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, đang nghĩ đây ắt hẳn là tay nhà quê nào đấy, liền phát hiện ra chính là vị tiến sĩ Tây học của chúng ta.”

Anh cảm thấy Tiểu Băng đang lấp liếm, kể câu chuyện cười đó là để thanh minh rằng cô chạm mặt Tiểu Lục ở ngoài cửa nhà, thật ra nếu đúng là chạm mặt nhau ở ngoài cửa thì việc gì phải giải thích, thanh minh? Nhưng nếu đúng là bọn họ không chạm mặt nhau ngoài cửa, vậy thì chạm mặt nhau ở đâu?

Tiểu Băng kêu ầm ĩ: “Đói lắm rồi, đói lắm rồi. Bữa sáng còn chưa ăn gì...”

Anh đang định tìm cái bát gấp cơm nắm cho Tiểu Băng ăn, lại nhìn thấy Tiểu Lục lấy từ trong túi quà ra một hộp điểm tâm đưa cho Tiểu Băng: “Đây chính là bánh đậu xanh em rất thích ăn này.”

Tiểu Băng đón lấy chiếc hộp, mở ra, lấy một miếng bánh đậu xanh, há to mồm ăn. Tiểu Lục nhìn Tiểu Băng cứ như nhìn một đứa bé con, dặn dò: “Be careful, coi chừng nghẹn đấy!”

Đàm Duy thấy mẹ vợ rót trà cho Tiểu Lục, rồi chỉ đứng đó mỉm cười nhìn Tiểu Bằng với Tiểu Lục. Lòng anh trống rỗng, cảm giác mẹ vợ lại đang tìm cách hâm nóng lại giấc mộng xa xôi ngày xưa, coi hai người đó là cặp tình nhân thanh mai trúc mã trước kia.

Trong bữa cơm, ba mẹ vợ anh đương nhiên dồn hết sự chú ý lên người Tiểu Lục, không ngừng gấp thức ăn cho anh ta, chăm chú lắng nghe anh ta kể chuyện du học, nhờ anh ta giúp Tiểu Khiêm liên hệ với trường, còn bảo Tiểu Khiêm kể tình hình học hành hiện tại cho anh ta hay... Trên bàn ăn chỉ toàn nghe thấy “Tiểu Lục, Tiểu Lục”, anh ta hoàn toàn trở thành trung tâm của bữa cơm.

Đàm Duy không biết nói gì, có chút bối rối. May mà Tiểu Bằng ngồi bên cạnh anh, vẫn thân mật với anh như mọi ngày, lúc thì gấp sạch đồ ăn vào trong bát anh, chốc lại đem đồ mình không ăn bỏ sang bát anh, có lúc còn gấp món anh thích bón cho anh, anh cảm nhận được Tiểu Lục đang dùng ánh mắt rực lửa ghen tuông soi mói anh và Tiểu Bằng, thấy xấu hổ nên quay mặt sang một bên, không để Tiểu Bằng bón.

Tiểu Bằng khá giống ba mẹ cô, tình cảm hướng ngoại, cách biểu đạt thường rất “văn nghệ”, ba mẹ ngồi ngay trước mặt cũng dám ôm ấp, dựa dẫm anh, tay rất không an phận cứ sờ tới sờ lui trên người anh... Ba mẹ vợ trước nay không cấm đoán Tiểu Bằng nhưng anh ở nhà vợ vẫn bị gò bó, đặc biệt là lúc Tiểu Khiêm cũng có mặt ở đó, cho nên anh luôn ngậm ngùi Tiểu Bằng chú ý một chút, đừng làm hư con trẻ.

Tiểu Bằng cười: “Anh thật ngốc, Tiểu Khiêm mà là trẻ con à? Cứ cho nó là trẻ con thì cũng là đứa trẻ sống cùng thời đại với anh. Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm, có khi còn hiểu chuyện hơn anh. Tiểu Khiêm với bạn gái nó cuối tuần nào cũng ở nhà em, nó thì cái gì mà không biết.”

Anh thấy vấn đề không phải là biết hay không biết, vợ chồng với nhau trong phòng ngủ, mọi người đều biết hết, nhưng điều đó không có nghĩa là vợ chồng có thể trình diễn chuyện trong phòng ngủ trước công chúng.

Có điều cảm giác của anh hôm nay có hơi khác biệt, anh rất cảm kích Tiểu Bằng đã thân mật với anh như thế, tựa như đã xác nhận vị thế của anh dưới mái nhà này, bởi vì điều đó nói lên rằng Tiểu Bằng không sợ Tiểu Lục nhìn thấy quan hệ tốt đẹp của hai người họ, cũng nói lên rằng Tiểu Bằng không còn chút lưu luyến nào đối với Tiểu Lục, vậy chẳng phải chính là khẳng định và củng cố vị thế của anh trong trái tim Tiểu Bằng hay sao?

Ăn cơm xong, Tiểu Bằng gọt một đĩa hoa quả, còn chưa bùng lên, Tiểu Lục đã xin phép ra về. Cả nhà đều nhiệt tình giữ lại nhưng không được, mẹ vợ nói với Đàm Duy: “Tiểu Lục hôm nay đi giày da nên có chút bất tiện, con lấy xe đạp của ba chở cậu ấy ra ngoài gọi xe nhé. Con gọi cho cậu ấy chiếc taxi...” Mẹ vợ vừa nói vừa rút tiền ra.

Đàm Duy hoang mang từ chối: “Con có tiền mà...” Anh lấy chìa khóa xe đạp của ba vợ, dắt xe ra. Hai người ra đến phía ngoài, anh định lên xe đạp đi nhưng Tiểu Lục nói: “Thôi khỏi, chẳng mấy bước chân, đi bộ đi, tôi muốn hút thuốc, anh cũng làm một điếu chứ?”

Anh thấy Tiểu Lục cầm một bao thuốc mời liền nhận lấy một điếu. Anh biết hút thuốc, học được lúc học đại học bạn cũng phòng đều hút, nam sinh trên lớp đều hút, ai không biết hút tự nhiên thành kẻ quái dị, nhưng anh không nghiện. Sau khi yêu Tiểu Bằng, anh gần như cũng bỏ hút rồi, bởi vì Tạ Di Hồng nói với anh rằng: “Tiểu Bằng không thích đàn ông hút thuốc nên lúc tôi giới thiệu cậu với Tiểu Bằng nói là cậu không hút, cậu đừng có để lộ ra là bà mối tôi miệng lưỡi lơ lửng vậy.”

Kể từ lúc đó anh không hút thuốc nữa, chỉ đến Tết mới phá lệ một chút, vì đó là phong tục của thành phố A, lúc đón năm mới đàn ông hút thuốc hay không hút thuốc là đều mang theo một bao thuốc để mời người khác, đây gọi là “chia thuốc”, vậy nên anh cũng mang theo bao thuốc lá để chia ọi người. người khác chia thuốc cho anh, anh không nhận thì không hay lắm, đành nhận lấy, có lúc cũng hút một, hai điếu, chủ yếu là nhìn sắc mặt Tiểu Bằng mà hành sự.

Nếu Tiểu Bằng không chau mày, anh sẽ hút hết một điếu, không có ngoại lệ. nếu Tiểu Bằng tỏ ra không vui, ngay cả một điếu anh cũng không hút. Có điều nhưng lúc như thế Tiểu Bằng thường không can thiệp để giữ thể diện cho anh, chỉ sau khi về đến nhà, nếu anh có hút thuốc, Tiểu Bằng sẽ không hôn anh, nhất định đợi anh súc miệng rồi mới dám hôn, vậy tức là không tán thành chuyện anh hút thuốc rồi.

Tiểu Lục bật lửa châm thuốc cho hai người rồi rít mạnh mấy hơi ra chiều rất khoan khoái, sau đó cất tiếng hỏi: “Tiểu Bằng không cho anh hút thuốc sao?”

“Cũng không hẳn là không cho, chỉ là không thích.”

“Xem ra anh rất sợ vợ, cô ấy không thích thì anh thật sự không hút?”

“Tôi vốn không nghiện, nếu cô ấy đã không thích thì tôi hút làm cái gì?”

“Thế thì anh giỏi thật, tôi lại không làm nổi.” Tiểu Lục chỉ chỉ một gốc cây to đằng trước, nói: “Chúng ta đến đó đứng hút, tay cầm thuốc mà ngồi xe thì không hay lắm.”

Hai người đi tới chỗ gốc cây, Đàm Duy vẫn giữ xe, muốn đợi Tiểu Lục hút xong điếu thuốc thì lên xe luôn. Nhưng Tiểu Lục hút mãi mới hết một điếu, lại rút thêm điếu nữa, Đàm Duy không kìm được bật cười, nói: “Xem ra anh nghiện thuốc không nhẹ.”

“Niềm vui duy nhất của đời người...” Tiểu Lục lim dim mắt, rít vài hơi. “Có thể đây là lý do Tiểu Băng chia tay với tôi, ít nhất là một trong số những lý do.”

Đàm Duy muốn nói: “Không phải vì anh xuất ngoại nên mới chia tay sao”, nhưng lời ra đến miệng lại biến thành: “Thuốc lá ở nước ngoài có đắt không?”

“Thực ra cũng không đắt, Marlboro chẳng hạn, hơn hai mươi tệ một carlton, so với thu nhập bên ấy thì rất rẻ. Nhưng trong rất nhiều building họ không cho phép hút thuốc, rất phiền phức, trời đông giá lạnh nhưng vẫn phải chạy ra ngoài hút. Có khi mấy tiết học liền một lúc, không có cơ hội ra ngoài, thêm đến chết người. Mới này ở nhà hai người, tí nữa thì nhìn đến phát điên.”

Anh nghe được mấy chữ “nhà hai người” của Tiểu Lục thì mặt mày liền rạng rỡ, nếu Tiểu Lục nói là “nhà Tiểu Băng” có khi còn không đạt được hiệu quả như vậy.

Chỉ bằng chuyện hút thuốc và ba tiếng “nhà hai người” đã khiến khoảng cách giữa anh với Tiểu Lục được kéo gần lại rất nhiều, hơn nữa, không biết là bản thân anh đã nghe quen rồi hay là Tiểu Lục đã bị “nội địa hóa” mà thứ tiếng Anh tạp nham khi hình như ít hẳn đi, anh cũng không còn thấy quá phản cảm trước sự học đòi sinh ngoại của Tiểu Lục nữa. Anh nói: “Thực ra mới này anh ở nhà chúng tôi hoàn toàn có thể hút thuốc, trong nước không nghiêm khắc vậy đâu.”

“Thôi thôi, biết rõ là Tiểu Băng ghét khói thuốc, tôi chạy tới trước mặt cô ấy hút thuốc gọi hứng mắng của cô ấy thì tính sao? Nghĩ cách chuồn sớm thì hơn...” Tiểu Lục hút một hơi dài, đột nhiên thốt lên: “Phụ nữ liệu có phải... hơi vô lý không? Chỉ vì mỗi chuyện hút hay không hút mà bọn họ có thể quyết định chuyện yêu hay không yêu chúng ta.”

Anh thấy Tiểu Lục đã nói đến vấn đề này, cũng thuận theo mà hỏi một câu: “Tiểu Băng vì chuyện anh hút thuốc nên mới... chia tay à?”

Tiểu Lục phát phát tàn thuốc: “Cô ấy không nói thế nhưng đó nhất định là một trong những nguyên nhân. Cô ấy luôn ghét tôi hút thuốc lải nhải cả ngày về việc đó, mà tôi thì ngoài hút thuốc ra có thể là không có tật xấu nào khác, cho nên tôi cũng không muốn bị hạn chế về chuyện này, thêm vào đó là bất đồng quan điểm về chuyện ra nước ngoài, cô ấy nói chuyên ngành của cô ấy không hay, không muốn học tiến sĩ ngành đó nhưng cũng chẳng muốn đổi ngành, lại không chịu ở nhà làm người phụ nữ của gia đình, nói trắng ra, chính là không muốn ra nước ngoài. Nhưng tôi đã nhận được học bổng bên Mỹ rồi, nếu bỏ đi tôi thật không cam lòng. Kiểu người như tôi, không tài nào thích nghi được với phương pháp làm việc trong nước, tôi chỉ thích hợp làm việc viết paper trong phòng nghiên cứu, bởi vì tôi không biết tạo quan hệ.”

Đàm Duy tỏ ra phóng khoáng, nói: “Chuyện này thực ra cũng không hẳn là mâu thuẫn không giải quyết được, anh ra nước ngoài một thời gian, cô ấy tự nhiên sẽ theo anh thôi.”

Tiểu Lục bật cười: “Ha ha, tôi cũng nghĩ như thế đấy, có nữ sinh nào không muốn đi du học đâu? Chẳng phải là ai ai cũng vắt óc nghĩ cách ra nước ngoài hay sao? Nào ngờ tôi mới đi chưa được mấy ngày, cô ấy đã tìm được một niềm vui mới ở đây...”

Đàm Duy nhất thời không ý thức được cái “niềm vui mới” kia chính là chỉ anh, thâm tâm rất đồng cảm với Tiểu Lục, còn có chút trách móc Tiểu Băng bắt cả hai tay, nhanh như thế đã thay lòng đổi dạ. nhưng anh chợt thấy ánh mắt Tiểu Lục sáng quắc nhìn mình, mới ý thức được “niềm vui mới” kia chẳng phải là ai khác, chính là lão nhân gia anh đây, anh bối rối nói: “À, tôi... không rõ...”

“Anh chắc chắn không biết, lúc đó cô ấy ắt hẳn không nói với anh là có bạn trai rồi. Lần trước tôi nói với anh vài câu trên điện thoại, mới biết anh... cũng không phải là kẻ thích cướp đoạt của người khác, chắc chắn là cô ấy lừa anh...”

Đàm Duy không biết bản thân có bị trúng tà hay không, đáng ra anh phải giận dữ trước hành vi của Tiểu Băng, nhưng lòng anh lại có vài phần vui vẻ, bởi vì những lời đó đã nói lên rằng không phải Tiểu Lục bỏ rơi Tiểu Băng, mà là Tiểu Băng đã có “niềm vui mới” nên không cần anh ta nữa, thế chẳng phải nói lên rằng anh thắng thế Tiểu Lục hay sao? Vậy không thể nói là “có mới nới cũ”, phải là “bỏ cũ đón mới” mới đúng.

Anh thấy rất vui vẻ, cũng có chút rồi hơi quan tâm đến Tiểu Lục. “Ở nước Mỹ... có nhiều nữ sinh không?”

“Cũng có, nhưng rất nhiều người đã là hoa có chủ, nếu không có thì cũng là loại học lăm đến mức hai mắt lồi cả ra... chẳng có gì thú vị. Tôi ở Mỹ học tiến sĩ vừa bận vừa mệt, chẳng có hơi sức đâu, cũng chẳng có thời gian...” Tiểu Lục dường như nở một nụ cười vô vọng. “Ngày đó Tiểu Băng còn nói giúp tôi tìm bạn gái. Tôi không có ấn tượng tốt đẹp với con gái Trung Quốc, tôi có vài người bạn đều về nước cưới vợ, kết quả là đưa vợ sang bên đó thì có chuyện, nếu không phải là bỏ đi theo trai Mỹ thì cũng là học xong rồi đòi ly hôn, hóa ra là tự biến mình thành đại đội trưởng đội vận tải.”

“Anh không thể vợ đùa cả năm như thế, người tốt vẫn còn nhiều lắm chứ.”

“Anh vẫn thông minh hơn tôi, học tiến sĩ ở trong nước, có học vị rồi, bà xã cũng có. Lúc đó giá mà tôi biết trước, ra nước ngoài cô ấy sẽ chia tay với tôi thì tôi sẽ không đi nữa.”

Đàm Duy kinh ngạc, không ngờ Tiểu Lục vẫn chưa quên được tình cảm với Tiểu Băng. Có lẽ Tiểu Băng không biết chuyện này, bởi vì mỗi khi nhắc đến Tiểu Lục, cô đều dùng giọng điệu chế nhạo, nếu cô biết Tiểu Lục thà không đi du học chứ không muốn chia tay với cô, cô nhất định sẽ cảm động.

Tiểu Lục hút liên tiếp ba, bốn điếu thuốc, hình như cơn nghiện đã vơi bớt, mới cáo từ: “Tôi bắt xe về đây, anh cũng mau về nhà đi, ra ngoài quá lâu wife của anh sẽ bực mình đấy!”

“Tôi chở anh đi một đoạn nhé?”

“Khỏi cần, có xa xôi gì đâu, tôi đi đây!” Anh ta nói xong liền vội vàng bỏ đi.

21. Chương 21

Đàm Duy tiễn Tiểu Lục đi rồi đạp xe trở về nhà ba mẹ vợ. Tiểu Băng đang đợi anh trước cổng, nhìn thấy anh liền hỏi: “Sao anh đi lâu thế? Nói chuyện à? Hai ông con trai thì có chuyện gì hay mà nói chứ?”

“Đồng chí cả mà, sao lại không có chuyện hay để nói?”

“Thế các anh nói về em à? Nói cho em ngay! Nói về em thế nào?”

“Không thể cho em biết được.”

Tiểu Băng kiên quyết không cho anh thoát, đuổi theo hết đánh lại véo anh, đuổi tới tận phòng ngủ của họ. Đây là căn phòng mà ba mẹ vợ anh chuẩn bị riêng cho hai người, để cả hai nghỉ ngơi khi tới chơi dịp cuối tuần.

Nơi ba mẹ vợ anh ở là tòa chung cư được Ủy ban Giáo dục sửa chữa lại rồi cấp cho các nhà giáo ưu tú, căn hộ có bốn phòng ngủ một phòng khách, rất rộng rãi. Nghe nói nhà giáo ưu tú của Trung Quốc tương đương với phó giáo sư đại học, nhưng phó giáo sư chính thống của Đại học B nơi anh dạy lại chỉ được phân một căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách, hoàn toàn không thể so sánh với ông bố vợ “tương đương phó giáo sư” của anh. Có điều ba mẹ vợ cũng rất ngưỡng mộ anh, còn trẻ tuổi mà đã được đặc cách trở thành phó giáo sư, danh hiệu nhà giáo ưu tú của ba mẹ vợ anh cũng phải phần đầu cả đời mới có được.

Vừa vào phòng, Tiểu Băng liền đóng sập cửa lại, chạy tới đẩy anh ngã xuống giường, hỏi: “Có nói không? Có nói không? Nếu không nói, em chính chết anh.”

Anh trầm giọng: “Giữa thanh thiên bạch nhật thì em định chính anh thế nào?”

“Anh đừng mơ có người đến cứu anh, cả nhà ngủ trưa hết rồi.”

Anh sợ ba mẹ vợ nghe thấy tiếng tranh cãi liền nhỏ giọng nói: “Đừng làm loạn nữa, em không làm loạn thì anh sẽ nói cho em.”

Tiểu Bàng kéo anh ngồi dậy, nói: “Tốt, em không làm loạn nữa, mau nói cho em biết!”

Anh kể tóm tắt lại lời của Tiểu Lục, hỏi đùa: “Anh lại cùng tình cũ của em trở thành đôi bạn thân thiết, chuyện gì cũng kể cho nhau nghe, đúng là không ngờ đấy nhỉ?”

Tiểu Bàng cười hi hi, nói: “Cái tên họ Lục này thật không tượng nghĩa tí nào, thấy vợ chồng người ta thân mật, anh ta không phục, lại nghĩ ra trò “đào tường” nhà người.”

“Người ta chẳng qua chỉ nói sự thật thôi, sao em lại nói là “đào tường”? Rõ ràng là em... bỏ rơi anh ra, sao em lại nói là anh ta bỏ em?”

“Hừ, ở cái thành phố A này coi việc xuất ngoại to bằng trời, nếu em nói là do em muốn chia tay, ai cũng sẽ coi em là quái vật, ai cũng muốn hỏi câu “tại sao”, bởi vì ai cũng cảm thấy chỉ có đứa con gái đầu óc có vấn đề mới đòi chia tay với bạn trai đi du học. Em cũng lười chẳng buồn giải thích với những người đó, có giải thích người ta cũng không hiểu, nên em mới nói là anh ta chán em, như thế đơn giản hơn nhiều, không còn ai hỏi “tại sao”, ai nấy đều cảm thấy rất dễ hiểu, ai nấy đều đồng tình với em, ai nấy đều chửi anh ta là tên Lục Thế Mỹ vong ân bội nghĩa... Hi hi, dù sao anh ta ở nước ngoài cũng chẳng nghe thấy được.”

“Ai cũng không hỏi? Anh lại muốn hỏi, vì sao em lại chia tay khi bạn trai đi nước ngoài? Đầu óc em có vấn đề à?”

“Đầu óc em không có vấn đề, cự kì khỏe mạnh là đằng khác, em chia tay với anh ta vốn chẳng dính dáng đến chuyện đi nước ngoài, chẳng qua chỉ nhân chuyện ấy để chia tay mà thôi.” Tiểu Bàng giải thích. “Khi hai người không còn ở cạnh nhau nữa thì việc chia tay cũng dễ dàng hơn. Anh ta không thể trói buộc em, bọn em chia tay cũng không làm tổn hại đến hòa khí giữa ba mẹ hai nhà.”

“Vậy rốt cuộc vì sao em lại muốn chia tay? Chỉ vì anh ta nghiện thuốc?”

“Anh lại nghe anh ta nói bừa rồi, lẽ nào chỉ vì chuyện hút thuốc mà tan vỡ? Em cũng không nói được là anh ta có tật xấu gì lớn, chỉ là cảm thấy... không hợp. Em không có cảm giác rằng anh ta yêu em, hoặc đó không phải là thứ tình yêu mà em mong đợi.”

“Vậy thứ tình yêu mà em mong đợi là gì?”

“Chính là thứ tình yêu mà chúng ta đang có.”

“Em đừng có nói lời đường mật nữa, có phải vì nước xa không dập được lửa gần nên mới bắt cá hai tay, trong lúc anh ta không ở đây nên lấy anh thay thế đúng không?”

Tiểu Bàng cầu anh một cái. “Nói lung tung! Em chẳng bắt cá hai tay bao giờ hết, em chia tay anh ta rồi mới hẹn hò với anh.”

“Không đúng à? Em lừa anh vào trong rồi mới chia tay anh ta.”

“Anh nói bừa! Anh ta vừa đi em đã chi tay luôn, anh ra ở bên đó mù quáng nghĩ cả hai vẫn là người yêu, em có cách nào đây? Chuyện này không giống như ly hôn, còn một tờ đơn ly hôn làm bằng chứng. Chuyện yêu đương, em nói bỏ, anh ta không bỏ, cuối cùng được tính thế nào?”

Thực ra anh cũng không để tâm chuyện Tiểu Bàng rốt cuộc chia tay Tiểu Lục vào lúc nào, dù Tiểu Bàng bắt cá hai tay thì anh cũng không cho đó là sai, hoặc giả như đó chắc chắn là sai chẳng nữa, anh cũng thấy đó là một sai lầm đáng yêu, nên anh không truy cứu chuyện này nữa, chỉ hiếu kỳ hỏi: “Có phải vì anh không ra nước ngoài nên em mới thích anh không?”

“Ha ha, nào có loại lý do kỳ quặc như thế chứ? Ai mà chẳng thích đi nước ngoài? Nếu lúc đó anh đi nước ngoài, em sẽ đi theo anh ngay lập tức, dù có đi châu Phi làm nô lệ em cũng theo anh... Nếu không tin, bây giờ anh đi ngay đi, xem em có chia tay hay không.”

“Chà, nói nghe sao mà bùi tai thế?”

“Không phải nói bùi tai, mà là sự thật.”

“Có chuyện gì sao? Tại sao em lại đối xử với anh khác thế?”

“Đồ ngốc, thế mới là yêu!”

“Thế vì sao em lại yêu anh?”

Tiểu Băng bắt đầu khiêu khích anh. “Anh là tên ngốc, sao mà hiểu được? Coi như “kẻ ngốc có cái phúc của kẻ ngốc” cũng được mà.”

Đợi đến khi anh dùng tư thế “cắm tử quân phục kích lô cốt địch” nằm sấp trên người Tiểu Băng, dịu dàng cẩn thận vịn mình, Tiểu Băng kề bên tai anh, nói: “Anh có biết vì sao em lại yêu anh mà không yêu anh ta không? Chính là bởi vì em có thể cảm nhận được tình yêu của anh, còn anh ta thì không...”

Anh nói đùa: “Là em không cho anh ta cơ hội đấy chứ, để anh ta cũng “yêu” em như anh.”

“Nhưng mà chẳng có được sự rung động đó.”

“Tính lừa anh à?”

“Thật mà, bản thân em cũng không biết là tại sao, chỉ biết khi ở bên cạnh anh mới có... cảm giác xao xuyến, muốn được gần gũi ấy, anh đừng tưởng lầm rằng em đối với anh như thế thì đối với ai cũng sẽ như vậy. Chỉ có đàn ông các anh mới thể thôi, chẳng cần biết người ta thế nào, cứ nhìn thấy con gái là rung động ngay.”

“Nói linh tinh, đàn ông không phải cứ thấy con gái là rung động đâu... Chỉ có lúc nhìn thấy em anh mới rung động.”

“Chắc chúng ta được tạo hóa an bài thành đôi đúng không?”

“Điều này còn phải nói sao?”

* * *

Mấy ngày sau, Đàm Duy và Tiểu Băng mời Tiểu Lục, cùng một cô gái tên là Tiểu Lưu tới nhà ăn cơm, giúp bọn họ “nối dây tơ hồng”. Hôm đó Đàm Duy đứng bếp, không biết có phải vì tiềm thức nảy sinh ý muốn mãnh liệt tác thành cho hai người này, để nhanh chóng “diệt gọn” kẻ tình địch tiềm tàng là Tiểu Lục hay không, mà anh đặc biệt lao tâm khổ tứ dùng hết bản lĩnh làm cả một bàn đầy áp thức ăn, như thể thành bại của vụ mai mối này đều phải phụ thuộc vào độ ngon miệng của đồ ăn vậy.

Tiểu Lưu là đồng nghiệp ngày trước của Tiểu Băng, hai người từng là bạn cùng phòng, quan hệ rất tốt. Tiểu Lưu xem ảnh của Tiểu Lục, lại nghe nói Tiểu Lục là tiến sĩ bên Mỹ, còn tìm được công việc ở bên đó liền cảm thấy rất hào hứng, trang điểm tỉ mỉ, có vẻ quyết giành thắng lợi phen này.

Tuy nhiên Tiểu Lục dường như không hứng thú lắm, ngay cả giày da cũng chẳng buồn đi, còn đến muộn mười phút, trong bữa ăn chỉ biết cắm đầu ăn, cũng trò chuyện với Tiểu Lưu nhưng làm giống hệt lần trước ở nhà Tiểu Băng, vừa ăn xong cơm đã vội vàng cáo từ. Đàm Duy nghĩ anh ta lại muốn hút thuốc, vội vã nói: “Nào, hút điếu thuốc, hút điếu thuốc!”, vừa nói vừa rút ra bao thuốc đã chuẩn bị từ trước mời Tiểu Lục.

Tiểu Lục nhìn Tiểu Băng một cái, nói: “Thôi khỏi, tôi sợ nữ chủ nhân không vui.”

Tiểu Băng rất khoan dung, nói: “Không sao, anh cứ hút đi, đừng có nói như thể em là con hổ cái không bằng.”

Tiểu Lục nhận điếu thuốc, Đàm Duy giúp anh ta châm lửa, rồi anh ta một mình hưởng thụ “một điếu sau bữa cơm”. Tiểu Băng và Đàm Duy đành câu được câu chăng tìm cách duy trì bầu không khí. Sau đó Tiểu Lưu chủ động hỏi: “Anh ở bên Mỹ... làm công việc gì?”

“Nghiên cứu sinh.”

“Chà, anh giỏi quá!”

“Có cái gì mà giỏi chứ? Nghề đó chỉ là làm thuê, lương thấp, lại còn một bơ phờ.”

Tiểu Lưu cười khúc khích. “Anh hài hước quá... Nghiên cứu sinh sao có thể gọi là làm thuê được? Nghiên cứu sinh đều là những nhân vật có máu mặt cả.”

“Cái cô nói là Trung Quốc, cái tôi nói là của Mỹ.”

“Mỹ với Trung Quốc chẳng phải đều như nhau sao?”

Tôi nói nghiên cứu sinh là nghề làm thuê, cô tin hay không là chuyện của cô.”

Tiểu Lưu gặp phải câu trả lời sắt đá như thế thì có chút ngượng ngập, nhưng vẫn cố vớt vát hỏi một câu: “Nếu lương thấp lại còn mệt, sao anh vẫn muốn làm?”

“Tôi nói muốn làm khi nào? Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, học chuyên ngành chúng tôi nói là dễ tìm việc, nhưng cái duy nhất được coi là dễ tìm chính là nghiên cứu sinh, bởi vì bọn Mỹ không muốn làm cái việc vừa nghèo kiệt xác này nên mới tới lượt đám người ngoại quốc chúng ta. Lương sau khi nộp thuế chỉ vừa đủ đáp ứng những điều kiện tồn tại cơ bản nhất của mình tôi thôi.”

“Vậy còn hút thuốc?”

“Hút thuốc cũng là điều kiện tồn tại cơ bản của tôi.”

Tiểu Băng nói với Tiểu Lưu: “Cậu đừng nghe anh ấy nói bừa! Anh ấy đùa đấy, đang chọc mấy đứa chưa từng ra nước ngoài như bọn mình ấy mà.”

Tiểu Lục đột nhiên thành thật: “Ai nói là tôi đang đùa? Lương của tôi chỉ có x vạn x...”

Tiểu Lưu nghe xong liền vỗ tay: “X vạn x? Vậy mà anh nói là ít? Em một tháng có x nghìn à!”

Tiểu Lục nhìn Tiểu Lưu như nhìn đứa nhà quê, khinh thường giải thích: “Cái tôi nói là lương cả năm, ở bên Mỹ nhắc đến lương ai đời nói lương tháng bao giờ? Chỉ nói lương cả năm thôi.”

Tiểu Lưu đành xấu hổ im lặng, Tiểu Băng cố xoa dịu bầu không khí: “Thực ra thu nhập bao nhiêu còn cả tính cả mức tiêu dùng, không thể chỉ nhìn mỗi con số được. Theo anh nói thì thuốc lá cao cấp bên đó giá hơn hai mươi tệ một cây, trong nước làm sao bì được? Ít nhất cũng phải vài trăm...”

Tiểu Lục tính toán chi li các khoản, tiền phòng cần bao nhiêu, thực phẩm cần bao nhiêu, bảo dưỡng xe cần bao nhiêu, lương của anh ta và anh ta không nuôi gấu trong nhà, mua thuốc hút, mua thuốc hút cần bao nhiêu, vân vân và vân vân...

Tiểu Lục tính toán chi li các khoản, nói lương cả năm cần bao nhiêu, nộp thuế của anh ta bao nhiêu, tiền bảo hiểm cần bao nhiêu, bảo dưỡng xe cần bao nhiêu, thực phẩm cần bao nhiêu, mua thuốc hút cần bao nhiêu, vân vân và vân vân... Nghe bài toán của Tiểu Lục, rõ ràng là lương của anh ta nuôi thân còn chưa xong, nói chi đến chuyện nuôi vợ con.

Tiểu Lưu hỏi: “Thế... thời gian tới có phải... sẽ tăng thêm một chút không?”

“Tăng gì mà tăng? Kinh tế Mỹ ấy giờ đang ảm đạm, nhà trường đã có quyết định trong năm năm tới sẽ không tăng lương.”

Cuộc đối thoại sau đó hoàn toàn đi theo hướng “đường tuy bằng phẳng, trước mắt vẫn tốt lắm”, không cần biết trời đất sụp đổ hay đường hầm không một tia sáng. Tiểu Lục hiển nhiên đã hết hứng thú, từ biệt ra về. Tiểu Băng nhắc Tiểu Lục đi tìm, Tiểu Lục nói anh ta không biết đường, Tiểu Lưu cũng nói không biết, cuối cùng vẫn là Tiểu Băng đưa Tiểu Lưu trở về. Tiểu Băng nhắc Tiểu Lục đi tiễn, Tiểu Lục nói anh ta không biết đường, Tiểu Lưu cũng nói không biết, cuối cùng vẫn là Tiểu Băng đưa Tiểu Lưu đi gọi xe.

Đợi Tiểu Lưu cùng Tiểu Băng đi rồi, Đàm Duy mới hỏi Tiểu Lục: “Sao anh lại miêu tả nghề nghiên cứu sinh khổ sở như thế? Muốn dọa cô ấy sợ chạy mất à?”

“Nghiên cứu sinh nghèo là sự thật, muốn dọa cho cô ta bỏ chạy cũng là sự thật.”

“Nếu thế anh vẫn nên... về nước thì hơn. Nếu anh tới làm việc ở Đại học B, nhất định sẽ được trọng dụng.”

Tiểu Lục uể oải đáp: “Đi cũng mấy năm rồi, hình như cuộc sống trong nước trở nên xa lạ đối với tôi. Ở bên Mỹ tôi có thể vờ như “hai tai không nghe chuyện ngoài cửa, chỉ một lòng làm tiến sĩ thôi, còn ở đây... chắc chắn không được, ngày nào cũng chỉ có so qua đầu lại, vậy thì tôi thà chết còn sướng hơn.”

“Chuyện của cô Tiểu Lưu ấy, anh xem...”

“Tôi thấy vẫn là thôi đi, người giống như cô ta ở bên kia tôi cũng tìm được, chẳng cần phí công sức đưa từ đây sang.”

Tiền Tiểu Lục về rồi, Tiểu Băng hỏi Đàm Duy: “Tiểu Lục nói sao? Anh ta có thích Tiểu Lưu không?”

“Tiểu Lục hình như không hứng thú mấy, nói là kiểu người như Tiểu Lưu ở bên Mỹ anh ta cũng tìm được...”

“Hả? To mồm đấy nhỉ, em muốn xem thử anh ta tìm được cái dạng nào.”

Anh lo lắng hỏi: “Tiểu Lưu... đồng ý không?”

“Không.”

“Thấy Tiểu Lục... nghèo hả?”

“Cũng không hẳn. Anh đừng hùa theo Tiểu Lục, coi con gái Trung Quốc đều là một lũ háms tiền, người ta vừa nhìn đã nhận ra tâm tư của Tiểu Lục rồi, cô ấy nói anh ta đang kể khổ, chắc chắn là không ưa cô ấy, làm gì có chuyện nghiên cứu sinh nghèo khổ.”

Đàm Duy thở ra một hơi, nam nữ đôi bên đã không vừa ý đối phương, vụ mai mối này cũng không hẳn là thất bại, chỉ coi là chưa thành công thôi, bởi vì tính ra cũng mất sức chứ chưa gây ra phiền toái nào.

Tiểu Băng lại bắt đầu nghĩ xem còn có ứng cử viên nào khác có thể giới thiệu cho Tiểu Lục, thậm chí tính cả Tạ Di Hồng vào, nói là biết đâu Tạ Di Hồng chia tay với Thường Thắng, sau đó sẽ giới thiệu Tạ Di Hồng cho Tiểu Lục, Đàm Duy khuyên cô: “Bỏ đi em, Tiểu Lục vốn không muốn tìm bạn gái, em việc gì phải lao tâm khổ tứ như vậy? Anh thấy vấn đề mấu chốt của anh ta chính là vẫn chưa quen được em.”

“Anh ghen à?”

“Anh ghen cái gì? Anh ta chưa quên em, nhưng mà em chẳng nhớ nhung gì anh ta.”

“Coi như anh thông minh! Em vốn sợ anh nghĩ hẹp nên mới tìm mọi cách để gán ghép anh ta với ai đó, như thế anh sẽ yên tâm.”

Anh nói đùa: “Em vợ anh nghĩ hẹp? Thế thì em tuyệt đối đừng để ý đến anh ta là được rồi.”

“EM không để ý đến anh ta, cho anh ta đi gặp quỷ đi!”

Anh vội vàng giải thích: “Anh đùa thôi, chuyện của Tiểu Khiêm vẫn cần nhờ anh ta giúp, sao em có thể không bận tâm đến anh ta được?”

“Đây là anh tự nói đấy nhé! Đừng có hối hận!”

“Nếu em cần quan tâm đến anh ta, muốn quan tâm đến anh ta thì dù anh ta có bảo em đừng quan tâm nữa cũng vô dụng, thà rằng anh rộng lượng thoải mái khuyến khích em quan tâm tới anh ta, nói không chừng em thấy anh thấu tình đạt lý như vậy liền tự động không quan tâm anh ta nữa.”

“Anh giao hoạt thật đấy! Có điều...” Tiểu Băng diễn một lời thoại trong kịch mô phỏng: “Dù cho con cáo thông minh, đầu làm sao nổi thợ săn lành nghề!”

22. Chương 22

Đàm Duy nghe Thường Thắng nhắc đến “kim ốc tàng kiêu”, tưởng rằng ý của cậu ta là “ổ gái giấu gái”, chẳng qua chỉ là cách gọi văn hoa mà thôi. Nhưng có một ngày, Đàm Duy đã được nhìn tận mắt “nàng kiêu” kia của Thường Thắng, còn được mời tới tận “lầu vàng” nơi “giấu kiêu” để thăm thú. Lúc này anh mới biết Thường Thắng không hề khoác loác về chuyện đó, đúng là có giấu “kiêu” thật, chẳng qua căn nhà không thể coi là “lầu vàng” mà thôi.

Ngày hôm đó anh phải tới tiệm sửa xe của chú Đàm “nạo thai”, vì thế không đi đường lớn mà đi vào con ngõ nhỏ kia. Lốp xe đạp của anh chắc còn vài lỗ nhỏ mà các bác sửa xe hay gọi là “đau mắt hột”, khí hơi liên tục thoát ra trong thời gian dài, cứ cách một, hai ngày anh lại phải bơm xe một lần, rất phiền phức, hôm nay nhân lúc về nhà ăn trưa liền nhờ chú Đàm “nạo thai” hộ.

Chú Đàm sửa xe cho anh ở khoảng sân ngoài cửa, anh ngồi trên một cái đôn nhỏ trước cửa nói chuyện với chú. Đang nói, đột nhiên nghe thấy tiếng xe máy đến gần, anh tưởng là Tạ Di Hồng, định cúi đầu trốn cho qua, lại nghe thấy tiếng xe máy dừng ngay trước mặt, giọng Thường Thắng vang lên: “A, sao chú lại chạy tới ngõ Ô Y thế này?”

Đàm Duy ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Thường Thắng đang dắt xe máy đứng đó, bên cạnh anh ta là một cô gái trẻ. Không biết có phải vì cô ta đội mũ bảo hiểm hay không, nhìn qua vô cùng xinh đẹp, ăn mặc cũng rất thời trang, chỉ là hai hàng lông mày vẽ quá dài, đầu cuối đậm như nhau, vừa dài vừa cong, nhìn thôi đã biết ngay là trang điểm. Xưa nay quan niệm thẩm mỹ của anh là “vẻ đẹp tự nhiên”, cảm thấy con gái tuy không phải là không thể trang điểm nhưng nhất định phải trang điểm tinh tế, tự nhiên, nếu không khéo lại hóa vụng.

Cô gái vòng hai tay ôm lấy cánh tay Thường thắng, Thường Thắng tỏ ra vui vẻ, thoải mái, Đàm Duy lại thấy thấp thỏm, bất an, như là anh vụng trộm ở ngoài bị người quen nhìn thấy vậy. Anh bối rối: “Chỗ này gọi là ngõ Ô Y à? Anh không biết đấy...”

Cô gái nói: “Ngõ Ô Y cái gì, là “ngõ Ô Nhiễm” thì có, ngày nắng thì đầy bụi, ngày mưa thì đầy bùn, bẩn chết đi được, chính là cái con người văn hóa này đặt cho nó cái tên ngang phè như thế đấy chứ.”

Giọng cô gái nghe khàn đặc, hoàn toàn không tương xứng với vẻ bề ngoài, giống với triệu chứng “họng khò” mà người ta hay nói. Đàm Duy tò mò hỏi: “Nghe giọng thì chắc cô sống ở ngõ này, sao tôi chưa từng gặp nhỉ?”

Chú Đàm đùa: “Mỗi lần cháu tới đây đều là ngồi xe cao cưỡi ngựa to, sao mà nhìn thấy được bách tính dưới chân? Cô ấy là dân chính gốc của ngõ Ô Y, sinh ra và lớn lên trong cái ngõ này đấy.”

Thường Thắng giới thiệu với cô gái: “Đây là Đàm Duy, bạn học cũ, bạn lâu năm của anh, giáo sư Đại học B...”

Anh vội vàng sửa lại: “Giáo sư gì chứ, cô đừng nghe cậu ta nói linh tinh!”

Thường Thắng nói: “Anh biết rồi, là phó giáo sư chứ gì? Nhưng bây giờ, khi gọi chẳng phải đều bỏ chữ “phó” đi sao? Trừ phi mang họ Phó chứ nếu không Trung Quốc chúng ta không hề có “phó giáo sư, phó giám đốc, phó chủ tịch”...”

Chú Đàm xen vào: “Tiểu Đàm đượ thăng chức làm phó giáo sư rồi à? Thật không dễ mà, lại còn trẻ như vậy nữa chứ! Tôi nhớ mình có một ông thầy, mãi đến lúc sắp nghỉ hưu rồi mà vẫn chỉ là phó giáo sư.”

Thường Thắng nói với Đàm Duy: “Đây là Na Na, “Hiệu tóc Nân” phía trước là cô ấy mở đấy, sau này nếu cắt tóc thì cứ tìm Na Na đây, tay nghề cao, giá cả cũng rất hợp lý. Chú cắt tóc ở đó hoàn toàn miễn phí, chỉ cần giới thiệu anh em bạn bè chú quen biết đến cắt tóc, làm đầu ở chỗ cô ấy là được. Kiểu của nam hay kiểu của nữ cô ấy đều làm tuốt, chú với vợ chú muốn uốn nhuộm thể nào cứ tìm cô ấy... Bác ơi, sau này bác có cắt tóc thì đến tiệm của Na Na nhé, ưu tiên đãi năm mươi phần trăm, bà xã với con bác cũng xin mời tới luôn, khuyến mãi y hệt.”

Đàm Duy thật bội phục tài quảng cáo của Thường Thắng, không bỏ lỡ cơ hội nào, điều kiện đưa ra cũng rất hời, đánh trúng tâm lý thích khuyến mại của khách hàng. Anh cũng thuận miệng đồng ý: “Được, có dịp tôi sẽ tới cắt tóc ở tiệm của cô.”

Thường Thắng vội nắm lấy không buông: “Hôm nay đi luôn đi, chú để xe ở đây để sửa, bây giờ qua tiệm cắt tóc, dù sao cũng gần, ở ngay đầu ngõ thôi.”

“Hôm nay có lẽ là thôi đi...”

“Đến sớm không bằng đến đúng lúc, chính là ngày này. Anh thấy tóc của chú cũng đến lúc cần được cắt rồi đấy. Mau mau đi, anh chở chú đến tiệm cắt tóc.”

Anh ngại từ chối, hơn nữa, đầu tóc đúng là đã đến lúc cần được cắt tỉa lại, liền đứng dậy nói với chú Đàm: “Cháu đi cắt tóc một lát rồi quay lại lấy xe nhé!” Sau đó nói với Thường Thắng: “Chú không cần đèo anh, có mấy bước thôi mà, đi bộ cũng được... chú chờ... Na Na đi trước đi!”

Thường Thắng cũng không khách sáo, nói với Na Na: “Chúng mình đi trước, lát nữa cậu ấy tới sau.”

“Hiệu tóc Na Na” đúng là không xa, Đàm Duy đi một lát đã tới nơi, thấy xe máy của Thường thắng dựng ngoài cửa, anh đoán chừng tiệm này mới mở chưa được bao lâu, bởi vì từ trước đến nay anh chưa từng nhìn thấy “Hiệu tóc Na Na” này, rất có thể là do Thường Thắng tài trợ, vì lần trước cũng từng nhắc đến “kim ốc tàng kiều”, thế thì “kim ốc” chắc không phải là “kiều” tự xây chứ nhỉ? Anh không biết Thường Thắng là can đảm hay là ngu ngốc, chỗ nào không chọn lại chọn chỗ này mở tiệm cắt tóc. Rõ ràng là sát vách Đại học B, thế này chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Anh bước tới trước cửa tiệm cắt tóc, thấp giọng hỏi Thường Thắng: “Đây là “kim ốc tàng kiều” của chú đấy hả?”

Thường Thắng gật đầu. “Sao? Mắt nhìn người của anh cũng không tôi đấy chứ?”

“Chú giấu người đẹp ở đây, không sợ Tiểu Tạ đi ngang qua phát hiện ra hay sao?”

“Cô ta sao mà tới chỗ này được? Cô ta rời trường liền đi thẳng ra đường lớn, vòng vèo tới đây làm cái gì chứ?” Thường Thắng nháy nháy mắt, nói: “Hay là hai người thường xuyên qua lại chỗ này?”

Anh thấy chuyện lại đập xuống đầu mình, lập tức bỏ qua chủ đề này, chỉ đáp: “Chú lại nói vớ vẩn rồi. Anh vào cắt tóc đây, cắt xong còn về nhà ăn cơm.”

“Chú vẫn chưa ăn cơm à? Bọn anh cũng chưa, anh ra quán đằng kia mua mấy món về chúng ta cùng ăn.” Thường Thắng nói xong liền quay lại gọi với vào trong tiệm: “Na Na, bạn anh đến rồi, em cắt tóc cho cậu ấy nhé, anh đi mua chút đồ ăn, cậu ấy cũng chưa ăn trưa đâu.”

Na Na ra đón người cửa, Đàm Duy vội đi vào trong tiệm, thấy không gian rất nhỏ, chỉ có hai chỗ ngồi, bài trí trông cũng tạm được, anh vốn là kiểu khách chưa từng dạo qua mấy cửa hiệu làm đầu cao cấp, toàn cắt ở hiệu tóc gần nhà, đơn giản lại rẻ. thợ cắt tóc ở đó rất lười, có lúc còn chẳng thêm gọi dầu cho khách, cứ cắt xong, khách về nhà tự gội.

Na Na để anh ngồi lên một cái ghế cắt tóc, kéo lưng ghế xuống, choàng cho anh một cái khăn trắng rồi bắt đầu gội đầu cho anh, cũng không xối nước, chỉ dùng một chiếc khăn ướt làm ẩm tóc rồi đổ dầu gội, chậm rãi thoa lên tóc.

Lúc này anh mới cảm nhận được cái gì gọi là “mềm mại không xương”, hai tay của Na Na xoa xoa trên đầu anh chính là cảm giác như thế, thật dễ chịu. Na Na vừa xoa vừa chà, ấn xong lại xát, vừa gội đầu vừa mát xa, khiến anh nhanh chóng thả lỏng tứ chi, có một thứ cảm giác mê men. Gội được một lúc lâu, Na Na mới nhắc anh tới bên bồn nước để xả, có lẽ là hiệu này tiếc không dùng nước nóng, nhưng anh thấy cũng không sao, gội cho sạch là xong.

Quay trở lại ghế, Na Na lại ấn bóp đầu anh một lúc rồi mới bắt đầu cắt tóc. Na Na cũng hỏi xem anh muốn cắt kiểu gì, cứ tự mình quyết định rồi làm, dường như là một kiểu đầu pha giữa cách tân và truyền thống, còn xịt thêm chút keo để phần tóc trước trán dựng lên. Anh ngại ngần cúi thấp xuống, trông cũng được, không giống mấy kiểu nhật nhòa hay thấy ngoài đường.

Thường Thắng mua đồ ăn về, nhìn thấy anh đã cắt tóc xong liền treo tấm biển “Nghỉ trưa” ở bên ngoài tiệm, quay vào đặt một chiếc bàn nhỏ trên mặt đất đầy tóc, ba người bắt đầu ăn. Thường Thắng vừa ăn vừa giới thiệu: “Chỗ này hơi nhỏ chút, lúc mới mở thì dùng tạm, về sau phát triển rồi thì chọn mặt bằng rộng hơn. Sau này chú nhớ giúp quảng cáo cho đám đồng nghiệp với sinh viên chú nhé!”

Na Na cũng tăng bốc: “Kiểu đầu của anh Đàm rất mát, chất tóc cũng đẹp, cắt kiểu nào cũng ưa nhìn, làm người mẫu quảng cáo là đúng rồi.”

Anh nghe thấy Na Na gọi mình là “anh Đàm”, không biết tại sao lại sồn gai ốc nhưng không tiện phản đối, đành tát nước theo mưa: “Tôi nhất định sẽ quảng cáo giúp cô, có điều người tôi quen cũng không nhiều...”

Thường Thắng nói: “Quen một người tính một người, tích tiểu thành đại, tích cát thành lâu đài, mỗi người giới thiệu vài người, cộng lại cũng nhiều lắm.”

Ăn xong bữa, Đàm Duy từ biệt, Thường Thắng còn chu đáo dùng xe chở anh về chỗ chú Đàm lấy xe. Anh lấy xe xong liền nói: “Anh cũng ăn trưa rồi, bây giờ không về nhà nữa mà tới thẳng trường luôn, chú cũng đi làm việc của mình đi.”

Thường Thắng nói: “Không sao, anh đi tới trường với chú.”

“Trời à, chú đừng có khách khí như thế, hôm nay đã được cắt tóc miễn phí, còn được mời ăn trưa nữa, sao có thể mặt dày bắt chú phải đi thư được!”

Thường Thắng vui vẻ đáp: “Anh tới trường chú đâu phải là đi theo chú? Anh đến đó là để liên hệ làm việc. Nói ra âu cũng là duyên phận, có lần anh đến trường chú làm công chuyện, lúc đi ra thì bị lạc đường, vòng vèo đến cái ngõ nhỏ này, đúng lúc nhìn thấy một cô nàng thật đẹp, bèn tới hỏi đường nàng. Ha ha... cũng có thể coi là... yêu từ cái nhìn đầu tiên...”

“À, ra là vậy, vậy chú lên xe đi trước đi, con xe cọc cạch của anh không theo kịp con xe máy của chú đâu.”

“Anh không vội, giờ vẫn còn sớm, người ta còn đang nghỉ trưa, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Thường Thắng cũng không phản đối, Đàm Duy chào hỏi chú Đàm một câu rồi hai người đi vào ngôi nhà của chú Đàm trò chuyện. Thường Thắng lấy ra một bao thuốc, mời chú Đàm một điếu, còn dư thì ném cho Đàm Duy: “Cầm lấy, tặng để chú hút đấy.”

“Anh không hút thuốc.”

“Thôi đi, thời buổi này hút thuốc là bài học xã giao cơ bản, có ai không hút nào? Không hút thuốc thì đừng có mơ hòa nhập với xã hội, nhân lúc vắng bà xã hút cũng được, chẳng lẽ hút sau lưng vợ mà chú cũng không dám? Để bảo anh nói cho chú biết hút xong ăn hai quả quýt là được, đảm bảo cô ấy không nhử thấy, của anh đây cũng là thuốc người khác tặng, không hút cũng phí.”

Đàm Duy không lấy thuốc, để bao thuốc lại trên bàn để chú Đàm hút. Thường Thắng thấy anh kiên quyết không hút, đành tự mình châm một điếu. Đàm Duy hỏi: “Chú cùng với cô Na Na đó... là thật lòng hả?”

“Thế nào là thật lòng? Thế nào là không thật lòng?”

“Thật lòng chính là... chú có định cưới cô ấy không?”

Thường Thắng nhả ra vài còng khói, nói: “Anh chuộc thân cho cô ấy, đương nhiên là có dự tính lâu dài, nhưng mà thời buổi này chẳng phải là không thể đa thê sao?”

Đàm Duy vừa nghe tới hai tiếng “chuộc thân”, kinh ngạc hỏi lại: “Ý chú tức là cô ấy làm...”

“Ừ, trước kia là thế, nếu không sao lại nói là chuộc thân? Tuy nhiên cô ấy so với mấy đứa... điểm trong thành phố này có khác biệt, vì cô ấy làm riêng, không có má mì quán, chính là cái ở trên ti vi hay nói ấy, “gái mại dâm tự lập”.”

Anh không ngờ Thường Thắng kể thừa và tiếp thu “văn học lâu xanh” của Trung Quốc thâm sâu đến mức này, vốn tưởng Thường Thắng chỉ dừng lại ở mấy khái niệm “thư sinh phong lưu”, “gái thanh lâu” gì đó, chẳng qua là đang kiếm cớ cho chuyện tìm hoa văn liễu mà thôi, ai ngờ Thường Thắng thực sự làm một “thư sinh phong lưu” nghiêm túc, chân chính, còn chuộc thân cho cả “gái thanh lâu” thời nay. Anh hiểu kỳ hỏi: “vậy chú tính sao với Tiểu Tạ?”

“Chuyện này liên quan gì tới cô ta? Chú không phải định tìm cô ta tố giác anh đấy chứ?”

“Anh không tố giác chú, nhưng mà chú thực sự không nên... bắt cả hai tay.”

“Vì sao lại không thể?” Thường Thắng tức tối nói. “Một Trung Quốc mới chẳng thể làm ra được cái gì hay ho, ngược lại còn xóa sổ những điều tốt đẹp của quá khứ. Giống như chế độ một vợ một chồng, đúng là hại chết người ta. Trước kia tam thê tứ thiếp, việc ngoại tình ít hơn hẳn, xã hội ổn định hơn nhiều. Đàn ông có khả năng cưới được bao nhiêu bà vợ thì nên cho phép anh ta cưới, thế mới gọi là tận dụng nhân tài và vật lực.”

“Khả năng nào thế? Ý chú là điều kiện kinh tế hay là... thể lực? Anh thấy nói tới vấn đề thể lực, chẳng người đàn ông nào có khả năng cưới được am thê tứ thiếp, nhưng phụ nữ lại có thể ứng phó được với ba, bốn ông chồng.”

“Ha ha, tức là chú chủ trương chế độ đa phu hả?”

“Anh cũng không chủ trương đa phu, anh chỉ là nhìn từ góc độ sinh lý mà nói thế thôi.”

“Từ góc độ sinh lý mà nói cũng cho phép đa thê, chú biết mà, đàn ông đối với đàn bà rất nhanh chán, có thêm vài bà vợ, mỗi ngày đổi lượt mới có thể duy trì được cảm giác mới mẻ.”

“Thế chú dự định bao tình nhân à?”

“Lần này chỉ có thể làm tình nhân, không công khai được. Nếu anh cưới cô kỹ nữ hoàn lương này làm vợ rồi dẫn về nhà, ba mẹ không đánh chết anh thì cũng gạch tên anh khỏi gia phả. Còn đưa đi gặp người trong công ty, anh cũng ngại, bởi vì Na Na... không có trình độ văn hóa, hoàn cảnh xuất thân khổ cực, mẹ chưa kết hôn đã sinh ra cô ấy, sinh ra xong cũng không chăm nom, là bà cô ấy nhặt ve chai nuôi lớn. Sau này bà già rồi không đi nhặt ve chai được, đành dựa vào cô ấy... làm cái nghề kia kiếm sống.”

Thường Thắng nói xong, hai hốc mắt cũng đỏ hoe, đến nỗi Đàm Duy cũng ái ngại nhìn cậu ta, thấp giọng hỏi: “Bây giờ vẫn còn... người khổ như thế sao?”

“Anh là người có tấm lòng Bồ Tát, không thể giương mắt nhìn người khác chịu khổ...” Thường Thắng nói với vẻ hơi kiêu ngạo. “Từ lúc cô ấy theo anh thì anh chưa bao giờ tiếp thêm khách, chỉ một lòng cùng anh làm vợ chồng, đây chính là chuộc thân còn gì?”

“Nhưng như vậy đối với Tiểu Tạ không phải là... có chút bất công sao?”

“Tiền anh cho Na Na đều là tiền thừa ra từ lương anh, mỗi tháng tiền anh nộp cho vợ không thiếu một xu, vì cái gì mà chú cho là bất công đối với Di Hồng?”

Đàm Duy thấy nói với Thường Thắng cũng vô ích, cậu ta có lý luận và thói quen tư duy của riêng mình, hai người không hề có chung giá trị quan. Bản thân anh cũng không rõ giá trị quan của mình là gì, nhưng pháp luật chỉ cho phép một vợ một chồng thì không nên có nhiều vợ.

“Chuyện này chú nhất định đừng nói với vợ tôi, nếu không cô ta lại lồng lộn lên.”

Thường Thắng thở dài, nói: “Đúng là sinh không gặp thời mà, nuôi một vợ bé mà như thể trộm gà trộm chó. Bây giờ đâu đâu cũng thấy vợ cả vợ bé đánh ghen ầm ĩ, nếu là trước giải phóng thì ai dám gây sự? Ai gây sự thì bỏ người đó, xem còn dám đánh ghen nữa không! Vợ cả thì lo chuyện vợ cả, hưởng cái phúc của vợ cả, vợ hai lo chuyện của vợ hai, hưởng cái phúc của vợ hai, mọi người yên ả thuận hòa có phải tốt không? Vì sao đàn ông cả đời cứ phải dính lấy một người phụ nữ?”

Đàm Duy cười, đáp: “Thế chú có để bà xã của chú tìm chồng hai không?”

Thường Thắng trợn tròn mắt, hỏi lại: “Đâu ra cái đạo lý đó? Chú nói xem, cái xã hội nào cho phép một người đàn bà tìm một lúc mấy chồng?”

Chú Đàm ở bên ngoài nói xen vào: “Xã hội mẫu hệ.”

Thường Thắng phản bác: “Bây giờ là thời đại nào rồi? Đã là chuyện xa lắc xa lơ rồi, nào có thể áp dụng vào xã hội hiện đại chứ? Nếu một người phụ nữ mà có tới mấy người đàn ông thì không phải điểm là gì?”

Thím Đàm không biết ra phòng ngoài từ lúc nào, nghe thấy được liền “hừ” một tiếng, hỏi Thường Thắng: “Vì sao đàn ông các cậu một người có mấy người phụ nữ thì được cho là vinh quang, còn phụ nữ có mấy người đàn ông thì lại bị coi là điểm? Cái xã hội đa thê đó của cậu chẳng phải cũng đã sớm thành dĩ vãng rồi hay sao?”

Thường Thắng làm ra vẻ ôm đầu bỏ chạy, nói: “Được, được rồi, không nói nữa, ai mà biết được ở đây còn có một cán bộ ủy ban phụ nữ đang nằm vùng chứ!”

23. Chương 23

Buổi tối Tiểu băng về đến nhà, liếc mắt một cái đã nhận ra ngoại hình của Đàm Duy có thay đổi, liền chạy tới ôm lấy đầu anh soi đi soi lại, tò mò hỏi: “Anh cắt tóc à? Chà chà, chồng của em trông thật phong độ, dựa vào quả đầu này đi lừa mấy em sinh viên nữ trong lớp cũng không thành vấn đề.”

Anh nói đùa: “Thế ý em là nếu anh không cắt quả đầu này thì không lừa nổi mấy em sinh viên nữ đó hả?”

“Lừa được, chắc chắn lừa được, chỉ cần chồng của em thì có cạo trọc đầu cũng lừa được đám sinh viên nữ đó.” Tiểu Băng vừa nói vừa dùng hai tay che kín đầu anh, làm giống như một cái đầu trọc, sau đó ngo trái ngo phải. “Đúng thật, anh cạo trọc đầu nhìn cũng rất đẹp trai, chỉ bằng lần tới cạo trọc đi.”

Anh gỡ tay Tiểu Băng ra, đi vào bếp dọn cơm, vừa bày đồ ăn ra bàn vừa nói: “Thôi thôi, kiểu đầu này hôm nay đã hứng đủ sự bàn tán ra vào của đám học trò rồi, lại còn cạo à? Em không sợ trường đuổi việc anh sao?”

Hai người ngồi xuống ăn cơm, Tiểu Băng hỏi: “Dạo này anh nhanh nhẹn quá vậy? Sau giờ làm không chỉ nấu xong cơm, đầu tóc cũng cắt gọn luôn.”

“Cắt lúc trưa.”

“Buổi trưa chỉ có chút thời gian, anh còn chạy vào thành phố cắt tóc được?”

“Không phải, cắt ở một hiệu làm đầu ngay bên ngoài trường thôi.”

“Hết bao nhiêu?”

“Không mất tiền. Là của một... người bạn mở.”

“A? Hay vậy? Người bạn nào hả anh? Có phải là phụ nữ không? Vừa hay em cũng đang muốn sửa lại kiểu tóc.”

Anh ngẫm nghĩ, quyết định thành thật nói hết với Tiểu Băng, tránh một ngày nào đó Thường Thắng vì đi câu khách cho “Hiệu tóc Na Na” mà tiết lộ với cô, cũng để phòng Tiểu Băng một bữa nào đó tìm thấy “Hiệu tóc Na Na”, tra hỏi một hồi liền phát hiện ra sự thật, đẩy anh vào thế bị động, thành kẻ biết mà không khai báo. Nhưng trước khi thú thật, anh cũng nhắc nhở cô: “Chuyện này anh nói với em, em tuyệt đối không được kể cho Tiểu Tạ...”

Tiểu Băng hỏi: “Sao, anh cắt tóc ở tiệm làm đầu do có cô nhân tình của Thường Thắng mở à?”

Anh kinh ngạc thốt lên: “Em... biết chuyện này?”

Tiểu Băng cười đắc ý nói: “Thế nên anh có chuyện gì cũng đừng hòng qua được mắt em, em nắm bắt thông tin nhanh nhạy và chuẩn xác lắm đấy, anh muốn nói dối cũng không được đâu.”

“Có phải Thường Thắng nói với em không? Hay là Tiểu Tạ kể?”

“Anh không cần biết nguồn cung cấp thông tin của em, trước tiên hãy khai báo toàn bộ sự thật đã, để xem anh thành thật đến đâu.” Tiểu Băng khuyên nhủ. “Đấy cũng không phải là chuyện của anh, anh nói dối làm gì chứ? Mau nói thật cho em!”

Anh đành kể từng chi tiết của câu chuyện gặp gỡ Thường Thắng và Na Na hôm nay cho Tiểu Băng nghe. Tiểu Băng vừa nghe vừa cười khê, đợi anh kể xong, cô nói: “Cái tay Thường Thắng này diễn nhập vai phết nhỉ, còn tưởng mình là thư sinh phong lưu gì đó thật cơ đấy. Anh ta nói Na Na bây giờ không đi khách nữa, sao anh ta biết được? Chẳng lẽ anh ta bắt cả hai tay được còn cái cô Na Na kia thì không thể? Người làm cái nghề “bán da thịt” này mê nhất là tiền, nếu Na Na có thể thỏa mãn được chỉ bằng tiền của một người thì cô ta đã bỏ nghề từ lâu rồi. Thường Thắng phen này tiêu rồi, bị người ta coi là cái phiếu ăn mà không biết... Nói không chừng ngày nào đó anh ra còn tưởng rằng mình đã đắc đạo thăng thiên.”

“Chuyện này Thường Thắng kể với em à?”

“Đâu có, chẳng phải anh vừa kể cho em sao?”

“Anh có nói là Na Na coi Thường Thắng là phiếu ăn đâu...”

“Cái này còn cần anh phải nói? Người có đầu óc bình thường nghĩ một cái là ra ngay.” Tiểu Băng cười, nói: “Anh không chấp nhận được sự lừa dối đúng không? Muốn lừa là lừa được thôi. Em thấy anh bảo em không được nói với Di Hồng là đã đoán ra được nguồn cơn rồi. Cái loại đàn ông như Thường Thắng đã không có chiều sâu, đầu óc đơn giản mà tứ chi cũng chẳng phát triển, trong đầu anh ta chỉ có từng ấy thứ, cực kỳ dễ đoán.” Tiểu Băng đột ngột hỏi: “Bên ngoài anh có nuôi tình nhân không?”

“Không có.”

“Trả lời quyết đoán thế? Em không tin.”

“Đúng là không có, anh chẳng có thể lực cũng chẳng có điều kiện kinh tế, anh nuôi thế nào?”

“A? Nghe khẩu khí của anh thì trong lòng anh cũng muốn nuôi rồi, chỉ là không có tiền nên mới không nuôi phải không?”

“Ý của anh là dù em không tin vào nhân phẩm của anh nhưng chỉ cần dựa theo thực tế khách quan mà suy xét, em sẽ biết là anh không bao nhân tình.”

“Cái đây thì chưa chắc, mấy tay bảnh bao như anh còn cần bỏ tiền ra bao nhân tình hay sao? Tự khắc sẽ có nhân tình dâng mình tới cửa để bao anh. Vừa được bao, vừa được chăm, được chơi...”

“Thế mà gọi là bao nhân tình? Đây là... trai bao mà.”

Tiểu Băng nghiêng đầu nhìn anh. “Giả dụ như có người cho anh rất nhiều tiền, anh có làm... trai bao không?”

“Không đời nào, phải chịu dỉ nhục như thế, cho dù vì tiền thì anh cũng nghĩ anh... không thể làm được...”

“Không làm được cũng không phải sợ, có lẽ có những quý bà rất xinh đẹp, chẳng lẽ anh không làm được hay sao?”

“Chưa từng thử, không biết...” Anh trả lại một đòn. “Thế còn em? Nếu có người cho em rất nhiều tiền, em có chịu làm nhân tình của người ta không?”

Tiểu Băng kiên quyết đáp: “Em tuyệt đối sẽ không vì tiền mà bán thân xác của mình.” Sau đó liền đổi giọng: “Nhưng nếu không phải vì tiền... thì khó nói lắm...”

“Tốt thôi, em cứ chuẩn bị bán thân đi, chỉ là không phải vì tiền thôi...”

“Anh nghe em nói hết đã nào, ví dụ có người bắt anh đi mất, khẳng khẳng muốn em phải dâng hiến chính mình mới thả anh, vậy anh nói em phải làm thế nào? Em chỉ có thể làm theo lời kẻ đó nói, chỉ cần có thể cứu anh...”

“Không được, không được, em nên báo cảnh sát chứ, tuyệt đối không được mắc lừa bọn bắt cóc, những kẻ đó là hạng nói lời không giữ lời, chiếm đoạt em rồi cũng chưa chắc sẽ thả anh, có khi còn muốn lợi dụng em lâu hơn mà sẵn sàng giết anh...”

“Anh thật hiểu tâm lý của bọn bắt cóc, có phải từng bắt cóc vợ người ta rồi không?” Tiểu Băng cười hì hì. “Đây là chính miệng anh nói nhé, lúc đấy đừng trách em thấy chết mà không cứu.”

“Chắc chắn anh sẽ không trách em.”

“Còn anh? Nếu em bị người ta bắt cóc, ví dụ một phú bà bắt cóc, bà ta nhất quyết muốn anh chung chăn chung gối mới chịu thả em, anh có làm không?”

Anh thấy đây là chuyện nực cười có một không hai, nào có người phụ nữ nào ngốc như thế. Chỉ vì muốn được lên giường với anh mà đi bắt cóc vợ anh, dám làm thế chắc?”

Anh cũng không phải là lại thiếu niên anh tuấn hay kiện tướng trên giường. Anh biết Tiểu Băng nhất định cũng giống anh, thà chết cũng không muốn chồng mình làm chuyện ấy, nên rất kiên định nói: “Không làm!”

“Sao? Anh định thấy chết không cứu à? Vì sao? Nếu anh yêu em, sao lại trơ mắt nhìn em bị bà ta giết hả?”

“Vấn đề chuyện đó sẽ không xảy ra.”

“Không phải đang giả thiết hay sao? Giả như có chuyện đó thì sao?”

“Giả dụ có chuyện đó? Thế thì anh nghe theo em.”

“Nghe theo em? Em bảo làm thì anh làm, em bảo không thì anh không làm?”

“Lời nói của em chính là thánh chỉ.”

Tiểu Băng hô to một tiếng: “Điều dân to gan! Chắc chắn trong lòng anh muốn làm lại không muốn chịu trách nhiệm, liền nói là nghe theo em, thật là xảo quyệt.”

“Anh biết em sẽ không bảo anh làm, cho nên anh nói là nghe theo em.”

“Sao anh biết được là em sẽ không bảo anh làm? Em bị bắt cóc, nhất định là sợ đến mê man đầu óc rồi, chỉ muốn giữ mạng mình, chắc chắn sẽ bảo anh nghe theo lời người đàn bà đó. Có điều em sẽ nói trước với anh, sau khi em bị người ta bắt cóc thì dù em có nói gì anh cũng không được nghe theo. Nếu anh bán thân cứu em, đợi tới khi em tỉnh táo lại, chắc chắn sẽ căm hận anh, không còn cần anh nữa, nghe rõ chưa?”

Anh bật cười: “Sao rồi? Em coi là thật à? Đây chẳng phải chỉ là nói vui thôi sao? Nào có quý bà nào muốn tính kế với anh chứ? Nào bà ta có bệnh à?”

“Chồng em là người đàn ông tốt thế này, sao lại không có phụ nữ nào chú ý chứ?”

“Thôi đừng nói nữa, rằng anh sắp rụng hết cả rồi đây này!”

Đêm đó, trong lúc Tiểu Băng và anh đang vuốt ve nhau, đột nhiên cô hỏi anh: “Đàn ông có thật là giống như Thường Thắng nói hay không, rất nhanh chán? Chúng mình cưới nhau lâu như thế rồi, anh có... chán em không?”

“Anh chán em hay không. Chính em cũng không biết ư?”

“Em cảm nhận được anh không chán em, nhưng em lại sợ anh đang giả vờ...”

“Cái này có thể giả vờ được sao? Thế em cưới anh lâu như vậy rồi, có chán anh không?”

“Phụ nữ thì khác, cơ thể người phụ nữ trước hôn nhân vẫn còn “say ngủ”, phải đợi đến sau khi kết hôn, dưới sự “khai phá” của người chồng mới “thức tỉnh”, người chồng “khai phá” nhiều, phụ nữ sẽ “thức tỉnh” nhiều hơn, cho nên người phụ nữ cùng chồng làm càng nhiều thì đối với người chồng lại càng hứng thú...”

“Em có phải là ngày càng được thức tỉnh hay không?”

“Em cảm thấy đúng như thế...”

Anh cũng cảm thấy Tiểu Băng hôm nay rất “thức tỉnh”, thế là lập tức ôm lấy cô “khai phá” một trận.

Việc đã xong, Tiểu Băng hỏi: “Bây giờ có nhiều đàn ông bao nuôi nhân tình ở ngoài như thế, anh có ngưỡng mộ không?”

“Việc này có gì hay ho để mà ngưỡng mộ chứ? Đợi tới lúc bọn họ gặp phải phiền toái, sẽ đến lượt bọn họ quay sang ngưỡng mộ anh.”

“Nếu như không có phiền toái thì sao? Anh có nuôi không?”

“Sao mà không có phiền toái được? Chuyện sớm muộn mà thôi. Dù không gặp phải phiền toái lớn như các bà đánh lộn ghen tuông lẽ nào tâm lý cũng không thấy phiền sao? Lo hết chuyện này đến chuyện nọ, hà có gì phải thế? Theo anh thấy, đó chẳng phải là cuộc sống của con người nữa rồi.”

“Thế vì sao đàn ông vẫn thích nuôi nhân tình?”

“Sao anh biết được? Em đi hỏi Thường thắng thì hơn, cậu ta là chuyên gia về lĩnh vực này, anh sợ phiền phức, bất kể là phiền phức trong chuyện tình cảm hay là phiền phức trên phương diện kinh tế, hay trên phương diện thời gian, anh đều sợ. Chỉ một người con gái thôi mà anh đã cảm thấy không đối phó nổi rồi, nào còn thời gian và sức lực để đối phó với người nữa?”

Tiểu Băng véo anh một cái: “Anh đang đối phó với em đấy à?”

““Đối phó” anh nói ở đây không phải là “đối phó việc xấu”, mà nghĩa là không thể khiến em hài lòng.”

“Em chỉ hy vọng anh thật lòng yêu em, chỉ yêu một mình em, không cần biết là kết hôn bao nhiêu năm, sẽ vĩnh viễn yêu em giống như lần đầu tiên... sẽ không chịu ảnh hưởng của xã hội hiện đại này... đi làm mấy việc vô nghĩa kia...”

“Em yên tâm, anh sẽ không như thế đâu.”

Anh cảm thấy Tiểu Băng dường như có lời muốn nói với anh, lo lắng hỏi: “Hôm nay em sao vậy? Có phải là ở ngoài bị người ta ức hiếp không?”

“Xem anh lại nghĩ vớ vẩn rồi kìa! Không ai ức hiếp em ết, là vì anh nhắc đến chuyện Thường Thắng bao nhân tình làm em có chút suy nghĩ. Trước đây nghe người ta nói ông này ông kia nuôi nhân tình ở ngoài thì chẳng nghĩ ngợi gì, bởi vì những người đó em không quen, cảm thấy chuyện của người ra không liên quan gì đến mình, nhưng Thường Thắng là người em quen thuộc lại nuôi nhân tình ở ngoài, thật... đáng sợ, em cảm thấy đáng tiếc thay cho Di Hồng...”

“Em đừng nói với Tiểu Tạ chuyện này, thà dỡ một cây cầu cũng không hủy một kiệu hoa.”

“Em sẽ không nói với cô ấy đâu, nhưng em không sợ phá kiệu, vì sự ích kỷ của em. Nếu em kể chuyện này với Di Hồng, cô ấy nhất định sẽ ly hôn với Thường Thắng, nếu cô ấy ly hôn, nhất định sẽ một lòng tìm cách cướp anh đi, em đâu có gốc như vậy.”

“Em đừng nói lộn xộn nữa, Tiểu Tạ vốn không có ý đó, là em lần trước nói lộn xộn khiến anh cũng hiểu lầm là cô ấy có lòng với anh thật.”

“Anh tin hay không tin thì khác gì? Lẽ nào anh tin thì sẽ làm thay đổi tình cảm đơn phương của cô ấy?”

Lời này đúng là làm anh cứng họng, nếu anh đã không đồng tình với tình yêu thâm kín của tạ Di Hồng thì anh tin hay không có gì khác nhau? Anh hàm hồ đáp: “Anh chỉ nói vậy thôi, anh sao có thể đáp lại cô ấy? Còn sự tự mãn tối thiểu của em thì sao?”

Tiểu Băng không hỏi dồn nữa, chỉ thở dài, nói: “Nhưng nếu chúng ta giấu giếm Di Hồng chuyện Thường Thắng bao nhân tình, liệu có gây phiền phức nào không?”

Anh an ủi: “vốn chỉ là không nói cho cô ấy biết thôi, có thể gây ra phiền phức gì? Tiết lộ có khi mới gây ra phiền phức ấy.”

Thực ra anh cũng cảm thấy thật không nhẫn tâm lừa dối Tạ Di Hồng, nhưng anh tự an ủi mình rằng, những chuyện như thế này, có thể không biết cũng giống như là không có, sao phải làm đến mức khiến vợ chồng nhà người ta chia ly. Cứ cho là Tạ Di Hồng ly hôn với Thường Thắng rồi cũng chưa chắc tìm được một tấm chồng tốt, người sau chắc gì đã bằng người nay.

Cuối cùng anh quyết định không nói cho Tạ Di Hồng biết cũng vì chút tạp niệm riêng tư. Kể từ lần trước Tạ Di Hồng châm chích tay bạn học tự mình đa tình trước mặt anh, anh vẫn luôn trốn tránh cô ấy, ngay cả ánh mắt cũng không liếc về phía cô để cô khỏi lầm tưởng anh đang tự mình đa tình. Anh nghe nói Tạ Di Hồng muốn làm thủ tục ra nước ngoài, cảm thấy đây là một cách mà cô dùng để trốn tránh anh, chắc là thấy anh tự mình đa tình khiến cô chẳng thể vui vẻ mà ở cùng một chỗ với anh nữa. Nếu trong tình hình này anh kể chuyện Thường Thắng bao nhân tình, chắc chắn sẽ bị coi là tìm cách đào tường nhà người, khiến cô hiểu nhầm anh đang dụ dỗ cô. Vì vậy dù về công hay tư anh cũng quyết định không nói cho cô biết, thêm chuyện chẳng bằng bớt chuyện.

Sóng yên gió lặng được một thời gian, anh gần như đã quên sạch chuyện này, đột nhiên một ngày, Tạ Di Hồng tìm tới tận nhà anh. Hôm ấy anh đang ở nhà nấu cơm, đột nhiên nghe có tiếng gõ cửa, anh tưởng Tiểu Băng về sớm, bước tới mở cửa, hóa ra là Tạ Di Hồng. Anh bối rối nói: “Cậu đợi tôi một chút, tôi không ngờ là có khách tới, ăn mặc không chỉnh tề, đợi tôi thay quần áo đã.”

Anh chạy đi vớ lấy một cái áo khoác mặc vào, mặc thêm quần dài mới quay lại mở cửa cho cô, phát hiện cô có vẻ mệt mỏi, dáng vẻ hốc hác, mắt đỏ sọng như vừa khóc xong. Anh kinh ngạc, vội hỏi: “Sao thế? Có phải cậu ốm không? Có cần tôi đưa đến bệnh viện không?”

“Tôi vừa mới từ bệnh viện ra.” Tạ Di Hồng nói xong câu thì bật khóc thành tiếng.

Anh cuống lên, sợ người khác nhìn thấy lại hiểu sai, hoang mang đỡ Tạ Di Hồng vào nhà để cô ngồi ở phòng khách, rót cho cô một cốc nước, không ngừng hỏi han: “Sao thế? Cậu bị làm sao? Đừng khóc nữa...”

Tạ Di Hồng khóc không thành tiếng, nói: “Tôi...tôi...Thế là hỏng rồi... Đều... tại cậu!”

24. Chương 24

Đàm Duy lặng cả người. “Rốt cuộc là cậu có chuyện gì? Tôi đã... làm gì?”

Tạ Di Hồng khóc lóc một hồi mới có thể cất tiếng nghẹn ngào: “Tôi mắc... bệnh sinh dục rồi...”

Anh nghe được chuyện này lại càng mơ hồ. “Vậy sao cậu lại trách tôi? Lời này không thể nói linh tinh được...”

Tạ Di Hồng phần uất nói: “Không trách cậu thì tôi trách ai? Chắc chắn cậu đã sớm biết Thường Thắng làm vậy ở ngoài nhưng vẫn giúp anh ta lừa tôi, nói là buổi tối anh ta ở nhà cậu, hại tôi bây giờ... thành như thế này đây!”

Anh nghe được nguyên do mình bị định tội, thở ra một hơi, an ủi: “Cậu đừng sợ bóng sợ gió, ai nói cậu mắc... bệnh sinh dục? Cậu đã đi khám bác sĩ chưa? Bác sĩ đã kết luận rồi hả?”

Tạ Di Hồng lấy từ trong ví ra mấy tờ kết quả xét nghiệm, chắn bệnh các loại ném lên mặt bàn. “Không phải bác sĩ kết luận thì tôi khóc cái nỗi gì... Tôi bị thần kinh chắc?”

Anh cảm thấy đây là chuyện riêng tư, không tiện xem kỹ, hơn nữa nếu anh xem kỹ những giấy tờ này cũng chứng tỏ rằng anh không tin cô, cho nên anh chỉ dừng đấy nhìn qua, toàn là các chỉ số xét nghiệm, chữ cái nước ngoài, liền nói: “Tôi đọc cũng không hiểu, cậu cất đi... đừng làm mất...”

Tạ Di Hồng run rẩy nhét giấy tờ vào ví, ngược lên nhìn anh với vẻ buồn thảm, nói: “Vì có gì mà tôi lại đen đui như thế này? Là do kiếp trước tôi đã làm chuyện xấu đúng không?”

“Cậu là người theo thuyết vô thần, còn tin vào mấy thứ kiếp số này ư?”

“Tôi hoàn toàn không ngờ Thường Thắng lại là loại người đó.” Tạ Di Hồng vừa nói lại khóc nức lên. “Tôi tưởng hắn ta hay dở gì cũng đã là thạc sĩ rồi... còn xuất thân là giáo viên nữa... thì phải là người trung thực... Tuy có hơi thấp... nhưng... người lùn... cũng có cái tốt của người lùn... đó là khó mà trăng hoa ở ngoài. Hu... hu... Người ta nói thà cưới một người yêu bạn cũng đừng cưới người bạn yêu, tôi tưởng... hắn ta... yêu tôi... Tôi tưởng là kết hôn với hắn ta... kinh khủng nhất cũng chỉ là lạnh nhạt một chút mà thôi. Tôi tưởng là... Ai ngờ... hắn ta lại... hại tôi ra nông nỗi này!”

“Bệnh này cũng có thể chữa được mà...”

“HIV mà cũng có thể chữa khỏi sao?”

Anh vừa nghe thấy từ này đã vô cùng kinh sợ, nhất thời cảm thấy không khí chung quanh như bị ô nhiễm, dường như vô số những con virus HIV đang bay lượn khắp nơi trong nhà anh, anh ngắc ngứ hỏi: “Cậu mắc phải... H...HIV?”

Tạ Di Hồng gật gật đầu, lại bật khóc đầy thống khổ.

Anh thấy tay chân lạnh ngắt, đầu óc mê man, điều này giống như không còn cứu vãn được gì nữa, anh không thể tin, sao có thể như vậy chứ? Anh không phải chuyên gia về HIV nhưng anh cũng biết HIV không thể chữa khỏi, sẽ gây chết người. Đại não của anh cự tuyệt việc tin rằng con người đang ngồi trước mặt anh lại nhiễm HIV, thà tin là cô đang trêu chọc anh còn hơn, nhưng cô ấy khóc thảm thiết như thế, tuyệt đối không giống đang giả vờ để lừa anh.

Anh bị cái tin dữ đột ngột này quật ngã hoàn toàn, không biết nên nói gì hoặc nên làm gì, chỉ đứng đó ngây dại nhìn cô, miệng cất tiếng trong vô thức: “Cậu đừng sợ hãi... sẽ không tốt cho sức khỏe...”

“Sớm muộn gì rồi cũng phải chết... còn sợ không tốt cho sức khỏe làm cái gì?”

“Xin lỗi cậu, tôi nên sớm nói thật cho cậu, nhưng Thường Thắng... cậu ta nói... mỗi lần đều có kiểm tra những người đó... xem giấy khám sức khỏe của họ...”

Tạ Di Hồng trừng mắt phần nộ: “Cái gì? Chính miệng hắn ta thừa nhận với cậu là hắn ta... chơi gái, cậu... cậu... cậu... cũng không nói cho tôi hả?”

Anh vội vã thanh minh: “Thường Thắng cũng chỉ là lúc thì thừa nhận lúc lại phủ nhận, tôi cũng không biết rốt cuộc là cậu ta nói thật hay nói đùa... Tôi không muốn hủy hoại... cuộc hôn nhân của hai người...”

“Cậu không muốn hủy hoại cuộc hôn nhân của chúng tôi, cậu thà nhìn tôi bước vào chỗ chết sao?”

Anh thật sự không ngờ sự việc lại đến nước này, bây giờ đành để cho cô mắng chửi, chỉ hy vọng thời gian có thể quay ngược lại, lúc đó anh sẽ nói cho cô nghe ngay từ lần đầu tiên, dặn cô phải đề phòng Thường Thắng, nhưng dù lúc đó nói cho cô cũng đã là quá muộn, đáng ra ngay từ đầu anh không nên giới thiệu Thường Thắng với cô.

Tạ Di Hồng nổi khùng một trận mà thấy anh lặng thinh không đáp, cũng chẳng buồn nói nữa, trầm mặc một lát rồi dịu giọng, nói: “Không phải tôi giận cậu, là tôi giận Thường thắng, giận cả chính mình. Chuyện này không thể trách cậu, chỉ trách tôi nông cạn, khoảng thời gian này không biết dùng... biện pháp phòng ngừa... Nhưng mà tôi không hề biết hẳn ta lại làm những trò đó, nếu tôi biết, tôi chắc chắn sẽ không để hẳn ta chạm vào mình...”

Anh an ủi: “Cậu tìm mấy phòng bệnh khác kiểm tra lại thử xem, bệnh viện cũng có khi nhầm lẫn...”

“Hừ, chính lúc cậu nghĩ bọn họ nhầm thì bọn họ lại đúng.” Tạ Di Hồng thất thần ngồi ở đó, giống như một pho tượng gỗ. Qua một lúc, cô đứng dậy cáo từ: “Tiểu Băng sắp về phải không? Thôi tôi đi đây, cậu đừng nói chuyện này với con bé... cũng đừng nói với bất kì ai khác...”

Anh tiễn cô xuống dưới lầu nhưng không thấy xe máy của cô đâu, hỏi thì cô nói hôm nay bắt taxi đến. Anh muốn hỏi có cần anh đưa về không, nhưng do dự một lúc lại thôi, cô cũng không nhờ anh đưa về. Anh gọi giúp cô một chiếc taxi, đợi lúc xe đi khuất rồi mới quay trở về.

Anh vừa về đến nhà đã mng cốc nước Tạ Di Hồng uống vứt ngay vào thùng rác, sau đó tìm một chiếc khăn lau, thấm dung dịch tẩy rửa rồi ra sức lau chiếc ghế cô vừa ngồi, nhưng vẫn cảm thấy đáng sợ, dường như vi rút HIV đã ăn vào mặt ghế rồi.

Anh muốn làm cơm tiếp nhưng hôm nay nấu món súp lơ xanh, vừa nhìn thấy những bông súp lơ xanh anh liền nhớ đến bức ảnh mà anh từng nhìn thấy trong một triueneer lâm giáo dục về bệnh sinh dục. Anh không thể ngăn mình nghĩ tới Tạ Di Hồng, chẳng lẽ hôm nay cô ấy không lái xe là vì bệnh đã phát triển đến mức đó rồi, không thể ngồi xe máy được nữa?

Anh cảm thấy thật ghê tởm, vội chạy vào toilet nôn ọe, nhưng trong bụng chẳng có gì để cho ra, nôn khan một hồi mới thấy đỡ, anh súc miệng rồi quay về phòng bếp đổ hết món súp lơ xanh. Anh còn chưa tìm được thứ gì khác để nấu thì Tiểu Băng đã về, vừa vào cửa đã kêu: “Em đói lắm rồi, cơm chín chưa anh?”

Anh cuống quýt nhắc nhở cô: “Cẩn thận, đừng động lung tung! Hôm nay Tạ Di Hồng đến, cô ấy mắc... bệnh sinh dục...”

Tiểu băng trợn tròn mắt. “Cô ấy mắc bệnh sinh dục? Chính miệng cô ấy nói với anh?”

“Ừ, cô ấy còn cho anh xem xác nhận của bác sĩ có điều anh xem không hiểu. Đừng ngồi lên cái ghế ở phòng khách, cô ấy đã ngồi ở đó rồi... Hôm nay chúng ta ăn ở ngoài đi, anh thật sự không nấu nổi cơm...”

“Ăn ở ngoài thì sạch sẽ sao? Chẳng phải cũng dùng những nguyên liệu đó để nấu hay sao? Hơn nữa còn không rửa kĩ như ở nhà.” Tiểu Băng tỏ ra rất phong độ đại tướng mà an ủi anh. “Anh đừng nghĩ bệnh sinh dục đáng sợ như thế, với lại bệnh sinh dục thì phải lây nhiễm qua đường tình dục chứ? Nên chúng ta không cần hoang mang như thế...”

“Nếu là HIV thì sao?”

Tiểu Băng cũng bị dọa cho chết khiếp: “Cô ấy nhiễm HIV?”

“Ừ.”

Hai vợ chồng đứng đó nín lặng, há miệng nhìn nhau. Một lúc sau, Tiểu Băng là người tỉnh táo trước. “Làm sao có thể chứ? Bệnh của Di Hồng nhất định là do Thường thắng truyền sang, nhưng Thường Thắng... không phải đồng tính luyến ái...”

“Chỉ đồng tính luyến ái mới nhiễm HIV chắc? Bất cứ ai cũng có thể, nghe nói ở Hà Nam có một thôn làng được gọi là “làng HIV”, già trẻ gái trai trong làng đều mắc HIV, đó cũng là do đồng tính luyến ái sao?”

“Thế thì do truyền máu chẳng? Di Hồng cũng chưa từng truyền máu, cũng chưa nghe nói Thường Thắng truyền máu bao giờ, sao mắc HIV được? Nhất định là bệnh viện nhầm lẫn rồi.”

“Anh cũng nghĩ thế...”

Cả hai người cũng trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Tiểu Băng liền nói: “Kỳ quái thật, vô duyên vô cớ sao cô ấy lại nghĩ tới chuyện đi khám phụ khoa?”

“Ai biết được? Có thể là có triệu chứng gì đó?”

Tiểu Băng lắc đầu quày quặt. “Em đi gọi điện thoại an ủi cô ấy.”

“Thôi, em đừng gọi, có lẽ cô ấy cũng không muốn cho người khác biết.”

“Cô ấy không muốn người khác biết, sao tự dưng lại chạy tới kể cho anh? Có lẽ cô ấy định tới nói với e, chỉ là vì em chưa về nhà nên mới mượn anh tổ khổ?”

“Không phải, cô ấy ước chừng xem sắp về nên mới đi, còn dặn anh đừng nói với em.”

“Cô ấy không thể nói với em nhưng lại có thể nói với anh? Thế thì cô ấy đã coi anh là tri kỷ rồi đó.” Tiểu Băng hoài nghi nhìn anh, nói. “Cô ấy thật là... Sao không sử dụng vài biện pháp đề phòng? Có ông chồng chuyển nghề làm thương mại, vợ phải mang theo bao cao su mọi lúc mọi nơi chứ, tuyệt đối không thể “giáp lá cà” được.”

“Cô ấy cũng không ngờ Thường Thắng lại ở ngoài... làm cái chuyện kia... Đều tại anh không sớm nói cho cô ấy. Hôm nay cô ấy đến là để hỏi tội, vì cô ấy vừa vào nhà đã kêu lên là “Đều tại cậu”...”

“Cô ấy đúng là “sét đánh mới chạy tới bám cây”, chồng mình ở ngoài trăng hoa thì liên quan gì tới ông bạn như anh? Có chỗ nào viết rằng anh phải có trách nhiệm và nghĩa vụ thông báo những chuyện này với gia quyến của bạn mình?”

“Vấn đề là anh... không chỉ không nói mà còn giúp Thường Thắng nói dối...”

“Chỉ có mấy lần đó thôi? Lẽ nào Thường Thắng cũng chỉ không về nhà vài đêm đó? Lẽ ra cô ấy phải phát hiện ra rồi, nếu đối lại là em...” Tiểu Băng đột nhiên ngừng lại, một lát sau mới nói tiếp: “Em cảm thấy cô ấy nói chuyện này “đều tại cậu” còn có một ý khác. Cô ấy và Thường Thắng “làm” mà không phòng bị, rất có thể chỉ là để che mắt, mục đích vẫn là muốn có được đứa con của anh. Nếu cô ấy và Thường Thắng khi “làm” vẫn dùng bao thường xuyên thì cô ấy không thể chụp cho Thường Thắng cái mũ “ba đứa bé” được... Thật hao tâm tổn sức, nào ngờ lại dính phải vận đen của Thường Thắng. Em thấy cô ấy lần này là gây ông đập lưng ông thôi.”

“Em đừng có ở đó mà phân tích lung tung nữa, sao anh có thể có con với cô ấy được? Em không tin anh đến mức ấy sao?”

“Không phải em không tin anh, mà là quá tin cô ấy... sẽ có kế hoạch như thế. Anh còn nhớ lần cô ấy đi bệnh viện chứ? Biết mình không mang thai nhưng cô ấy vẫn bảo anh đưa về nhà. Đợi tới khi anh tới nhà, trước tiên cô ấy vào phòng ngủ, muốn làm anh tự động mắc câu, kết quả là anh lại chẳng hiểu phong tình, thế là cô ấy lại mặc một bộ đồ ngủ thướt tha đi mê hoặc anh. Nhưng anh vẫn không hiểu, chỉ biết suy nghĩ như một tay nhà quê là người ta ăn mặc trong ba lớp ngoài ba lớp như thế sao ngủ nổi nên cô ấy đành phải nói thẳng ra, nói anh đưa “thứ đó” cho cô ấy... Cô ấy vẫn luôn ghét Thường Thắng, nhiều lần nói với em là không muốn sinh con cho anh ta để khỏi hại đời con, sao cô ấy có thể cùng anh ta... “giáp lá cà” được?”

Anh cũng không hiểu nổi, cảm thấy câu chuyện ly kỳ thế này chỉ có phụ nữ mới nghĩ ra được, cũng chỉ có phụ nữ mới lý giải nổi, trí tưởng tượng của đàn ông trên phương diện này quá hạn hẹp, không thể sánh với phụ nữ.

Tiểu Băng tiếp tục phân tích: “Lần đó cô ấy còn đặt bao cao su ở trong phòng ngủ và phòng tắm cho vợ chồng mình, còn đứng ở cửa phòng tắm đợi chúng ta ra ngoài, chưa biết chừng là vì đi thu thập “thứ đó” của anh...”

“Trí tưởng tượng của em thật... quá phong phú...”

“Đây không phải là giàu trí tưởng tượng, chỉ là nhìn vấn đề một cách toàn diện. Anh không thể xem xét một chuyện một cách riêng lẻ, anh hãy chấp nối tất cả các sự kiện, tất cả những biểu hiện của cô ấy lại với nhau, anh sẽ biết em không đoán mò. Câu đầu tiên cô ấy nói hôm nay là: “Đều tại cậu”, vậy anh hiểu thế nào? Chỉ có thể lý giải theo cách của em, cô ấy vì muốn có đứa con của anh, đành cùng Thường Thắng “giáp lá cà”, nào biết được không những không có được con của anh mà bản thân còn bị nhiễm bệnh, vậy không trách anh còn biết trách ai?”

“Nhưng cô ấy là với Thường Thắng, sao không mang thai con của Thường Thắng?”

“Cô ấy nhất định đã dùng một cách nào đó, ví dụ như uống thuốc, nếu vậy cô ấy có thể đảm bảo sẽ không mang thai con của anh ta.”

“Nhưng hôm đó cô ấy đã chứng minh với anh là mình không hề yêu đơn phương. Chuyện đó giải thích thế nào?”

Tiểu Băng nói: “Vậy có gì khó hiểu đâu? Cô ấy biết Thường Thắng sẽ nói với anh chuyện cô ấy thâm yêu anh, cô ấy sợ anh vì chuyện đó mà vui sướng, tự mãn, thâm tâm sẽ khinh thường cô ấy, cho nên cô ấy thanh minh để giữ lại chút thể diện, chỉ có vậy thôi. Có điều em không rõ là cô ấy rốt cuộc định chuẩn bị thế nào để lấy được... “thứ đó” của anh... Chẳng lẽ cô ấy chắc chắn có cách để đưa anh... lên giường?”

“Đừng nói nhảm... Để người ta nghe thấy lại cười nhạo hai vợ chồng mình ăn dưa bở.”

“Em nghĩ cô ấy không phải kẻ ngốc, đã nghĩ ra được kế hoạch này rồi thì nhất định là có cách gì đó có thể lấy được “thứ đó” của anh...” Hai mắt Tiểu Băng đột nhiên sáng rực nhìn anh. “Chắc chắn là anh đã cho cô ấy hy vọng, nếu không, sao anh giải thích được việc cô ấy... không mang bao khi làm tình với Thường Thắng?”

“Cái này chẳng cần giải thích gì cả, bởi vì ngay từ đầu em đã sai rồi. Cô ấy làm tình với chồng cô ấy, nếu muốn có con thì đương nhiên là không mang bao. Em đang phức tạp hóa, tiểu thuyết hóa vấn đề rồi đấy.”

“Hừ, anh không tin vào phân tích của em, nếu anh mắc bẫy của cô ta thì đừng mơ em sẽ tha thứ cho anh, em nói rồi đó, bất kể là anh chủ động hay bị động, chỉ biết giương mắt nhìn hay là bị lừa nên mới làm, dù thế nào chỉ cần anh phát sinh quan hệ với người khác, hoặc là tòi ra đứa con, em chắc chắn sẽ ly hôn với anh.”

Anh đang định bực bực mấy lời, đã nghe thấy tiếng Tiểu Băng thẳng thốt kêu lên: “Xong rồi, xong rồi, em nhớ ra rồi, em nhất định cũng đã nhiễm HIV rồi!”

25. Chương 25

Đàm Duy thấy Tiểu Băng càng nói càng vô lý, bắt đầu nghi ngờ chuyện này là Tạ Di Hồng và cô liên minh với nhau để lừa anh. “Đừng có đùa, sao em lại nhiễm HIV được? Có phải hai người bọn em đang lừa anh đúng không?”

“Bây giờ em còn lòng dạ nào mà lừa anh!” Tiểu Băng lo âu nói. “Em nghiêm túc thật mà, chắc là anh ungx bị lây nhiễm rồi. Anh quên à, chúng ta từng tắm trong cái bồn tắm ở nhà Di Hồng đấy...”

“Đó là chuyện từ lúc nào rồi? Lúc ấy Tạ Di Hồng còn chưa nhiễm HIV...”

“Sao anh biết lúc đó cô ấy chưa nhiễm? Cứ cho lúc đó Di Hồng chưa nhiễm nhưng Thường thắng nhất định là bị rồi. Chẳng phải anh ta cũng tắm ở đó sao? Em thật hối hận vì đòi là cái trò tắm uyên ương ấy, cứ tắm vòi sen có phải là không có việc gì rồi không? Còn nữa, em từng ngồi ở bàn trang điểm của nhà họ, còn dùng qua cả bệ xí nữa, không chỉ một lần mà còn rất nhiều lần...”

“Chắc là không sao đâu? Nếu bị nhiễm chắc phải có triuuej chứng gì rồi chứ?”

“HIV không có giai đoạn ủ bệnh đúng không anh?” Tiểu Băng đau khổ hỏi anh: “Chúng t sắp chết đúng không?”

“Đừng sợ, ngay mai chúng mình tới bệnh viện của trường kiểm tra. Sẽ ổn cả thôi...”

“Tuyệt đối không được tới bệnh viện trường anh, bệnh viện của trường đại học đều là “bệnh viện gia đình”, bác sĩ toàn là người nhà của công nhân viên chức trong trường, nói không chừng còn là người nhà của chính giáo viên khoa anh. Ngộ nhỡ có kết quả là mắc bệnh sinh dục, mấy cái loa phóng thanh đó lại chẳng truyền tin tới tận khoa khác? Cho dù không có bệnh sinh dục, chỉ cần anh đi kiểm tra, người ta ông một câu tôi một câu cũng biến thành có bệnh, lúc đó anh còn trụ nổi không?”

“Nhưng muốn tới bệnh viện bên ngoài khám bệnh thì phải có sự cho phép của nhà trường thì phải.”

“Cho hay không cho chẳng phải chỉ là vấn đề thông báo không bị trường anh biết là được, mất tiền thì có sao!”

Anh cảm thấy Tiểu Băng nói rất có lý. “Vậy thì đi khám ở phòng khám ngoài. Bảo hiểm y tế của em đăng ký ở bệnh viện nào?”

Tiểu Băng lúng búng đáp: “Em... vẫn chưa mua... bảo hiểm y tế...”

“Chưa mua? Em thật là...”

“Sao em biết sẽ xảy ra chuyện như thế này chứ?”

Anh biết bây giờ nổi giận cũng vô ích, chỉ nhắc nhở: “Sắp xếp thời gian rồi mua đi, lần này chưa dùng đến thì còn lần sau.”

“Anh còn mong có lần sau cơ à?”

“Việc trên đời sao mà nói trước được? Chúng ta đều tưởng còn trẻ thì không cần đến bệnh viện nhưng cuối cùng vẫn phải tới bệnh viện đó thôi?”

Tiểu Băng cãi lại: “Có lẽ mua rồi cũng không dùng đâu, bảo hiểm chắc chắn không bao gồm chẩn đoán và điều trị bệnh lây nhiễm qua đường sinh dục đâu, nếu chi trả cho bệnh lây nhiễm này nữa thì chẳng phải là khuyến khích thên hạ ra ngoài làm vậy sao? Điều trị bệnh sinh dục khẳng định là giá trên trời rồi. Công ty bảo hiểm nhất định cũng không trả đâu, nếu không thì chính họ cũng “rót đài” luôn.”

“Bất luận thế nào em cũng phải mau chóng mua đi!”

Tiểu Băng tự biết mình đuối lý, không nói thêm gì nữa. Hai vợ chồng ăn một húp rồi ngồi trong phòng khách xem ti vi, chỉ là ngồi ở đó, có làm cho bầu không khí thật rộn ràng như thế muốn nói rằng đây là một ngày bình thường đang trôi qua, nhưng cả hai đều lo lắng, khủng hoảng chờ đợi buổi kiểm tra của ngày mai.

Hơn mười giờ, Thường Thắng tới nhà, vừa nhìn đã biết ngay là mới uống rượu, hai mắt đỏ lừ, cả người ngồng nặc mùi rượu, vừa vào cửa đã oang oang: “Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo, tìm được cô vợ lẳng lơ. Lần này thì hay rồi, làm tao nhiễm HIV.”

Đàm Duy cũng chẳng buồn mời Thường Thắng ngồi, chỉ lạnh lùng nói: “Việc nhà chú, chú đem về nhai mà giải quyết đi...”

Mắt Thường Thắng đỏ lên, xông tới chỉ thẳng vào mặt anh. “Việc nhà tao? Còn không phải vì mày sao?”

Tiểu Băng lớn tiếng quát: “Anh nói cho rõ ràng, đừng có ngậm máu phun người!”

“Tôi ngậm máu phun người? Cô tự đi mà hỏi thằng chồng cô xem, cô hỏi nó xem nó có còn là người không, ngay cả vợ của bạn cũng không tha! Cô xem nó có dám vỗ ngực mà thề rằng không có quan hệ gì với vợ tôi không? Tôi biết lòng cô ta không có ai trừ nó, bây giờ nhiễm HIV, không phải nó gây ra thì con ai vào đây?”

“Là do anh chứ ai, anh ở bên ngoài lăng nhăng gái gú, anh còn dám vác mặt tới nhà chúng tôi để mắng Đàm Duy?”

“Tôi lăng nhăng gái gú thì sao? Tôi đều kiểm tra giấy chứng nhận sức khỏe rồi.”

“Trung Quốc bây giờ có cái gì mà không làm giả được? Đến con cũng làm giả được, một cái giấy chứng nhận sức khỏe có là gì? Anh kiểm tra cũng chỉ vô ích.”

Thường Thắng không phục, nói: “Cô nói là do tôi gây ra, vậy sao tôi không có những triệu chứng như Tạ Di Hồng? Tôi rất sạch sẽ, nếu không tin, tôi có thể cởi ngay chỗ đông người cho kiểm tra.”

Đàm Duy ghê tởm nói: “Cậu đừng có ở đây là giở trò điên dại nữa, mau đi đi, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát đây.” Nói xong, anh liền cầm điện thoại lên.

Thường Thắng nói: “Mày không cần đem cảnh sát ra dọa tao, anh vợ tao chính là cảnh sát đấy, nếu ông ấy biết mày làm em gái ông ấy nhiễm HIV, ông ấy bắt mày đầu tiên. Tao chẳng muốn đôi co nữa, tao chỉ muốn cảnh cáo mày: mai tao đi bệnh viện kiểm tra, nếu xác nhận tao mắc bệnh thật thì mày không xong với tao đâu!”

Thường Thắng đi rồi, Tiểu Băng liền nói: “Em phải gọi điện cho Di Hồng đây, hỏi xem rốt cuộc chuyện là thế nào. Vừa rồi anh không cho em gọi nên em thôi, nhưng bây giờ chồng ư ờ ấy đã đến tận nhà mình làm ầm cả lên rồi, làm sao em có thể không gọi được?”

Anh nghe thấy tiếng Tiểu Băng đang nói với Tạ Di Hồng chuyện Thường Thắng vừa tới nhà làm loạn, bên kia chắc rất giận dữ, Tiểu Băng nói: “Cậu cũng đừng cả giận, hôm nay chắc chắn anh ta uoongs rượu, chúng ta đừng chấp một gã say.”

Qua một lúc, Tiểu Băng lại nói: “Thế sao Thường Thắng lại không có triệu chứng gì? Anh ta nói anh ta có thể... cởi quần để kiểm tra... ngay ở chỗ đông người...”

Không biết Tạ Di Hồng giải thích thế nào, chỉ nghe Tiểu Băng nói: “À, à, thế hả, là bác sĩ nói như vậy à? Giải thích rõ ràng rồi, sao mà phụ nữ lại khổ vậy chứ? À... ra thế... ra thế. Chúng tớ rất lo cho cậu... Cậu yên tâm nghỉ ngơi nhé... Anh ta tới nữa thì cứ báo cảnh sát thôi.”

“Đúng là có hoạn nạn mới thấu chân tình! Di Hồng bây giờ ra nông nổi ấy vẫn một lòng nhớ tới anh sợ anh chịu ảm ức sợ em tin lời Thường Thắng, nghi ngờ anh với cô ấy rồi đem chuyện này ra làm khó anh.”

Anh thấy Tạ Di Hồng quan tâm anh như vậy, thầm cảm thấy xấu hổ. “Anh... lúc đó chỉ nghĩ tới chuyện giữ mình sạch sẽ... hoàn toàn không để ý tới nỗi khổ tâm của cô ấy...”

Tiểu băng thở dài, nói: “Em cảm thấy Di Hồng thật đáng thương, vô duyên vô cớ bị HIV, chồng thì làm loạn, cô ấy lại chẳng dám kể với ba mẹ, chỉ có thể một mình đau khổ. Có thể là ngoài anh, cô ấy không tin bất kỳ ai khác có thể thông cảm với cô ấy, thấu hiểu cô ấy.”

Anh nhớ đến lúc sau khi Tạ Di Hồng ra về, anh vứt hết cốc trà, còn lau ghế, đổ sạch món súp lơ xanh, bỗng cảm thấy hổ thẹn. “Em đừng nói nữa, lúc đó anh cũng rất khiếp sợ... Cô ấy mà biết được những chuyện anh làm lúc đó, nhất định sẽ giận anh đến chết...”

“Anh gọi điện thoại an ủi cô ấy một chút đi!”

“Là em gọi thì hơn...”

“Em đã gọi rồi hơn nữa cô ấy... hẳn là muốn nghe giọng nói của anh hơn...” Tiểu Băng thúc giục. “Gọi đi, gọi đi anh, dù sao mọi người đều sắp chết cả rồi, còn sợ gì nữa? Nếu ngày mai kiểm tra xác nhận chúng mình đều nhiễm HIV, vậy thì cả ba người chúng ta đồng cam cộng khổ. Đối diện cái chết còn quan tâm luân lý gì nữa? Còn nếu ngày mai kiểm tra mà không phải... thì em... thì em sẽ nhường anh cho cô ấy... để anh... ở bên cô ấy tới phút cuối... thành toàn ột tâm nguyện của cô ấy.”

26. Chương 26

Ngày hôm sau, Tiểu Băng và Đàm Duy lòng như lửa đốt, tất tả chạy tới bệnh viện kiểm tra. Tối qua Tiểu Băng đã gọi điện ấy người khách có hẹn từ trước để đổi lịch hẹn, Đàm Duy cũng có tiết dạy buổi sáng, hết tiết cũng vội đi luôn. Hai người tìm được một bệnh viện có khoa chuyên khám phụ khoa, bắt taxi tới nơi, khi hai người tìm đến được cửa lấy sổ khám bệnh thì hàng người xếp hàng đã dài dằng dặc, thật khiến người ta khó mà tin nổi.

Đàm Duy lướt mắt nhìn hàng người, nam giới rất nhiều, cũng có cả phụ nữ, thậm chí có người còn đang bồng con nhỏ, nhưng đi đôi như hai người bọn anh lại rất hiếm.

Xếp hàng một lúc lâu, sắp đến lượt rồi, may mắn sao số của anh và Tiểu Băng một người là 196, một người là 197. Hai người vừa được phát số xong thì cánh cửa liền đóng lại, phía trên dán một thông báo: “200 số hôm nay đã được đăng ký hết, mời quý khách quay lại lần sau!”

Lại đợi hơn một tiếng nữa mới đến lượt họ vào khám. Bệnh viện thường khuyến khích các cặp vợ chồng đi điều trị cùng nhau nên hai người được gọi vào cùng lúc. Vào rồi vẫn phải đợi thêm, một nữ bác sĩ sẽ hỏi trước về tình trạng bệnh và viết báo cáo bệnh lý sơ lược, sau đó mới quyết định họ sẽ gặp bác sĩ nào.

Nữ bác sĩ hỏi họ có những triệu chứng gì, bắt đầu từ lúc nào. Hai vợ chồng bốn mắt nhìn nhau, vẫn là Tiểu Băng phản ứng nhanh, ngay lập tức đã uốn bẩy tắc lưỡi giải thích: “Chúng em có tinh thần “đề phòng à chính, chữa là phụ” nên mới tới đây kiểm tra, thật ra cả hai đều không thấy có triệu chứng gì hết, nhưng bởi vì một người bạn đi kiểm tra phát hiện mắc bệnh sinh dục nên chúng em...”

Nữ bác sĩ hỏi lại đầy thâm ý: “Là bạn chung... của hai anh chị hả?”

Đàm Duy thấy bác sĩ đang hiểu theo hướng khác bèn vội vã thanh minh: “Chuyện là thế này, vợ chồng chúng tôi tới chơi nhà cô ấy, có dùng qua bồn tắm trong nhà, vợ chồng tôi sợ... bị lây nhiễm...”

Nữ bác sĩ cười mỉm, không rõ là đang cười anh nói dối hay là cười anh thiếu hiểu biết, sau đó hỏi tiếp cả hai từng có tiền sử tình dục bẩn không. Cả hai lại bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Băng lại uốn bẩy tắc lưỡi: “Hả là không có rồi, chúng em đều rất giữ gìn... vệ sinh cá nhân mà, trong nhà có bình nước nóng, dù là mùa đông chúng em cũng...”

Nữ bác sĩ ngắt lời Tiểu Băng, giải thích cho họ về cái gọi là “tiền sử tình dục bẩn”. Cả hai nghe đến ong cả đầu, vội nói: “Không có, không có! Đâu có làm chuyện ấy đâu...”

Bác sĩ nói: “hai anh chị không có tiền sử sinh dục bẩn, cũng không có triệu chứng, vậy chạy tới đây làm gì? Đây là chuyên khoa bệnh lý sinh dục, anh chị có rõ hay không?”

“Có. Chúng em chính là đến chuyên khoa bệnh lý sinh dục để khám, em nói rồi mà chị, chủ yếu là vì phòng bệnh thôi. Chẳng qua là có một người bạn mắc bệnh nên chúng em rất lo lắng... muốn kiểm tra cho an tâm hơn.”

Nữ bác sĩ gật đầu, nói: “Hai anh chị đã tới rồi thì cứ kiểm tra thôi. Nữ qua bên này, nam qua bên kia.”

Hai người được phân tới hai bác sĩ khác nhau khám bệnh, khám cho Đàm Duy là một bác sĩ nam còn rất trẻ, vóc dáng gầy mảnh, nói nhanh mà viết cũng nhanh, hàng bệnh nhân của anh ra rút ngắn nhanh chóng, một người đi ra lập tức có người khác vào. Đàm Duy hoài nghi tiếng tăm của bệnh viện này có phải là dựa vào số lượng người tới chữa bệnh hay không.

Vị bác sĩ này vừa đọc xong báo cáo bệnh lý do bác sĩ nữ kia viết liền giáo huấn Đàm Duy: “Anh đừng có đuổi theo trào lưu thời thượng, thấy bây giờ nhiều người tới chuyên khoa sinh dục khám cũng chạy tới xem trò vui.”

Đàm Duy phân trần: “Ai mà muốn xem thứ trò vui này chứ? Chắc chắn là phải có nỗi lo nên mới...”

“Tôi thấy anh cũng có dáng vẻ một thành phần trí thức, sao ngay cả mấy kiến thức cơ bản cũng không có thể?”

Anh bị nói tới mức mặt hết đỏ ửng lại trắng bệch mà vẫn không biết “mấy kiến thức cơ bản” bác sĩ vừa nói là gì, không thể tranh luận được đành im lặng.

Bác sĩ không hề khách khí nói: “có phải tới lấy thuốc thay người khác không? Cứ nói thật xem nào, đỡ việc cho cả anh cả tôi. Anh cứ nói thẳng ra thì tôi mới có thể giúp anh kê đơn thuốc. Nếu anh định gạt tôi... vậy thì tôi không chỉ không kê đơn cho anh, mà còn báo cáo đến nơi anh công tác nữa đấy.”

Anh trợn mắt há miệng: “tôi đi lấy thuốc hộ ai cơ? Tôi chỉ muốn khám thôi...”

Có lẽ bác sĩ thấy anh là một tên một sách, liền đổi sang giọng điệu hòa nhã hơn: “Anh có bảo hiểm y tế không? Bảo hiểm bao gồm việc khám và điều trị bệnh sinh dục không?”

“Tôi... không có bảo hiểm.”

“À? Ra thế. Thế này đi, nếu là tự chi trả thì anh muốn kiểm tra gì thì kiểm tra cái đấy...” Bác sĩ nói xong liền bắt đầu viết phiếu xét nghiệm.

Đàm Duy vội ngăn lại: “Anh đừng như thế, phải xem có cần thiết hay không đã chứ? Không thể chỉ vì tự chi trả mà... ghi bừa phiếu xét nghiệm được.”

“Ai nói là ghi bừa? Tôi đã viết thì chắc chắn là cần thiết. Anh không có triệu chứng phải không, vậy thì thế này nhé, tôi sẽ ghi hết vào, anh kiểm tra cái nào thì trả tiền cái đó, được chưa?”

Trong lúc đứng ở ngoài đợi Tiểu Băng, Đàm Duy liền lấy mấy tờ phiếu xét nghiệm đó ra xem xét, mãi cũng không thì ta tên bác sĩ là gì, có thể anh ta sợ bị người bệnh tố cáo nên cố ý viết như thế để người ta không đọc được.

Một lát sau, Tiểu Băng cũng đi ra, vừa bước ra đã hỏi: “Anh thế nào? Bác sĩ kiểm tra cho anh chưa?”

“Kiểm tra cái gì? Chỉ nói mấy câu như thăm vấn phạm nhân ấy, vừa nghe nói anh tự trả tiền khám liền viết bừa ấy cái phiếu xét nghiệm.”

“Sao lại như thế? Còn không kiểm tra sao? Bác sĩ của em kiểm tra cho em rồi, còn lấy mẫu cơ. Cô ấy nói em không giống mắc bệnh sinh dục, nhưng để đảm bảo thì vẫn phải làm xét nghiệm.”

Vẫn là Tiểu Băng cẩn thận, phát hiện trong đồng phiếu của anh không có phiếu xét nghiệm HIV, lập tức nói: “Sao anh lại không có phiếu xét nghiệm HIV? Mau đi tìm bác sĩ của anh, bảo anh ta viết ột phiếu, chúng mình đến đây chủ yếu là vì cái đó mà.”

Anh lại mặt dày đi vào tìm bác sĩ. Bác sĩ khó chịu nói: “Bây giờ kiểm tra cũng vô dụng.”

“Tại sao?”

Bác sĩ lại càng ra vẻ khó chịu, đáp: “Dù sao bây giờ có kết quả âm tính thì cũng chưa nói được là anh không nhiễm HIV. Có điều nếu anh thích kiểm tra thì kiểm tra, dù thế nào thì cũng là tiền của anh.”

Anh nghe giọng điệu của tay bác sĩ cứ như đã biết là anh mắc HIV rồi, chỉ là nhất thời kiểm tra chưa thấy được, thâm tâm anh buồn bã, lẳng lặng nhận lấy phiếu xét nghiệm rồi rời khỏi phòng chẩn đoán.

Tiểu Băng hỏi anh có chuyện gì, anh liền nói lại lời của bác sĩ, Tiểu Băng an ủi: “Bác sĩ không thể nhận ra ai có bệnh chỉ bằng mắt thường, nếu không còn phải làm xét nghiệm làm gì chứ?”

Hai người đến phòng thu ngân, nhân viên thu ngân hỏi họ làm “cấp tốc” hay “siêu tốc”, làm “cấp tốc” thì trong ngày có thể có được gần hết các kết quả, nếu làm “siêu tốc” thì trong ngày sẽ có hết các kết quả. Hai vợ chồng bàn bạc, quyết định làm “siêu tốc”, mất thêm chút tiền mà đỡ sốt ruột.

Hai người lấy mẫu xét nghiệm xong liền đi tìm một quán ăn nhỏ ăn qua loa, sau đó quay về bệnh viện lấy kết quả. Đầu tiên là kết quả xét nghiệm HIV, cả hai đều âm tính nhưng cả hai không dám vui mừng, sợ là bệnh viện vì muốn nhanh nên làm xét nghiệm không kĩ lưỡng, hoặc là trong quá trình làm xét nghiệm để xảy ra sai sót, nhầm lẫn kết quả, hoặc là cơ địa của họ đặc biệt, vì rút HIV trong cơ thể cần một thời gian dài mới phát hiện được... Hai người quyết định ba tháng sau sẽ xét nghiệm HIV thêm lần nữa.

Chờ mãi tới năm giờ mới lấy được các kết quả xét nghiệm còn lại, tất cả đều âm tính, khi ấy hai người mới nhẹ lòng hơn. Đàm Duy đùa: “Em xem đấy, làm con gái vẫn tốt hơn, chuyện không tốt luôn dùng từ “đương tính” để biểu thị, bao nhiêu người chờ đợi ở đó đều là vì một từ “âm tính”, còn cứ dính vào hai chữ “đương tính” thì hôm nay ắt là khó sống vui vẻ rồi.”

Cả hai đều đón taxi về nhà. Về đến nhà rồi, Đàm Duy đi nấu cơm, Tiểu Băng nói: “Đợi em gọi điện thoại cho Di Hồng xem cô ấy sao rồi.”

Tiểu Băng gọi điện thoại xong, sắc mặt rạng rỡ chạy vào bếp báo cáo với Đàm Duy: “Xét nghiệm HIV của Di Hồng cũng là âm tính.”

“Thế sao cô ấy bảo là mắc HIV?”

“Cô ấy nói là bản thân xưa nay càng sợ thì lại càng hay gặp phải cái đấy, nên mới cảm thấy chắc chắn là mắc phải HIV rồi, chỉ có điều cơ thể chưa sản sinh đủ kháng thể nên tạm thời chưa kiểm tra được mà thôi.”

“Cô ấy thật là... Nói cũng chẳng nói rõ ràng, làm người khác lo phát sốt!”

Tiểu Băng cười, nói: “Anh oán trách cái gì? Anh chỉ lo sưng thối, còn em, thiếu chút nữa đã nhường chồng cho cô ấy rồi. Ha ha, may mà anh thông minh, không tin lời em nói, chưa vội vã chạy tới nhà cô ấy để kề cận tới lúc chết, nếu như lại có màn kịch hay anh diễn, em sẽ rất hào phóng mà gây ra một trận long trời lở đất với anh luôn. Anh nhớ lấy, những lời em nói trong phút sinh ly tử biệt nguy hiểm đều không thể coi là thật, anh đừng có nhầm lòng gà thành lệnh tiễn.”

“Chúng mình không thể vui mừng quá sớm vì vẫn chưa thể nói chắc là không nhiễm HIV, phải đợi ba tháng sau kiểm tra lần nữa mới có thể chắc chắn.”

“A, còn phải đợi ba tháng... chưa biết chừng ba tháng chưa tới, em đã chết vì đợi rồi.”

“Đừng mở miệng! Thường Thắng... sao rồi?”

“Di Hồng nói cô ấy ép Thường Thắng đi bệnh viện khám rồi, Thường Thắng cũng bị nhiễm trùng và mắc lậu.”

“Thế sao cậu ta nói... có thể... cởi quần để người khác kiểm tra? Loại người như cậu ta còn có thể già mồm cãi láo cơ đấy, cậu ta nói là Tiểu Tạ truyền bệnh ỉn, dù sao cũng chẳng có ai bắt cậu ta trên giường với gái điểm.”

“Nhưng ít nhất anh ta cũng không sợ, chỉ cần em không tin những lời hồ đồ của cậu ta là được.”

“Em chẳng tin vào lời hồ đồ của ai cả, em chỉ tin vào mắt em thôi.”

“Vậy thì tốt rồi!”

“Anh nói xem họ có vì chuyện này mà ly hôn không?”

“Ai biết được? Quá nửa là sẽ ly hôn.”

Tiểu Băng nói: “Em tán thành việc Di Hồng ly hôn, Thường Thắng vốn không xứng với cô ấy, còn ra ngoài làm bậy, thật... ghê tởm. Nếu đổi lại là em, chỉ ly hôn thôi cũng không đủ giải hận, em phải khiến hắn ta tàn phế, để hắn ta không đi hại người được nữa.”

“Em phé cậu ta rồi, em cũng phải vào tù, đáng không?”

“Đương nhiên em phải nghĩ ra một cách vừa có thể phé được hắn vừa không cần ngồi tù.”

“Ở đâu ra các như thế?” Anh sợ Tiểu Băng kích động nói bừa, để Tạ Di Hồng nghe thấy lại thêm phiền toái, vội chuyển chủ đề: “Người nhà Tiểu Tạ có biết chuyện cô ấy mắc bệnh không?”

“Cô ấy nói là không kể cho người nhà biết... Cô ấy nói người nhà cô ấy vốn không thích Thường Thắng, lúc hai người yêu nhau nhà cô ấy cũng không đồng ý, nói Thường Thắng hời hợt, không thành thật, không phải kiểu người trọng tình cảm, nhất định là chỉ mê địa vị của ba cô ấy. Lúc đó cô ấy rất thông cảm với Thường Thắng, cảm thấy gia đình mình quá mức khắc nghiệt với anh ta. Bây giờ thành như thế rồi, cô ấy còn mặt mũi nào để nói với họ nữa? Đành ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.”

Tim anh nhói một cái, cảm thấy Tạ Di Hồng thật đáng thương, nhưng lại không nghĩ ra được cách nào để giúp cô ấy, chỉ có thể dành thời gian gọi điện thoại nói cô ấy hãy yên tâm nghỉ ngơi, tiết dục của cô anh sẽ cố gắng dạy thay.

Một tuần sau Tạ Di Hồng đi dạy lại, người gầy rộc đi, ánh mắt cũng chẳng còn sức sống như ngày xưa, nhất là cái vẻ rụt rè, sợ hãi đó khiến anh rất đau lòng và ăn năn. Nhưng điều khiến anh không ngờ là Tạ Di Hồng lại không hề nhắc đến chuyện ly hôn với Thường Thắng, anh nghĩ có lẽ lần này Thường Thắng đã hứa cải tà quy chính, hoặc là Tạ Di Hồng muốn giữ thể diện, không muốn để mọi người biết chuyện này.

Ba tháng sau, Đàm Duy và Tiểu Băng lại đi xét nghiệm HIV lần nữa, kết quả vẫn âm tính, Tạ Di Hồng và Thường Thắng đi xét nghiệm HIV cũng cho kết quả như vậy, mấy người họ cuối cùng cũng có thể yên tâm. Đàm Duy thậm chí vui sướng, xem ra chuyện dữ có thể hóa lành, trải qua vụ “thảm kịch HIV” lần này, anh càng củng cố thêm niềm tin đối với cuộc hôn nhân của mình, thấy rằng trên đời này chẳng có thứ gì có thể chia cách họ được nữa. Còn về Tạ Di Hồng và Thường Thắng, cả hai không ly hôn, điều đó chứng tỏ rằng

Thường Thắng đã cải tà quy chính, cũng chứng tỏ rằng Tạ Di Hồng đã tha thứ cho anh ta, hai vợ chồng cùng vun vén lại tình cảm, về sau chung sống với nhau an ổn.

Có điều giấc mộng êm đẹp của anh cũng chẳng kéo dài được bao lâu, phiền toái lại ập tới. Một buổi trưa, anh vừa định về nhà ăn trưa thì Thường Thắng chạy tới phòng thí nghiệm, nói rằng lần trước uống rượu say, nói những lời không phải, hôm nay muốn mời anh ăn bữa cơm đạm bạc, coi như là chuộc tội, người ta bảo không đánh nhau không thành anh em đấy thôi.

Anh từ chối: “Hôm nay Tiểu Tạ lên thành phố dự lớp bồi dưỡng tiếng Anh cho nhân viên công tác nước ngoài, đợi bao giờ cô ấy về, chúng ta cùng ăn cơm.”

Thường Thắng nói: “Chính vì biết hôm nay cô ấy đi vắng nên anh mới mời chứ. Anh em chúng ta tụ tập, còn cần vợ kè kè bên cạnh làm gì? Nếu bà xã theo thì đợi bữa cuối tuần nào làm đi...”

“Vậy thì đợi tới hôm đó... Buổi trưa thì tụ tập cái gì?”

“Anh nói rồi mà, chỉ là bữa cơm đạm bạc, cũng chẳng phải tiệc tùng gì. Đồng ý đi, đừng khách sáo, nói thẳng nhé, anh có chuyện nhờ chú giúp.”

Anh nghe nói đến giúp đỡ, lại ngại từ chối, bèn nói: “Cũng được...”

“Anh gọi cuộc taxi, đang đợi ở ngoài kia, đi thôi.”

Hai người đi taxi tới một quán ăn, gọi vài món, khách ăn trưa cũng không đông, bồi bàn rất nhanh đã bê từng đĩa thức ăn lên. Thường Thắng rất nhiệt tình mời rượu, gấp thức ăn, Đàm Duy không muốn uống rượu, nói là chiều có tiết dạy, anh ta cũng không nài ép, chỉ mời ăn.

Ăn được hai miếng, Đàm Duy hỏi: “Không pahir chú nói là muốn nhờ anh giúp sao? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“À, là thế này, lão Ngưu ở công ty anh, chính là ông chủ Ngưu của bọn anh ấy... ngấm trúng giáo viên hướng dẫn của bên chú, muốn tìm chú làm trung gian tác hợp cho đôi bên.”

Anh ngẩn người. “Giáo viên hướng dẫn của anh? Giáo viên nào cơ?”

“Chú thì có mấy giáo viên hướng dẫn?” Hai người nhìn nhau vài phút, Thường Thắng mới vỗ đầu một cái. “À, anh quên mất là chú đang học tiến sĩ tại chức, còn một giáo viên hướng dẫn nữa, người anh nói đến đương nhiên không phải là giáo viên hướng dẫn hiện nay của chú...”

Anh vẫn không tin vào tai mình. “Người mà chú nói đến... họ Lam?”

“Đúng rồi, Lam Tâm Đế, cô giáo Lam! Sao, Tiểu Băng chưa nhắc tới cô ấy với chú à?”

27. Chương 27

Tuy Đàm Duy đã từng thú nhận với Tiểu Băng chuyện giữa anh và cô giáo Lam, nhưng anh nhớ mình chưa từng nhắc tới danh tính của cô, Tiểu Băng cũng chưa từng hỏi. Anh không nhắc đến tên họ, là do có một thứ cảm giác khó diễn tả bằng lời, hơn nữa cũng sợ Tiểu Băng biết được lại chạy đi gây sự. Còn vì sao Tiểu Băng không hỏi, đó lại là một câu đố mà anh không có lời giải. Với tính cách của Tiểu Băng, đáng ra phải hỏi tên tuổi đầy đủ của cô Lam bằng mọi giá mới thỏa mãn.

Lúc nghe Thường Thắng nói, hình như Tiểu Băng có quen biết cô Lam, lại còn quen thân “hơn” anh, bởi vì nếu có chuyện liên quan đến cô Lam, có lẽ cô phải kể với anh. Anh lặng đi một lát mới hỏi: “TiểuB... với cô Lam... có... quan hệ gì?”

“Hi hi, xem chú lo lắng chưa kìa, lại sợ Tiểu Băng đồng tính luyến ái hả?” Thường Thắng giải thích: “Chú đừng lo, cô Lam là khách hàng của Tiểu Băng... Chỉ là mối quan hệ đó thôi, chú đừng nghĩ xiên xẹo!”

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh khi nghe thấy câu này là “không thể như thế”. Cô Lam sống ở tận thành phố D, sao Tiểu Băng có thể bán bảo hiểm tới tận đó? Lẽ nào sự nghiệp của Tiểu Băng đã phát triển huy hoàng tới mức đấy, trải rộng từ thành thị tới khu tự trị ư? Hay là Tiểu Băng vì muốn điều tra cô

Lam nên mới cố tình tham gia vụ làm ăn từ xa này? Anh hỏi: “Cô Lam... không phải đang sống ở thành phố D sao? Tiểu Băng bán bảo hiểm xa thế sao?”

“Cô Lam chuyển tới thành phố A từ lâu rồi, đang dạy ở Đại học C đấy, chú không biết à?”

“Sao cô Lam lại chuyển từ thành phố D tới đây? Anh không tin.”

“Vì sao khôn thể chuyển từ thành phố D tới đây?”

“Thành phố D lớn hơn thành phố A đại học E lại danh giá như thế, cô ấy chuyển tới đây làm gì cơ chứ?”

“Anh cũng không rõ, nhưng dù so chuyện cô ấy chuyển tới đây cũng là thật.”

Trong đầu anh dậy lên vô vàn nghi vấn, nhưng cuối cùng chỉ hỏi một câu: “Tiểu Băng... sao lại chạy tới tận Đại học C... mời chào khách?” Anh hỏi câu này mà cảm thấy nực cười, chuyện của vợ mình mà mình không biết, còn đi dò hỏi từ chỗ Thường Thắng, cậu ta sẽ nghĩ thế nào đây?

“Đương nhiên là công lao của anh rồi! Trước giờ anh vốn rất quan tâm bà xã của chú, giới thiệu cho cô ấy không ít khách hàng.” Thường Thắng tỏ vẻ mình hy sinh như một anh hùng vô danh. “Cô ấy chưa kể cho chú à?”

“Có kể, cô ấy luôn miệng ca ngợi tầm lòng đại nghĩa của chú, nhưng mà... cô Lam... rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

“À, là thế này, cô ấy đến công ty anh liên hệ về việc xuất bản sách. Anh vừa liếc một cái đã nhận ra ngay, còn cô ấy sĩ nhiên chẳng biết anh là thằng nào. Hi hi, năm ấy cô Lam khoái mấy chú chỉ biết cắm đầu vào học, loại học trò như anh chắc chắn là nhớ. Có lẽ cô cũng không ngờ mình lại có ngày phải tới nhờ vả anh... Haizz, giảng viên đại học thời buổi này cũng tội nghiệp thật, xét học hàm học bị rồi tăng tiền lương đều phải ề cổ ra in sách, in luận văn, không thể không cầu cứu tới đám bọn anh.. May mà anh thông minh, nhân lúc còn kịp đã cao chạy xa bay.”

“Trình độ của cô Lam rất cao, công ty chú xuất bản sách của cô ấy chắc chắn sẽ... không lỗ đâu.”

“Cái này thì chưa chắc. Công ty lỗ lãi thế nào mấu chốt là phải xem sách ăn khách hay không, bán được nhiều tiền hay không. Xuất bản một cuốn thu về chẳng mấy đồng, chỉ ít cũng cần năm đến mười cuốn bán chạy để bù lỗ. Cho nên trình độ cao cũng chưa chắc được nước non gì.”

Trong lòng anh thấy bất bình thay cho cô Lam, thị hiếu kiểu này thì những người như cô sao có thể tiếp tục công việc nghiên cứu được? Anh biết cô Lam là người rất kiêu hãnh, nhất định không thiếp hạ mình xin xỏ trước mặt loại người như Thường Thắng, nên không biết sách của cô đã xuất bản được chưa. Anh ra chiều quan tâm hỏi thăm: “Thế cuối cùng các chú quyết định thế nào?”

“Hi hi cái này thì phải xem bà ấy thế nào đã. Sách bà ấy viết đậm mùi học thuật, chắc chắn là không ăn khách rồi, loại sách như thế muốn xuất bản được thì phải dựa vào quan hệ thôi. Anh thì nhất định là dốc lòng giúp đỡ rồi, nhưng nếu bà ấy không thức thời, anh cũng chẳng làm được gì, trong công ty tuy cũng gọi là có chức quyền đấy nhưng trên đầu vẫn còn thủ trưởng.”

“Vậy việc này thì ai đưa ra quyết định cuối cùng?”

“Việc này thì phải do Đầu Trâu(*) quyết định, nhưng mà cô giáo của chú số cũng hên thật, Đầu Trâu vừa nhìn ảnh tác giả đã thấy tình yêu đến rồi Đây gọi là vật hiếm thì quý mà! Chú nói xem chuyện này có dị không, đám viết tiểu thuyết diễm tình thì rặt các mẹ gà bà tám, tác giả các công trình khoa học cũng toàn khủng long với ếch xanh. Anh đây mang tiếng làm ở công ty văn hóa mà lâu nay chưa từng tận mắt diện kiến nàng nào tài sắc vẹn toàn cả.”

(*) vừa để gọi ông Ngưu, vừa chỉ ông chủ

Anh thường thấy Thường Thắng bàn luận về tác giả không khác gì khách làng chơi bình phẩm kỹ nữ, lập tức ngắt lời, hỏi: “Chuyện xuất bản sách của cô Lam rốt cuộc ra sao rồi chú?”

“Chẳng phải anh nói với chú rồi đó sao? Bà ấy thật may mắn, kiểm duyệt lần đầu đã hút hồn Đầu Trâu, mà phải nói tới kiểm duyệt lần hai cơ, Đầu Trâu của bọn anh đích thân ra mặt, mới gặp một lần lão ấy đã

đỏ luôn, khen nàng xinh đẹp mà thông tuệ, diễm lệ mà đoan trang, ngực ông vênh, mê đắm vô vàn, trên giường chắc cũng quyến rũ chết người.”

Anh lại muốn ngắt lời Thường Thắng nhưng Thường Thắng không cho anh cơ hội xen vào, cứ thao thao bất ruyết: “Anh cũng cảm thấy bà này tạm được, nhưng đâu kỳ diệu tới mức Đầu Trâu thôi phỏng? Dù gì cũng là bà già rồi, còn diễm lệ mà đoan trang cái gì, cũng chỉ là vẻ đẹp mạn mà thôi. Tuổi tác không chứa một ai, chú nói có phải không?”

“Công ty văn hóa chỉ toàn những kẻ thế này thôi à? Thế thì sự nghiệp văn hóa của thành phố sao phát triển được?”

Thường Thắng cười khanh khách: “Bao năm nay chú loanh quanh trong trường, tư tưởng cổ hủ không thei kịp thời đại rồi, em trai à...”

“Nếu thời đại là cái thứ này, anh thấy thà rằng không theo.”

“Ôi trời, người anh em, Đầu Trâu cũng không phải là phải lòng vợ chú, chú giận dữ cái nỗi gì?”

“Cô Lam là giáo sư hướng dẫn anh... Cô ấy tuyệt đối không thể là... Anh thấy cách hành xử của Đầu Trâu nhà các chú... cũng quá...”

“Chú thôi đi, Đầu Trâu của bọn anh hành xử thế đã làm sao? Người ta cũng đã ly hôn rồi, cùng với cô Lam cũng là trai đơn gái chiếc. Nếu đổi lại là mấy ông khác, người ta đều yên bề gia thất cả rồi, muốn là muốn được chắc? Không thích chứ gì? Được thôi, sách khỏi xuất bản là được.”

Anh sợ Thường Thắng lại tuôn ra mấy lời khó nghe hơn, vội vàng lái câu chuyện, hỏi: “Tiểu Băng... cô ấy môi giới bảo hiểm... cho cô Lam... từ lúc nào thế?”

“Cũng mới đây thôi, sao vậy?”

“Không sao... Không nghe thấy cô ấy nhắc đến. Nếu anh biết cô Lam đến thành phố rồi...”

“Chú sẽ đi thăm hỏi bà ấy chứ gì?” Thường Thắng nắm ngay lấy cơ hội. “Anh chính là nghĩ đến chuyện này đây, nên mới nhờ chú giúp. Khi nào chú đi thăm cô Lam, một là phiền chú gián tiếp nghe ngóng một chút, xem bà ấy có những yêu cầu gì đối với việc tì bạn đời, hai là nói tốt về Đầu Trâu trước mặt bà ấy. Đầu Trâu nhà bọn anh lần này sa vào bẽ tình thật rồi, không nằng về tay được thì chắc chắn khó mà ăn ngon ngủ yên...”

“Anh thì có thể làm được gì chứ?”

“Đánh pháo dễ nhất là từ trong đánh ra, chủ quen bà ấy, nhất định là tường tận thói quen, sở thích, biết làm thế nào khiến bà ấy động lòng.”

Anh lạnh nhạt đáp: “Đầu Trâu chỗ các chú nắm quyền trong tay, có chỗ nào cần anh giúp đâu?”

“Chú không thể nói thế được! Đầu Trâu đúng là nắm quyền trong tay nhưng nếu người phụ nữ kia lại ương ngạnh không theo, không xuất bản thì thôi, bà ta chẳng thiết, vậy Đầu Trâu hết cách. Bà ấy bây giờ đã là giáo sư rồi, sách không xuất bản cũng không sao, cho nên bà ấy không bị khó xử như mấy người cần ra sách để được xét học hàm.”

Lòng anh mừng rỡ, hay lắm, cô Lam đã là giáo sư, vậy thì cô không phải chịu sự ức hiếp của bên công ty văn hóa nữa. Anh từ chối: “Anh chỉ là một học trò của cô Lam thôi, trước mặt cô ấy cũng chẳng thể tác động gì, nên anh thấy mình... không giúp được cho Đầu Trâu của chú đâu, Ông ta đã mê cô Lam như thế, chân thành theo đuổi cô ấy thì hơn.”

“Thì chân thành theo đuổi đó chứ, nhưng người phụ nữ kia không mấy hào hứng, nếu không cũng không làm phiền chú.”

“Anh thật không có cách nào giúp được.”

“Nếu chú không muốn xuất đầu lộ diện, cũng được, chú chỉ cung cấp thông tin thôi, giống như trước đây chú giúp anh theo đuổi vợ anh ấy...” Thường Thắng cảm kích nói. “Chuyện này anh luôn biết ơn chú, nói thật lòng, khi đó anh cũng nhiều lúc anh cũng hết hy vọng rồi, chuẩn bị buông tay, nhờ có chứ nhắc nhở

là cô ấy thích người nà gặp khó không nản, anh mới tiếp tục cố gắng. Chú xem, lúc đó chịu khổ một chút cũng không thiệt, nếu không chẳng phải bây giờ anh cũng giống chú, pahir chui rúc ở cái trường chó ăn đá gà ăn sỏi đó sao?”

Thường Thắng không nhắc đến còn đỡ, vừa nhắc đến chuyện năm đó anh giúp cậu ta theo đuổi Tạ Di Hồng anh lại thấy phiền lòng. Khi ấy đúng là mất mùa, không chỉ kể hết lời cầu Tạ Di Hồng cho Thường Thắng, còn giúp cậu ta trừ mưu tính kế, làm sao để cứu đỡ cô ấy. Làm cũng quá tốt, hại cả đời cô ấy. Bây giờ Thường Thắng lại muốn kéo cô Lam xuống hố lửa, có đánh chết anh cũng không làm.

Anh nhất quyết nói: “Chú đừng nhắc nữa, anh sẽ không giúp chú đi lừa gạt người ta nữa đâu.”

“Sao lại nói là lừa gạt được? Lẽ nào chú thấy anh không xứng với vợ anh? Hay là chú thấy Đầu Trâu không xứng với cô Lam kia?” Thường Thắng vừa nói liền rút một tấm ảnh ra, chỉ vào người trên ảnh, nói: “Chú xem xem, đây là Đầu Trâu, chú nios xem có điểm nào không xứng với bà ta?”

Đàm Duy liếc nhìn bức ảnh, rõ ràng là người có dáng vẻ trí thức, hào hoa phong nhã, sao lại gọi là “Đầu Trâu”? Có lẽ Đầu Trâu hoàn toàn không xấu xa đến thế, chắc là qua cái miệng Thường Thắng lại thành kẻ chẳng ra gì? Anh đoán nếu Thường Thắng giới thiệu anh cho ah, nhất định sẽ biến anh thành kẻ chẳng ra thể thống gì. Nhưng anh chỉ đáp lững lơ: “Anh chỉ từng làm việc với cô Lam, về vấn đề luận văn, đầu tiên là cần thành ý, thứ hai là duyên phận.. Chỉ dựa vào mấy câu ba hoa mà lừa được người ta thì có kết hôn cũng không hạnh phúc.”

“Chú nghĩ ngợi xa xôi thế làm gì? Cái cốt yếu bây giờ là làm thế nào để Đầu Trâu dụ được người phụ nữ kia, còn về chuyện kết hôn hay không, còn phải xem phúc phận của bà ta nữa. Chú nói xem, đàn ông và đàn bà có phải vừa sinh ra trên đời đã là kẻ ti tiện không? Càng lạnh nhạt với họ, họ càng đeo bám...” Thường Thắng lại đem hai chữ ân nhân ra dọa: “Này, chú không thể qua sông cầu được, không thể vì bà ta đã mua bảo hiểm của Tiểu Băng rồi liệ chẳng thèm đoái hoài đến anh nữa.”

“Tiểu Băng... đã ký xong hợp đồng với cô Lam rồi ư?”

“Cái đó là đương nhiên, mối của anh mà, cô Lam không mua sao được? Sao, Tiểu Băng khôngg nói với chú à? Sao cô ấy lại thế nhỉ? Anh giới thiệu cho cô ấy bao nhiêu khách hàng, một người cô ấy cũng không nhắc với chú à?”

“Có nhắc, cảm ơn chú đã giúp đỡ.” Anh cảm thấy kỳ quái, Tiểu Băng vốn rất thích nói chuyện đi bán bảo hiểm với anh, bán được cho ai, không bán được cho ai, làm sao bán được... đều kể cho anh nghe. Lúc nghe, tuy là anh cho vào tai này cho ra tay kia, nhưng nếu Tiểu Băng nhắc đến tên cô giáo Lam thì chả chắn là anh sẽ nhớ rõ.”

“Chuyện này chú nhất định phải giúp anh, anh đã hứa với Đầu Trâu rồi, nếu không thành thì quá mất mặt.” Thường Thắng buồn bã nói: “Mà không biết cô Lam kia đang tính toán gì, thành phần trí thức anh gặp nhiều rồi, bề ngoài thì có vẻ rất thanh tao nhưng hễ đến chuyện ra sách thì cùng một giuộc cả.”

Anh nghe câu này liền cau mày, lạnh lùng nói: “Chú đừng sỉ nhục cô Lam, cô ấy không phải loại người như thế.”

“Bà ta không phải loại người đó thì là loại người nào? Nếu không sao lại có đứa con gái ngoài giá thú?”

Anh kinh ngạc: “Cô giáo Lam có con? Anh chưa từng nghe nói. Lúc anh làm luận văn cùng cô...”

“Chú làm luận văn với bà ấy là chuyện từ khi nào rồi? Lúc đấy bà ta chưa có, đâu có nghĩa là sau này không thể có?” Thường Thắng làm ra vẻ ơn vua vô lượng nói: “Đầu Trâu vốn không thích kiểu đàn bà có con riêng, nhưng vì bà Lam kia mà phá lệ đó.”

“Người ta đã có con, nhất định là có chồng rồi, Đầu Trâu của các chú còn mưu tính cái gì?”

“Không phải anh đã nói với chú rồi sao, là con ngoài giá thú...”

“Có lẽ là nhận nuôi chẳng?”

“Cũng có thể, nuôi con phòng lúc tuổi già mà. Có điều chuyện bà ấy không có chồng là chính xác trăm phần trăm. Đầu Trâu của bọn anh về phương diện này cực kỳ quân tử, vợ người tuyệt đối không dính líu.”

Thường Thắng nháy mắt. “Anh thấy đứa con của bà ta quá nửa không phải là nhận nuôi, người đa tình như thế nhất định là đã qua lại với ai đó kìa ở thành phố D, mọi chuyện vỡ lở, người ta không muốn nhận nên bà ta mới mang con trốn tới thành phố A. Chú còn nhớ không? Hồi đó cô Lam chẳng nổi tiếng lắm gì trong khoa còn gì, đã đưa qua lại vô khối người.”

28. Chương 28

Tùng nghe có câu “rượu gặp bạn hiền ngàn ly thiếu, kẻ không tri kỷ nửa ly thừa”, bữa nay nói chuyện với Thường Thắng khiến cho Đàm Duy mất sạch khẩu vị, chỉ ăn lững đạ liền đứng dậy cáo từ: “Anh hải đi rồi, sắp đến giờ dạy.”

Thường Thắng xem đồng hồ, nói: “Cũng không còn sớm, anh không giữ chú nữa, việc mà anh nhờ đừng quên đấy.”

Đàm Duy ậm ừ mấy tiếng rồi bước ra ngoài, Thường Thắng cũng chạy theo: “Chúng ta cũng đi, anh cũng phải về.”

Ra đến bên ngoài, hai người giơ tay vẫy taxi, Đàm Duy vừa vào trong xe đã thấy Thường Thắng cũng ngồi vào, anh hỏi: “Chú đi đâu? Có cùng đường không?”

“Cùng đường.” Thường Thắng nói thẳng tên Đại học B, tài xế liền khởi động xe lái đi.

Đàm Duy tưởng Thường Thắng tới Đại học B bàn công chuyện, cũng không hỏi nhiều, nhưng đến ngõ Ô Y, Thường Thắng đã nhắc tài xế dừng xe, rút tiền ra trả. Đàm Duy hỏi: “Chú xuống đây à? Không tới Đại học B sao?”

“Hôm nay không đi.”

“Vậy chú đừng lo tiền xe, đợi đến nơi anh sẽ trả.”

“Chú trả ấy hả? Chú mà trả thì trường có trả bù không? Cứ để anh!” Thường Thắng vênh váo nói. “Tiền anh tiêu đều được công ty thanh toán đấy.”

Đàm Duy đã đoán ra Thường Thắng vì sao lại tới chỗ này, nhưng vì không muốn nghĩ oan cho cậu ta nên vẫn cố hỏi: “Sao chú lại xuống đây?”

“Xe máy anh vẫn để ở chỗ Na Na.”

Anh không nhịn được lên tiếng: “Sao chú vẫn còn qua lại với cô ta? Bài học lần trước còn chưa đủ sâu sắc hả?”

“Chú nghĩ sai rồi, lần trước không liên quan đến Na Na, nhất định là do “Hắc Mẫu Đơn” kia lây cho anh, cái ả đàn bà đó lăng lơ không để đâu cho hết.”

Anh còn chưa kịp mở miệng, lái xe đã khởi động xe.

Anh không ngờ Thường Thắng vẫn dây dưa với Na Na, còn để anh nhìn thấy nữa, thế này không phải đã làm khó anh hay sao? Vụ “thăm kích HIV” lần trước, anh từng hạ quyết tâm, nếu tất cả còn tái diễn lần nữa, anh sẽ nói hết chuyện trắng hoa của Thường Thắng với Tạ Di Hồng. Bây giờ quả nhiên ứng nghiệm, mọi chuyện thật sự đã tái diễn, nên làm sao đây? Nói hay không nói?

May mà hôm đó Tạ Di Hồng không ở phòng thí nghiệm, chuyện nói hay không vẫn chưa trở nên gấp gáp tới độ “lửa sém lông mày” nên trước mắt anh vẫn đặt việc đó sang một bên, đẩy “việc riêng” lên trước. “Việc riêng” của anh chính là chuyện Tiểu Băng đã ký hợp đồng thành công với cô giáo Lam.

Tiểu Băng ký được hợp đồng đương nhiên là việc tốt, cô Lam mua được bảo hiểm hẳn cũng là việc tốt. Vấn đề là tại sao Tiểu Băng không nắm lấy cơ hội để tra khảo anh chuyện của cô Lam? Đây hình như không phải “tác phong phá án” của Tiểu Băng.

Anh hồi tưởng lại biểu hiện của Tiểu Băng dạo này, lập tức phát hiện nhiều điểm khả nghi. Trước kia anh không biết vụ kinh doanh giữa Tiểu Băng và cô Lam nên chẳng nhận ra được điều gì, giờ thì biết được thì nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề. Chẳng trách dạo gần đây tâm trạng của Tiểu Băng dường như có chút

ảm đạm, hai dịp cuối tuần đều lượn lờ đi mua sắm với Tạ Di Hồng, để mặc anh một mình ngồi ở nhà viết luận văn, đi về cũng chẳng mua thứ gì, hỏi cô đi có vui không thì chỉ nhận được câu trả lời: “Rất mệt.”

Khi đó anh còn tưởng Tiểu Băng đã đến kỳ, xem ra là vì chuyện của cô Lam. Tiểu Băng là người không thể giữ chuyện gì trong lòng, bất kể chuyện gì, nếu không nói với anh thì nhất định sẽ nói với người khác, hoặc là ba mẹ cô, hoặc là mấy cô bạn, có lúc nói cả với ba mẹ chồng. Chuyện lần này cô không nói với anh, vậy chắc chắn cô ấy đã kể cho người khác biết. Nhớ tới việc hai tuần nay cô đều đi với Tạ Di Hồng, thế thì ắt hẳn là kể với Tạ Di Hồng.

Anh gọi tới số máy của Tạ Di Hồng, xem có thể mượn “tuệ nhãn” của Tạ Di Hồng soi xem Tiểu Băng đang giấu gì trong “hồ lô” hay không?

Tạ Di Hồng nghe giọng anh, tựa hồ rất kinh ngạc. “Là cậu hả? Tìm tôi có chuyện gì?”

Anh thực không rõ nên mở miệng thế nào, nghĩ một lát mới vòng vo đáp: “Hôm nay Thường Thắng đến khoa tìm tôi, mời tôi đi ăn cơm trưa...”

Tạ Di Hồng dường như không hứng thú với chuyện này. “À, thế thì tốt.”

“Cậu ấy...” Anh muốn kể chuyện của Thường Thắng và Na Na nhưng mấy lần đều không nói nên lời, luôn cảm thấy mình như thế này giống hệt một người đàn bà lắm điều, nhất là khi anh đang định moi tin tình báo từ Tạ Di Hồng. Cuối cùng anh chuyển mũi nhọn, nói: “Thường Thắng hôm nay nhờ vả tôi... tính kế... Nhưng mà cậu đừng hiểu lầm, không phải tính kế giúp cậu ta, là ột tay họ Ngưu ở cùng công ty...”

“Ngưu Minh Phong?”

“Công ty cậu ta có bao nhiêu người họ Ngưu?”

“Tôi cũng không biết, tôi đoán là Ngưu Minh Phong chẳng qua vì ông ta là người đứng đầu công ty nên Thường Thắng mới có hứng giúp đỡ, chứ đổi lại là đám dân đen tầm thường thì anh ta cũng chẳng hứng thú mua dây buộc mình.”

“Thế thì chính là Ngưu Minh Phong, bởi vì Thường Thắng gọi anh ta là “Đầu Trâu” mà.”

“Lão họ Ngưu đó ngấm trúng ai rồi? Là người trong khoa chúng ta à? Sao lại nhờ cậu giúp?”

“Là... một giáo viên cũ của tôi... Giáo sư Lam...”

Người đầu dây bên kia im lặng, anh biết dự đoán ban đầu của mình không sai, Tiểu Băng đúng là đã nói với Tạ Di Hồng chuyện cô Lam, nếu không thì Tạ Di Hồng đã phải hiểu kỳ hỏi “giáo sư Lam là ai” rồi chứ?

Một lúc sau, Tạ Di Hồng hỉ hả nói: “Giáo sư nam à? Tôi chưa từng nghe nói ông chủ Ngưu lại là... đồng tính đó...”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng đang lấp liếm, nhưng lại lộ liễu quá. Anh giải thích: “Không phải giáo sư nam, mà đó là nữ giáo sư họ Lam. Thường Thắng chưa kể về cô ấy với cậu sao?”

“Anh ta nói chuyện này với tôi làm gì? Bây giờ tôi chẳng buồn nói chuyện với anh ta nữa, cũng chẳng muốn quản việc của anh ta...”

“Tiểu Băng không nhắc tới cô ấy với cậu à?”

Tạ Di Hồng lại im lặng một lúc lâu, anh cũng không biết nói gì, đôi bên như thế đang độ sức kiên nhẫn mà không ngát máy. Cuối cùng vẫn là Tạ Di Hồng đầu hàng, nói: “Thôi được, cậu đừng bầy tôi nữa, tôi cũng không đấu với cậu, đành khai thật thôi, có phải cậu muốn hỏi chuyện của cô giáo Lam?”

“Cô giáo Lam có chuyện gì... đáng để tôi hỏi không?”

“Cậu giả vờ gì nữa? Tiểu Băng kể hết cho tôi rồi... Nhưng mà cậu đừng giận, cũng đừng trách cô ấy, cô ấy cũng chỉ là... không thể chịu đựng nổi. Việc này đúng thật là... Đổi lại là tôi, có lẽ ngay cả một nửa của Tiểu Băng cũng không bằng được... sớm đã suy sụp rồi...”

Anh trầm mặc, hỏi: “Việc gì mà lại suy sụp?”

“Đường nhiên là chuyện về con cậu.”

Anh giật mình: “Con nào cơ?”

“Chính là con của cậu... và cô giáo Lam.”

“Sao lại là con của cô ấy và tôi? Cậu đừng nói bừa... Chuyện này không thể đùa được đâu.”

Tạ Di Hồng im lặng một lúc, nói: “Tôi và Tiểu Băng cũng đoán là có thể cậu không biết chuyện này. Người như cậu, nếu biết mình có một đứa con, nhất định sẽ không bỏ rơi nó.”

Anh bị cái tin này đánh gục. “Bỏ rơi cái gì? Cậu đang nói gì thế?”

“Có điều cũng khó nói lắm... Cậu là người thông minh như thế, cũng cho là không bỏ chẳng nữa thì cũng có thể làm cho Tiểu Băng không hay biết...”

“Cái gì mà biết với không biết? Vốn dĩ đây là chuyện không thể xảy ra.”

“Gì mà không thể? Lúc đó cậu có dùng biện pháp phòng tránh không? Cậu có chắc chắn là biện pháp của cậu đảm bảo trăm phần trăm không?”

Vừa nghe lời này anh hiểu ngay Tiểu Băng đã kể hết chuyện cho Tạ Di Hồng, anh thấy mình không khác gì một kẻ bị lột trần ném ra giữa thanh thiên bạch nhật để người người chỉ trỏ đàm tiếu, vừa nhục nhã vừa tức giận nhưng lại không muốn gây sự với Tạ Di Hồng, đành đáp quanh co: “Tôi không biết cậu đang nói gì.”

Tạ Di Hồng tức tối nói: “Tôi chỉ là có lòng muốn giúp cậu, cậu còn định làm trò trước mặt tôi? Tốt thôi cậu không biết tôi đang nói cái gì, vậy tôi không cần nói nữa.”

“Cậu đừng giận, tôi thật sự... đang rối hết cả lên đây...”

“Nói cho cậu rõ, Tiểu Băng bảo con của cô Lam tầm sáu tuổi, trông rất giống cậu, hơn nữa... tên nó là “Duy Duy”, cậu tự đoán xem.”

Anh kinh ngạc đến ngây người, nếu tính về thời gian thì đúng là không thể loại trừ khả năng đứa trẻ đó là con anh thêm vào chuyện cô Lam chuyển đến thành phố A, Tiểu Băng còn nói đứa trẻ nhìn rất giống anh, tên của nó còn mang chữ “Duy” trong tên anh, anh không nghĩ ra bất kỳ cách giải thích nào khác.”

Có lẽ anh mãi không lên tiếng, Tạ Di Hồng cất tiếng hỏi: “Thế nào? Sợ tới mất hồn rồi à? Lúc làm thì to gan lớn mật lắm mà, bây giờ lại bị chuyện khi đó dọa cho sợ vỡ mật rồi sao? Hừ, đàn ông đều cùng một giuộc với nhau, đều là một lũ chẳng ra gì!”

Anh vẫn chưa thoát khỏi cơn sốc, chỉ thấy âm thanh cứ dội ong ong trong óc, lòng tràn ngập âu sầu.

Tạ Di Hồng nói: “Tiểu Băng từng dặn tôi không được kể với cậu, nhưng tôi luôn thấy không thể nhẫn tâm dối gạt cậu, nhớ tới khi cậu giấu tôi chuyện của Thường Thắng, gây ra bao phiền toái như thế, tôi càng thấy không nên giấu cậu. Nếu Tiểu Băng không biết chuyện này, tôi giấu cậu thì còn có lý, bây giờ ngay cả Tiểu Băng cũng biết rồi, tôi giấu giếm có ích lợi gì? Chuyện này có thể giấu được một lúc, nhưng có thể giấu được cả đời hay sao?”

Anh biết Tạ Di Hồng kể chuyện này cho anh nhưng trong lòng đang hối hận, nên anh nghĩ mọi cách để thuyết phục cô rằng làm như thế là đúng. Anh an ủi: “Cậu nên nói cho tôi biết, nếu không làm sao tôi có thể thấu hiểu được... tâm tư của Tiểu Băng?”

“Cậu không nói được với Tiểu Băng là tôi đã kể đấy, nếu không sau này cô ấy sẽ không ní với tôi chuyện gì nữa, cậu cứ nói là nghe được từ Thường Thắng.”

“Thường Thắng biết chuyện này?”

“Anh ta biết tên con cô Lam nhưng có thể không biết cậu... có liên quan. Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói cho anh ta biết đâu.”

Anh hỏi mà giọng khàn đi: “Tiểu Băng... cô ấy... đã từng đi hỏi... cô Lam chưa?”

“Hỏi cái gì? Hỏi là đứa bé đó có phải của cậu không hả? Cô ấy có điên đâu? Sao lại hỏi chuyện đó? Nhưng chuyện này còn phải hỏi hay sao? Không phải đã rõ ràng rồi sao? Cô ấy cũng có mắt, lẽ nào không

nhìn ra được?” Thấy anh chẳng nói được tiếng nào, Tạ Di HỒNG dè dặt hỏi: “Vậy cậu... định làm thế nào đây?”

Anh nôn nóng hỏi: “Cái gì... làm thế nào?”

“Thì chuyện đứa trẻ, cậu cũng phải có cách nào chứ, không thể mãi...”

Anh thực sự không biết nên làm thế nào, đầu óc hỗn loạn, chỉ biết dặn cô: “Để tôi suy nghĩ thêm chút đã... Cậu.. đừng nói chuyện này cho bất kỳ ai... Chuyện còn chưa làm rõ... để người khác biết được... sẽ không hay...”

“Cậu cứ yên tâm, tôi đâu có gốc như thế? Còn đem những chuyện như vậy kể cho người khác?”

Anh gọi điện thoại xong, trong lòng vẫn không yên. Anh biết phụ nữ giống nhau, ngoài miệng đều nói sẽ không kể cho ai khác, thâm tâm cũng biết kể cho người khác là không đúng nhưng thoát cái đã để lộ hết sạch. Anh quyết định tự đến Đại học C xem cô Lam có đứa con như thế thật không, rốt cuộc đứa trẻ đó có giống anh không, có tên là “Duy Duy” không? Không phải anh không tin tưởng Tiểu Băng hay Tạ Di HỒNG mà là anh hy vọng họ đã nhầm lẫn, cũng giống như vụ “thảm kịch HIV” lần trước, chỉ là sợ bóng sợ gió. Mà biết đâu đứa trẻ đó chỉ là con của người thân của cô Lam, ba mẹ đi công tác nên gửi nhờ ở chỗ cô, hoặc đứa trẻ là con nuôi...

Nhưng anh không muốn trực tiếp tìm gặp cô giáo Lam, chuyện này quá đổi hoang đường, anh không muốn làm kinh động tới cô ấy. Bất kể đứa trẻ đó có đúng là con của anh hay không, nếu phải hai mặt một lời với cô Lam thì anh đúng là vô cùng khó xử. Anh suy nghĩ một hồi liền nghĩ ra một cách. Nếu Đàm Duy tám sáu tuổi, vậy đứa bé hẳn là đang học mẫu giáo, rất có thể là trường mẫu giáo trực thuộc đại học C, nhất định mỗi ngày cô Lam đều tới nhà trẻ đón con, nếu anh đứng đợi ở cổng trường lúc nhà trẻ tan lớp, chắc chắn sẽ nhìn thấy cô Lam và con của cô.

Anh không đợi nổi tới ngày mai, ngay hôm đó liền bắt taxi tới Đại học C, tìm tới trường mẫu giáo. Vẫn chưa tới giờ tan học, cổng chính của trường còn khép kín nhưng trước cổng đã có không ít phụ huynh đang đứng đợi đón con. Những phụ huynh này có lẽ bình thường ít có cơ hội chạm mặt nhau, bây giờ gặp được thì đều anh một câu tôi một câu, tiếng người ồn ào xôn xao, không khí náo nhiệt không thua ngày họp chợ.

Vì không muốn người khác nhận ra, anh liền tới một quầy hàng gần cổng trường mua một cái mũ và một cặp kính không độ đeo vào. Anh đứng bên cạnh cổng trường quan sát những phụ huynh kia, xem có thể nhìn thấy cô Lam hay không.

Mới đứng được một lúc, cổng trường mẫu giáo đã mở, phụ huynh ào vào bên trong, anh cũng chẳng kịp nghĩ nhiều đã bị đám đông xô đẩy vào trong cổng trường.

29. Chương 29

Các phụ huynh vừa vào trường liền tản ra, mỗi người hướng đến các phòng học khác nhau. Đàm Duy luống cuống, không biết nên đi theo hướng nào. Nhưng anh để ý thấy còn vài phụ huynh vẫn đứng trên sân trường, có lẽ là con họ lớn rồi nên không cần tới tận nơi đón nữa. Anh cũng trà trộn vào trong những người đó, chờ cô Lam đi vào, hoặc bước ra từ một nơi nào đó.

Trên sân có bao nhiêu trò chơi dành cho trẻ con, cầu trượt, xích đu, đu quay... nhiều lắm, kiểu dáng lại rất phong phú, nước sơn xanh xanh đỏ đỏ, trông rất rực rỡ và vui mắt. Anh vừa đứng yên vị đã thấy vô số phụ huynh và học sinh từ các phòng ủa ra, vừa chạy ra sân trường, đám trẻ con liền bỏ mặc ba mẹ, phóng vào tới chỗ các trò chơi kia, phút chốc đã đông nghịt.

Anh không tìm ở chỗ cổng trường nữa, chuyển sang tìm kiếm bóng dáng cô giáo Lam trên sân vì biết rằng chỉ khi tìm thấy cô Lam mới tìm thấy Duy Duy.

Vận may của anh thật không tồi, tìm kiếm một hồi đã thấy cô giáo Lam đang đứng nói chuyện với một bà mẹ khác, nhưng lại không nhìn thấy đứa bé nào.

Tuổi tác dường như không thể hiện qua dung mạo của cô Lam, mà thể hiện qua khí chất và cử chỉ của cô. Dường như cô vừa đi dạy về, từ đầu đến chân là một dáng vẻ nghiêm chỉnh, mực thước. Cô dù không trẻ trung như thiếu nữ nhưng hoàn toàn không giống người phụ nữ đã từng sinh con. Cô giáo Lam đứng đó nói chuyện với bà mẹ kia, so với việc giống một bà mẹ đến đón con, thà nói là một vị khách tới trường tham quan có lẽ còn đúng hơn.

Trước giờ anh chưa từng liên tưởng hình ảnh cô Lam với hai tiếng “người mẹ”, ấn tượng mà cô để lại cho anh đó là cô dường như sinh ra là để dạy học và nghiên cứu. Ngay cả chuyện chăn gối phát sinh giữa anh và cô Lam, anh vẫn luôn cảm thấy như một giấc mộng, bởi vì trong tiềm thức của anh, cô Lam và chiếc giường dường như không hề dính dáng đến nhau. Chút cảm giác chân thực duy nhất của anh đối với chuyện đó chỉ xuất hiện sau khi Tiểu Băng tra khảo anh, bởi vì Tiểu Băng biết chuyện đó, cho nên sự kiện ấy hiển nhiên đã từng tồn tại, thêm nữa Tiểu Băng lại vì chuyện đó mà buồn phiền, nên đó là lỗi của anh, anh đã từng hy vọng nó không bao giờ xảy ra.

Dòng cảm xúc của anh nhanh chóng bị ngắt quãng bởi tiếng trẻ con non nớt từ phía cầu trượt vọng đến tiếng gọi của một bé gái: “Mami, mami, xem con trượt này!”

Cô giáo Lam vội dùng cách thức tiêu chuẩn của một bà mẹ đáp lại: “Con trượt đi, mami đang nhìn mà.”

“Mẹ đâu có nhìn con, mẹ đang nói chuyện với người khác thì có, con muốn mẹ xem con trượt cơ...”

Anh nương theo tiếng gọi mà quay lại, nhìn thấy một bé gái chừng năm, sáu tuổi, tóc cột đuôi ngựa, ngồi trên đỉnh cầu trượt, hai tay đặt trên tay vịn hai bên và chưa có ý định trượt xuống, đằng sau là một đám nhóc đang nghe cô chờ đợi.

Cô Lam giục: “Duy Duy, mau trượt xuống đi con, các bạn đang đợi kìa...”

Một đứa bé trai đứng đằng sau Duy Duy bỗng đẩy mạnh một cái, Đàm Duy hoảng hốt, anh thấy cô giáo Lam hoảng hốt chạy nhanh, nhưng Duy Duy vụt cái đã trượt thẳng xuống. Trong chốc lát, vài người đột nhiên đến chỗ cầu trượt, có tiếng la mắng của phụ huynh, có tiếng trẻ con khóc... Anh định đi tới xem thế nào nhưng cuối cùng lại không đủ dũng khí. Vừa lúc đó mấy người lớn cũng tản đi, thằng nhóc gây chuyện đã bị người nhà lôi về, Duy Duy lại trèo lên mấy bậc thang của cầu trượt chơi tiếp, khi đó anh mới bình tâm lại.

Anh thấy cô Lam không tán gẫu với người ta nữa mà đứng ở đó trông chừng con gái. Mỗi lần Duy Duy chơi, nhất định phải được mẹ chú ý mới chịu buông tay trượt xuống, xem ra là một cô bé thích thể hiện, không có khán giả thì không thích biểu diễn, nếu cô bé mà biết mẹ em không phải là khán giả duy nhất, ở đây vẫn còn một vị khán giả nữa đang chăm chú dõi theo em, nhất định càng thích chí hơn.

Sân trường vang vọng một hồi chuông, các bậc phụ huynh bắt đầu lớn tiếng giục giã bọn trẻ: “Đủ rồi, mau về nào, trường sắp đóng cửa rồi...”

Anh vẫn đứng nguyên ở đó đấu tranh tư tưởng, không biết có nên đi tới chào hỏi cô Lam, nếu vậy thì nên có một lý do hợp lý chứ? Anh không biết nếu gặp cô Lam sẽ có cảm giác gì, anh cũng không biết cô Lam liệu có muốn gặp anh hay không? Anh quyết định tốt hơn là không chào hỏi gì, tránh cho hai bên đều khó xử.

Mọi người cũng đã về gần hết, Duy Duy vẫn chưa chịu đi, trèo lên trượt xuống hết lần này đến lần khác. Cô Lam khuyên mấy lần đều không được, bèn chỉ cho Duy Duy thấy phòng bác bảo vệ làm nhiệm vụ đóng cửa, Duy Duy mới miễn cưỡng cùng mẹ ra về. Đàm Duy cũng theo sau mấy vị phụ huynh rời khỏi cổng trường mẫu giáo.

Ra đến ngoài cổng trường, cô Lam đội mũ bảo hiểm ình và Duy Duy, rồi ôm cô bé đặt lên cái ghế mây đan ở yên sau, sau đó cô Lam lên xe rời đi, rất nhanh đã không thấy bóng dáng. Còn Đàm Duy vẫn đứng đó với tâm trạng phức tạp, đứng rất lâu mà dường như vẫn thấy hình bóng hai mẹ con họ thấp thoáng.

Đến khi anh cất từng bước nặng nề ra khỏi cổng trường đại học, đang chuẩn bị bắt taxi về thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh líu lo: “Mami, nhìn con này! Mami, nhìn con này!”

Giọng nói đặc biệt vô cùng, trong vắt mà lảnh lót, đã nghe qua một lần sẽ không thể quên được, vả lại cách gọi “mami” đó cũng không có mấy người gọi. Anh ngẩng đầu nhìn, phát hiện thấy hai mẹ con cô Lam đang

đứng bên vệ đường, trong tay Duy Duy nắm cái gì đó giơ lên, đang hướng về phía mẹ biểu diễn, nhưng cô Lam không nhìn con gái mà đang nhìn về phía anh.

Anh biết giờ có trốn cũng không kịp, bởi vì cô Lam đã trông thấy anh, trong tay Duy Duy nắm cái gì đó giơ lên, đang hướng về phía mẹ biểu diễn, nhưng cô Lam không nhìn con gái mà đang nhìn về phía anh.

Anh biết gườ có trốn cũng không kịp, bởi vì cô Lam đã trông thấy anh, còn nhìn anh không dời mắt, chứng tỏ cô đã nhận ra anh. Anh đành cố tỏ ra thản nhiên, đi tới chào hỏi: “Đây không phải là cô giáo Lam sao?”

Cô Lam do dự trong một khắc: “A, là Tiểu Đàm phải không? Đàm Duy? Tôi nhớ không sai chứ?”

“Không sai đâu... Đây là... con gái của cô à?”

“Ừ, nhân lực tốt đấy, không nhầm thành cháu gái tôi...”

Anh bối rối đáp: “Sao mà nhầm được...”

Cô Lam cười, nói: “Con gái tôi học mẫu giáo, tôi đi đón nó, hay có người hỏi có phải tôi đi đón cháu gái hay không...”

“Thế thì họ đúng thật là... không có mắt nhìn gì cả. Đây là...”

Cô giáo Lam dường như rất ngại ngùng, đáp: “Duy Duy nhất quyết đòi ăn cái thứ này, đã nói với con bé là bần rồi nhưng nó không nghe... Tôi cũng là về già mới được ẵm con nên ít nhiều cũng chiều hư nó...” Sau đó cô Lam nói với con gái: “Mau gọi chú đi...”

Duy Duy rất ngoan ngoãn chào: “Chú...”, là tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Anh bối rối đáp lại một câu, khách khí hỏi: “Duy Duy tan học rồi à?”

Duy Duy đáp: “Chú ơi, cháu biết “tưới cây” là gì đấy, đó là rót nước cho hoa trong vườn...”

Anh không nhịn được bật cười, cô Lam liền vui vẻ giải thích: “Con bé rất thích khoe mẽ...”

“Mami, “khoe mẽ” là cái gì?” Cả hai tay Duy Duy đều đang bận, một tay cô bé nắm cái que dài cỡ que kem, đầu kia của que có một thứ trông hơi dính, màu nâu sẫm.

Anh nhớ ra tên của món đó là “kẹo kéo”, một loại kẹo rất dính và dẻo. (Diễn đàn Lê Quý Đôn) Anh nhớ hồi nhỏ mình thích ăn nhất thứ này, nhưng mẹ không cho ăn, nói là ngoài đường nhiều khói bụi, loại kẹo này lại dính như thế chắc chắn sẽ dính cả đồng bụi, nhưng ở trường anh luôn giấu mẹ mua “kẹo kéo”, không phải để ăn mà là để nghịch, bởi vì cầm hai cái que quấn thành đủ loại hình thù thú vị.

Duy Duy rõ ràng không có hứng thú với việc ăn kẹo, cô bé chỉ thích nghịch thôi, hiện đang cực kì tập trung cầm hai cái que, phải quấn một cái, trái kéo một cái, chốc biến thành hình số 1, chốc lại biến thành hình số 8, chơi rất vui vẻ.

Anh không đợi cô Lam hỏi đã chủ động giải thích: “Hôm nay em đến Đại học C có chút việc... Cô đã chuyển tới đây rồi ạ?”

“Ừ.” Cô Lam cũng không đợi anh hỏi vì sao, chủ động giải thích: “Đại học C đồng ý thăng hàm giáo sư, bình xét việc hướng dẫn nghiên cứu sinh, còn cấp cho căn hộ bốn phòng ngủ, cho nên tôi mới chuyển tới đây.”

“Hay quá, được thế thì còn gì bằng!”

“Mẹ con mình phải về rồi.” Cô Lam bế Duy Duy đặt lên chiếc ghế mây ở yên sau, dẫn dò cô bé: “Đừng có quần lên quần áo mẹ đấy...” Sau đó nói với Đàm Duy: “Đến nhà tôi ngồi một lát không?”

Anh vội vã khước từ: “Không được cô ạ, em phải về bây giờ...”

“Vậy để hôm khác nhé! Duy Duy, chào chú đi con!”

“Tạm biệt chú...” Duy Duy chào xong lại tiếp tục tập trung chơi với hai chiếc que của cây kẹo kéo.

Cô Lam tạm biệt anh rồi vội vàng lên xe đi mất.

Anh nghĩ mấy năm gần đây, cô Lam hẳn không dễ dàng gì, đứng từ xa không nhận ra nhưng khi tới gần có thể thấy cô đã già hơn nhiều so với trước.

Anh từng thấy chị gái anh và những người phụ nữ khác mang thai, vô cùng cực nhọc. Phụ nữ khi mang thai tâm lý cực kì bất ổn, luôn mong những người bên cạnh chăm sóc ỉn, luôn hy vọng cha của đứa bé chia sẻ với mình niềm hạnh phúc được làm cha mẹ. Vậy mà cô Lam ngay cả một chỗ dựa cũng không có, khoảng thời gian đó cô chắc đã phải gắng gượng rất nhiều.

Anh nghĩ tới rất nhiều chuyện, giận một nỗi không thể đuổi theo cô Lam, tới nhà cô giúp một tay, nhưng lại phát hiện ngay cả nơi ở của cô anh cũng không biết, có lẽ phải hỏi Thường Thắng hoặc Tiểu Băng mới biết được. Anh còn đứng bần thần một lúc rồi mới gọi taxi về nhà, tinh thần mệt mỏi vô cùng.

Đến nhà rồi, anh theo thói quen lại bắt đầu làm cơm. Bước vào không gian quen thuộc, nhìn thấy những tấm ảnh của Tiểu Băng, anh dường như lần nữa tỉnh lại trong hiện thực trần trụi.

Chuyến này tới Đại học C, có vẻ như đã biết được rất nhiều chuyện, lại có vẻ như chẳng làm sáng tỏ được gì. Anh không biết Duy Duy nhìn có giống anh không, nếu là một đứa bé trai có lẽ anh sẽ biết được, nhưng bởi vì là một cô bé nên anh không cách nào phán đoán. Anh chỉ cảm nhận thấy Duy Duy rất giống cô La, đôi mắt to mà sâu lắng, cái mũi dọc dừa, khuôn miệng nhỏ xinh tươi đỏ hồng, đường nét nhân trung rõ ràng, giống mẹ như hai giọt nước.

Còn về chuyện đời tư của cô Lam, anh cũng chỉ nghe phong phanh, rất nhiều người đồn rằng cô có quan hệ mập mờ với người này người nọ trong khoa, nhưng những người đó đều đã có gia đình, nếu thật sự có quan hệ thì người nhà đã làm loạn đến tận khoa rồi.

Vấn đề là nếu cô Lam không có tư tình với những người đó thì đứa trẻ này chỉ có thể là con gái anh. Anh bàng hoàng nghĩ mọi chuyện hổng thật rồi, buổi sáng đi làm anh vẫn là một người chồng tốt và trung thực, buổi tối về nhà, anh đã biến thành một người đàn ông tồi tệ, có con ngoài giá thú, đến nông nỗi này anh biết đối diện với Tiểu Băng thế nào đây?

30. Chương 30

Những ngày đó, Đàm Duy như tù nhân đang chờ đợi thời khắc hành hình. Tiểu Băng đã từng nói, dù là anh chủ động hay bị động, chỉ cần anh nảy sinh quan hệ ngoài luồng, có con với người khác, cô sẽ không tha thứ cho anh, nhất định sẽ ly hôn với anh. Anh nghĩ, “nảy sinh quan hệ” có lẽ chỉ là quan hệ xảy ra sau khi kết hôn, bởi vì “nảy sinh quan hệ” trước khi anh kết hôn đã được Tiểu Băng tha thứ rồi. Nhưng “có con với người khác” e là bao gồm cả trước và sau khi kết hôn chẳng?

Tiểu Băng biết chuyện của Duy Duy đã mấy tuần nhưng không hề tra khảo anh, chứng tỏ cô ấy vẫn trân trọng tình yêu và cuộc hôn nhân giữa hai người, nhưng nó cũng chứng minh rằng, một khi đã ngã bài, Tiểu Băng chắc chắn sẽ ly hôn với anh, nếu không, với tính cách nóng nảy của cô thì chắc chắn đã tóm lấy anh tra khảo chuyện này từ lâu rồi.

Trực giác nói cho anh biết, Duy Duy chính là con gái của anh, bởi trong đầu anh giờ đây tràn ngập hình bóng của Duy Duy, tình cảm dành cho con bé cũng rất đặc biệt, đó là một thứ cảm xúc mà anh chưa bao giờ được trải nghiệm. Anh không biết liệu đây có phải là sức mạnh huyết thống không, phải chăng sức mạnh truyền thống thường chỉ thể hiện ở những người làm cha mẹ?

Mấy ngày nay anh ăn không ngon, ngủ không yên, hễ nhắm mắt là trước mắt anh lại mở ra một cảnh như trong phim điện ảnh, hình ảnh Duy Duy mặc chiếc váy hoa, chạy qua chạy lại bắt chú bướm nhỏ trên thảm cỏ xanh rì giữa đồi núi đầy hoa dại nở, cô Lam đứng bên cạnh, tròng trĩnh nhìn con gái. Sau đó ống kính đột nhiên chuyển sang cảnh khác, Duy Duy đang hỏi mẹ: “Ba của con đâu? Mẹ ơi. Ba của con là ai?” Rồi trước ống kính lác lác, trên màn hình là cảnh đặc tả gương mặt của cô giáo Lam, hai hàng lệ chậm rãi rơi xuống, xót xa nói với con gái: “Con à, con không có ba, ba con đã... mất rồi...”

Nhưng cảnh này vẫn chưa phải là đoạn làm anh đau lòng nhất, cảnh khiến anh đau đớn nhất chính là hình ảnh Duy Duy đeo cặp sách trên lưng, bước đi trên đường, một đám trẻ hư theo sau la hét ầm ĩ: “Đánh nó đi! Đánh cái đồ con hoang không có bố!” Tiếp đó là phân cảnh đám trẻ ấy lao vào đánh cô bé. Và sau đó,

bọn trẻ hư bỏ đi, khuôn mặt đau buồn mà bướng bỉnh của Duy Duy hiện lên, giọng thuyết minh vang lên: “Ba ơ, ba đang ở đâu? Tại sao ba không cần con?”

Anh không biết liệu cô Lam có muốn để Duy Duy nhận người cha này không, nhưng anh cảm thấy cô Lam hẳn sẽ bằng lòng, nếu không sao cô còn chuyển đến thành phố A? Đến thành phố A rồi sao vẫn chưa tìm anh? Có lẽ cô đã tìm, và phát hiện anh đã có bạn gái, hoặc là phát hiện anh đã kết hôn rồi, cô không muốn làm xáo trộn cuộc sống gia đình anh nên mới một mình gánh trách nhiệm nuôi dạy con gái.

Bây giờ phải làm thế nào? Quay lại nói với cô giáo Lam “anh yêu em, hãy để chúng ta bắt đầu lại từ đầu”? Mấy năm nay, anh cảm thấy mình không còn quan tâm xem người ta đánh giá thế nào về khoảng cách tuổi tác giữa hai người yêu nhau. Nhưng anh không biết bản thân mình liệu có từng yêu cô Lam, cũng không biết mình bây giờ có còn yêu cô không nữa, anh chỉ biết cô Lam là một người phụ nữ rất xuất sắc mà anh luôn kính nể, cùng sống với cô có lẽ cũng không phải là việc không thể chịu đựng được, quan trọng là điều đó có lợi với con gái, có thể cho con bé một gia đình có cha có mẹ.

Nhưng còn Tiểu Băng thì sao? Anh còh rằng giữa anh và Tiểu Băng có một thứ duyên phận, giống như trời sinh đã định là phải ở bên nhau. Dường như từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ đến việc rút cuộc Tiểu Băng có điểm nào đáng để anh yêu, giống như việc anh chưa bao giờ suy xét đến chuyện ba mẹ của mình có chỗ nào đáng để yêu, hay có chỗ nào không đáng để yêu. Anh yêu họ, vì họ là người thân ruột thịt của anh. Anh chưa từng so sánh Tiểu Băng với bất kì người phụ nữ nào khác, giống như anh chưa từng so sánh ba mẹ mình với ba mẹ của người khác.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện này, Tiểu Băng khẳng định sẽ không tha thứ cho anh, nhất định sẽ rời bỏ anh, vậy nên anh chỉ có thể đợi xem khi nào cô ấy sẽ ngả bài.

Song Tiểu Băng vẫn tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn nói vẫn cười với anh như trước, tới đến vẫn rúc vào lòng anh ngủ... Anh thà nghĩ rằng, có lẽ Tiểu Băng tưởng anh không biết chuyện của Duy Duy, sẽ vĩnh viễn không ngả bài với anh, mà anh cũng có thể bí mật đến thăm Duy Duy, trao cho con bé tình yêu của người cha mà con bé đáng được nhận, coi như cả đời này “trên mặt đất làm chồng, dưới lòng đất làm cha” vậy.

Nhưng mộng ảo của anh nhanh chóng tan biến, một ngày, khi hai người vừa ăn tối xong, Tiểu Băng hỏi: “Anh... đã gặp con gái của anh rồi chứ?”

Anh không ngờ Tiểu Băng lại nói toạc ra như vậy, anh cứ cho rằng cô sẽ giả vờ hỏi câu trước, hoặc sẽ tra khảo trước, ai ngờ cô vừa hành động đã nhắm thẳng vào cốt lõi vấn đề như vậy? Anh nhất thời nghẹn họng, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Anh thực sự không biết nó... có phải là... con gái của anh không nữa...”

Tiểu băng lườm anh một cái. “Em không ngờ anh lại không có lương tâm như thế... ngay cả con gái mình cũng không dám nhận, con bé không phải con gái anh thì là con gái ai chứ?”

“Sao mà anh biết được? Có lẽ cô Lam...”

“Em không nghĩ anh lại hèn hạ như thế, vì bản thân mà đổ vấy cho người mình đã từng yêu chân đạp mấy thuyền.”

“Anh không hề nói anh... từng yêu cô ấy...”

“Em không ngờ anh lại... hạ lưu như thế... không phải người mình yêu... mà còn cùng bà ta... làm chuyện đó ư?”

Anh bắt đầu gắt lên: “Hôm nay em mở cuộc họp phê bình anh chứ gì? Sao kiểu gì em cũng có cái mũ chức sẵn để chụp cho anh vậy?”

“Thế anh muốn thế nào? Muốn em khen anh ư? Ca ngợi anh ư?”

“Hiện tại mọi việc vẫn chưa rõ ràng, em sao có thể?”

“Còn phải rõ ràng như thế nào nữa? Anh nói xem, còn chỗ nào chưa rõ ràng? Anh nói đi, anh nói rồi em giúp anh làm sáng tỏ mọi chuyện.”

“Chuyện này đối với anh cũng rất đột ngột, anh cũng không ngờ...”

“Anh cho rằng cái “không ngờ” của anh có thể giải quyết được vấn đề ư? Lúc đó anh cũng đã hai mươi tư, hai mươi lăm rồi, lẽ nào còn không biết làm như thế sẽ để lại hậu quả gì sao?”

Lúc đó anh thật sự không nghĩ đến chuyện ấy, chuyện xảy ra nhanh như vậy, anh làm gì có thời gian để nghĩ xa nghĩ xôi như thế? Vả lại khi ấy anh cho rằng làm chuyện đó sẽ khiến cô giáo Lam trở thành vợ của anh, cho nên câu đầu tiên sau khi anh làm xong là ngỏ lời cầu hôn cô Lam, anh nào biết chuyện đó có thể làm xong là cho qua?

Nhưng anh hiểu bây giờ nói những lời này cũng vô ích, có nói Tiểu Băng cũng sẽ không tin, mà có tin cũng không tha thứ cho anh. Anh mệt mỏi lên tiếng: “Bây giờ chuyện đã như vậy, anh cũng không có cách nào xóa sạch quá khứ được, em làm thế nào thì làm...”

Tiểu Băng tức đến đỏ cả vành mắt. “Anh có ý gì? Tôi chưa gặp loại người nào chẳng những không cần thể diện mà chẳng cần mạng sống như anh... Anh bảo tôi làm gì thì làm ư? Anh nói xem, tôi phải làm thế nào bây giờ? Nếu trước khi kết hôn anh nói với tôi rằng anh có con ở ngoài thì tôi sẽ không bao giờ lấy anh, cũng sẽ không chuốc vạ vào thân như ngày hôm nay. Giờ thì lấy cũng đã lấy rồi, nhà cũng đã có rồi, đột nhiên nhẩy ra một đứa trẻ con, anh bảo tôi phải làm thế nào đây?”

“Anh... xin lỗi em...”

“Anh chỉ nói một câu “xin lỗi” là giải quyết được mọi chuyện sao? Nếu bây giờ đột nhiên rồi thông báo với anh, tôi... có một đứa con... tôi xin lỗi anh... anh sẽ làm thế nào hả?”

Anh sợ nhất khi Tiểu Băng bắt anh phải đặt mình vào hoàn cảnh của người khác như vậy, bởi vì đó là những chuyện vốn không xảy ra, hơn nữa anh ại còn là một người thiếu trí tưởng tượng, dù đặt mình vào hoàn cảnh như thế nào cũng không thể tưởng tượng ra cảm nhận của Tiểu Băng.

Anh muốn ôm Tiểu Băng vào lòng nhưng cô không cho anh ôm. Anh bước đến trước mặt cô, lại phát hiện trên gương mặt cô đã thấm dầm nước mắt tự bao giờ, anh cũng bật khóc, giọng run run: “Tiểu Băng... em... đừng như vậy... Anh... anh xin lỗi em... Em...”

Tiểu Băng nghẹn ngào nói: “Có phải anh muốn bỏ rơi em... để đến với... con gái anh... không?”

“Anh chưa từng nói như vậy...”

“Vậy anh... muốn hằng ngày đến thăm con bé không?”

Câu hỏi này anh thật sự không biết nên trả lời như thế nào, khi anh nhìn thấy Duy Duy, biết đến sự tồn tại của con bé, anh cảm thấy như có một sợi dây vô hình đã gắn hai người lại với nhau. Anh dè dặt đáp lại: “Nếu... con bé thực sự là... con gái của anh... anh sợ là... mình phải... đi thăm con bé...”

Tiểu Băng òa khóc.

Anh vội vàng giải thích: “Dù sao thì... cũng phải làm hết trách nhiệm mà. Trước đây anh không biết... thì... không sao... còn bây giờ... nếu đã biết rồi... em nói xem... sao anh có thể...”

Tiểu Băng đứng dậy, chỉ thẳng vào anh, nói: “Anh có lý do của anh, tôi có cái lý của tôi, chân lý luôn nằm ở phía anh, mà dư luận cũng nằm ở phía anh. Tôi biết, những thứ trên sách vở, phim ảnh đều là như vậy, một cặp vợ chồng chung sống với nhau, bỗng nhiên có một ngày, một đứa trẻ tìm đến cửa, nói nó là con của người đàn ông, hai cha con ôm nhau khóc nức nở, cảm động... cảm động... cảm động đến mấy... nhưng còn người vợ của người đàn ông đó thì sao? Các người có từng nghĩ tới cảm nhận của cô ấy không? Hay các người chỉ mong cô ấy chấp nhận chuyện từ trên trời rơi xuống đó, chấp nhận đứa trẻ là con của chồng mình với một người phụ nữ khác... yêu nó như yêu con đẻ của mình... Nếu cô ấy không làm thế... các người sẽ trách móc cô ấy không nhân đạo... không khôn ngoan... hẹp hòi... bụng dạ nhỏ nhen... kiếm chuyện với chồng... Cha con người ta tình cảm thân thiết thế kia... trẻ con làm gì có tội...”

“Anh... sẽ không như thế...”

“Anh sẽ không thế nào? Sẽ không bảo tôi chấp nhận con của anh? Vậy thì anh muốn thế nào? Muốn vứt bỏ tôi để lmf tròn trách nhiệm của một người cha? Vứt bỏ tôi để chia sẻ tình cha con... với con của anh?”

Tiểu Băng nói xong câu đó liền xông vào phòng ngủ, ngã xuống giường khóc đến xé lòng. Đàm Duy đuổi theo, ôm lấy cô, khẽ nói: “Lámo anh có thể rời xa em? Cả đời này anh sẽ không bao giờ rời xa em... Anh chỉ sợ em bỏ rơi anh mà thôi.”

Tiểu Băng trở mình nhào vào lòng anh, cũng không nói gì, cứ khóc nức nở. Anh giúp cô lau nước mắt, nhưng càng lau lệ tuôn càng nhiều. Tiểu Băng như đã khóc thỏa, tự cầm lấy khăn lau mặt, đoạn lên tiếng: “Em... biết chuyện này... đã mấy tuần rồi... nhưng mãi khôngdams nói với anh... biết nói với anh rồi... anh sẽ khó xử... Tim em như muốn... xé thành hai mảnh... Em cũng bảo Tạ Di Hồng đừng nói cho anh... nhưng cô ấy vẫn nói:.”

“Có lẽ coi như không có chuyện gì lại tốt hơn... Anh thấy hai mẹ con họ... sống cũng... rất tốt... Chưa biết chừng... vốn cũng không muốn... anh xen vào... làm xáo trộn.”

“Nhưng dù anh có làm xáo trộn cuộc sống của họ hay không thì trong lòng anh... đã không có cách nào xóa được... hình ảnh của bà ta... Cho dù chúng ta sau này... có sinh bao nhiêu đứa con... cũng không thể nào... thay thế được đứa trẻ đó...” Tiểu Băng lại bật khóc. “Thật không công bằng! Đến khi chúng mình sinh con đầu lòng, anh vốn đã không có cảm giác mừng rỡ của lần đầu tiên được làm cha nữa... bởi vì anh... anh đã từng được làm cha rồi.”

Anh cất tiếng dỗ dành: “Hiện giờ còn chưa khẳng định được đứa bé đó là con của anh, anh thấy chúng mình cũng đừng vì chuyện này... mà hục hặc nhau nữa...”

“Còn muốn thế nào mới là khẳng định?”

“Chỉ ít cô giáo Lam... phải... thừa nhận mới... được chứ?” Anh đề nghị: “Chẳng thà ngày mai hai chúng mình cùng đi tìm cô Lam, hỏi cô ấy cho rõ ràng.”

“Muốn đi thì anh đi đi, tôi không đi. Tôi đi làm gì chứ? Bà ta còn tưởng tôi với bà ta đang tranh giành anh... Giờ thì bà ta có con rồi, coi như là bà ta thắng chắc... hoặc không thì bà ta sẽ nhìn vào cái số phận khốn khổ của tôi... nói dối rằng đó không phải là con của anh... Dù thế nào chẳng nữa... tôi cũng không thể đi. Đây là chuyện của anh, anh tự đi mà làm rõ.”

“Được rồi, anh sẽ tự đi hỏi... Bây giờ đừng nghĩ đến chuyện này nữa... Ngủ đi.”

Tiểu Băng vẫn cố chấp: “Không ngủ, vẫn chưa nói rõ hết. nếu ngày mai anh đi hỏi, đứa bé không phải là con của anh, thì... coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Còn nếu là con của anh... anh phải lựa chọn giữa đứa bé và tôi.”

“Em nói... lựa chọn... là có ý gì?”

“Anh chọn đứa bé, chúng ta sẽ ly hôn, anh sẽ được toàn tâm toàn ý nuôi nấng con anh, còn anh có kết hôn... với cô Lam hay không... tôi không xen vào... nhưng tôi... chắc chắn sẽ ly hôn với anh.”

“Thế nếu anh... anh... chọn em thì sao?”

Tiểu Băng không nói, một lát sau cô mới thở dài rồi lên tiếng: “Thôi, tôi cũng không muốn anh lựa chọn gì cả, tôi sẽ giúp anh chọn. Nếu ngày mai anh đi hỏi, đứa bé không phải là con anh thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn là... vợ chồng như cũ, còn nếu đứa bé là con anh, tôi sẽ... ly hôn với anh.”

Anh quỳnh lên: “Chỉ có... một lựa chọn đó thôi sao? Không còn... lựa chọn nào khác ư?”

“Thế anh nói xem còn lựa chọn nào nữa? Lẽ nào tôi có thể bảo anh từ nay về sau không được đến thăm con gái ruột của mình? Cứ coi tôi ác đến mức quyết tâm nói câu này đi nữa thì anh sẽ chấp nhận được chắc? Cho dù anh có thể chấp nhận được thì anh sẽ làm được ư? Mà dù anh làm được đi chẳng nữa thì anh cũng sẽ hận tôi cả đời rồi người đời sẽ cười tôi thậm tệ, mà trong lòng anh cũng vẫn còn vướng bận... Ôi... thôi thì coi như tôi xui xẻo, đụng phải một gã sao chổi như anh, thế nên tôi phải tự thoát thân vậy.”

31. Chương 31

Đàm Duy cảm thấy đêm nay như là đêm cuối cùng của anh và Tiểu Băng, ngày mai khi trở về từ chỗ cô giáo Lam, Tiểu Băng sẽ rời xa anh. Tiểu Băng chắc hẳn cũng nghĩ như vậy, bởi vì cô không nói gì thêm

nữa mà chỉ ôm chặt lấy anh, khẽ thầm thì: “Nào, hãy yêu em một lần cuối đi...”

Anh muốn nói với cô rằng: “Vì sao lại là lần cuối? Anh không muốn em rời xa anh”, nhưng Tiểu Băng đã hôn lên môi anh, anh vừa đáp lại, vừa thầm cô gắng để thể hiện thật phong độ, để níu kéo trái tim của cô, giữ cô lại bên mình, nhưng tất cả chỉ lực bất tòng tâm.

Cuối cùng Tiểu Băng cũng từ bỏ, nằm ngửa trên giường, cất tiếng hỏi anh: “Sau này anh... có nhớ đến em không?”

Anh thấy cô nói chuyện với anh bằng ngữ điệu này, trong lòng càng cảm thấy tuyệt vọng, không nói thành lời, chỉ cảm thấy đầu như nhồi tim thất lại, hơi thở đứt quãng, anh không biết đây có phải là nhồi máu cơ tim hay trúng gió trong truyền thuyết hay không, nhưng anh không sợ, mà trái lại còn hy vọng đó chính là nhồi máu cơ tim, chính là trúng gió, cuống bướng bình đẳng cuống, hạch bướng bình đẳng hạch, cuống rơi, hạch đứt, thế là đầu xuôi đuôi lọt.

Anh không ngờ tình yêu và cuộc hôn nhân giữa anh và Tiểu Băng sẽ kết thúc như thế, biết rõ trên đời này đâu có bán thuốc hối hận, nhưng anh vẫn muốn mua, hơn nữa còn là loại thuốc hối hận kinh điển nhất: Sớm biết như vậy, lúc đó đừng...

Tiểu Băng dường như đã thấu hiểu hết thảy mọi việc, không còn khóc lóc nữa mà bình tĩnh nói với anh: “Chúng ta về sau vẫn có thể làm bạn, những người bạn rất thân thiết. Một khi anh... không còn là chồng của em nữa, em cũng sẽ không buồn vì những chuyện ngày trước của anh... Thật ra em cảm thấy... cô bé Duy Duy đó rất đáng yêu, vừa xinh xắn vừa thông minh, thật sự rất giống anh, nhất là đôi mắt ấy... Nếu con bé không phải là... con gái của anh... em nghĩ em sẽ... rất thích nó... Dù một mình em nuôi nấng nó cả đời em cũng bằng lòng... Nhưng một khi đã có anh xen vào giữa... Chỉ cần nghĩ đến việc nó là đứa con của anh với một người phụ nữ khác... thì em... thì em... không có cách nào chấp nhận được.”

Bây giờ trong đầu anh chỉ nghĩ đến chuyện Tiểu Băng muốn rời bỏ anh, còn những lời nói khác không có bất cứ giá trị thực tế nào. Anh tưởng tượng cuộc sống sau này của mình, cảm thấy mơ hồ không lối thoát, anh tưởng tượng cuộc sống sau này của Tiểu Băng, nhưng chẳng thể tưởng tượng ra. Tiểu Băng cũng không quan tâm anh có trả lời hay không, chỉ nằm im nghĩ về tuông lại. “Đợi đến lúc chúng mình chia tay, anh đi tìm cô Lam, bàn bạc với cô ấy xem có thể kết hôn sớm được không, nhân lúc đứa bé hãy còn nhỏ, bồi đắp tình cảm cũng dễ dàng hơn. Hai người tốt nhất nên đổi chỗ khác, chuyển đến một thành phố khác, ẩn tượng đầu tiên của người dân ở đó sẽ là một nhà ba người bên nhau, không có ai hỏi đứa bé những câu hỏi khó xử... Có lẽ sẽ có người đàm tiếu về khoảng cách tuổi tác giữa hai người, nhưng... thời gian trôi đi, cũng sẽ không còn ai có hứng thú nói gì nữa.”

Anh cảm thấy Tiểu Băng đang nhìn thế giới bằng tâm thái siêu phàm thoát tục, nói một cách đơn giản, chính là tạo ra một khoảng cách với thế giới hiện thực, có thể lấy tâm thái của những người ngoài cuộc, bàng quang đối mặt với chuyện này.

Ngày hôm sau, anh gọi cho cô Lam qua số điện thoại Tiểu Băng đã đưa, nói có chuyện muốn tìm cô bàn bạc, hỏi cô khi nào thì tiện. Cô Lam cũng không hỏi “chuyện” ở phương diện nào, chỉ trả lời: “Sáu giờ tối nay đi...”

Hẹn cô Lam xong, anh gọi điện cho Tiểu Băng, hỏi cô một lần nữa có muốn cùng anh đến nhà cô Lam không. Tiểu Băng vẫn không chịu đi. Anh cũng không miễn cưỡng, chỉ dặn: “Vậy... trưa nay anh đã nấu cơm để trong tủ lạnh rồi nhé, tối em về nhớ ăn.”

Tiểu Băng “ừ” một tiếng rồi cúp máy. Anh rất khó chịu, giống như Tiểu Băng đã rời bỏ anh vậy, chỉ mong tối nay chính miệng cô Lam nói, Duy Duy không phải là con của anh, mà là con ruột của một đồng nghiệp nào đó của cô, tốt nhất là nói tên của cha đứa bé, tốt nhất là mang ra bằng chứng đanh thép... Tuy anh cảm thấy điều này không có nhiều khả năng nhưng vẫn nuôi hy vọng viển vông.

Buổi trưa ăn cơm, mẹ anh đột nhiên gọi điện đến. “Tiểu Duy, đứa bé rốt cuộc là sao?”

Suýt nữa anh nghẹn miếng cơm trong cổ họng, nghẹn cổ một lúc lâu mới miễn cưỡng nuốt trôi, anh giả vờ giả diếc hỏi lại: “Đứa bé nào ạ?”

“Nghe Tiểu Băng nói con... có một đứa con riêng ở ngoài phải không? Khoảng... năm, sáu tuổi? Sao chưa nghe con nhắc đến bao giờ?”

Anh thật sự không hiểu Tiểu Băng kể chuyện này cho ba mẹ anh làm gì, nhưng mong là cô vẫn chưa nói cho ba mẹ vợ. Những chuyện như thế này, nếu chỉ hai vợ chồng biết với nhau, có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển. Còn nếu đã đến mức hai bên ba mẹ đều biết, vết nứt sẽ càng ngày càng lớn, rất khó bù đắp. Anh hỏi: “Tiểu Băng đã nói với mọi người những gì?”

“Con bé nói con và cô giáo cũ của mình có một đứa con, lúc đó con không biết, sau này vì khoảng cách tuổi tác quá lớn mà hai đứa chia tay, bây giờ hai mẹ con cô kia đều đến thành phố A, đứa bé không có cha, rất đáng thương, hiện giờ con cũng hết sức khó xử, không biết lựa chọn thế nào, con bé nói con bé quyết định xa con để ba người đoàn tụ, chia sẻ tình cha con ruột thịt...”

“Cô ấy... còn nói... gì nữa ạ?”

“Con bé nói mấy năm nay ba mẹ đối xử với con bé rất tốt, nó rất cảm kích, nó sẽ luôn đối xử với ba mẹ như ba mẹ ruột, nếu có chuyện gì làm chưa tốt, xin ba mẹ lượng thứ, con bé còn bảo công việc của nó bận rộn... nên cũng chưa... sinh được con cho ba mẹ... cháu trai cháu gái... nhưng bây giờ... tốt rồi, ba mẹ tìm được cháu gái của mình, nó cũng yên tâm... Sau này nó không thể đến thăm ba mẹ, nên mới nó riêng với ba mẹ một câu, tránh sau này ba mẹ cảm thấy kỳ lạ.”

Anh càng nghe càng cảm thấy không bình thường, những lời này sao lại giống như di ngôn lúc lâm chung vậy? Anh lên tiếng hỏi một cách máy móc: “Cô ấy còn nói gì nữa không ạ?”

Mẹ anh nói: “Nó nói đến đây thì bật khóc nức nở, không nói được nữa. Ôi, đứa bé đó... khóc... tội lắm... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Băng vẫn... ở chỗ ba mẹ chứ ạ?”

“Nó đi rồi.”

“CÔ ấy khóc như thế, sao mẹ còn để cô ấy đi? Nếu xảy ra chuyện gì...”

Mẹ anh cũng nóng tính: “Mẹ có bắt con bé đi đâu, nó kiên quyết muốn đi, bảo phải quay về đi làm, mẹ bệnh tật thế này, ngăn không được. Mẹ chẳng phải đã gọi điện ngay cho con đấy thôi? Đầu tiên là gọi đến trường con thì con đã lên lớp rồi, mãi bây giờ mới tìm được con.”

Anh sốt ruột hỏi: “Cô ấy nói cô ấy về đi làm ạ?”

“Con bé nói thế nhưng mẹ thấy bộ dạng con bé cũng không giống người đi làm, mắt thì khóc đỏ hoe nên mẹ lo lắm.”

“Trời ạ, sao mẹ lại có thể để cô ấy đi cơ chứ...” Anh nói xong câu này lại thấy hối hận vô cùng. Anh biết không nên trách mẹ mình, chỉ tại bản thân anh, vì sao không nghĩ ra Tiểu Băng sẽ như vậy? Có lẽ trong mắt anh, chuyện này phải đến hôm nay gặp cô Lam mới có thể biết được kết quả nhưng trong mắt Tiểu Băng thì đó đã là chuyện chắc chắn như đinh đóng cột rồi. Lẽ nào Tiểu Băng nói xa anh tức là tìm đến... cái chết? Tuy anh không tin Tiểu Băng sẽ nóng nảy như thế, không đợi anh hỏi rõ ngọn ngành đã lựa chọn hành động cực đoan ấy, nhưng cô không màng mọi chuyện kể hết ẹ anh, chứng tỏ cô cho rằng cuộc hôn nhân của họ đã đi đến hồi kết.

Anh không biết Tiểu Băng hiện giờ sẽ đi đâu, chỉ có thể gọi điện thoại cho cô hết lần này đến lần khác, nhưng không gọi được. Anh gọi đến cơ quan của cô, gọi đến khách hàng và những người cô quen, họ đều nói cô không có ở đó. Anh buộc phải gọi cho ba mẹ vợ, Tạ Di Hồng, Thường Thắng và tất cả những người anh biết có dây liên hệ với Tiểu Băng, nhắn với họ nếu gặp cô thì bảo cô gọi điện cho anh, bảo cô hãy trở về.

Những người nhận điện thoại đều kinh ngạc, hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh muốn nói không có chuyện gì cả, lại sợ mọi người không tin, đành nói dối là hôm qua hai vợ chồng cãi nhau, Tiểu Băng giận dữ nên hôm nay tắt máy không đem xia gì đến anh, còn người thì không biết đi đâu.

Ba mẹ vợ của anh nghe thấy thì lo lắng vô cùng, truy hỏi anh vì sao lại cãi nhau. Anh nhận ra Tiểu Băng vẫn chưa nói chuyện đứa bé với ba mẹ vợ, nên cũng không muốn nói ra, chỉ bảo tự mình đi tìm, khuyên họ đừng quá lo lắng.

“Làm sao chúng tôi có thể không lo được?” Mẹ vợ sốt ruột lên tiếng. “Hai đứa làm sao vậy hả? Bình thường vẫn tốt cơ mà, sao vừa cãi nhau đã nghiêm trọng như thế?”

“Có lẽ là con lo quá thôi, bình thường cô ấy đi gặp khách hàng cũng thường tắt di động, chắc là... không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Con liên lạc với nó liên tục nhé, có tin tức gì thì lập tức báo cho ba mẹ biết.”

Tạ Di Hồng vừa nghe tin liền chạy đến. “Bình thường con bé thích đi đâu nhất? Tôi với cậu cùng đi tìm.”

“Tôi cũng không biết cô ấy thích đi đâu nữa, thường thì cô ấy tan làm là trở về nhà... bình thường cũng không hay đi đâu... Cậu có biết chỗ cô ấy thích đến không?”

“Tôi cũng không rõ, con bé luôn ở với cậu mà, hai người thường thích đến đâu?”

“Ngày thường đều ở nhà, cuối tuần đến thăm ba mẹ hai bên... ngay cả công viên cũng ít khi tới.”

Tạ Di Hồng đột nhiên hoảng sợ kêu lên: “Lẽ nào... con bé đến... nhà cô Lam?”

“Cô ấy đến đó làm gì? Tôi muốn cô ấy đi cũng nhưng cô ấy không chịu.”

Tạ Di Hồng nhìn chăm chăm vào anh, nhìn đến mức làm anh nổi da gà. Hai người có thể cùng nghĩ đến một vấn đề, chỉ là không dám nói ra. Anh cầm điện thoại lên, nhanh chóng gọi đến chỗ cô Lam, hỏi Tiểu Băng có ở đó không.

Cô Lam đáp: “Không có, giấy bảo hiểm của tôi đã ký rồi, phí bảo hiểm cũng nộp rồi, cô ấy còn đến chỗ tôi làm gì?”

Anh quanh co mấy câu rồi cúp điện thoại.

Tạ Di Hồng hỏi: “Con bé không đến chỗ cô Lam à? Liệu nó có chạy đến nhà trẻ không?”

“Cô ấy đến nhà trẻ làm gì chứ?”

“Con bé từng nói với tôi, Duy Duy học lớp lá trường mầm non trực thuộc Đại học C, liệu nó... có chạy đến bắt cóc con gái cậu không?”

“Cô ấy bắt... Duy Duy để làm gì?”

“Tôi không biết... chẳng phải tôi... đang tính đến tất cả các khả năng sao?”

Anh rất khó có thể tin Tiểu Băng sẽ làm chuyện làm tổn thương đến người khác, điều anh lo lắng là Tiểu Băng tự làm tổn thương chính mình. Nhưng việc ập lên đầu, anh cũng không dám vỗ ngực cam đoan, có lẽ Tạ Di Hồng hiểu rõ Tiểu Băng hơn cả anh, chung quy họ đều là phụ nữ, mà Tiểu Băng cũng từng nói cô ấy muốn dắt Duy Duy theo cả đời. Anh nói: “Thế thì tôi đến vườn trẻ Đại học C ngay đây.”

“Cậu gọi điện thoại không được hả?”

Anh cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn không hoạt động, mơ hồ lên tiếng: “Tôi không biết số điện thoại ở đó...”

“Gọi vào tổng đài Đại học C, bảo họ chuyển máy.”

Anh nhờ tổng đài Đại học C giúp kết nối với vườn trẻ, chuyển máy một hồi mới đến được với cô giáo của Duy Duy, anh giải thích một lúc mới trình bày rõ đại ý của mình. Cô giáo tức giận thốt lên: “Thật không hiểu nổi, làm sao chúng tôi lại để một người lạ vào đón cháu được cơ chứ?”

Anh cảm thấy yên tâm hơn hẳn, cảm ơn cô giáo rồi cúp máy, ngơ ngác nhìn Tạ Di Hồng.

Tạ Di Hồng cũng tỏ ra mơ hồ, chỉ biết hỏi hận: “Tôi không nên nói chuyện này cho cậu, bây giờ thành ra như vậy...”

“Đây không phải là lỗi của cậu, có trách thì phải trách tôi...”

“Bây giờ trách ai không quan trọng nữa, phải nhanh chóng nghĩ cách thôi... Cậu mau nghĩ đi, đừng có đứng đực ra đấy nữa... Tôi cảm thấy bình thường cậu cũng rất thông minh, sao đến lúc quan trọng... lại vô dụng

thế hả?” Tạ Di Hồng nhắc nhở: “Cậu xem xem Tiểu Băng có để lại mẫu giấy hay cái gì đại loại thế không? Hay con bé có mang đồ đạc gì theo không?”

Anh vội vã chạy về nhà, vào các phòng tìm nhưng không nhìn thấy mẫu giấy nào. Anh cũng không biết Tiểu Băng có mang thứ gì đi không.

Anh tìm ở ngăn trên cùng trong tủ quần áo, đó là nơi Tiểu Băng để chiếc hộp ấy, nhưng hôm nay lại không thấy nó đâu cả. Anh nói với Tạ Di Hồng: “Xong rồi, chiếc hộp không ở đó, nó vẫn luôn được để trong tủ quần áo.”

Tạ Di Hồng càng cuống: “Rất có khả năng con bé...”

“Rất có khả năng làm sao? Mau nói đi, phụ nữ các cậu hay suy nghĩ phức tạp lắm!”

“Nếu con bé đã mang mà thứ nó thích nhất đi, chứng tỏ là con bé... sẽ không quay về nữa...”

“Cô ấy... không phải là người như vậy, bình thường cô ấy luôn nghĩ rất thoáng...”

“Bình thường nghĩ thoáng thì có tác dụng gì? Bây giờ đâu phải là lúc bình thường.”

Anh gọi điện thoại đến mọi nơi nhưng vẫn không có tin tức Tiểu Băng, tâm tình anh càng nặng nề, càng sa sút, cuối cùng lên tiếng hỏi với ý nghĩ được ăn cả ngã về không: “Cậu thấy có nên báo cảnh sát không?”

Tạ Di Hồng tỏ ra rất từng trải: “Báo cảnh sát thì ích gì, báo mất tích thì phải ba ngày sau mới được báo, còn bây giờ hãy cứ tìm mọi nơi đã.”

“Tìm ở đâu bây giờ?”

“Sao tôi biết được? Tự cậu phải động não đi chứ!”

“Tôi... tôi thật sự hông hiểu nổi suy nghĩ của phụ nữ các cậu, cậu cũng là phụ nữ, lại là bạn thân của cô ấy, cậu thử đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy rồi nghĩ thử xem, cô ấy sẽ đi đâu?”

Tạ Di Hồng nghiêm túc nghĩ ngợi: “Nếu tôi là con bé, nếu tôi phát hiện ra cậu... có một đứa con thì ôi thôi... Ôi trời ạ, tôi không nghĩ được đâu, nếu là tôi, chỉ cần cậu không bỏ tôi thì dù cậu có mấy đứa con hay có mấy cô vợ đi nữa, tôi có chết cũng tóm chặt cậu không buông.”

“Nhưng cô ấy nói cô ấy sẽ bỏ tôi, tôi chỉ không ngờ chưa đợi tôi hỏi cô Lam, cô ấy đã...” Trong đầu anh chợt lóe lên một ý nghĩ. “Cô ấy nhất định đi lên núi rồi.”

Tạ Di Hồng lập tức tán đồng: “Chắc chắn là ngọn núi ấy, đó là chỗ các cậu hẹn ước. Chúng ta đi đến đó tìm con bé thôi.”

“Tôi tìm ở ngọn núi ấy, còn cậu tìm những chỗ khác trong thành phố nhé, tìm được lập tức thông báo cho đối phương.”

32. Chương 32

Đàm Duy và Tạ Di Hồng chia nhau đi tìm Tiểu Băng. Tạ Di Hồng đưa di động cho anh để tiện liên lạc, còn cô có thể dùng di động của ba hoặc anh trai.

Giờ phút này anh cũng bất chấp chính sách tiết kiệm của Tiểu Băng về “tuyến đường có xe bus nhất quyết không được bắt taxi”. Anh ngồi taxi đến trước ngọn núi nhỏ mà anh và cô đã ôm nhau định ước lần đầu tiên rồi xuống đi bộ. Trước đó anh vẫn có thể liên lạc được với người trong thành phố, nhưng sau khi đi vào trong núi, tín hiệu không tốt nên không thể dùng điện thoại được, anh càng có linh cảm Tiểu Băng đang ở ngọn núi này, có lẽ cô ấy không tắt điện thoại, chỉ là không có tín hiệu mà thôi.

Anh bắt đầu đi dọc theo con đường hai người đã từng đi để tìm cô, đó là nơi đã lưu giữ những dấu chân của họ, mỗi góc ngách đều là “danh lam thắng cảnh” cho tình yêu của họ.

Anh đi đến một vách núi dựng đứng bên cạnh, bắt gặp một điểm phục vụ chụp ảnh cưới ngựa ở đó. Anh không nhớ người chủ liệu có phải là người từ nhiều năm về trước, nhưng anh vẫn nhớ như in buổi chụp ảnh ngày hôm ấy. Tiểu băng cười lên lưng ngựa, giống như một nữ hiệp giang hồ, khóa lên mình chiếc áo choàng

màu đen, bên eo giắt một thanh kiếm dài, một tay đặt trên vỏ kiếm, tay còn lại nắm lấy chuôi kiếm, khe rút ra, tuy kiếm là giả nhưng vẫn có hiệu ứng ánh sáng lóe lên sắc ngọt.

Khi ấy anh đang chụp ảnh, không biết có phải vì dùng flash để chụp hay không, con ngựa đột nhiên chuyển động. Tiểu Băng hét lên sợ hãi, anh cũng hoảng sợ luồn cuống, vì bên cạnh là vách núi, nếu ngựa chạy loạn lên, hắt Tiểu Băng xuống vách núi đó, chắc chắn sẽ thịt nát xương tan. Anh còn nhớ mình đã xông vọt qua đó, chấn ở bên vách núi, kéo lấy dây cương. Chủ ngựa cười ngất, những người bên cạnh đang đợi cười ngựa chụp ảnh cũng cười ngất, bởi ngựa đã được buộc chặt, hơn nữa nó lại là con ngựa vô cùng thuần phục, sẽ không chạy loạn.

Nhưng mỗi lần nghĩ lại anh vẫn thấy sợ, vì Tiểu Băng cũng giống anh, hoàn toàn không biết ngựa rất nghe lời, nếu Tiểu Băng cuống tay cuống chân, giầy giụa loạn lên thì vẫn có khả năng bị rơi xuống vách núi. Hôm đó Tiểu Băng liên tục ném cho anh những ánh mắt cảm kích, sau này cô còn thật thà thổ lộ, chính từ giây phút ấy, cô đã có ý nghĩ lấy thân báo đáp.

Có lẽ hôm nay không phải cuối tuần, cũng không phải ngày lễ nên chỗ cưỡi ngựa chụp ảnh không có vị khách nào, chủ ngựa buồn thiu đang lật giở một cuốn tạp chí. Đàm Duy bước lên chào, hỏi ông ta có nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi đi qua đây không.

Chủ ngựa nói: “À, có một người, không chụp ảnh, đứng bên vách núi nhìn một lúc, sau đó đi rồi.”

“Đi về phía nào?”

Chủ ngựa chỉ lên đỉnh núi: “Đi lên núi.”

Anh vội vàng đuổi theo hướng mà chủ ngựa đã chỉ, chạy mãi lên đỉnh núi nhưng vẫn không thấy Tiểu Băng đâu. Trên đỉnh núi có một ngôi miếu, khi đó hai người còn rút quẻ, anh rút được một quẻ giấy, trên đó có hình ảnh, không có chú giải, thế là phải bỏ thêm tiền để mời hòa thượng giải quẻ. Trên quẻ anh rút có vẽ một người, một tay cầm cái giỏ, hòa thượng giải nghĩa quẻ này như sau: “Trái cũng khó (giỏ), phải cũng khó (giỏ)”.

(*) “giỏ” và “khó” đồng âm.

Lúc ấy anh cho rằng đây là một quẻ rất cũ, hình như có rất nhiều người rút phải, hơn nữa anh từ nhỏ đã lớn lên ở phương Bắc sau này vì ba bị điều động công tác nên mới chuyển đến thành phố A, nhưng ngay sau đó lại lên phương Bắc học, vì thế anh cảm thấy “giỏ” và “khó” vốn dĩ không phải là một âm, nếu trên bức vẽ là một người một tay ôm bé trai thì cách giải quẻ như vậy cũng vẫn được. Lúc đó anh không để ý, nhưng hôm nay mới nghiệm ra quẻ đó rất linh, chẳng phải chính là tình cảnh của anh ngày hôm nay sao?

Tiểu băng hôm ấy rút được thẻ trúc, nhưng đó lại là quẻ xấu nhất, lẽ ra quẻ rút được sau khi xem xong thì phải để lại về ông quẻ, nhưng Tiểu băng vừa thấy là quẻ xấu nhất liền bẻ gãy rồi vứt đi. “Bẻ nó, ném nó, để sau này nó đỡ đi hại người. Mấy lão hòa thượng này thật đúng là không biết kinh doanh gì hết, chỉ cần viết mấy quẻ tốt thôi, giúp người đi rút quẻ vui vẻ, họ càng nhận được nhiều tiền.”

Anh nói: “Em vẫn tin vào mấy thứ này hả? Đó chỉ là thủ đoạn kiếm tiền của đám hòa thượng thôi.”

Tiểu Băng trả lời một cách nghiêm túc: “Những thứ này không thể tin hoàn toàn nhưng cũng không thể không tin, có lẽ rút quẻ không thể tiên đoán được vận mệnh của con người nhưng vẫn có thể ảnh hưởng đến tâm trạng, mà ảnh hưởng đến tâm trạng có thể ảnh hưởng đến vận mệnh...”

Hôm nay Đàm Duy lại bước vào ngôi miếu này, anh đoán Tiểu Băng nhất định đã đi qua đây, chưa biết chừng lại giống lần trước rút quẻ thêm lần nữa, nhưng không biết cô rút được quẻ gì, mong là cô ấy rút được một quẻ đại cát, như vậy tâm trạng của cô ấy mới tốt lên được, và sẽ không làm chuyện gì dại dột.

Vài vị hòa thượng cũng tiến lên vây lấy anh, bảo anh rút quẻ nhưng anh chẳng có lòng dạ nào, cũng chẳng có thời gian để rút quẻ, chỉ hỏi thăm họ về chuyện của Tiểu Băng. Mấy vị hòa thượng đều nói có một cô gái đã đến đây, rút quẻ xong liền đi mất, cô gái đó rút được quả giấy. Anh vội vàng hỏi trên quẻ đó viết gì, một vị hòa thượng nói: “Là một tờ giấy trắng.”

“Thế thầy giải quẻ đó như thế nào?”

“Còn có thể giải thế nào nữa, đương nhiên là “thế gian đều là hư vô”>”

Anh vừa nghe liền hốt hoảng, cuống quýt hỏi: “Cô ấy đi về phía nào?”

“Xuống núi rồi.”

Anh nổi giận: “Đúng là hại chết người... Các thầy không thể chỉ làm quẻ tốt thôi sao?”

Một vị hòa thượng bật cười ha ha. “Rút phải quẻ xấu cũng chớ sợ, chỉ cần cậu chi ít tiền, chúng tôi có thể thay cậu giải trừ.”

Anh đi ra khỏi cửa miếu nhưng không biết Tiểu Băng xuống núi theo con đường nào, trước và sau núi đều có lối đi, anh vừa lên từ phía trước núi, đó là con đường lần trước hai người từng đi qua, nhưng anh không biết Tiểu Băng hôm nay có đi đường khác hay không. Anh quay trở lại hỏi hòa thượng, hòa thượng nói không để ý cô ấy đi đường nào. Anh cảm thấy lựa chọn này vô cùng quan trọng, chưa biết chừng đó chính là con đường sinh mệnh. Nếu anh chọn đúng đường, anh có thể đuổi kịp Tiểu Băng, còn nếu anh chọn sai đường, tức là anh sẽ đánh mất cô ấy. Đàng tiếc anh không biết thật phân thân, chỉ có thể chọn một con đường.

Anh bỏ ra ít tiền nhờ một vị hòa thượng xuống núi theo con đường phía trước, giúp anh tìm Tiểu Băng, còn dặn vị hòa thượng đó nếu nhìn thấy cô ấy, hãy nhắn với cô ấy rằng, chồng cô đang lo lắng đi tìm cô, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, chồng cô sẽ vẫn mãi yêu cô, chỉ yêu một mình cô, vĩnh viễn ở bên cô. Anh dặn vị hòa thượng đó dẫn Tiểu Băng đến ngôi miếu đợi, nếu anh xuống núi mà không tìm thấy cô, anh sẽ quay lại miếu xem hòa thượng có tìm được cô hay không.

Mấy vị hòa thượng dường như cả động trước tấm chân tình của anh, họ cười hì hì, sau đó lại lú lú chuyện tiền nong. Anh thúc giục: “Mau đi đi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp.”

Anh và một vị hòa thượng chỉ hai đường xuống núi, anh chọn đi lối sau núi, bởi mới nãy anh lên núi theo con đường phía trước thì không thấy Tiểu Băng. Biết đâu Tiểu Băng tới ngọn núi này không phải để tìm đến cái chết, mà là để cắt đứt mối liên hệ với quá khứ, nếu vậy cô ấy có thể lên núi từ phía trước, còn xuống núi theo phía sau, chứng tỏ cô ấy đã đoạn tuyệt với thuở trước, từ nay sẽ phải đi một con đường mới.

Anh đi được một đoạn ại bắt đầu hối hận vì đã nhờ gã hòa thượng kia đi tìm Tiểu Băng, nếu tên đó là một kẻ háo sắc thì sao? Lúc anh đang do dự xem có nên quay lại gọi gã hòa thượng kia không thì trông thấy cái cây đằng trước treo một đoạn ruy băng màu hồng. Anh vội vàng chạy đến, bắt lấy dải ruy băng rồi ngẫm nghĩ một hồi, dường như đó chính là đoạn ruy băng mà Tiểu Băng dùng để buộc chiếc hộp giấy kia, anh biết Tiểu Băng nhất định đã xuống núi theo con đường này.

Vấn đề là cô ấy để lại dải ruy băng đó ở đây là có ý gì? Là đang chỉ đường cho anh hay là đang chôn cất quá khứ? Đến khi tất cả đồ vật trong chiếc hộp được chôn cất xong xuôi thì...?

Anh bắt đầu hét to: “Tiểu Băng... Tiểu Băng...”

Cả ngọn núi như thể chỉ có một mình anh, bốn phía đều truyền đến tiếng vọng mệnh mang: “Tiểu Băng... Tiểu Băng...”

Anh sờn gai ốc, một mình Tiểu Băng đi giữa ngọn núi như vậy, cô ấy không sợ ư? Hay là cô ấy đã coi sống chết nhẹ như lông hồng? Anh vừa đi vừa gọi khản cả giọng, nước mắt trào ra tự lúc nào mà anh không hề biết, mãi đến khi đôi mắt mờ nhòe, nhìn không rõ đường nữa mới phát hiện mình đã rơi lệ. Anh vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt vừa tiếp tục xuống núi, vừa đi vừa gọi, thầm nghĩ nếu hôm nay có thể tìm thấy Tiểu Băng vẫn còn sống, dù là ai anh cũng không cần, chỉ cần Tiểu Băng, đời này kiếp này sẽ nghe theo cô hết, không bao giờ làm cô đau lòng vì bất cứ chuyện gì nữa.

Anh vừa đuổi theo vừa gọi to, đến tận khi xuống chân núi vẫn không nhìn thấy Tiểu Băng. Anh đành phải lên núi một lần nữa, xem vị hòa thượng kia có tìm thấy cô không, có dẫn cô lên miếu đợi anh không? Anh giận Tiểu Băng quá liều lĩnh, một mình chạy đến ngọn núi này, nếu là cuối tuần hoặc ngày lễ, có không ít người lên núi dạo chơi, may ra còn an toàn hơn một chút, nhưng hôm nay trên núi gần như chẳng có một bóng người, một mình cô chạy đến đây, nếu xảy ra chuyện thì phải làm thế nào? Hôm nay trở về nhất định phải dạy cho cô một bài học nhớ đời, để sau này không dám chạy loạn khắp nơi như vậy nữa. Nhưng anh lại nghĩ có lẽ chẳng còn cơ hội dạy bảo như vậy, hơn nữa một người có lá gan nhỏ như Tiểu Băng lại dám một mình chạy lên núi, nhất định là đã hạ quyết tâm, đánh cược hết cả, không còn bận tâm đến sống chết.

Đến khi leo lên đỉnh núi một lần nữa thì anh đã mệt đến mức eo mỗi lưng nhức, dạ dày cũng bắt đầu đau dữ dội, lâu lắm rồi không luyện tập, hơn nữa trong lòng lại nóng như lửa đốt, trưa nay ăn cơm cũng chẳng ăn được mấy, cảm giác như sức cùng lực kiệt, chỉ muốn ngã ra đất mà chết, ném hết mọi phiền não lên chín tầng mây.

Nhưng anh không dám chậm trễ, vội vàng hỏi hòa thượng trong miếu đã tìm thấy Tiểu Băng chưa, vị hòa thượng khi này giúp anh tìm Tiểu Băng đã quay trở lại, kể là một mạch xuống dưới chân núi nhưng không trông thấy cô ấy.

Trên tờ giấy dó anh bày tỏ tình yêu của mình với Tiểu Băng một cách trần trụi, viết đầy những câu kiểu như “cả đời này chỉ yêu một mình em”, “suốt đời không thay đổi”, “không có em anh sẽ không thể sống được” ... Nếu là bình thường, đao có kẻ bên cổ anh cũng không viết ra được những câu sến súa như vậy, nhưng hôm nay không giống mọi khi, chỉ cần có thể giữ Tiểu Băng ở lại, có phải viết những câu sến súa đó anh cũng viết được, vả lại những lời đó đều xuất phát từ tận đáy lòng, sến chỗ nào chứ?

Anh lại xuống núi. Trời đã ngả về tối, mặt trời đã nấp phía sau ngọn núi, chỉ còn sót lại một vệt tà dương, nhuộm lên nơi chân trời xa xôi kia một màu đỏ quạch như máu. Anh không biết vì sao, chỉ cảm thấy đây là một điềm xấu, đoạn bắt đầu vừa chạy vừa gọi, cả núi chỉ nghe thấy giọng nói của anh: “Tiểu Băng... Tiểu Băng...”

33. Chương 33

Đàm Duy lão đảo lết xuống giữa màn đêm đen đặc, vừa đi vừa gọi tên Tiểu Băng, cổ họng gần như khản đặc nhưng anh vẫn kiên trì kêu gào, anh biết nếu Tiểu Băng ở ngọn núi này, nhất định đang rất sợ hãi. Nếu cô ấy có thể nghe thấy tiếng gọi của anh, sẽ biết không phải chỉ có một mình cô ấy ở chốn này.

Anh cứ đi mãi, đến khi nhìn thấy những ánh đèn hắt ra từ quán trọ, các tiệm cơm dưới chân núi mới thôi gọi tên cô, xe về thành phố đã hết từ lâu, anh quyết định gọi điện thoại cho bạn bè, người thân trước, nếu Tiểu Băng không ở chỗ họ, chứng tỏ cô ấy vẫn ở quanh núi này, lúc đó anh sẽ bỏ tiền thuê người vào núi đi tìm cùng anh.

Nghĩ đến đây, cả người anh đột nhiên run cầm cập.

Anh chạy khắp nơi tìm chỗ có thể gọi điện thoại, loay hoay cả buổi mới bắt được tín hiệu di động ở một nơi đông không mong quanh. Anh gọi điện thoại về nhà mình trước tiên, hy vọng Tiểu Băng đã trở về nhà, nhưng không có ai nhận điện thoại.

Anh lại gọi điện cho ba mẹ hai bên nhưng họ đều nói Tiểu Băng không ở nhà, sau đó còn tóm lấy anh hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh trả lời lấy lệ đôi câu, nói là không thể gọi điện thoại quá lâu được, sợ hết pin, rồi ngắt điện thoại.

Trong nhóm bạn bè, anh quyết định gọi cho Tạ Di Hồng trước, vì Tạ Di Hồng cũng đang giúp anh tìm Tiểu Băng, chưa biết chừng đã tìm thấy rồi cũng nên. Anh gọi điện về nhà Tạ Di Hồng, là Thường Thắng nghe điện, nói Tạ Di Hồng không ở nhà.

Anh hỏi: “Chú có biết cô ấy đi đâu không?”

Thường Thắng trả lời: “Ai mà biết được! Vợ của anh á, vốn không coi anh là người, trước giờ đi đâu có bao giờ nói với anh đâu.”

Anh chẳng buồn nghe Thường Thắng kể khổ, chỉ hỏi tiếp: “Thế chú có biết số di động của anh trai Tiểu Tạ không? Hoặc số di động của ba cô ấy? Cô ấy nói sẽ hỏi mượn điện thoại của họ.”

Thường Thắng tỏ ra khó hiểu: “Điện thoại của cô ta đâu?”

“Điện thoại của cô ấy cho anh mượn rồi. Nhanh nói số cho anh đi, những chuyện khác để sau hãy nói.”

“Anh chỉ biết số di động của anh trai cô ta thôi.” Thường Thắng đọc một dãy số, Đàm Duy thầm ghi nhớ rồi ngắt điện thoại.

Anh lập tức gọi điện vào số của Tạ Di Vũ, nghĩ bụng nếu Tạ Di Vũ cũng không biết Tạ Di Hồng ở đâu thì cứ thẳng thắn kể hết cho anh ta nghe, đề nghị anh ta cử người hỗ trợ tìm Tiểu Băng và Tạ Di Hồng.

Tạ Di Vũ nhận điện thoại, nghe nói là chồng của Tiểu Băng liền thốt lên: “Hả? Cậu tìm Di Hồng hả, không phải con bé đang đi tìm vợ cậu hay sao?”

Anh sợ Tạ Di Hồng mãi chạy đi tìm người, cuối cùng cô ấy cũng bị lạc luôn nên sốt ruột kể: “Đúng vậy ạ! Cô ấy đang giúp em tìm Tiểu Băng, nhưng bây giờ ngay cả cô ấy em cũng không liên lạc được, cô ấy nói sẽ mượn điện thoại của anh hoặc ba anh. Xem ra cô ấy không mượn điện thoại của anh rồi, nhưng em không biết số di động của ba anh.”

Tạ Di Vũ tỏ ra giàu kinh nghiệm, lên tiếng khuyên nhủ: “Cậu đừng cuống, cứ làm từng bước một, anh cho cậu số của ba anh, cậu gọi thử xem, nếu vẫn không liên lạc được thì cậu gọi điện đến nhà ba anh, nếu vẫn không liên lạc được nữa thì báo lại cho anh ngay, anh cử người đi tìm giúp cậu.”

Anh vội cảm ơn Tạ Di Vũ rồi bắt đầu gọi điện vào số di động của ba Tạ Di Hồng, nhưng hình như điện thoại tắt máy. Anh đành phải gọi điện đến nhà ba của cô. Ba Tạ Di Hồng vừa nghe điện thoại, anh liền vội vàng hỏi Tạ Di Hồng đi đâu.

Ông Tạ nói: “Con bé nói lên núi tìm một người bạn, buổi chiều đã đi rồi, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, di động cũng không gọi được, chúng tôi cũng đang lo đây.”

Anh nói: “Cháu cũng đang ở ngọn núi đó, để cháu đi tìm họ.”

Anh cúp điện thoại, bắt đầu ấn số di động của ông Tạ, bởi vì chiếc điện thoại mà Tạ Di Hồng mượn là của ông ấy, nếu cô không ở trên núi thì chắc hẳn anh có thể liên lạc được. Anh nghĩ đến hai người phụ nữ đang lang thang trên núi, sống lưng lạnh run.

Anh gọi hai lần nhưng đều không được đang định gọi lại lần nữa thì điện thoại của anh đổ chuông. Anh vội vàng nghe máy, vừa a lô một tiếng đã nghe thấy giọng nói của Tạ Di Hồng: “Cậu làm cái quỷ gì thế? Điện thoại cũng không nghe, tôi đã gọi bao nhiêu cuộc rồi đây này.”

Anh nghe khẩu khí của cô, biết là cô không gặp nguy hiểm gì, bây giờ dù họ có mắng anh đi chẳng nữa, anh vẫn thấy thân thương vô cùng. “Xin lỗi cậu, có thể là do tín hiệu không tốt.” Anh run sợ hỏi: “Cậu... tìm thấy Tiểu Băng rồi à?”

“Tìm thấy rồi, hai bọn tôi đợi cậu cả buổi rồi đây.”

Rốt cuộc anh cũng yên tâm, cảm giác chân căng mềm nhũn, hai mắt ướt ướt, run rẩy hỏi tiếp: “Cô ấy... vẫn ổn chứ?”

“Con bé không sao hết, chỉ lo cho cậu thôi... Cậu lên núi một chuyến, sao phải mất nhiều thời gian thế hả?”

“Tôi nào có lên núi một chuyến? Lên lên xuống xuống biết bao nhiêu bận rồi... Hai người giờ đang ở đâu?”

Tạ Di Hồng nói tên một tiệm cơm nhỏ rồi chuyển điện thoại cho Tiểu Băng. Anh vừa nghe thấy giọng nói của Tiểu Băng, ghen ngào không nói nên lời, miễn cưỡng “a lô” một tiếng rồi không nói nữa.

Tiểu Băng không ngừng hỏi: “Anh không sao chứ? Anh không sao chứ?”

“Anh... không sao... Còn em?”

“Em... không sao... Buổi chiều em đã xuống núi rồi, vừa xuống núi thì nhận được điện thoại của Di Hồng, kể là anh lên núi tìm em, em vẫn luôn đợi ở dưới này...”

“Em thông minh lắm, không chạy lên núi nữa...” Anh vừa nghe điện thoại vừa đi đến tiệm cơm đó, đi được một đoạn, tín hiệu lại mất, anh dứt khoát cúp điện thoại, bắt đầu rảo bước. Đến khi anh chạy đến trước cửa tiệm cơm, nhìn thấy Tiểu Băng và Tạ Di Hồng đứng ở đó chờ anh, anh liền chạy đến, cũng chẳng thèm để ý đến Tạ Di Hồng đang ở bên cạnh, kéo Tiểu Băng ôm vào lòng, miệng thầm thì: “Em hại chết người ta rồi... Em... chạy lung tung khắp nơi... làm anh lo muốn chết!”

“Là anh hại chết người thì có... Không phải vì anh nên em mới chạy tới đây sao?”

Hai người vừa ôm vừa hôn nhau, nước mắt dính đầy trên khuôn mặt. Cuối cùng Tiểu Băng lau nước mắt, hỏi: “Anh... Giọng anh sao... khàn vậy?”

“Em còn hỏi? Không phải vì gọi em đến khàn cả giọng ư?”

“Anh ở trên núi gọi em sao?”

“Suốt dọc đường vừa tìm vừa gọi.”

“Em cảm thấy anh đang gọi em nhưng... lại không thấy anh đâu, em còn tưởng em tự tưởng tượng ra cơ... Có mấy lần, nếu không phải là nghe thấy anh đang gọi tên em, em cũng... không muốn ra khỏi núi này nữa.”

Tạ Di Hồng ở bên cạnh lên tiếng: “Thôi được rồi, khi nào về nhà lại từ từ tình tự nhé, tài xế mới gọi lúc này đã không còn kiên nhẫn để đợi rồi kia kìa.”

Tiểu Băng hỏi anh: “Anh có đói không? Nhất định là anh chưa ăn gì rồi, bọn em đều ăn một ít rồi, anh ăn chút gì đã rồi hãy đi.”

Anh nghe nói tài xế đang đợi, bèn cắn răng nói: “Anh không đói, về thành phố rồi ăn cũng được.”

Ba người lên xe, Tạ Di Hồng ngồi phía trước, anh và Tiểu Băng ngồi hàng ghế sau. Cả quãng đường anh luôn nắm chặt lấy tay Tiểu Băng, dường như sợ cô sẽ lại bay mất khiến anh không tìm được nữa, anh cũng mặc kệ trong xe có người khác, lặp đi lặp lại những lời an biết trong mẩu giấy nhắn cho Tiểu Băng.

Chính anh không nhận ra, nhưng Tiểu Băng có phần bị anh làm cho ghen ngào đến mức ngại ngùng, vội chuyển chủ đề: “Tối nay không phải anh có hẹn với cô giáo Lam sao?”

Anh bỗng trở nên lúng túng. “Đâu có... hẹn... hẹn hò gì chứ? Chẳng phải là đi hỏi... chuyện đó... còn gì...”

Tiểu Băng nói: “Vậy anh còn không mau gọi điện cho người ta? Nói đi lại không đi nữa, người ta không lo sao? Có khi còn coi anh là người nói lời mà không biết giữ lời đấy.”

Anh nhìn Tiểu Băng một lúc, cảm thấy cô thực sự nghiêm túc, không có vẻ đang châm chọc hay thử thách anh, liền gọi điện cho cô Lam, nói xin lỗi hôm nay có việc, không thể qua nhà cô. Cô Lam hình như cũng không ngạc nhiên, chỉ nói: “Không sao, hôm nay không được thì hôm khác hãy nói.”

Anh lại ra sức xin lỗi lần nữa rồi ngắt điện thoại.

Tiểu Băng hỏi: “Anh không hẹn bà ấy lúc khác à?”

Anh kiên định nói: “Không hẹn. Anh không đi hỏi cô ấy nữa, chúng mình coi như không có chuyện gì nhé? Mấy năm nay cô ấy cũng không liên lạc với anh, hoặc là đứa bé đó không phải là con anh, hoặc là cô ấy không hy vọng anh chen vào cuộc sống của cô ấy, anh cần gì phải làm xáo trộn cuộc sống của cô ấy chứ? Anh... chỉ cần em... Anh không thể... không có em được... Em nói gì anh cũng đều nghe theo em...”

Tạ Di Hồng buồn cười cất tiếng: “Cậu đừng đẩy trách nhiệm lên người Tiểu Băng của chúng tôi, Tiểu Băng của chúng tôi có bảo cậu... bỏ mặc đứa bé đó hả?”

“Cô ấy không bảo, đó là quyết định của chính tôi, tôi không phải bỏ mặc, mà là... tôn trọng nguyện vọng của cô Lam... Nếu cô ấy cho rằng chuyện này liên quan đến tôi... thì cô ấy nhất định sẽ để cho tôi biết.”

Tiểu Băng nói: “Ôi, được rồi, ngày mai anh vẫn nên đi tìm cô Lam đi, quan trọng là chứng minh đứa trẻ đó đích thực là con của anh, thế thì làm sao? Quan trọng là anh... phải gửi tiền chu cấp... phải đi... thăm đứa trẻ đó... Anh... thế em... sẽ để anh đi thăm nó vậy... Anh muốn đi bao nhiêu lần thì đi bấy nhiêu lần... Anh xem bộ dạng anh hôm nay kìa... em bỏ anh cũng không yên tâm...”

“Anh không đi hỏi cô ấy, anh không thể không có em, chỉ cần emkhong rời xa anh, bất luận anh phải làm gì, anh đều bằng lòng...”

Tạ Di Hồng lên tiếng: “Tôi bảo này, hai người các cậu đợi khi nào về nhà hãy tiếp tục mùi mẫn nhé, ở trên xe cứ sên rện thế này, đừng để răng của đồng chí lái xe xót rụng mất.”

Bác tài hình như cũng là người cởi mở, lên tiếng trêu ghẹo: “Tôi là người lái xe, vào Nam ra Bắc, người sên súa thế nào mà chẳng từng thấy, lời sên súa nào mà chẳng từng nghe? Hồi tôi theo đuổi bà xã nhà tôi, nói

chuyện còn sến hơn mấy cô cậu ấy chứ. Khà khà, hai người cứ nói đi, cứ coi như tôi là người điếc cũng được.”

Nhưng anh và Tiểu Băng cũng ngại ngần không dám sến rên nữa, anh hỏi cô: “Rốt cuộc em đã đi đường nào vậy? Sao anh tìm khắp nơi mà không gặp được em?”

“Em lên núi theo con đường phía trước, đó là con đường chúng mình đã từng đi qua, em... đến chỗ... “danh lam thắng cảnh”... của chúng mình, còn vào trong miếu rút quẻ, vừa khéo trúng một quẻ “thế gian đều là hư vô”, em... hoàn toàn hết hy vọng, quyết định xuống núi theo con đường phía sau, định vứt hết đồ trong hộp đi để... cắt đứt quan hệ với anh...”

“Sao anh nhìn thấy mỗi dải ruy băng màu hồng? Những thứ khác đâu? Là đồ vật gì thế? Em ném hết đi rồi sao? Có quan trọng không?”

“Những thứ khác em không nỡ vứt đi, lại ôm xuống núi... Dải ruy băng kia chẳng là gì cả, vứt thì cũng vứt rồi.”

“Trong hộp rốt cuộc có đồ vật gì?”

Tiểu Băng lôi chiếc hộp từ trong túi ra đưa cho anh. “Anh không biết bên trong có gì ư? Anh chưa bao giờ mở ra xem sao?”

“Em bảo anh không được xem, anh cũng chưa xem.”

Bác tài lại nói chen vào: “Xem ra anh chồng này vẫn là một người cẩn thận, vợ bảo không được xem, cậu ta cũng không xem.” Dứt lời liền bật đèn trên trần xe lên.

Tiểu Băng cười nói: “Nếu không sao cháu phải gọi anh ấy là “đồ ngốc” chứ?”

Đàm Duy mở chiếc hộp ra, phát hiện tất cả đều là những món đồ chơi nhỏ nhỏ mà anh đã tặng Tiểu Băng trước kia, có mấy cái à mua ở những sạp hàng bên đường hồi lên núi lần đó, có dây chuyền hạt châu gỗ, có vòng tay bằng đá mang tiếng là ngọc bích, có khuyên tai làm từ đậu tương tạt, còn có mấy tấm ảnh, đồ trang sức nhỏ, thậm chí còn có một chiếc bát gỗ nhỏ nhỏ... Chính anh cũng không nhớ cái nào mua ở đâu, có thể có cái anh mua tặng Tiểu Băng lúc đi dự hội nghị, chỉ nhớ lúc anh đưa cho Tiểu Băng chiếc bát gỗ đó, cô nói phải giữ lại để sau này cho con làm bát ăn cơm, sẽ không bị vỡ.

Anh ngẩn ngía hết một lượt. Tạ Di Hồng cũng cầm chiếc hộp xem một lượt, vừa xem vừa nói: “Các cậu lãng mạn quá... Những thứ này sao nỡ vứt đi được? Muốn vứt chẳng thà đưa cho tôi còn hơn.”

Trở lại thành phố, bốn người cũng đến một tiệm cơm dùng bữa, sau đó bác tài đưa Tạ Di Hồng về nhà rồi mới đưa hai người về. Lúc anh trả tiền xe, bác tài nói Tạ Di Hồng đã trả rồi, là xe thuê, trả tiền theo ngày. Bác tài đùa mấy câu với bọn họ rồi lái xe đi mất.

Hai vợ chồng trở về nhà, anh nhìn em cười, em nhìn anh cười, vui vẻ tựa như tìm được báu vật đã mất. Tiểu Băng nói: “Anh đừng bao giờ phát điên đi tìm em khắp nơi như thế nữa nhé, em sẽ không... tự sát đâu...”

“Ai mà biết được? Cứ coi như em không tự sát đi, nhưng em lại chạy đến ngọn núi đó... bị hổ ăn thịt thì phải làm sao? Bị mấy gã... hòa thượng... làm hại thì phải làm thế nào?”

“Em không ngờ hôm nay trên núi lại thanh tịnh như vậy, em còn tưởng... sẽ giống như lần trước...” Tiểu Băng nhìn anh dịu dàng đến vô cùng: “Chúng mình đi tắm rồi đi ngủ nhé.”

Hai người chạy vào phòng tắm rửa, vừa tắm xong anh liền ôm Tiểu Băng lên rồi đi vào phòng ngủ. Hai người ân ái quần quýt lấy nhau, Tiểu Băng vừa làm vừa nói: “Chúng mình cũng sinh một đứa con nhé? Chúng mình cũng sinh một đứa con nhé...”

“Được, sinh một đứa con rồi em sẽ không... chạy linh tinh nữa...”

Ân ái xong, Tiểu Băng lập tức chèn một chiếc gối dưới thân, nói là làm như vậy sẽ dễ hoài thai, sau đó giống như làm xiếc, giơ hai chân lên cao dựa vào tường. Anh thấy Tiểu Băng nghiêm túc, vừa thương vừa yêu, thúc giục cô: “Chắc là đủ thời gian rồi nhỉ? Có thể thả xuống được rồi đấy. Giơ cao như vậy không mệt à em? Một lần không được thì làm lại, không cần phải nôn nóng.”

Tiểu Băng đùa: “Em không thể làm người đang trong phúc không biết phúc được, anh xe, Di hồng với cô Lam đó, muốn lấy thứ đó của anh bao nhiêu?”

Anh nghe xong câu này, lại có phần bất an, lo Tiểu Băng vẫn tự sao bì với hai người này. Đối với Tạ Di Hồng, anh có thể nói chỉ là tự Tiểu Băng nghĩ ngợi vẩn vơ, nhưng đối với cô Lam, anh không có cách nào biện bạch, bởi vì anh cũng không biết rốt cuộc cô Lam có chuyện gì. Nghĩ đến ngày mai phải đối diện với vô Lam và Duy Duy, đầu anh vẫn đau như búa bổ. Nhưng Tiểu Băng không xảy ra chuyện gì đã khiến anh thỏa mãn lắm rồi.

Chuyện của ngày mai, hãy để ngày mai lo.

34. Chương 34

Sáng hôm sau tỉnh lại, Đàm Duy cảm thấy ê ẩm cả người. Tiểu băng cũng kêu lên: “Mệt chết mất, mệt chết mất! hôm nay chẳng muốn đi làm chút nào.” Tiểu Băng không đi làm cũng không sao, chỉ là thiếu một, hai hợp đồng thôi, nhưng anh không đi làm thì không được, gấp như vậy tìm đâu ra người dạy thay đây? Vì thế anh vẫn phải kiên quyết thức dậy, ăn qua loa xong liền đi làm.

Sau tiết học buổi sáng, anh gọi điện cho cô giáo Lam, vì Tiểu Băng dặn anh hôm nay nhất định phải đi hỏi cô ấy. Cô Lam vừa nhận ra là anh, liền nói: “Vẫn là chuyện hôm qua sao? Thế thì để tối đi.”

Buổi trưa anh trở về nhà, kể lại chuyện này cho Tiểu băng. Tiểu Băng hỏi: “Anh có xúc động không?”

“Xúc động gì?”

“Sắp gảj được con gái, sắp được làm cha rồi.”

Anh ôm chầm lấy Tiểu Băng, sờ sờ bụng cô. “Em có bầu rồi à? Nếu không sao lại nói anh sắp làm cha chứ?”

Tiểu Băng cười hì hì. “Anh đừng như vậy, em đã nói với anh rồi, em đã nghĩ thông suốt, sẽ không ghen tị vì anh không còn cảm giác ngỡ ngàng hạnh phúc khi lần đầu tiên được làm cha của con chúng mình đâu, đâu sao thì chỉ cần em hạnh phúc vì lần đầu tiên được làm mẹ là được rồi.”

Anh cảm thấy tuy Tiểu Băng nói là đã nghĩ thông suốt nhưng thậ ra vướng mắc trong lòng vẫn còn đó, rất có thể vì sợ anh buồn nên mới miễn cưỡng ghìm lại. Anh cũng không còn cách nào khác, chỉ cần ên ngoài Tiểu Băng coi như đã thông suốt mọi chuyện, sẽ không rời xa anh, không chạy lên núi nữa là được rồi. Để sắp xếp ổn thỏa, đến chiều lúc anh đi làm liền gọi Tạ Di Hồng: “Tối nay tôi phải đến chỗ cô Lam... Tiểu Băng cứ muốn tôi phải đến hỏi chuyện đó... Cậu... tối nay có thể đến ở cùng với Tiểu Băng được không? Tôi sợ cô ấy lại...”

Tạ Di Hồng lập tức đồng ý: “Được, có tôi ở đó, cậu yên tâm đi... Tan làm tôi sẽ đến nhà cậu ngay.”

“Cậu đừng nói là tôi kêu cậu qua đó.”

“Biết rồi.”

Buổi chiều tan làm, anh vừa về đến nhà được một lúc thì Tạ Di Hồng chạy tới, kêu là mới mua được một bộ quần áo, muốn Tiểu Băng tư vấn giúp xem có đẹp không, nếu không đẹp thì còn kịp trả lại. Tiểu Băng thấy Tạ Di Hồng đến thì rất vui vẻ, hai người bận bịu thử quần áo. Anh chẳng có thời gian mà cũng chẳng có tâm trạng để ăn cơm, chỉ rửa mặt, thay bộ quần áo sạch sẽ rồi xuất phát đến nhà cô Lam. Tiểu Băng còn dặn dò với theo: “Nhớ mua ít quà đến cho Duy Duy, đừng giống như anh chàng quê mùa không biết phép lịch sự đấy.”

Tạ Di Hồng còn bổ sung: “Cũng nên mua ít quà cho cô Lam nữa, người ta chẳng phải là giảng viên hướng dẫn của cậu sao?”

Anh đáp lại: “Biết rồi.” Sau đó xuống lầu bắt taxi. Anh đi một mạch đến gần chỗ ở của cô Lam rồi mới xuống xe tìm một cửa hàng để mua quà. Nhưng chỗ đó lại không có trung tâm thương mại nào cả, chỉ có mấy cửa tiệm nhỏ, anh cũng hết cách, đành mua đại mấy thứ, coi như là tấm lòng của mình.

Anh nghĩ một lát rồi lượn qua cổng trường Đại học C, tìm thấy một chỗ bán kẹo kéo, mua liền năm chiếc, kêu người bán kẹo lấy giấy nylon gói lại rồi mnag đến cho Duy Duy.

Không hiểu sao lúc này anh rất nhớ con bé, muốn mỗi ngày trở về nhà, mua ít đồ chơi, đồ ăn trên đường, sau đó gõ cửa, ngay tức thì có một đứa trẻ bay ra cướp món quà trên tay anh, nhưng anh lại giơ món quà đó lên thật cao, nhất định muốn con bé phải hôn chòm râu lởm chòm của anh một cái mới đưa cho nó.

Anh nhớ lại, dường như đây chính là những kỷ niệm anh trải qua hồi còn nhỏ, nhưng khi ấy anh chính là đứa bé ngày ngày đợi bên cửa, còn ba anh mới là người cha có chòm râu đó. Bây giờ đến lượt anh làm người cha với chòm râu lởm chòm, thật khiến anh cảm thán đời người như giấc mộng, tháng năm như cát bụi, mới sơ ý một chút mà mấy chục năm đã trôi qua, chính mình cũng đã đến tuổi làm cha, có lẽ không chỉ đến tuoir mà đã làm cha được mấy năm rồi. Anh nhớ lại ngày bé, một lòng kính trọng ba mình, cảm thấy ông bách chiến bách thắng, không có gì không làm được. Lúc đó anh cảm thấy hai chữ “anh hùng” sinh ra chỉ dành cho ba, ba là anh hùng, anh hùng là ba.

Trong ấn tượng của anh, trẻ con mà không có cha đều rất đáng thương, lại nghĩ tới Duy Duy không có cha, trong lòng rất khó chịu. Anh muốn mỗi tháng gửi cho Duy Duy một ít tiền sinh hoạt phí, lại hận không thể ngày ngày canh giữ trên con đường Duy Duy đi học, bảo vệ con bé không bị người khác bắt nạt.

Anh vừa đi vừa nghĩ miên man, đến trước cửa nhà cô Lam lúc nào chẳng hay, thấy nhà nhà đều được lắp cửa thoát hiểm bằng sắt, anh lo lắng nghĩ, lẽ nào an ninh ở đây không tốt, nếu không phải lắp cửa sắt làm gì?

Anh đột nhiên ý thức được một điều, lúc này hai mẹ con họ đã trở thành một trách nhiệm trong tim anh, anh đã có khát vọng bảo vệ họ, nhìn một cánh cửa an toàn cũng dâng trào cảm xúc, lo lắng khôn nguôi, như thế làm sao được?

Anh đứng một lúc mới gõ cửa, tim đập thình thịch, chỉ sợ mình sẽ đỏ mặt thất lễ. Cô Lam ra mở cửa, thấy là anh liền mở cửa an toàn ra, nhiệt tình mời anh vào trong. Anh lấy món quà ra đặt lên chiếc bàn trong phòng khách, cô Lam cũng không khách sáo, mời anh ngồi rồi đi pha trà.

Anh ngồi đó, quan sát xung quanh, thấy căn phòng sửa sang rất ổn, chắc chắn hơn nhiều so với cái lồng chim của anh. Trên sàn trải thảm, trên cửa sổ là chiếc rèm lớn chạm đất, đồ gia dụng trong nhà cũng rất nhiều, có cả sofa bằng da, đèn treo hình nhành hoa, trên tường treo một bức tranh sơn dầu phương Tây... suy cho cùng cô cũng từng ra nước ngoài mấy năm.

Cô Lam bưng trà tới đưa cho anh, anh nhận lấy, bồn chồn hỏi: “Con gái cô đâu rồi ạ?”

“Con bé đang ở trong phòng nó...” Cô Lam quay về phía một căn phòng, đoạn cất tiếng gọi: “Vi Vi, mau ra đây xem, chú mang cho con bao nhiêu quà này.”

Bây giờ anh mới phát hiện ra hai tiếng “Duy Duy” của cô Lam phát âm khác với những người khác, giống như “Vi Vi” trong tiếng Anh. Cô bé ở trong phòng phụng phịu trả lời: “Con đang vẽ tranh, mẹ bảo chú mang quà vào cho con đi.”

Cô Lam ngại ngùng cười một cái: “Đúng là chiều quá sinh hư rồi.”

Anh đứng dậy, nói: “Không sao ạ, em nag đồ vào cho con bé...” Anh cầm kẹo kéo, đến trước cửa phòng của Vi Vi, gõ gõ lên cửa.

Cô nhóc kêu giòn rụm: “Come in, please!”

Anh khẽ nghe thấy tiếng Anh, chân tay liền luồn cuống, không biết phải trả lời như thế nào, cũng không dám đi vào, tặc như trên cửa dán mẫu giấy: “Anh ngữ trọng địa, người Hán chớ vào.” Anh dốc hết can đảm đẩy cửa ra, đứng ở đó ngóng vào, nhìn căn phòng trẻ em được bày trí rất đẹp, trên tường dán giấy hoa, trong phòng đặt một chiếc piano, còn có rất nhiều đồ chơi. Vi Vi đang ngồi vẽ trước bàn, thấy anh bước vào, không thèm ngẩng lên, chỉ hỏi: “Chú có biết nói tiếng Anh không?”

“Chú không biết.”

Vi Vi độ lượng nói: “Không biết cũng không sao, con có thể cùng chú nói tiếng Trung.” Sau đó cô bé chẳng nói gì nữa, chỉ vui đầu vào vẽ.

Anh đứng đó một lúc rồi lên tiếng. “Xem chú mang gì cho con này! Kẹo kéo...”

Mấy chữ “kẹo kéo” quả là rất linh, Vi Vi thoảng cái đã ném hết bít vế sang một bên, chạy đến cướp kẹo kéo trên tay anh. Anh đưa kẹo lên thật cao nhưng không dám yêu cầu “hôn một cái”, chỉ bảo: “Gọi một tiếng chú nào, chú sẽ đưa cho con.”

Vi Vi rất nghiêm túc gọi một tiếng: “Chú ơi...” Anh đưa kẹo kéo cho cô bé, cô bé lập tức cầm lấy trộn lên.

Anh nghe thấy cô Lam nói ở phía sau: “Con bé thích nhất thứ này, cậu càng vế bần, con bé càng muốn ăn... Chỉ sợ con bé ăn nhiều quá lại đau bụng mất...”

Anh vội vàng giải thích: “Không sao đâu, hồi em còn bé cũng hay ăn món này, chưa bao giờ bị đau bụng cả...” Anh nói xong câu này liền cảm thấy mình đã nói linh tinh, sao có vẻ giống như kéo mình và Vi vi lại cùng một chỗ như thế?

Cô Lam cười, nói: “Có lẽ trẻ con chính là như vậy, càng là việc người lớn không cho làm, chúng lại càng làm càng vui... Cậu đã ăn cơm chưa? Chắc là vẫn chưa ăn phải không? Cùng ăn đi... Có ngay bây giờ đây...”

Anh khách sáo từ chối: “Không được ạ, em phải về nhà bây giờ...”

Cô Lam cũng không cưỡng ép, chỉ tỏ ý có lỗi: “Mấy hôm nay con cô bảo mẫu nhà tôi kết hôn nên cô ấy về quê rồi, tôi lại hơi vụng về. Cậu cứ ngồi một lát, tôi còn nồi đun trên bếp...” Cô Lam nói xong liền quay vào phòng bếp nấu cơm.

Anh muốn đến phòng bếp giúp một tay, tiện thể hỏi về vấn đề đó, nhưng anh nghĩ chưa biết chừng Vi Vi chính là được kết trái từ cái lần vào phòng bếp hỗ trợ trước kia, quyết định vẫn dừng nên đi đến đó, chỉ ngồi lại trong phòng trẻ em chơi với Vi Vi.

Cô nhóc khoe khoang: “Chú ơi, chú có muốn xem tranh của con vẽ không?”

“Muốn chứ, con có cho chú xem không?”

“Con cho chú xem... Con rất muốn cho chú xem...”

Vi Vi mang ra rất nhiều tranh, cho anh xem từng bức một, còn giải thích cho anh trên bức tranh vẽ đồ vật gì. Có một vài bức tranh, nếu Vi Vi không giải thích thì anh cũng không thể nhìn ra là đang vẽ gì, nhưng một khi đã giảng giải, anh lại cảm thấy đúng là có mấy phần giống thật, trí tưởng tượng của trẻ con quả là vô cùng vô tận. Có một bức tranh vẽ hai cô gái xinh đẹp đang mặc váy, nhìn thoảng qua có vẻ như là tuổi tác gần bằng nhau nhưng Vi Vi nói một người là con bé, còn một người là mẹ.

Anh lặng lẽ nói: “Thế còn ba đâu rồi? Ba con ở đâu vậy?”

Vi Vi tự hào nói: “Ba con đang ở Mỹ, mẹ con dạy con nói tiếng Anh, khi nào con đến Mỹ là có thể nói tiếng Anh với các bạn bên đó.”

Anh hỏi: “Ba con ở Mỹ... làm gì?”

“Ba con là giáo sư.”

“Thế con... khi nào thì đi Mỹ?”

Nào biết Vi Vi vừa nghe câu hỏi này liền chạy ra khỏi phòng, dọa anh sợ hết hồn, tưởng là đụng phải tai vạ, vội vàng chạy theo sau, phát hiện Vi Vi chạy vào phòng bếp, đang hỏi cô Lam: “Mẹ ơi, chúng ta khi nào thì đi Mỹ ạ?”

Anh sợ cô Lam sẽ oán trách anh vì đã hỏi vấn đề làm tổn thương trẻ con này, nhưng Vi Vi lại mau chóng phần khởi chạy đến nói với anh: “Đợi mẹ con hướng dẫn các anh chị tiền sĩ của mẹ tốt nghiệp đi Mỹ ạ...” Sau đó rất tự hào khoe: “Mẹ con là giáo sư hướng dẫn tiền sĩ, các bạn trên lớp, mẹ của các bạn ấy đều không phải là giáo sư... Mẹ của Tiểu Long còn là học sinh của mẹ con nữa cơ. Ba của Mạnh Mạnh cũng là học sinh của mẹ con.”

Cô Lam ở phòng bếp nghe được liền bật cười ha ha, bước ra giải thích với anh: “Có mấy đứa trẻ hay chê cười mẹ con bé quá già, kêu là bà của nó, tôi liền dạy nó tự AQ như vậy, tránh tổn thương lòng tự tôn của nó.”

Anh nhân cơ hội hỏi: “Ba của Vi Vi đang ở Mỹ, thế hai người còn không mau... sang bên đó đoàn tụ với ông ấy ư?”

“Phải đi, phải đi chứ!” Cô Lam nói với con gái: “Vi Vi, vào phòng đi con, mẹ có chuyện muốn nói với chú.”

Vi Vi phụng phịu vào phòng, còn dặn dò anh: “Chú ơi, chú nhớ đến nghe con chơi đàn piano nhé, con biểu diễn cho chú nghe.”

Đợi Vi Vi vào phòng xong, cô Lam mới giải thích: “Thật ra ba con bé không ở Mỹ... Tôi không biết... ba con bé đang ở đâu... bởi vì tôi cũng không biết ba con bé... là ai...”

Anh cảm thấy nếu không hỏi tiếp thì sẽ không còn cơ hội nào khác nữa, liền đỏ mặt, lắp bắp lên tiếng: “Cô giáo, em hỏi một chuyện này... nếu cô cảm thấy... không thỏa đáng... thì coi như em... chưa từng nói...”

“Cậu muốn hỏi Vi Vi liệu có phải là con của cậu không phải không?”

Anh thật sự cảm động đến rơi nước mắt, nếu cô Lam không nói ra câu này, anh cũng không biết mình có can đảm để nói ra câu ấy hay không. Anh đáp: “Đúng vậy, đúng vậy! Hôm nay em đến đây là để hỏi về điều này...”

“Nói thật lòng, tôi cũng không biết có phải không... Tôi cũng muốn tìm hiểu rõ ba của Vi Vi rốt cuộc là ai. Không phải tôi muốn tìm người để chịu trách nhiệm, tôi vốn cũng không cần ba của Vi Vi đến chịu trách nhiệm, cậu xem, một mình tôi nuôi nấng nó không phải vẫn rất tốt sao? Không chỉ có vậy, tôi đã nói với con bé rằng ba của nó đang ở Mỹ, vì thế tôi nhất định sẽ làm được điều này, chắc chắn sẽ tìm cho con bé một người cha tốt ở đất Mỹ. Chỉ có điều con người tôi đã được công tác nghiên cứu khoa học nuôi dưỡng thành thói quen luôn truy tìm căn nguyên vấn đề, không biết cha đẻ của Vi Vi là ai, trong lòng lúc nào cũng có một nỗi băn khoăn không thể buông xuôi...”

“Nếu thế... nếu thế... em... cũng như vậy...” Anh cảm thấy khi cô Lam nói đến việc tìm cho Vi Vi một người cha ở Mỹ, không giống như đang nói chuyện yêu đương hay hôn nhân, mà giống như đang đấu thầu, đem tất cả phương án dự thảo và có tính khả thi ra chứng minh ổn thỏa xong mới nói ra câu đó.

Cô Lam nói: “Tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu chuyện này, nhưng lại sợ sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng cậu, hôm nay cậu tự tìm đến đây, đúng là quá tốt. Vi Vi nhà tôi có nhóm máu AB, còn tôi nhóm máu B, vì thế bao của con bé chỉ có thể là nhóm máu AB hoặc nhóm máu A, cậu là... nhóm máu gì?” Cô Lam nói xong liền tìm một tấm phim plastic. “Đây là phiếu thông tin của Vi Vi =, hiện nay trong nhà trẻ của các trường đều làm loại phiếu này để trẻ em mang trên người, ngộ nhỡ đứa trẻ có bị ốm hay lạc đường thì còn có thể dùng được.”

Anh nhận lấy rồi xem một lát, nhận ra cái tên trên đó là “Lam Vi Vi” chứ không phải là “Lam Duy Duy”, nhóm máu là AB. Anh trả lời: “Em là nhóm máu B...”

“Thế thì không thể là của cậu rồi...”

Anh không biết rốt cuộc trong lòng có cảm giác gì, tựa như vừa trút được gánh nặng, lại tựa như mất mát, thất vọng. Anh cũng không biết trong lòng cô Lam có cảm giác gì, từ vẻ mặt cô không nhìn ra được đáp án, nhưng cô Lam dường như ngay lập tức mất đi hứng thú với anh, rất khách khí nói: “Hôm nay ở lại đây ăn cơm chứ? Tôi đã nấu cơm xong rồi.”

Anh cảm thấy đây như là hạ lệnh đuổi khách, liền biết điều đáp: “Không được, không được! Em phải về, vợ em... vẫn đang đợi em ở nhà...”

“Thế thì tôi không giữ cậu nữa, có thời gian thì đưa vợ cậu cũng đến chơi.”

Lúc anh cáo từ bước ra ngoài, Vi Vi còn đuổi theo anh hỏi: “Chú ơi, chú đã nói chú sẽ nghe con đàn cơ mà?”

Anh xin lỗi Vi Vi: “Chú có việc mất rồi, lần sau chú sẽ đến nghe con đàn nhé.”

“Lần sau là khi nào ạ?”

Cô Lam thay anh trả lời: “Lần sau chính là rất nhanh, ngay lập tức, soon, ok? Ngoan nào, vào nhà thôi, hai mẹ con mình ăn cơm.”

35. Chương 35

Suốt quãng đường về, Đàm Duy nhẹ nhõm cả người, nếu nói lúc mới biết mình không phải là cha ruột của Vi Vi còn có chút cảm giác hụt hẫng thì lúc này đi dạo ở ngoài, được hít thở khí trời, đầu óc trở nên thanh sáng, có thể lĩnh hội được ý nghĩa sâu sắc của sự việc, tin tức này đã trở thành tin tức cực kì đáng mừng, trong nháy mắt anh đã rũ bỏ được cảm giác hụt hẫng kia, trong lòng chỉ còn lại niềm vui và sự hưng phấn.

Điều kỳ lạ à, khi anh biết được mình không phải là cha đẻ của Vi Vi, anh không còn cảm thấy tội nghiệp cho con bé nữa, cũng không cho rằng cô Lam phải chịu bất hạnh, người ta thuê bảo mẫu, nhà cửa rộng rãi, tráng lệ, đi lại bằng xe máy, giấu lên là thăm dày, đàn hát bằng dương cầm, ăn uống là sơn hào hải vị, kết hôn với người nước ngoài... nào có cần đến tên quê mùa nghèo rớt mồng tơi như anh đồng cảm, chăm sóc? Ha ha, ngẫm lại cái cảm giác tự mình hù mình của mấy ngày nay, quả đúng là tự mình đa tình, ăn no rồi việc.

Anh quyết định khi trở về nhà sẽ không thông báo tin tốt này cho hai người kia ngay mà cố ý diễn dằng về ủ rũ, khiến họ phải hoảng một phen, ai bảo họ luôn đùa giỡn anh chứ? Hôm nay sẽ đến lượt anh đùa giỡn họ.

Về đến nhà rồi anh vẫn đứng ngoài cửa một lúc, xóa sạch nụ cười trên gương mặt rồi mới gõ cửa. Tạ Di Hồng mở cửa cho anh, vừa thấy anh đã hỏi: “Sao rồi, có phải không?”

“cái gì mà phải hay không phải?”

“Bạn đang chơi trò gì đấy? Cuối cùng có phải hay không?”

“Bạn không nói là việc gì, sao tôi biết có phải hay không?”

Tạ Di Hồng uy hiếp anh: “Bạn vẫn còn tâm trạng để ở cơ đây, muốn khiến Tiểu Băng cáu đến phát bệnh hả?”

Anh không nhìn thấy Tiểu Băng đâu, lại nghe Tạ Di Hồng nói vậy, thầm nghĩ Tiểu Băng chắc là buồn bực quá hóa bệnh, đã nằm gục rồi, ý định lừa gạt người khác của anh phút chốc bay biến, vội nói: “Không phải, không phải. Vi Vi trong tiếng Trung dùng chữ “vi” của “tường vi”, không phải chữ “duy” trong “duy trì, bảo tồn” trong tên tôi.”

Tạ Di Hồng lớn tiếng nói: “Tiểu Băng, cậu rõ chưa? Tổ không nói sai chứ? Tổ đoán chính là “vi” trong “tường vi” mà... sao lại thành “duy” trong “duy trì” được? Lại không phải con trai... Đúng chứ?”

Tiểu Băng từ trong nhà vệ sinh vọng ra: “Chỉ dựa vào nhiều đó thôi sao?”

Anh thấy Tiểu Băng không nằm vật vã trên giường mà đang ngồi trong nhà vệ sinh, ý đồ đùa giỡn lại quay trở lại, quyết định kích nổ quả đạn pháo hạng nặng phía Tiểu Băng, liền nói: “Đợi em ra rồi nói tiếp vậy...”

“Không được, không được! Bây giờ nói luôn đi!”

Tạ Di Hồng ở bên cạnh cũng giục, anh đành phải nói to: “Nhóm máu của Vi Vi là AB, nhóm máu của anh và cô Lam đều là nhóm B, vậy nên anh không thể là ba của Vi Vi được...” Sau đó, anh kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Tiểu Băng lớn tiếng hỏi: “Tại sao anh có nhóm máu B thì không thể là ba của Vi Vi?”

Anh đang chuẩn bị phổ cập kiến thức về hệ nhóm máu của người, Tiểu Băng đã từ nhà vệ sinh đi ra, vặn lại anh: “Anh đừng có coi bọn em là lũ dốt nát.”

“Anh đâu có coi hai người dốt nát, nhưng nhóm máu của Vi Vi là AB, của cô Lam là B, cha đẻ của Vi Vi chỉ có thể mang nhóm máu A hoặc AB...”

Tiểu Băng trách cứ: “Anh còn dám nói không coi bọn em là lũ dốt nát! Kiến thức đơn giản như vậy lẽ nào em không hiểu? Em không chỉ hiểu mấy cái ABO này của anh, em còn biết cả RH nữa, vấn đề là anh chỉ chắc chắn anh có nhóm máu B, nhưng nếu cô Lam không phải nhóm máu B thì sao? Vi Vi không phải nhóm AB thì sao? Anh vốn không thể biết được.”

“Anh không biết thì làm sao dám nói bừa?” Anh giải thích. “Nhóm máu của Vi Vi được ghi trên thẻ thông tin của con bé, thẻ này được trường mẫu giáo cấp cho học sinh để đề phòng khi xảy ra tình huống cấp cứu cần phải dùng đến, chẳng lẽ cô Lam có thể để cho người khác viết sai thông tin nhóm máu? Nếu đúng vậy thì ngộ nhỡ gặp phải trường hợp cần truyền máu, há chẳng phải là làm hại con mình hay sao?”

Tiểu Băng vẫn cố chấp: “Sao anh biết đó là thẻ thông tin do trường Vi Vi cấp cho con bé? Cô Lam chẳng lẽ không thể làm một cái để chơi sao? Em cũng có hai cái thẻ chứng minh đây này, vì sao bà ta không thể có hai cái thẻ thông tin?”

Tạ Di Hồng nói: “Làm một cái thẻ giả, về mặt kĩ thuật thì không khó nhưng cô giáo Lam ăn no rồi việc hay sao mà đi làm thêm cái thẻ thông tin để chơi?”

Tiểu băng không kiếm thêm được cái cơ nào khác, phải nhượng bộ: “Em không nói thẻ thông tin của Vi Vi chắc chắn là giả, em chỉ nói đây là việc có thể xảy ra. Cứ cho là thẻ thông tin của con bé là thật, vậy còn nhóm máu B của cô Lam thì có gì chứng minh?”

Đàm Duy lắc lắc đầu, nói: “Đây chủ yếu là do thành kiến của em quá nặng nề, bởi vì em nghĩ rằng trên thế giới này không tồn tại người không nói dối... Nhưng suy nghĩ này của em sai rồi...”

“Sai ở đâu? Anh thử nói ra một người chưa bao giờ nói dối xem nào?”

Nhất thời anh không biết phải chỉ ra ai, Tiểu Băng thì không thể, bởi vì từ xưa đến nay cô luôn tự nhận mình nói dối. Anh cũng không thể tự chủ mình, nếu anh làm thế, Tiểu Băng sẽ bới ra một đống bằng chứng về việc anh từng nói dối, tuy đó chỉ là những chuyện vặt vãnh chẳng đáng kể nhưng cũng không thể coi là không nói dối được. Anh càng không dám chỉ Tạ Di Hồng, nếu không, Tiểu Băng vì muốn thắng anh chắc chắn sẽ đem chuyện Tạ Di Hồng muốn mang thai con của anh mà dụ anh đến nhà phanh phui bung bét, vậy sẽ khiến cả ba người đều khó xử.

Anh cũng đành nhượng bộ: “Cứ coi như mỗi người trên thế giới này đều đã từng nói dối nhưng nói dối cũng không phải có động cơ của nó chứ? Nếu cô Lam nói dối chuyện đó thì cô ấy có lợi lộc gì?”

Tiểu Băng nói: “Anh bảo nói dối cần có động cơ, em đồng ý, nhưng anh cho rằng động cơ chỉ thuần túy là mưu cầu lợi ích, chỉ để kiếm lợi, điều này thì em không thể tán đồng. Sẽ có lúc, một người nói dối không phải để kiếm chác cho chính mình mà là vì người khác, chúng ta ai chẳng từng có những lời nói dối như thế?”

Lần này anh chẳng có gì để đáp lại, khí thế cũng giảm sút. “Vậy em nói xem, nếu nhóm máu của cô Lam không phải nhóm B, vì sao cô ấy lại nói là nhóm B?”

“Vấn đề đơn giản này mà cũng phải hỏi sao? Rốt cuộc là do anh ngốc, do bản chất tất cả đàn ông đều ngốc như thế hay là đàn ông cứ gặp chuyện này lại biến thành ngốc vậy?”

“Nếu em biết đáp án thì hãy trực tiếp nói ra, việc gì phải mắng chửi đàn ông cả thiên hạ? Em sớm đã... nói với cô Lam chuyện này rồi, em còn bảo anh đến đó... diễn trò hề để làm gì?”

“Em chưa từng nói chuyện này với bà ấy, sao em có thể nói với bà ấy được, đây là chuyện giữa anh và bà ta, chắc chắn em sẽ không nói lung tung.”

Tạ Di Hồng xen vào: “Không cần biết bà ấy vì lý do gì, tôi tin bà ấy rất có thể đã nói dối, nhưng là lời nói dối cực kì khôn ngoan, đối với tất cả mọi người đều có lợi. Nếu đối lại là tôi, tôi cũng sẽ nói dối. Bây giờ chứng minh đứa trẻ là con ruột của cậu thì có ý nghĩa gì? Rõ ràng biết người cậu yêu không phải là mình... bà ấy hà tất phải đi phá hoại gia đình cậu? Gia đình cậu có tan nát thì cậu cũng chẳng chung sống với bà ấy, với lại bà ấy cũng không cần cậu chung sống. Bà ấy là giáo sư, đường công danh thăng tiến, bây giờ lại có cả con, có thể nói là cuộc sống hết sức mỹ mãn, nghe nói bà ấy cho nghiên cứu chế tạo sản phẩm và công nghệ mới ột số nhà máy, tiền kiếm được không ít, hai mẹ con họ sống trong sung sướng, còn cần cậu quán chân làm gì?”

Anh sợ Tiểu Băng lại vịn vào lời của Tạ Di Hồng, vội nói: “Những điều hai người nói tôi đều hiểu, nhưng tôi cảm thấy cô ấy không nói dối, bởi vì tôi còn chưa nói cho cô ấy biết nhóm máu của mình, cô ấy đã nói nhóm máu của mình và Vi Vi rồi...”

Tiểu Băng ngẫm nghĩ, lại nói: “Rất có thể bà ta đã đánh cược về điểm này, bởi vì chắc chắn bà ta biết được nhóm máu B là nhóm máu phổ biến nhất ở Trung Quốc, còn có giới tính và đặc điểm của anh nữa, bà ta có thể đoán được tám, chín phần nhóm máu của anh là gì... Nếu bà ta cược trúng, vậy mọi chuyện sẽ được giải quyết, nếu cược sai, ví dụ như anh vừa hay lại A hoặc AB, bà ta cũng nhất định có cách ứng phó... Dù thế nào người làm mẹ cũng có nhiều ưu thế hơn, ít nhất bà ta cũng biết đứa trẻ có phải con mình hay không, còn đám đàn ông các anh thì chỉ có thể từ từ ngồi đoán thôi.”

Ba người cùng lặng thinh, sau đó Đàm Duy hỏi: “Vậy hai người nói phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Băng ngang ngạnh nói: “Ngày mai anh đi tìm bà ta lần nữa đi, nói là anh nhầm, nhóm máu của anh không phải B mà là AB cơ, xem bà ta nói kiểu gì.”

Anh không đồng ý: “Sao có thể mặt dày vậy được? Chẳng lẽ có người ngay đến chính nhóm máu của mình còn không biết hay sao?”

“Vì sao không thể chứ? Người Trung Quốc có mấy người biết được nhóm máu của mình đâu? Không truyền máu, không phẫu thuật, ai lại rỗi hơi đi xét nghiệm máu làm gì?”

Tạ Di Hồng can ngăn: “Tớ thấy vẫn thôi đi thì hơn, tớ nghĩ hai người bắt đầu chuyện bé xé ra to rồi đấy. Cô Lam kia vốn không có ý muốn cha con nhận mặt, người ta cũng đang sống tốt, các cậu chạy tới bắt quàng làm họ để làm gì?”

Tiểu Băng nói: “Không cần biết người mẹ có muốn cha con nhận mặt hay không, người làm cha cũng có quyền... được nhận mặt chứ?”

Tạ Di Hồng phản bác: “Cái gì mà quyền lợi với chả không quyền lợi chứ, ở đâu viết người cha có quyền được nhận mặt nào? Hiến pháp quy định à? Hay luật Hình sự? Hay là luận Hôn nhân? Nên hay không nên biết cũng phải xem đối với đứa trẻ có tốt hay không. Nếu tốt cho nó thì để nó biết, còn nếu khôn để bố biết thì có tích sự gì? Nếu thật lòng thương yêu con trẻ, nên đứng từ góc độ của đứa bé mà suy nghĩ chứ? Đứa bé tên Vi Vi đó tin rằng ba nó đang làm giáo sư tại Mỹ nên cực kì hãnh diện, bọn nhóc cùng lớp chắc chắn cũng rất ngưỡng mộ con bé, tội tình gì mà phải phá hỏng giấc mơ đẹp đẻ của con bé? Để người khác biết được nó là kết quả từ một cuộc tình một đêm của mẹ nó thì vinh quang lắm chứ?”

Tiểu Băng dường như đã bị Tạ Di Hồng áp đảo, lí nhí nói: “Tớ cũng không có ý muốn phá hỏng giấc mơ của Vi Vi, tớ chỉ cảm thấy... nếu chuyện này cứ như vậy mà kết thúc, Đàm Duy chắc chắn... sẽ không yên lòng...”

Tạ Di Hồng phì cười một tiếng: “Cái gì mà Đàm Duy không yên lòng, có mà cậu không yên lòng thì có. Lúc cậu ta mới về nhà, vốn không hề nghĩ đến vấn đề cô Lam nói dối, là cậu cứ lồng lên bởi mớ khuyết điểm trong tư duy của cậu ta đó chứ.”

“Cứ coi như hôm nay tớ không bới ra, bản thân anh ấy một ngày nào đó sẽ nghĩ đến, vấn đề rõ ràng rành như vậy, chẳng lẽ anh ấy lại nhìn không ra?”

Đàm Duy không biết mình trong tương lai có nghĩ đến chuyện ấy không, rất có thể anh sẽ không nghĩ đến, bởi vì anh không cho rằng cô Lam đang nói dối.

Kết quả vẫn là ý kiến của Tiểu Băng chiếm thế thượng phong, bởi vì Tạ Di Hồng dù sao cũng chỉ là người ngoài, dù cô có ý kiến gì thì một khi cô đi khỏi, chỉ còn lại hai người với nhau, khi ấy ý kiến hai bên sẽ là một chọi một, mà đã là một chọi một, chắc chắn Tiểu Băng nói sao thì sẽ là vậy.

Ngày hôm sau anh lại mặt dày gọi điện cho cô Lam, nói rằng cần gấp cô nói chuyện. Cô Lam vẫn câu nói muôn thuở: “Được rồi, vậy sáu giờ tối nhé!”

Buổi tối đến gặp cô Lam, anh dựa theo kế hoạch của Tiểu Băng nói rằng hôm qua anh đã nhầm lẫn về nhóm máu, không phải là nhóm B mà là AB.

Cô Lam cũng không trách anh cầu thả, chỉ cười, đáp: “Đây ắt hẳn là mưu của vợ cậu đúng không?”

Anh giả vờ ngơ ngác: “Mưu gì cơ?”

“Ha ha, vợ cậu rất thông minh, rất ranh mãnh... Cần thận ra phết đấy nhĩ! Cô ấy thông minh như vậy, tôi thấy chỉ có cô ấy lừa cậu chứ cậu chẳng thể nào lừa được cô ấy đâu. Có phải cô ấy không tin tôi có nhóm máu B?”

“Cô ấy đâu có không tin...”

“Chắc chắn là không tin rồi. Tôi bảo vợ cậu thông minh, ý là nói tất cả những suy nghĩ của cô ấy đều rất có lý, nhưng không có nghĩa lần nào cũng chính xác. Về nhóm máu của tôi, tôi hoàn toàn có thể nói dối, nhưng cậu lại tiếng nhận lời tôi mà không hề suy xét thêm, vậy chứng tỏ cậu khá ấu trĩ, nhưng cũng chứng tỏ rằng cậu tin tưởng tôi, thấu hiểu tôi, biết được tôi không phải kẻ dối trá. Còn cô ấy lão luyện hơn cậu, biết rằng không nên dễ tin người, nhưng cũng có nghĩa là cô ấy không hề hiểu tôi.”

Cô Lam hết “nhưng” đi rồi “nhưng” lại, khiến anh cảm thấy rối rắm, hình như ý chính là đang khen ngợi anh và Tiểu Băng, không trách móc ai cả. Anh dựa theo lời Tiểu Băng mà nói: “Em đúng là nhóm AB thật... Hôm qua em... có chút nhầm lẫn.. Của chị em mới là B... nên em tưởng rằng mình đương nhiên cũng sẽ là nhóm B... sau đó hỏi lại ba mẹ... họ nói rằng nhóm máu của em là AB...”

“Nếu cậu có nhóm máu AB, vậy thì không thể loại trừ khả năng cậu là ba của Vi Vi. Tôi thấy hay là thế này đi, cậu để lại cho tôi vài sợi tóc, tôi sẽ nhờ người giám định quan hệ huyết thống...”

“Ngay cả tóc cũng có thể... giám định được quan hệ huyết thống sao?”

“Để tóc lại là được rồi, vì tôi không có dụng cụ chích máu, cho nên dùng tóc đi. Tôi có người quen làm việc ở trường đại học, phòng thí nghiệm của họ có thể xét nghiệm AND.”

Anh nghĩ bụng, hóa ra còn cách này, có kết quả xét nghiệm AND rồi thì có thể giải quyết dứt điểm vấn đề, nếu không, đừng nói là Tiểu Băng, đến chính anh cũng bắt đầu hoài nghi hết điểm này rồi điểm khác.

Cô Lam cầm tới hai vật có hình dạng giống như lọ bảo quản, gọi Vi Vi đến, nhẹ nhàng hỏi: “Vi Vi, mẹ con mình cùng chơi một trò chơi nhé, cần có tóc của con, mẹ nhổ vài sợi được không?”

“Có đau không ạ?”

“Không đau đâu...”

Anh vội vàng ngăn lại: “Thôi thôi, đừng nhổ, sẽ làm con bé đau...”

“Không sao đâu, còn tốt hơn là chính máu.” Cô Lam vừa nói vừa lựa ra một sợi tóc, một tay đè lấy chân tóc, một tay khẽ nhổ, rồi cầm cho Vi Vi nhìn: “Con xem đi, không đau chút nào phải không?”

Vi Vi vui vẻ nói to: “Không đau, không đau, một chút cũng không đau, chơi vui quá!”

Cô Lam nhổ thêm vài sợi, để vào trong lọ bảo quản, đậy nắp lại, sau đó nói với anh: “Cậu thì chắc không cần tôi giúp nhĩ, cậu tự nhổ nhé, nhớ là một tay giữ chân tóc để không bị đứt hay đau...”

Vi Vi rất thích thú với trò này, luôn miệng nói: “Chú ơi, con muốn nhổ giúp cơ!”

Cô Lam muốn ngăn lại nhưng anh đã chìa phần đầu về phía Vi Vi: “Nào, con giúp chú nhổ nhé!”

Vi Vi đứng trước mặt anh, hai bàn tay nhỏ xoa tới xoa lui trên đầu anh muốn tìm sợi tóc nào to nhất, bàn tay mềm mại của cô bé nhẹ nhàng xoa xoa, cái miệng hồng chúm chím cứ bập bẹ nói lung tung, anh bỗng thấy trái tim như tan chảy, chỉ ước ao đây chính là con gái mình, mỗi ngày đều được cùng bé chơi nhổ tóc, dù cho tóc trên đầu bị nhổ trụi cũng thấy đáng lắm.”

Vi Vi hỏi anh: “Chú ơi, nhổ sợi trắng hay là sợi đen đây?”

Cô Lam ngạc nhiên nói: “Chú đã có tóc bạc rồi sao? Để mẹ xem nào...” Cô Lam đi tới phía sau anh, vạch tóc anh xem, xót xa nói: “Trời ạ, đúng thật, còn trẻ thế này đã có tóc bạc rồi, hằng ngày cậu lo lắng chuyện gì vậy? Nhiều chuyện nên nhìn thoáng một chút.”

Hai mẹ con người trước người sau đứng cạnh anh, hai đôi tay xoa loạn trên đầu anh, trong lòng anh đột nhiên dâng trào một tình cảm khác thường, không tự chủ được nhắm mắt lại...

36. Chương 36

Chuyện ngày hôm đó, mỗi khi Đàm Duy nhớ đến là lại thấy lo sợ, anh biết bản thân tuyệt đối không chủ động chạm vào cô Lam, nhưng nếu lúc đó cô Lam đưa tay ra ôm anh, hoặc gọi anh đi vào phòng riêng, anh chắc chắn sẽ hồ đồ làm theo, có trời mới biết sẽ gây ra hậu quả gì.

Nếu để Tiểu Băng biết chuyện này thì anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, Tiểu Băng nhất định sẽ nói trong tâm tư anh đã yêu cô Lam mất rồi, nếu không sẽ không rơi vào trạng thái đó, nói không chừng Tiểu Băng còn lằm tưởng anh và cô Lam đã làm “chuyện đó” rồi, vì lương tâm bị cắn rứt nên mới phải tìm cách để xoa dịu bản thân. Nhưng như thế tuyệt đối là trách oan anh, anh không yêu cô Lam, cũng không có phản ứng sinh lý, càng không làm chuyện có lỗi với Tiểu Băng.

Nhưng mà ai sẽ tin đây? Đừng nói là Tiểu Băng sẽ không tin, đến cả anh cũng không tin chính mình. Băng kinh nghiệm và trí tuệ của cô Lam, nhất định có thể nhìn ra được anh khi ấy đang ở trạng thái nào, chắc chắn biết mình có thể chẳng tốn công phải bụi cũng “nắm” được anh, lần của bao nhiêu năm về trước cũng thế, chẳng phải cô chỉ cần liếc mắt cũng nhìn ra anh có phản ứng, còn có thể nhanh chóng, chuẩn xác “đắt mũi” anh vào phòng ngủ đó sao?

Anh quyết định sẽ không bao giờ đến nhà cô Lam nữa, dù có kết quả AND khẳng định anh là cha đẻ của Vi Vi thì anh cũng không đến, nếu cần trả tiền nuôi dưỡng gì đó, anh sẽ gửi thông qua ngân hàng hoặc bưu điện, tránh dính vào những phiền toái mới.

Kết quả xét nghiệm sau hai tuần mới có, lần này anh đi cùng Tiểu băng, anh kiên quyết nói nếu cô không đi cùng, anh cũng không đi.

May mà Tiểu Băng cũng không hỏi nhiều, hai người vội vàng đến nhà cô Lam. Tiểu Băng đi chơi với Vi Vi, để cô Lam nói chuyện riêng với anh. Cô Lam đưa cho anh kết quả xét nghiệm, đều là những con số anh không thể đọc hiểu, nhưng kết luận cuối cùng thì anh đọc được: Anh không phải cha ruột của Vi Vi, nhóm máu của anh cũng được xét nghiệm luôn, là nhóm B.

Tiểu Băng rất được chào đón ở nhà cô giáo Lam, không chỉ Vi Vi thích chơi với cô, ngay cả bà bảo mẫu cũng mến cô, cứ khen Đàm Duy thật tốt phước, cưới được cô vợ vừa đẹp lại vừa thông minh. Tiểu Băng đúng là đến nhà ai cũng giành được thiện cảm, ba mẹ anh ngay từ lần gặp đầu tiên đã rất yêu quý cô, về sau vẫn luôn khen Tiểu Băng thông minh, xinh đẹp lại chăm chỉ. Tiểu Băng ở nhà chồng thật sự rất siêng năng, việc nhà xử lý vừa nhanh vừa gọn vừa chu toàn.

Sau khi về nhà, Tiểu Băng xem kết quả xét nghiệm, nói: “Em chẳng cần xem cũng biết là kết quả này... Bà ta tìm người giám định thì còn có thể là kết quả khác được sao?”

“Anh thấy chúng ta đừng có bối bèo ra bộ nữa, người ta cũng đã làm đến nước này rồi, cứ cho là nói dối đi nữa thì cũng đã tỏ rõ ý định rồi, chúng ta việc gì phải... Với lại nhóm máu của anh là nhóm máu B, có thể cho kết quả xét nghiệm đúng như vậy, em không thể cứ nói cô ấy đoán ra chứ?”

“Phòng thí nghiệm của trường có thể kiểm tra huyết thống và ADN sao? Em không tin. Rất có thể trước đây anh từng nói anh có nhóm máu B, chẳng qua anh không nhớ mình đã từng nói rồi, hoặc lúc anh hiến máu ở trường, trường đã lưu lại kết quả xét nghiệm máu của anh, bà ta mới tra ra được...”

Anh phe phẩy giấy in kết quả: “Vì sao em kiên quyết không chịu tin vào khoa học nhỉ?”

“Đương nhiên em có tin vào khoa học, thứ em không tin là... nhân học đứng đằng sau khoa học...”

Tạ Di Hồng sau khi nghe nói tới việc này liền giáo huấn bọn họ: “Hai cậu đúng là ăn no rừng mỡ mà, không thấy phiền chết người à? Cô Lam kia đã mở đường lui cho rồi, nghĩ đến hết nước hết cái, ngay cả xét nghiệm AND cũng làm, hai người còn muốn làm thế nào nữa? Chẳng lẽ muốn kiện lên tận tòa án, để tòa giúp hai người kiểm tra ADN?”

Hai người bèn quay ra nhìn nhau, Tạ Di Hồng lại nói: “Thế loại nghi ngờ không chứa một ai như các cậu, có khi mời tòa án nhập cuộc cũng vô ích. Cô Lam một tay che cả bầu trời, mua chuộc cả tòa án thì có tính là gì đâu nhỉ?” Tạ Di Hồng giễu cợt. “May mà tớ không giống cô Lam nhập nhằng với Đàm Duy, nếu không ấy à, còn chẳng bị các người quần cho tới chết?”

Tiểu Băng coi như không chấp, không vạch trần chuyện lần trước Tạ Di Hồng lừa Đàm Duy tới nhà.

Hai người sau khi được Tạ Di Hồng dẫn thông tư tưởng, tuy chưa hoàn toàn loại bỏ hết những hiềm nghi trong lòng nhưng cũng không còn muốn dây dưa với chuyện kia nữa. Đợi Tạ Di Hồng đi rồi, Tiểu Băng nói với anh: “Em cũng không muốn điều tra tiếp chuyện này nữa, không phải vì em tin tưởng kết quả xét nghiệm, cũng không phải em bị Di Hồng mắng mà phục, mà là em thật sự đã thông suốt rồi. Cô phải ruột thịt hay không, kỳ thực không quan trọng, mấu chốt là anh nhìn nhận chuyện này như thế nào. Nếu bà ấy đã không có chồng, cũng có thể tìm một người hợp lý, bà ấy muốn có con, cũng chẳng có gì sai trái, nếu là em, em cũng sẽ làm vậy...”

Những ngày tiếp theo anh không còn tới chỗ cô Lam nữa, cũng đặc biệt chú ý không nhắc đến tên cô và Vi Vi. Cũng có lúc Tiểu Băng nhắc đến nhưng luôn bảo rằng có phần tin tưởng kết quả xét nghiệm AND kia, không phải bởi cô tin vào khoa học, cũng không phải tin rằng cô Lam không nói dối, mà bởi vì cô biết cô vẫn còn rất thích anh, nếu giám định cho kết quả anh là ba của Vi Vi thật, cô Lam hẳn sẽ kể với anh, bởi vì cô Lam hiểu anh, biết một khi chuyện đó được xác minh, anh sẽ muốn chung sống với mẹ con họ. Nếu có cơ hội tốt đến thế, cô Lam chẳng phải sẽ nắm chặt không buông sao?

Anh không hiểu rõ Tiểu Băng nói như vậy rốt cuộc là muốn anh tán thành hay phản đối, nên chết cũng không mở miệng, vội dùng mấy nụ hôn khóa kín miệng cô lại, đỡ phải nói nhiều, một lời sơ sẩy có thể đánh mất niềm tin. Anh hy vọng Tiểu Băng nói nhiều hơn, nói đến phát chán thì sẽ không nhắc tới chuyện kia nữa.

Quả nhiên, một thời gian sau, Tiểu Băng cũng chán nhắc tới chuyện đó, cuộc sống của hai người lại quay về quỹ đạo bình thường.

37. Chương 37

Khoảng thời gian đó, cuộc sống của Đàm Duy thế nào cũng phải có chuyện xảy ra, anh không diễn vai chính thì cũng vào vai phụ, có khi vai chính vai phụ khó phân rõ ràng, vai diễn không ngừng hoán đổi, chưa đến lúc hạ màn thì căn bản không biết mình diễn vai nào.

Chuyện kể có một buổi chiều, Đàm Duy trên đường về nhà ghé qua chỗ chú Đàm bàn chút việc, lần đó không phải đi “tạo thai” mà là đi báo hỷ. Chú Đàm có người họ hàng không đỗ đại học trọng điểm nguyện vọng một nhưng vẫn muốn học trường điểm nên quyết định đến Đại học B tự túc phí học đại học. Nhưng những suất học tự túc này đa phần đều dành cho những thành phần lãnh đạo của thành phố và nhà trường. Con cái hoặc họ hàng của họ nếu không đỗ nguyện vọng một, thà rằng đến Đại học B học tự túc cũng không muốn đến học ở những trường bình thường, sau này tốt nghiệp ít nhất cũng có cái bằng của Đại học B. Như vậy thì tự túc hay không cũng chỉ là vấn đề tiền bạc mà thôi, mà bây giờ thứ mất giá nhất, chính là tiền bạc.

Chú Đàm không phải là lãnh đạo thành phố nên họ hàng của chú muốn bỏ tiền ra cũng chưa chắc vào được hệ tự túc của Đại học B, thế nên chú tìm đến Đàm Duy nhờ giúp đỡ, nói Đàm Duy là phó giáo sư của Đại học B, thế nào cũng sẽ có đây.

Thực ra Đàm Duy ở trường cũng không có đường dây gì, bây giờ chú Đàm nhờ anh giúp, anh mới đi tìm dây, bắt đắc dĩ cũng phải làm những chuyện không ngay thẳng, mời khách tặng quà, cúi đầu chùn gối, rốt cuộc cũng có một tia hy vọng, chính vì thế hôm nay đến đây để báo tin vui cho chú Đàm.

Chú Đàm hiển nhiên là cảm kích vô cùng, khăng khăng muốn giữ anh lại ăn cơm tối. Anh khách sáo từ chối một hồi, cuối cùng thấy không từ chối được liền ở lại ăn cơm. Đang ăn thì nghe thấy tiếng xe máy vang lên ngoài cửa, ngay sau đó “họng khói” của Na Na: “Chú Đàm, mau ra giúp một tay, giúp tôi gần tám biển số này.”

Đàm Duy theo chú Đàm ra ngoài cửa, nhìn thấy một chiếc xe máy đỗ trước tiệm, rõ ràng là xe của Thường Thắng. Na Na nhìn thấy anh, câu đầu tiên thốt ra là: “Anh Đàm, anh đến sửa xe à?”

“Không, có chút việc thôi...”

“Ồ.” Na Na giải thích: “Tôi đem xe của anh Thường ra lượn chơi, kết quả là bị ngã xe, làm rụng cả biển số, phải mau chóng gắn nó lại, khỏi làm anh ấy biết được lại không vui... Anh đừng nói cho anh ấy nhé!”

Anh nhìn Na Na cả người trên dưới đều sạch sẽ, phẳng phiu, không giống bị ngã xe, cảm thấy rất kỳ lạ, không nhịn được bèn hỏi: “Tiểu Thường đâu?”

“Vẫn đang ngủ ở chỗ tôi,, tôi để anh ấy ở đó rồi chạy ra ngoài.”

Lần trước ăn cơm với Thường Thắng cũng thấy cậu ra nói đến ngõ Ô Y tìm Na Na, khoảng thời gian gần đây anh cũng không chú ý đến việc này, hôm nay gặp Na Na mới nhớ ra. Anh hỏi: “Tiểu Thường cậu ta... trước giờ có đến... thường xuyên không?”

“Thường xuyên hay không chẳng phải cũng thế thôi sao?” Na Na liếc anh một cái, lả lướt nói: “Đàn ông các anh không phải đều cùng một giuộc hay sao? Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó nên mới chạy đi tìm người ta...” Na Na đại khái cảm thấy sắc mặt của anh không tốt, vội thu lại vẻ lẳng lơ, nghiêm túc nói: “Anh Đàm, tôi thấy tóc của anh cũng nên sửa lại rồi.”

Anh vội khước từ: “Không phiền đến cô.”

Buổi tối sau khi Tiểu Băng về nhà, anh kể chuyện này với Tiểu Băng. Tiểu Băng nói: “Cái gì? Hắn ta vẫn chưa dỡ đứt tình với con bé đấy hả? Cái lão Thường Thắng này thật là đáng ghét, để em vạch trần hắn ta, gọi điện thoại nói cho Tạ Di Hồng.”

Anh không ngăn cản Tiểu Băng, cảm thấy cũng nên nói cho Tạ Di Hồng, hơn nữa để Tiểu Băng gọi cũng hợp lý. Tiểu Băng nói chuyện điện thoại với Tạ Di Hồng gần nửa tiếng đồng hồ, đợi cô gác máy, anh mới hỏi: “Hai người bọn em nói cái gì mà nói lâu vậy? Không phải là kể cho Tiểu Tạ biết Thường Thắng vẫn còn qua lại với Na Na thôi sao?”

“Chẳng lẽ em lại chưa nói hết câu đã gác máy? Cô ấy giận đến điên cả người, em phải dỗ dành mãi, còn giúp cô ấy bày mưu tính kế nữa.”

“Hả? Em giúp cô ấy bày mưu tính kế gì?”

“Em khuyên cô ấy ly hôn với Thường Thắng, sau đó xuất ngoại, tìm một anh chàng ngoại quốc để kết hôn, cho cái lão Thường Thắng tức chết luôn.”

Anh cảm thấy kế hoạch xuất ngoại này rất tốt vì nghe nói đàn ông ngoại quốc không quan tâm đến việc phụ nữ từng ly hôn hay chưa, trình độ văn hóa cũng khá cao, lại lẳng mạn, giàu tình cảm, chính là típ người mà Tạ Di Hồng thích. Nhưng anh cũng lo nếu Tạ Di Hồng đưa ra đề nghị ly hôn, nhất định sẽ biết là anh tổ cáo cậu ta, anh thì chẳng sợ Thường Thắng tìm mình gây phiền phức, chỉ sợ anh ta gây khó dễ cho Tiểu Băng. Anh nhắc nhở Tiểu Băng: “Em nói với Tạ Di Hồng rằng, nếu Thường Thắng hỏi chuyện này là ai nói cho cô ấy... thì đừng lôi em vào, để tránh cậu ra tìm cơ hội trả thù em...”

Tiểu Băng không tin: “Em mà sợ hắn ta á? Hắn ta dám động vào một sợi tóc của em, em sẽ gọi anh đến tấn cho anh ta một trận.”

“Đợi đến lúc anh đến tấn cho cậu ta một trận thì em cũng ăn đủ rồi, cần gì phải vậy?”

Anh thấy Tiểu Băng không thêm quan tâm, liền tự mình gọi cho Tạ Di Hồng để dặn cô ấy. Tạ Di Hồng nói: “Cũng chỉ có con mọt sách cậu mới nghĩ ra chủ ý này, tôi bảo cậu lên tố cáo thì hắn ta sẽ không làm khó Tiểu Băng chắc? Hai người là vợ chồng, chồng nợ vợ trả, ai tố cáo chẳng phải đều giống nhau hay sao? Cậu yêu tâm đi, tôi chắc chắn sẽ không ngốc như cậu đâu.”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng lúc nào cũng khoe mình có thể giữ bí mật, nhưng hễ nóng đầu là không thể nào giữ mồm giữ miệng được, cái gì cũng nói tuột ra. Anh sợ Tiểu Băng gặp phải rắc rối, bắt cô phải xin phép mấy ngày.

Tiểu Băng không chịu, khinh thường nói: “Hừ, Thường Thắng chỉ là cái đồ ba hoa chích chòe, anh nghe hắn ta suốt ngày rêu rao là thế, cứ như là xã hội đen ấy, chứ thực ra chẳng làm được trò trống gì cả.”

“Anh nghĩ vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Về sau anh lại gặp Thường Thắng ở ngõ Ô Y hai lần, lần thứ nhất là nhìn thấy xe của anh ta đỗ trước cửa “Hiệu tóc Na Na”, một lần khác là thấy Thường Thắng hút thuốc trước cửa tiệm đó.

Thường Thắng cũng nhìn thấy anh, liền lên tiếng chào hỏi: “Hi, lại sửa xe à?”

“Ừ.”

“Đổi xe máy đi, chú cứ đạp con xe rách này, nào có giống pho giáo sư chứ?”

“ “Là pho giáo sư” là được rồi, sao phải “giống pho giáo sư”?”

Thường Thắng đưa cho anh một điếu thuốc, hào phóng nói: “Đợi bọn anh ra nước ngoài rồi, anh sẽ để lại cho chú cái xe này, dù sao cũng chỉ để ở nhà, đợi khi nào bọn anh về chú trả lại cho bọn anh là được.”

“Chú muốn xuất ngoại sao?”

“Vợ anh đã tìm được việc ở Mỹ rồi, bọn anh sẽ nhanh chóng ra nước ngoài thôi, đến lúc đó anh phải mang vài cây thuốc sang, thuốc lá Mỹ anh hút không quen.”

Anh biết chuyện Tạ Di Hồng được một tổ chức bên Mỹ nhận vào làm nhưng anh không ngờ Tạ Di Hồng lại định đưa Thường Thắng đi cùng, chẳng lẽ Tạ Di Hồng không định ly hôn mà chỉ muốn tách Thường Thắng ra khỏi Na Na thôi sao? Anh cảm thấy Tạ Di Hồng làm thế là rất nguy hiểm, cho dù Thường Thắng ra nước ngoài không tìm gái Tây nữa thì cũng làm ăn được gì chứ? Tiếng Anh không giỏi, chuyên ngành có lẽ cũng quên hết rồi, lại không chịu được khổ, không chịu lao động, ra nước ngoài cũng chỉ gây phiền phức và là gánh nặng của Tạ Di Hồng.

Lúc anh nói với Tiểu Băng chuyện này, Tiểu Băng cũng cảm thấy không thể tin nổi. “Không thể nào! Tạ Di Hồng còn muốn đưa Thường Thắng xuất ngoại hả? Không sợ làm mất thể diện của người Trung Quốc chúng ta sao? Em thấy cô ấy xuất ngoại chủ yếu cũng vì muốn thoát khỏi Thường Thắng, sao lại có thể đưa Thường Thắng theo chứ?”

“Anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ...”

“Em thấy cô ấy làm như thế là để giữ yên Thường Thắng đây mà.”

“Có gì mà phải giữ yên cậu ta chứ? Chẳng lẽ Thường Thắng lại mua chuộc được cả hải quan không cho Tạ Di Hồng xuất ngoại sao? Anh thấy thà cô ấy trước khi ra nước ngoài ly hôn cho xong, đỡ đến lúc lại phải về nước để kiện cáo ly hôn...”

“Có khả năng đấy chỉ là ý nguyện đơn phương của Thường Thắng, tưởng là vợ mình làm thủ tục xuất ngoại thì nhất định sẽ có phần của mình.”

Anh cảm thán: “Nếu nói như vậy, Thường Thắng quả là vừa đáng thương vừa đáng trách.”

Hai người còn chưa hiểu rõ chuyện này thì đột nhiên nghe được một tin động trời: Thường Thắng bị người ta đánh trọng thương.

Buổi sáng hôm đó Đàm Duy vừa đến phòng làm việc, vừa chuẩn bị lên lớp thì nhận được điện thoại của Tạ Di Hồng: “Cậu có thể lên lớp thay tôi không? Hôm nay tôi không đến trường được, chưa kịp thông báo cho sinh viên biết.”

“Không vấn đề. Sao vậy? cậu không gặp chuyện gì chứ?”

“Tôi không sao. Thường Thắng nhập viện rồi, tôi phải trông ở đó.”

“Thường Thắng... bị làm sao?”

“Tối hôm qua anh ta bị người ta đánh trọng thương.”

“Cái gì? Cậu ta bị người ta đánh trọng thương? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Ở đâu?”

“Ở ngõ Ô Y đấy, đại khái anh ta vừa đi ra từ chỗ vợ bé...”

Đàm Duy vừa nghe nói là bị đánh ở ngõ Ô Y liền cảm thấy trong đầu như có một tiếng “bịch”, lo lắng hỏi: “Cậu ta bị thương có nặng không?”

“Chắc là không nguy hiểm đến tính mạng nhưng mà người ngợm bị thương không nhẹ.”

“Ai lại muốn đánh cậu ta nhỉ?”

“Chắc là vì của cải hại đến thân, xe máy, đồng hồ, điện thoại... đều bị cướp hết.”

“Vậy cậu ta có đoán được là ai không?”

“Không, anh ta nói có người đi xe máy chạy đằng sau húc vào anh ta, đâm đổ xe anh ta, sau đó liền có mấy người xông ra, lấy một cái áo trùm đầu anh ta đánh ột trận rồi bỏ chạy.”

Anh vốn định hỏi đã báo án chưa, nhưng mà nghĩ đến anh trai Tạ Di Hồng là công an, chuyện này chắc chắn không cần anh phải báo, chỉ lên tiếng an ủi: “Đừng lo lắng, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng là được rồi.”

Tạ Di Hồng cười ha ha, nói: “Tôi lo lắng gì chứ, tôi mới không cần phải lo lắng. Đáng đời hần! Đây gọi là có công mài sắt có ngày nên kim, ông trời cuối cùng cũng chịu mở mắt rồi.”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng dùng câu “có công mài sắt có ngày nên kim” thật có vấn đề, nghe như thể Tạ Di Hồng đang cầu nguyện Thường Thắng bị đánh vậy. Anh nghĩ Tạ Di Hồng muốn nói là “gieo nhân nào gặt quả ấy” hoặc là “lưới trời khó thoát” chứ không phải là “có công mài sắt có ngày nên kim”, cứ như đang nói lên ước nguyện chủ quan của chủ thể vậy.

Anh gọi điện thoại cho Tiểu Băng, nói chuyện Thường Thắng bị đánh, bị cướp cho cô nghe, dặn dò cô phải chú ý an toàn, về nhà sớm một chút, nếu trời tối nhất định phải chờ anh đến đón về.

Tiểu Băng vừa nghe câu “có công mài sắt có ngày nên kim” mà Tạ Di Hồng nói liền thốt lên: “Hả? Có công mài sắt có ngày nên kim á? Sao nghe cứ như Tạ Di Hồng ngày ngày đều cầu nguyện cho Thường Thắng bị đánh vậy?”

“Liệu có phải là lỗ miệng chẳng?”

“Em cảm thấy không giống lỗ miệng lắm...”

“Vậy có lẽ cô ấy không biết ý nghĩa của câu này?”

Tiểu Băng nói: “Sao có thể như thế chứ? Một nghiên cứu sinh, một giảng viên đại học lại không biết câu có công mài sắt có ngày nên kim có ý nghĩa gì sao? Có thể ở trước mặt anh, cô ấy không cần giấu giếm những suy nghĩ thật sự trong lòng. Lần trước mắc bệnh truyền nhiễm đã làm tổn thương trái tim cô ấy rồi, mặc dù cô ấy chưa ly hôn với Thường Thắng nhưng có khả năng vì sợ người nhà biết sẽ lo lắng thôi, cô ấy chắc chắn là ghét Thường Thắng lắm, chỉ hận anh ta không chết quách đi.”

“Kể cả trong lòng cô ấy mong Thường Thắng bị đánh đi chẳng nữa, cũng không thể để cho ông trời nghe thấy, giúp cô ấy thực hiện nguyện vọng này chứ?”

“Nói không chừng là người nhà cô ấy biết chuyện, thuê người đến dạy cho tay họ Thường kia một bài học...”

Đây cũng là phán đoán của anh, anh cảm thấy Tạ Di Hồng không thể làm những chuyện thế này, kể cả là muốn thì cũng không quen biết bọn xã hội đen, nhưng anh của Tạ Di Hồng thì lại khác. Anh đã gặp Tạ Di Vũ, đúng là người cũng như tên, cao lớn uy vũ, nhất là ánh mắt, quả thực khiến người ta khó quên. Nói dễ nghe thì là một luồng khí lực uy nghiêm, còn nói khó nghe một chút chính là một cỗ sát khí. Tạ Di Vũ ngày ngày tiếp xúc với tội phạm, tìm mấy tên lưu manh đánh cho Thường Thắng một trận quả thật quá dễ dàng.

Vấn đề là chuyện vợ bé của Thường Thắng do anh phát hiện ra, là Tiểu Băng nói cho Tạ Di Hồng, nếu Thường Thắng có mệnh hệ gì, vợ chồng anh sẽ trở thành tội nhân. Anh cảm thấy nếu chuyện này do một tay Tạ Di Hồng dựng lên thì dường như cũng có hơi... độc ác, dù Thường Thắng đáng ghét đến thế nào thì hai người họ y hôn là được rồi, không cần phải ra tay tàn nhẫn như vậy, nếu đánh Thường Thắng đến tàn phế thì chẳng phải là hại cậu ta cả đời sao?

38. Chương 38

Buổi chiều hết giờ dạy, Đàm Duy chạy đến bệnh viện thăm Thường Thắng, nhưng vẫn luôn cảm thấy bản thân mình có chút giả tạo, sau lưng đi tố cáo cậu ta, hại cậu ra bị đánh, bây giờ lại giả bộ đến thăm. Nhưng mà lúc anh tố cáo cậu ta đâu có ngờ mọi sự lại thành ra như vậy?

Dựa hơi bố vợ, Thường Thắng được nằm phòng bệnh đơn. Lúc Đàm Duy đến, trong phòng chỉ có hai vợ chồng nhà họ, Tạ Di Hồng đang ngồi đọc báo ở một góc, Thường thắng nằm trên giường bệnh nhắm mắt, không biết là hôn mê hay đang ngủ, trên đầu băng một tấm gạc y tế trắng, miệng sưng tấy, vành mắt thâm đen, có vẻ như bị thương cũng không nhẹ.

Tạ Di Hồng nhìn thấy anh tiến vào, tỏ ra rất kinh ngạc, hỏi han vài câu rồi nói: “Cậu tới thật đúng lúc, trông giúp tôi ở đây một lát, tôi về lấy chút đồ...”

Tạ Di Hồng vừa đi, Thường Thắng liền mở mắt, cảm kích nói: “Chú đến rồi à? Suy cho cùng vẫn là bạn tốt... Cái đám người ở công ty... đều sợ bị liên lụy cả... không dám đến thăm tôi...”

“Có chuyện gì vậy? Sao lại thành ra thế này?” Đàm Duy thấy Thường Thắng nói chuyện liền yên tâm hơn một chút, đi lấy một chiếc ghế đến bên giường bệnh rồi ngồi xuống.

Thường Thắng nói: “Chắc chắn là vợ anh phát hiện ra chuyện Na Na, nói cho người nhà cô ta biết, anh trai của cô ta tìm người đến giở trò với anh...”

Anh không ngờ suy nghĩ của mình với Thường Thắng lại trùng hợp như thế, xem ra lần này Tạ Di Hồng không hề nói ra tên của người tố giác. Anh hỏi: “Sao chú lại biết là anh trai cô ấy tìm người đến gây sự?”

“Không phải anh cô ta thì còn có thể là ai nữa? Cô ta lại không quen biết xã hội đen... Anh đã nói với chú rồi... người nhà họ Tạ... sẽ chỉnh anh thê thảm cho xem. Chú thấy chưa? Anh nói có sau không?”

Anh muốn nói: “Nếu chú sớm biết như vậy, sao còn trêu hoa ghẹo liễu là gì? Chú không trêu hoa ghẹo liễu, người nhà họ Tạ sao lại đi chỉnh chú cơ chứ?” Nhưng anh cảm thấy bây giờ mọi sự đã rồi mà lại còn nói như thế cũng không hay, chỉ hy vọng Thường Thắng đại nạn không chết sẽ thấm nhuần được sự giáo huấn này.

Anh an ủi: “Nghe Tiểu Tạ nói chỉ là vết thương ngoài da, sẽ mau chóng lành lại thôi.”

“Bọn họ không dám giết chết anh, vì trong tay anh có vũ khí bí mật, không thì tối qua khẳng định cũng lấy cái mạng của anh rồi.”

“Vũ khí bí mật?”

“Bình thường anh đều rất đề phòng, những thứ đen tối nhập nhèm trong công ty, chỉ cần anh biết... anh đều... ghi lại...”

Anh có chút không hiểu mấy thứ “đen tối nhập nhèm” thì có liên quan gì đến người nhà họ Tạ, nhưng anh cảm thấy chuyện này có liên quan tới chính trị và quan trường, hơn nữa mạng người là quan trọng, cũng không muốn hỏi nữa. Những chuyện này biết càng nhiều, phiền phức cũng càng nhiều mà thôi.

Thường Thắng nói: “Chú đến thật đúng lúc, phòng bệnh không có điện thoại, vợ anh lại canh ở đây, anh không có cách nào liên lạc với Na Na. Chú có thể giúp anh gửi cho cô ấy một cái tin không?”

Anh vốn dĩ đã đứng về phía Tạ Di Hồng, cũng phản cảm việc Thường Thắng nuôi vợ bé, nhưng mà bây giờ làm như thế này, hình như đã không còn giống mâu thuẫn vợ chồng nữa rồi, Thường Thắng có vẻ như bị áp bức. Anh ôn tồn nói: “Không vấn đề, chú có lời gì chứ nói với anh, anh giúp chú đưa tin.”

“Chú cứ nói là anh không sao, bảo cô ấy không cần phải lo lắng, chú nói tiền hôm qua bị cướp rồi, nhiều khả năng là không lấy lại được, chú bảo cô ấy đừng lo, anh sẽ nghĩ cách kiếm tiền để cô ấy nhập hàng.”

Chỉ mấy lời này đã làm cho hình tượng Thường Thắng trong lòng anh bỗng trở nên vĩ đại hơn, nào còn giống “Thường Thắng”, là “thánh tình” thì có! Minh bị đánh ra thế này mà vẫn còn nhớ đến Na Na, xem ra Thường Thắng không phải là không có chân tình mà chỉ là không tồn tại tình cảm thực sự với Tạ Di Hồng mà thôi. Cũng có thể Thường Thắng năm đó chỉ nhìn vào quyền thế, địa vị của nhà họ Tạ nên mới

lấy Tạ Di Hồng, nếu thế thì lần này Thường Thắng bị đánh cũng xem như trả giá cho sự tham lam của cậu ta. Lãng tử quay đầu, ngàn vàng khó đổi, chỉ mong cho Thường Thắng dứt khoát ly hôn với Tạ Di Hồng, từ nay về sau một lòng một dạ yêu thương Na Na, sống thật tốt, cũng xem như một kết thúc tốt đẹp.

Sau khi Tạ Di Hồng quay lại bệnh viện, Đàm Duy liền cáo từ, tự đến chỗ Na Na truyền tin. Na Na rưng rưng nước mắt, hỏi: “Anh Đàm, anh Thường... không sao chứ?”

“Không sai, chỉ là vết thương ngoài da thôi, qua vài ngày là khỏi ấy mà.”

“Anh ấy... có biết ai làm không?”

Anh không dám nói những suy đoán của Thường Thắng ra, phòng Na Na đi tìm Tạ Di Hồng trả thù, liền nói: “Cậu ta làm sao mà biết là ai được? Cậu ta nói mấy người đó trùm đầu cậu ta rồi đánh...”

Na Na nói: “Ôi, thân phận em cũng không tiện đi thăm anh ấy, điện thoại của anh ấy cũng bị người ta cướp mất rồi, em chẳng có cách nào để liên lạc... anh... lần sau đi thăm anh ấy... giúp em hỏi thăm anh ấy nhé!”

“Được, không thành vấn đề!”

Buổi tối Đàm Duy kể cho Tiểu Băng nghe chuyện anh đi thăm Thường Thắng, Tiểu băng liền giảng cho anh một tràng: “Woa, em sớm đã đoán được Thường Thắng nắm giữ bí mật của nhà họ Tạ mà, vì thế Tạ Di Hồng sau khi trải qua “thăm kịch HIV” mà vẫn không ly hôn với Thường Thắng, lại còn chuẩn bị đưa anh ta xuất ngoại nữa. Ôi trời, Tạ Di Hồng thật đáng thương, vì lợi ích của gia đình mà phải hy sinh hạnh phúc của bản thân. Nhưng mà em thực sự cảm thấy kỳ lạ, cái tay Thường Thắng đó... rốt cuộc đã nắm được bí mật gì của nhà họ Tạ? Sao nhà họ Tạ lại phải sợ anh ta như thế nhỉ?”

“Cậu ta không nói đó là bí mật của nhà họ Tạ, mà chỉ nói là bí mật của công ty thôi.”

“Woa, vậy chắc chắn là một bí mật liên hoàn rồi. Thường Thắng nắm trong tay bí mật của mấy vị lãnh đạo công ty, mấy vị lãnh đạo ấy lại nắm giữ bí mật của bà Tạ Di Hồng, một khi Thường Thắng phanh phui bí mật của cô ty, người nhà họ Tạ... không thoát được...”

“Nếu nhà họ Tạ sợ Thường Thắng như vậy, sao họ còn tìm người đánh cậu ta... Nếu không... thà cứ giết người diệt khẩu còn hơn, đánh bán sống bán chết như thế, không sợ Thường Thắng tạo phản báo thù sao?”

“Em cảm thấy không phải là người nhà họ Tạ đánh Thường Thắng đâu...”

“Nếu không phải nhà họ Tạ, vậy còn có thể là ai? Trùng hợp như vậy, đúng lúc chúng ta nói cho Tiểu Tạ biết Thường Thắng nuôi vợ bé, Thường Thắng liền bị người ta đánh.”

Tiểu Băng nghĩ một lúc rồi nói: “Em nghĩ chắc hẳn là Na Na... tìm người đánh đấy...”

“Tại sao?”

“Bởi vì chỉ có Na Na mới biết Thường Thắng đem theo nhiều tiền như vậy, Tạ Di Hồng không biết, số tiền đó chắc chắn không phải tiền lương của anh ta, tiền lương của anh ta đưa cho Tạ Di Hồng rồi, thế nên số tiền đó chắc chắn là tiền hối lộ... Thường Thắng giấu Tạ Di Hồng đem cho Na Na...”

“Em không thể tự bào chữa như thế được, nếu số tiền đó của cậu ta đưa cho Na Na tiêu thì Na Na việc gì phải cướp tiền của cậu ấy?”

“Có thể vì Na Na không biết số tiền đó cho cô ta dùng?”

“Không thể nào, Thường Thắng lúc nằm viện còn cố ý bảo anh chuyển lời tới Na Na, nói số tiền đó đã bị cướp, nhiều khả năng là không đòi lại được, nhưng cậu ta sẽ nghĩ cách kiếm tiền cho cô ta nhập hàng mà... Điều này chứng tỏ Na Na biết số tiền đó là cho cô ta nhập hàng. Mà kể cả cô ta không biết số tiền đó là cho cô ta, cô ta cũng không đánh Thường Thắng đâu, đánh chết Thường Thắng rồi thì có lợi gì cho cô ta chứ? Không phải là chặt mất cây tài lộc của cô ta sao?”

Tiểu Băng nhất thời không biết nói sao, nhưng lại lập tức giải thích: “Có thể không phải là Na Na muốn cướp số tiền đó mà là người khác muốn cướp, nhưng tin tức thì nhất định là do cô ta làm lộ ra. Cô ta lớn lên trong môi trường ấy, chắc chắn là đã kết giao với vô số bạn bè xấu, những người đó nghe nói trên người Thường Thắng có tiền, không thèm quản tiền đó là cho ai, cướp trước rồi tính sau.”

Anh cảm thấy điều này cũng có khả năng, hơn nữa anh tình nguyện tiếp nhận cách lý giải này, bởi nếu là như vậy tức là Thường Thắng không phải vì bị hai người tố cáo mà bị thương.

Tiểu Bạng cười hì hì, nói: “Dù sao cũng không quản chuyện nhà người ta làm gì, vẫn là Na Na làm thôi, Thường Thắng phải chịu thiệt vì phụ nữ rồi, ai bảo anh ta không sống cho ngay thẳng, lại đi ra ngoài tìm hoa văn liễu rồi nuôi vợ bé làm gì? Nuôi vợ bé xong còn ôm luôn cả phiên phức. Không phải vợ cả đòi mạng của anh mà chính là vợ bé muốn anh một mạng, nói không chừng cả hai bà vợ đều muốn đòi mạng của anh, đáng đời! Anh đừng có mà học anh ta đấy!”

“Em yên tâm, có cho anh tiền anh cũng không phạm vào cái tội ấy.”

“Nhưng nếu anh muốn nuôi vợ bé, chắc chắn là làm tốt hơn Thường Thắng, sẽ không làm đến nông nổi như vậy. Hơn nữa anh vốn không cần bao vợ bé, vợ bé sẽ tự động đến bao anh.”

Anh chỉ sợ Tiểu Bạng lại nhắc đến chuyện cũ, vội nói: “Đừng nói linh tinh nữa, em biết anh không có con riêng cũng không phải là khom lưng uốn gối, mà là anh khom lưng uốn gối... Là em không cần anh nữa, chỉ có anh một mực tìm em trở về...”

Tiểu Bạng cười ha ha: “Nói anh ngốc, anh lại chẳng ngốc chút nào, mật ngọt chết ruồi...”

Anh dặn dò Tiểu Bạng nhất quyết không được kể chuyện “vũ khí bí mật” cho Tạ Di Hồng, không thì nhà họ Tạ chắc chắn sẽ tìm cách lấy cho bằng được cái bí mật đó, lấy không được liền nghĩ cách bịt miệng Thường Thắng, vật thực sự ở sẽ liên quan đến tính mạng con người.

Tạ Di Hồng ở trong bệnh viện chăm sóc Thường Thắng hai ngày rồi đi làm lại, nói đã đưa mẹ và em trai Thường Thắng đến thành phố A rồi, họ đang ở bệnh viện chăm sóc Thường Thắng, vì thế cô ấy mới có thể trở lại làm việc. Đàm Duy thăm nghĩ, như vậy thì tốt rồi, mọi người đều vui vẻ, Tạ Di Hồng cũng không cần kè kè bên cạnh người cô ấy ghét, Thường Thắng cũng có thể tự do liên lạc với Na Na, anh không cần chuyển lời thay Thường Thắng nữa.

Anh trêu Tạ Di Hồng: “Hôm đó nghe cậu nói “có công mài sắt có ngày nên kim”, tôi còn nghĩ là cậu ngày ngày đều cầu nguyện cho Thường Thắng bị đánh cờ.”

“Anh ta bị đánh tôi không thương xót, đó là sự thực, nhưng tôi không cầu nguyện cho anh ta bị đánh, bởi vì tôi vốn đã định bàn với anh ta chuyện ly hôn rồi, anh ta thành ra thế này, vết thương anh ta chưa lành tôi cũng không tiện nói ra chuyện này.”

Anh cảm thấy những lời này cũng có lý, thuận miệng hỏi: “Vụ án này đã phá được chưa?”

“Vẫn chưa, Thường Thắng giấu nhem tình tiết vụ án, ngăn trở việc phá án.”

Anh nghe nói Thường Thắng “giấu nhem tình tiết vụ án” thì vô cùng khâm phục cậu ta. Có lẽ Thường Thắng không muốn công an điều tra ra đầu đuôi sự việc, vậy chẳng phải cậu ta cũng muốn bao che cho người nhà họ Tạ sao? Anh hỏi: “Sao cậu ta lại giấu chứ, chẳng lẽ lại không muốn vụ án được phá?”

Tạ Di Hồng hàm hồ nói: “Anh ta đã giấu vậy chắc chắn là có lý do của anh ta.”

Anh thấy Tạ Di Hồng nói được lý lẽ, lại nghĩ, nói không chừng cũng không phải là Thường Thắng giấu giếm tình tiết vụ án mà là Tạ Di Vũ vốn không muốn phá vụ án này, phá rồi thì không phải nhà họ Tạ cũng xong đời luôn sao? Anh hỏi: “Chuyện này... rốt cuộc là do ai làm?”

Tạ Di Hồng phân tích: “Ai biết anh ta ngày hôm ấy mang theo tiền thì chính là người đó làm, dù không phải người đó đích thân ra tay thì cũng là báo tin hoặc là thuê người.”

Anh phát hiện ra tư duy của phụ nữ khác giống nhau, Tiểu Bạng và Tạ Di Hồng đều chìa đầu mũi vào Na Na, không biết có phải vì vợ cả có thù hận với vợ bé không. Anh lại rất thông cảm cho Na Na, không muốn tin cái gọi là “một ngày là kỹ nữ, cả đời làm gái phong sương”, mà hơn nữa “làm gái” với mưu tài hại nhân cũng không phải là cùng một việc. Anh hỏi: “Không phải cậu cũng biết trên người cậu ta có tiền sao?”

“Tôi nào có biết? Nếu tôi biết còn để cho anh ta đem tiền hiếu kính vợ bé sao? Tôi nghe Tiểu Bạng kể lại...”

Anh vội giải thích: “Tiểu Bạng cũng là sự thể xong xuôi rồi mới nghe nói việc tiền nong này. Trước khi mọi việc xảy ra, ngoài Thường Thắng cũng chỉ có Na Na biết thôi.”

“Vậy thì khẳng định là Na Na tìm người làm rồi.”

“Nhưng mà tiền của Thường Thắng không phải là cho cô ta sao? Cô ta việc gì phải tìm người cướp tiền chứ?”

“Ai mà biết được? Tâm tư của cái loại con gái chồn vui chơi ấy, con gái nhà lành như tôi sao mà nhìn thấu được? Cái kiểu đàn ông ngay thẳng như cậu cũng nhìn không thấu đâu, cậu đừng phí tâm tư đoán già đoán non nữa. Theo tôi thấy, cô ta vốn chẳng chịu làm gì cả, có lẽ còn chẳng nghĩ đến cuộc sống tự dựa vào sức mình, mà tình nguyện bán thân xác, vừa phong lưu sung sướng lại kiếm được tiền. Cô ta một chân đạp cả hai thuyền, chắc chắn là tiền trong tay cô ta còn nhiều hơn người ta cực khổ kiếm cả mười năm. Bây giờ Thường Thắng muốn trói cô ta lại bên mình, chỉ dựa vào tiệm uốn tóc mà sống chẳng khác nào ép cô ta đi lao động cải tạo, cô ta chẳng thà cướp chỗ tiền này để hưởng thụ.”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng nói Na Na bằng giọng không hề khách khí, rất cái giọng điệu Thường Thắng hay nói về phụ nữ, khinh thường cực đoan, gièm pha ác ý, chỉ có điều Thường Thắng là nói tất cả phụ nữ, còn Tạ Di Hồng là đang chỉ trích một kiểu phụ nữ khác. Anh nói đùa: “Tôi còn tưởng là anh trai cậu gọi người đến đánh cậu ta cơ...”

“Anh trai tôi đánh anh ta làm gì? Anh trai tôi là công an, không biết như vậy là phạm pháp sao? Cái loại người như Thường Thắng vốn không cần tôi đến chỉnh anh ra, ác giả ác báo, anh ta làm nhiều chuyện tham ô hối lộ như vậy ắt sẽ bị pháp luật trừng trị.”

“Nếu cậu ta nắm được bí mật của lãnh đạo công ty, công ty cũng chẳng dám làm gì cậu ta thì sao?”

“Thế thì sao chứ? Công ty không dám làm gì anh ta, chẳng lẽ những người khác cũng không dám làm gì anh ta? Cùng lắm thì đến mấy ông lãnh đạo kia cũng diệt sạch luôn...” Tạ Di Hồng nói. “Chuyện này sắp xong rồi, ba tôi đang phái người đi điều tra công ty đó, không bao lâu nữa hai người có kịch hay để xem... Nhưng mà đừng có nói cho người ngoài nghe, tránh đánh rần động cỏ...”

“Tôi nói với người khác làm cái gì chứ?” Anh thẳng thắn nói. “Tôi quan tâm chuyện Thường Thắng bị đánh cũng vì bản thân là người tố cáo, trong thâm tâm có chút không đành lòng, sợ người nhà cậu tìm người đánh Thường Thắng thôi. Còn chuyện công ty văn hóa có liên quan gì đến tôi đâu?”

Tạ Di Hồng nói: “Cậu đúng là con một sách mà, quá tiểu thuyết hóa... cuộc sống rồi. Thường Thắng bị đánh, đó chính là tham tài mà hại thân, đơn giản như vậy thôi, đừng có nghĩ... quá phức tạp. Cái ngõ Ô Y gì đó, mấy kẻ sống ở đấy đều là bọn cặn bã xã hội, bản cùng tận đấy, Thường Thắng đến chỗ đó bị cướp thì có gì lạ?”

Anh rất không hài lòng với cách nói của Tạ Di Hồng, chẳng lẽ người nghèo thì là cặn bã của xã hội? Anh liền phản bác: “Tôi hay đi qua đó, sao không có người nào cướp của tôi?”

“Cậu? Cưỡi một chiếc xe đạp rách... lại còn... một sách như thế này, vừa nhìn đã biết là không có tiền, ai thèm cướp của cậu?” Tạ Di Hồng liếc anh một cái, nói đùa: “Nhưng mà cậu cũng đừng vội đắc ý, trên đời này ngoài cướp tiền còn có cướp sắc, tôi khuyên cậu từ nay đừng đến ngõ Ô Y nữa, cẩn thận không bị người ta... cướp sắc đấy nhé!”

Không bao lâu sau, công ty văn hóa bị thanh tra, mấy người đứng đầu đều bị điều khỏi công ty, cấp dưới cũng chịu liên lụy không ít. Thường Thắng bị khai trừ Đảng viên, đuổi việc, cưỡng chế thu hồi sổ tiền ăn hối lộ. Nhưng số tiền đó Thường Thắng sớm đã dùng hết, bây giờ chẳng đền nổi, cuối cùng bị tịch thu toàn bộ tài sản cá nhân, đóng bằng thẻ lương bồi thường.

Bí thư Tạ chống tham nhũng, nghiêm trị công ty văn hóa, vì đại nghĩa mà diệt tình thân nên đã nhận được lời khen ngợi từ đông đảo cán bộ và quần chúng nhân dân.

Hết tập 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-se-om-em-khi-thay-em-buon>